

1990

முனிதீப் பேரவலஸ்தீ

கறுப்பு
ஒக்டோபர்

“தமிழ் சுற விருதலைப் ஸுல்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட இனச்சுத்திகரிப்பு” என்ற சொல்லாடலுக்காகவே எங்களைக் கொலை செய்து விடுவதாக அவர்கள் மிரட்டினார்கள்...

28

வருடங்கள்

28 வருடங்களாகியும் கூட இன்னும் உருப்படியான ஒரு ஆவணப்படம் கூட வடமாகாண முஸ்லீம்கள் பற்றி இல்லையென்றால் இந்த துரதீஸ்டத்தை என்னவென்று சொல்வது?

அனுசரணை :

வடக்கு முஸ்லீம்கள் அமைப்பு Organization of Northern Muslims

AMEEN M RILAN
Dip in Journalism (Col.)
1990
மனிதப் பேரவலம்

AMEEN M RILAN
Dip in Journalism (Col.)

வெளியீடு: வடக்கு முஸ்லிம்கள் அமைப்பு

1990 மனிதப் பேரவலம்

பதிப்பு: 2018 ஐப்பசி. 26

ISBN : 978-955-71476-0-4

AMEEN M RILAN

Dip in Journalism (Col.)

வெளியீடு: வடக்கு முஸ்லிம்கள் அமைப்பு

பதிப்புரிமை: © 2018, ஆசிரியருக்கே

AMEEN M RILAN

Dip in Journalism (Col.)

அச்சு:

ஸ்டார் பப்லிகேஷன்

இல: 47, ஐயந்த வீரசேகர மாவத்தை,

கொழும்பு 10.

தொ.பே: 011 2347477

மி.அஞ்சல்: starpb1@gmail.com

முன்னுரை

வடமாகாண முஸ்லிம்களின் இனச் சுத்திகரிப்புப் பற்றி பதியப்படாத பக்கங்களின் மீதான வாசிப்பும், 1990 களில் நடந்தேறிய முஸ்லிம்களின் மீதான இன சம்காரமும்

இந்நூல் 1990களில் இலங்கையின் வட பகுதியில் முஸ்லிம்கள் மீதான வன்முறையைப் பற்றியும் வேறு பல இடர்கள், இன்னல்களைப் பற்றியும் தெளிவாக உரைக்கின்றது. இதற்கான பின்னணிகள் பல்வேறு ஆதாரபூர்வமான நியாயங்களைக் கொண்டிருந்த உறவுகளையும் அவர்கள் இரு சமூகத்துடனும் கொண்டிருந்த பரஸ்பர புரிந்துணர்வுகளும் விட்டுக்கொடுக்கும் தன்மைகளும் தமிழ், முஸ்லிம் இளைஞர்களைப் பல முரண்பாடுகளிற்கு மத்தியில் ஒற்றுமைப்படுத்தியது. தமிழ் இனத்துடன் மொழியால் ஒன்றுபட்ட, மதத்தால் வேறுபட்ட இஸ்லாமிய சமூகத்தில் விடுதலைப் புலிகளின் நோக்கங்களும் செயற்பாடுகளும் நன்கு அறியப்பட்டிருந்தது. பல்வேறு போராட்டக் குழுக்கள் களம் இறங்கின. இரு அமைப்புக்களும் பல்வேறு இன்னல்களிற்கிடையில் அரசியற் கட்சிகளின் ஆலோசனைகளுடன் பல்வேறு மோல்களில் ஈடுபட்டன. இவற்றைப் பற்றித் தெளிவாக இங்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. விடுதலைப் புலிகளின் போராட்டத்தில் இஸ்லாமிய இளைஞர்களின் பங்களிப்பு நியாயப்படுத்தப்பட்டிருந்தது. வட இலங்கையில் இஸ்லாமியர்களை வெளியேற்றியதற்கு விடுதலைப் புலிகளைக் குற்றஞ் சாட்டினர். இவை வெவ்வேறு காலகட்டங்களில் ஏற்பட்டிருந்தது. ஆகவே முஸ்லிம்கள் தமக்கு எதிராக விடுதலைப் புலிகள் செயற்பட்டார்கள் என்பதை வடகிழக்கு இஸ்லாமியர்கள் உணர்த்தினர். போர்ச்சூழல்களில் ஏற்பட்ட அவலங்களிற்கு அரசு மூலம் ஆணைக்குழு அமைக்கக் கோரினர். அதுவும் பயனளிக்கவில்லை என்று கூறினர். வணிகமும் அதனுடன் இணைந்த விவசாயம் பாதிக்கப்பட்டதை ஆதாரங்களுடன் எடுத்துக் கூறினர். பல்வேறு அரசியல் தலைவர்களின் கருத்துக்களும் பரிமாறப்பட்டன. கடந்தகால துன்பியல்களை மறந்து புதிய புரிந்துணர்வுடனும் இன நல்லிணக்கத்துடனும் செயற்படுவதே சமகால நற்சிந்தனையாகும்.

கலாநிதி அனுகுயா சேனாதிராஜா,
சிரேஷ்ட விரிவுரையாளர்,
தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்,
ஓலுவில்.

அணிந்துரை

இலங்கை ஒரு பல்லின மக்களைக் கொண்ட நாடு என்ற போதும் இலங்கையின் ஆட்சியில் ஆங்கிலேயர் ஏற்படுத்திய துரைத்தனமும், பிரித்தானும் தந்திரமும் வெற்றியடைந்தமைக்கு, இலங்கை அரசியல் தளத்தில் நிலைப்பெற்றவர்கள். நிலவுடமையாளர்களுக்கும், செல்வ சீமாள்களுமே ஆதிக்கம் செலுத்தியது என்பதே உழைக்கும் மக்களின் அடிப்படை வாழ்வாதாரத்தைக் கவனத்தில் கொள்ளமுடியாத போது, இந்த உழைக்கும் வர்க்கத்திடம் இருந்து மேல் கிளம்பக்கூடிய போராட்டத்தை அழித்தொழிக்கவும். பெரும்பான்மை தொழிலாளர்களையும் விவசாயிகளையும் கொண்ட சிங்கள உழைக்கும் வர்க்கத்தை திசை திருப்பும் ஒரு உத்தியாகவே இனவாதம் தூண்டப்பட்டது. அதேவேளை யாழ்ப்பாண சமூகத்திடம் காணப்பட்ட சாதிய மேலாதிக்கம் அதனுடைய அரசியல் கட்சிகளின் வலிமையான அடித்தனமாக இருந்தது. இந்த அமைப்புக்கு எதிரான போராட்ட குணாம்சம் கொண்ட இளைஞர்களிடத்தில் தமிழ் தேசிய வாதத்தை தோற்றுவித்து அதில் குளிர் காய முற்பட்டதன் விளையே இந்த இன சுத்திகரிப்பின் இன்னொரு வடிவம்.

முதலாளித்துவம் தோற்றுவித்த ஜனநாயகம் என்பது பெரும்பான்மை ஆதரவுக்கு சாதகமாக செயற்படும் கொள்கைக்கு ஆதரவு நல்குவதால் அடிப்படையில் பெரும்பான்மை இனம் மேலாதிக்கத்தை கொண்டு செயற்பட வழிவகுக்கும். இங்கு சொத்தும், பணமும் பாதுகாக்கப்பட்ட வேண்டியதே அடிப்படையாக இருப்பதினால், மக்களின் நலன் இரண்டாம் பட்சமாகவே பார்க்கப்படும்.

இந்நிலையில் சிறுபான்மை மக்களின் உரிமைகள் உடமைகள் பெரும்பான்மையாளரின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்படும் போது பல துயரமான சம்பவங்கள் இடம்பெறுவதுண்டு. முதலாளித்துவம் உருவாக்கும் அடிப்படை பொருளாதார முறைமை ஏற்படுத்தும் ஏற்றத்தாழ்வு, மதம், இனம், தேசியம், தேசியவாதம், இனவாதம் என்பவற்றை தனக்கு சாதமாக்கிக் கொள்ள எத்தனிக்கும் போது போராட்டக் குழுக்கள் உருவாகின்றன.

இவ்வாறு இலங்கையில் தோற்றம் பெற்ற போராட்டக் குழுக்களின் ஆரம்பக் கட்டச் சிந்தனை சமுதாய விடுதலைக்கானதாக காட்டப்பட்ட போதும் அடிப்படையில் ஒரு குறிப்பிட்ட வட்டத்துக்கள் வரையறை செய்துக் கொண்டதும், தாங்கள் மட்டுமே தலைமை ஏற்க வேண்டும் என்ற மனோபாவம். ஏனைய சிறுபான்மை இனங்களை நாகரீகமற்ற முறையில் வழிநடத்தக் காரணமாகி இருந்தன. இந்நூல் 1990களின் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்ட முஸ்லிம் மக்களின் சோகம் நிறைந்த வரலாறு பதியப்பட வேண்டிய வரலாற்றே. இங்கு காட்டப்பட்டிருக்கக் கூடிய ஆதரங்களின்படி, இன இனங்களுக்கிடையில் சரியான தொடர்பு இன்மையும் ஒருவரை ஒருவர் நம்பாமையும் முரண்பாடுகளை பாரிய அளவிற்கு விரிவாக்கிய சந்தர்ப்பமாகும்.

மேலும் சிங்களம் மட்டுமே ஆட்சிமொழி என்ற கோசம், தமிழர்களிடத்தில் ஒன்றிணைப்பை ஏற்படுத்திய வேளையில் மலையகத் தமிழர்களிடத்திலும், முஸ்லிம்களிடத்தில் தமிழ் தேசியவாதம் தோல்வியை தழுவின. இது வடக்கு கிழக்கு பகுதியில் தோற்றம் பெற்ற அரசியல் தலைமைகளின் குறைபாடுகளை இன்றுவரை அவர்கள் உணர்ந்துக் கொள்ளவில்லை. இதில் முக்கிய விடயம் ஒன்றை உறுவதன் மூலம் தமிழ் தேசியவாத தலைவர்களின் வரட்டு அரசியல் சித்தாந்தம் வெளிச்சத்திற்கு வரும்.

“1957ல் திருகோணமலையில் இருந்து பிரித்தானிய துறைமுகமும் கட்டுநாயக்கவில் இருந்து விமானத் தளமும் அகற்றப்படுவதை எதிர்த்த தமிழ் தேசிய தலைவர்கள், நெற்காணிச் சட்டத்தையும் ஐக்கிய தேசிய கட்சியுடன் சேர்ந்து எதிர்த்தமை”

இவர்கள் எத்தகைய பின்புலத்தைக் கொண்டவர்கள். எனவே இந்த குணம்சம் கொண்ட மக்களின் போராட்டத்தில் எந்த நாயமும் இருக்கப் போவதில்லை. இத்தகைய பின்னணியில் ஏற்பட்ட இனமருகல் போராட்டத்தில் பாதிக்கப்பட்ட முஸ்லிம் மக்களின் அடிப்படை வாழ்வாதாரம் இன்றுவரை நிறைவு செய்யப்படாமை முஸ்லிம் தலைவர்களின் கையாலாகாத தனத்தையும் அவர்களின் வர்க்க குணம்சத்தையும் நன்கு புரிந்துக் கொள்ளவேண்டும்.

இதேபோல் இந்த யுத்த கால போராட்டத்தில் பாதிக்கப்பட்ட மலையக மக்களின் வரலாறும், விடுதலைப் புலிகளின் நிலைப்பாடும் மிகவும் நுட்பமாக ஆராயப்பட்டு வரலாறாக்கப்பட்ட வேண்டியது ஒன்றே. எனவே இந்நூல் ஒரு சிறுபான்மை இனம் தனது இன விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்த போது தீர்க்கதரிசனமில்லாத தலைமைகளால் இனங்கண்டு சிறுபான்மை இனத்தை எவ்வாறு சீரழிக்க முடியும் என்பதற்கு இந்நூல் தகுந்த பாடமாக அமைந்திருக்கிறது.

வே. இராமர் M.A
ஆய்வாளர் / விமர்சகர்

வாழ்த்துரை

1990 களில் நடந்தேறிய முஸ்லிம்கள் மீதான இன சம்ஹாரம் எனும் இந்த நூல் காலத்தின் தேவை கருதி வெளியிடப்பட வேண்டியது என்பதே பேருண்மை. ஆயுதங்கள் மௌனித்த ஒரு தசாப்தத்தில் போரின் வடுக்களை தடவிக் கொண்டு இன்னும் அகதி முகாம்களில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் நமது வடமாகாண முஸ்லிம்களை இனி என்ன செய்வது என்பது தொடர்பில் சிந்திக்க தயாரற்ற தலைமைகளை எண்ணி நான் வியந்து கொள்வதுண்டு. தமிழ்த் தேசியம் பேசியவர்கள் தங்கள் ஈழ தேசத்தை நிறுவ ஆயுதம் ஏந்திப் போராடினார்கள். அதே வேளை தாங்கள் தனித்துவமான தேசிய இனம் என்பதை அறிவியல் தர்க்கவாதங்களின் ஊடாகவும் நிறுவினார்கள். முஸ்லிம்கள் தங்களை தனித்துவமான தேசிய இனம் என்று முழுங்கிய போது ஒரே மொழி பேசும் நீங்கள் எப்படி மற்றுமாடு தேசிய இனமாக உங்களை நிறுவுவது என்ற விவாதங்கள் சூடு பிடித்த தறுவாயில் தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் வடமாகாண முஸ்லிம்களை அவர்களது தாயகத்திலிருந்து வெளி யேற்றினார்கள். இந்நிகழ்வு இலங்கை முஸ்லிம்களை ஒரு தனித்துவமான தேசிய இனம் என்பதை உலகுக்கு பறை சாற்றியது. காலனித்துவத்தின் நீட்சியான ஜனநாயகத்தின் தேசம் பற்றிய எண்ணக்கரு தமிழர்களுக்கான தேசியத்தை பெற்றுத்தரவல்லது என்று எண்ணி அகிம்சை வழியிலும் பின்னர் ஆயுதபோராட்ட வழியிலும் தொடர்ந்தது. பின்னர் வல்லரசுகளால் வலுவூட்டப்பட்டது. இறுதியில் அதே வல்லரசுகளின் துணைகொண்டு அப் போராட்டம் துடைத் தெறியப்பட்டது. விடுதலைப் புலிகளின் ஈழ தேசத்திற்கான போராட்ட வரலாறு வடமாகாண முஸ்லிம்களை விரட்டியதோடு அது வெளிப்படையான இனசம்ஹாரத்தை புரிந்த பாஸிஸப் பயங்கரவாதிகள் என்பதை நிரூபித்திருந்தது. ஆனால் இந்த நாட்டின் இறைமையை காக்க பல நாற்றாண்டுகளாக போராடிய இலங்கை முஸ்லிம்கள் அகதிகளாக் கப்பட்டனர். நல்லூர் கோவிலும் அங்கு சமதி கொண்டுள்ள இறை நேசரும் நமது முன்னோர்களின் இணைந்த வாழ்வியலுக்கு சான்று பகர்கின்றன. நல்லூரிலும் முன்னொரு காலத்தில் முஸ்லிம்கள் திட்டமிட்டு விரட்டப்பட்ட கசப்பான ஆதாரங்களும் உண்டு. தொண்ணூறுகளில் முஸ்லிம்கள் வடக்கிலிருந்து விரட்டப்பட்டமை அதன் இன்னுமொரு நீட்சியாக பார்க்கப்பட வேண்டியுள்ளது. மாட்டிறைச்சியை பேசு பொருளாக்கி சில தீவிர மத செயற்பாட்டாளர்கள் மத கலவரங்களுக்கான களத்தினை திறந்துவிட பார்க்கின்றனர். தமிழகத்தில் தமிழ்ப் முஸ்லிம உறவு நிலை பெற திராவிட மரபின் அரசியல் காரணமாயிற்று. பெரியாரும் காயிதே மில்லத்தும் தூவிய இன நல்லுறவு இன்னும் தமிழகத்தை அமைதிப் பூங்காவாக ஆக்கியது. அது போன்ற சூழலை வடக்கு கிழக்கு மாகாணங்களில் உருவாக்கும் இளம் தலை முறை தமிழ் முஸ்லிம் தலை முறைகளே இன்று அவசியமாகிறது. கிழக்கில் மாயக்கல்லியில் சலைவைத்துவிட்டு மூன்று இனங்களுக்கிடையே முறுகலுக்கான கதவுகள் திறந்துவிடப்பட்டன. இன்று வடக்கிலும் கிழக்கிலும் திட்டமிட்ட இந்து முஸ்லிம கலவரங்களை கட்டவிழ்த்துவிட முயற்சிகள் இடம்

பெறுவதை பார்க்கும்போது நாம் இன நல்லுறவை நேர்மையாக கட்டியெழுப்ப வேண்டிய கட்டாயத்தை உணர வேண்டும். அரசியல்வாதிகள் ஆண்டு அநுபவித்துவிட்டு மறைந்து விடுவார்கள். ஆனால் நமது சந்ததிகள் இன்னும் பிறந்து வாழ வேண்டும். ஆக தொண்ணூறுகளில் வடமாகாண முஸ்லிம்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட இனசம்ஹாரத்தை ஆவணப்படுத்தும் இந்த நூல் நமக்கு பல செய்திகளை சொல்கிறது சிந்தனைக்கான கதவுகளையும் திறந்து விடுகிறது.

சட்டத்தரணி மர்கும் மௌலானா
தலைவர் சித்திலெப்பை ஆய்வுப்பேரவை

கண்ணீரோடு சில வினாடிகள்

வட மாகாணத்தில் இருந்து தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளால் திட்டமிட்டு அனைத்து முஸ்லிம்களும் 1990 ஒக்டோபரில் படிப்படியாக பலவந்தமாக வெளியேற்றப்பட்ட அந்தப் பொழுதுகளின் பேரவலத்தை ஓரளவு முழுமையாகப் பதிவு செய்ய இருபத்தெட்டு வருடங்கள் காத்திருக்கவேண்டியேற்பட்டது துரதிஷ்டம். ஆங்காங்கே இடம்பெற்ற முயற்சிகள் எதுவும் பூரணமானதாக இல்லை. இதுவும் முழுமை பெறவில்லை, ஆனால் இதுவரை செய்யப்பட்ட பதிவுகளைவிட இது பன்மடங்கு பெறுமதியானது. இங்கே ஆராயப்பட்ட விடயங்களில் பல அதிகமானவர்களுக்குத்தெரியாது. எந்தவொரு விடயமும் தானாக நடந்துவிடுவது கிடையாது, யாரோ ஒருவரோ அல்லது பலரோதான் அதை நடாத்தியிருப்பார்கள். உண்மையான சமூகத்தொண்டன் உடனடியாக வெளியில் தெரியமாட்டான் ஆனாலும் வரலாறு அவனை விட்டுவிடாது, உண்மையான உழைப்பை வழங்கும் உண்மையான சமூகத்தொண்டனை எங்கோவுள்ள ஒருவன் சரியாகப் பதிவு செய்வான், இது மாறாத நியதி. அப்படித்தான் இதுவும். ஒரு வீடியோ ஆவணத்துள் முழுமையாக அனைத்தையும் இப்போதைக்கு கொண்டுவர முடியாது என்பதால் எழுத்துமூலமான பதிவின் அவசியம் உணரப்பட்டது அதன் வெளிப்பாடுதான் இந்த சஞ்சிகை.

இங்கு பேசப்படும் விடயங்களில் ஐயந்துறந்து அச்சங்களைந்து தைரியமாக உண்மை சரியாகப் பதியப்பட வேண்டும் என்பதில் கூடுதல் கவனம் செலுத்தியிருக்கிறோம். இதற்கு அபார துணிச்சலும் ஆற்றலும் அவசியம் என்பது மறுக்கமுடியாது. இது வரை முஸ்லிம்களுக்கென்றுள்ள எந்தவொரு அரசியல் கட்சியும் செய்யாத பணியிது. முஸ்லிம்களுக்கென்றுள்ள எந்தவொரு இஸ்லாமிய இயக்கமும் செய்யாத பணியிது. முஸ்லிம்களுக்கென்றுள்ள எந்தவொரு நிறுவனமும் செய்யாத பணியிது. இங்கு பேசப்பட்ட விடயங்களுக்கு நிறைய எதிர் விளைவுகள் வரும் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படவில்லை. ஏனெனில் எல்லோர் பற்றியும் தெளிவான ஆய்வுகள் செய்த பின்னர்தான் நாம் கருத்து சொல்லியிருக்கிறோம். ஆதலால் மொட்டைக்கடதாசியும் வேண்டாம் கோழைத்தனமாக மறைந்திருந்து கருத்துச்சொல்லவும் வேண்டாம், உங்கள் பத்திரிகைப் பலத்தைப் பயன்படுத்தி இக்கருத்தியலை இலகுவாக நசுக்கிவிடலாமென்று கனவு காணவும்

வேண்டாம் ஏனெனில் இது நீண்ட தூரப் பயணத்திற்கான தயார்படுத்தல். ஏற்பாடுகள் பூரணமாகச் செய்யப்பட்டதன் பின்னர்தான் பயணம் துவங்கியிருக்கிறது ஆதலால் முகத்துக்கு முகம் கருத்துக்களால் சந்திப்போம்.

இது வெறுமனே ஒரு புத்தகம் என்பதைவிட 1990ம் ஆண்டு முஸ்லிம்களுக்கிழைக்கப்பட்ட அநீதிகள் பற்றிய தரவுகளுக்கான உசாத்துணையாகவும் இருக்கும். என்று நம்புகிறோம்.

வடக்கு முஸ்லிம்களை வைத்தும், இலங்கை பூராகவும் முஸ்லிம்களுக்கிழைக்கப்பட்ட அநீதிகளை வைத்தும் மானங்கெட்டபிழைப்பு நடாத்திய மனிதர்கள் இனியாவது ஆக்கபூர்வமான செயற்பாடுகளின் பக்கம் சிறிதாவது கவனம் செலுத்தட்டும்.

ஆக்கங்கள் பெறுதல் என்பது இப்போது மலை பிளப்பதைவிடக் கடினமானது. அப்படியிருந்தும் கலாநிதி அனஸ், அஸ்ஸா சஹாப்தீன், டாக்டர் இல்யாஸ் போன்றவர்களுடன், 1990ம் ஆண்டுகளில் நடந்த கணிசமான சம்பவங்களையும் இணைத்து வடக்கின் ஐந்து மாவட்டங்களிலிருந்தும் முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்டவரலாற்றை திகதிவாரியாக தொகுத்து இச்சஞ்சிகையின் பிரதான ஆக்கத்தை எழுதிய சகோதரர் அம்மார் அவர்களுக்கும் , றியாஸ் இதை அச்சிட்ட அவர்களுக்கும் பெருநன்றிகள்.

வடக்கு முஸ்லிம்கள் பற்றிய விவரணப்படத்தை வெளியிட்டபின்னராவது வடக்கு முஸ்லிம்களின் துன்பியல் வாழ்வு பற்றி பல்வேறு குறும்படங்களும், திரைப்படங்களும் செய்ய எண்ணியுள்ளோம் வசதிபடைத்தவர்கள் மனம் இரங்குவார்களாக என்ற வேண்டுகோளுடன்...

மீண்டும் சந்திப்போம்
அன்புடன் ஆசிரியர்.

உள்ளடக்கம்

வேரோடுபிடுங்கியெறியப்படுதல்

வடமாகாண முஸ்லிம்களின் இனச்சுத்திகரிப்பு பற்றி

பதியப்படாத பக்கங்களின் மீதான வாசிப்பு.....1 - 65

பதியப்படாத அவலங்கள்

சினமாவின் பின்புலத்திலிருந்து ஒரு பார்வை.....66 - 71

கலாநிதி எம்.எஸ்.எம்.அனஸ்

நினைவுப் பாதை

வெளியேற்றப்பட்ட பொழுதுகளை நோக்கி.....72 - 78

ஓய்வு பெற்ற அதிபர் அஸ்ஸா

நேர்காணல்

நௌஷாத் சஹாப்தீன்.....79 - 90

புத்தளத்தின் முக்கிய பாடசாலைகளின்

பூட்டுகளை கோடரியால் உடைத்தேன்

டாக்டர் இல்யாஸ்.....91 - 93

வடமாகாண முஸ்லிம்களின் வெளியேற்றமும்

பொருளாதார வீழ்ச்சியும்.....94 - 100

Dr. ஹஸ்புல்லாவின் குறிப்பிலிருந்து

மீள்குடியேற்றப்படாமல் தொடரும் அகதி வாழ்வு.....101-105

பாராளுமன்ற உரை

ஏ.எச்.எம்.அஸ்வர்.....106 - 111

வடமாகாண முஸ்லிம்களின் இனச்சுத்திகரிப்பு பற்றி பதியப்படாத பக்கங்கள் மீதான வாசிப்பும், 1990 களில் நடந்தேறிய

முஸ்லிம்கள் மீதான இனசம்காரமும்!

இலங்கை வரலாற்றில் முஸ்லிம்களின் இரத்தக்கறை படிந்த பல அத்தியாயங்களுக்குச் சொந்தமான ஆண்டாக 1990 விளங்குகின்றது. தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் மிக மிக அதிகமாக முஸ்லிம்களின் இரத்தத்தைச் சுவைத்த இவ்வாண்டினை இலங்கை முஸ்லிம்கள் இலகுவில் மறந்து விட முடியாது.

ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சி செய்து கொண்டிருந்த அக்காலமே புலிகளின் பொற்காலம் ஆகும். ஜேர்மனியின் அடொல்ப் ஹிட்லரின் அச்சில் வார்க்கப்பட்ட வாரிசுதான் நான் என்று தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தேசியத் தலைவர் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் தன்னை அடையாளப்படுத்திக் கொண்ட ஆண்டுதான் இது.

நாஸிப் படைகளை விட தாம் ஒன்றும் தரத்தில் குறைந்தவர்களல்ல அவர்களையும் விஞ்சி எம்மால் மனிதப்படுகொலைகளை கச்சிதமாகச் செய்ய முடியும் என்பதையும் முஸ்லிம்களின் இரத்தத்தினை உறுஞ்சுவதுதான் அவர்களுக்கு மிகவும் பிடித்தமான செயற்பாடு என்பதையும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் உலகுக்குத் தெளிவாகப் பறைசாற்றியதுடன் கொலை, கொள்ளை, கப்பம் அறவிடுதல், கடத்தல், வழிப்பறி, ஆட்கடத்தல் என்று என்னென்ன மோசமான மனிதாபிமானமற்ற செயற்பாடுகள் இருக்கிறதோ அவை அனைத்தும் எமது கொள்கைகள் என்று வடக்கிலும் கிழக்கிலும் அடிப்படை மனித உரிமைகளையும் மீறி எங்கள் இலட்சியத்துக்காக எதுவும் செய்வோம் தனி நாடு பெறுவோம் அதற்கு தமிழ் ஈழம் என்று பெயர் வைப்போம் தமிழ் ஈழத்தில் தமிழர்கள் மட்டும்தான் வாழ முடியும் சிங்களவர்களைப் போல முஸ்லிம்களும் எங்களுக்கு பரம விரோதிகள்தான். எங்கள் ஆளுகைக்கு உட்பட்டது என்று நாங்கள் கருதுகின்ற அனைத்துப் பிரதேசங்களிலும் நாங்கள் நினைத்ததைத்தான் செய்வோம், யாரும் கேள்வி கேட்க முடியாது. என்று தமிழ் ஈழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் தம்பட்டம் அடித்து தம்மை தாமே பிரகடனப்படுத்திக் கொண்ட செயற்பாடு உச்சகட்டத்தையடைந்தது 1990ம் ஆண்டுதான். அவர்களை அங்கீகரித்து அவர்களுக்குத் தலையாட்டி பொம்மைகளாக வாழ்ந்த தமிழ் மக்களின் சாபக்கேடு தொடங்கியதும் இந்த வருடம் தான்.

இந்தக் கட்டுரை 1990ம் ஆண்டு நடந்த முக்கியமான சில விடயங்களை மட்டும் அடிப்படையாக வைத்தும் பல நூறு வருடங்களாக வாழ்ந்து வந்த முஸ்லிம் சமூகம் தமது தாயக மண்ணிலிருந்து ஆயுத முனையில் பலவந்தமாக வடக்கிலிருந்து இனச்சுத்திகரிப்பு செய்யப்பட்டு அகதிகளாக்கப்பட்டதை பிரதானமாகக் கொண்டும் எழுதப்படுகிறது. இங்கு 1990களுக்கு முந்தியதும் 1990களுக்குப் பிந்தியதுமான நிகழ்வுகள் பெருமளவில் இணைத்துக் கொள்ளப்படவில்லை என்பதையும் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் வடக்கில் நடந்த முக்கியம் எனக்கருதுகின்ற பேசப்படாத ஆயினும் கட்டாயம்

பதியப்படவேண்டிய அம்சங்களை சற்று விரிவாக அலசியிருக்கிறோம். 1990களில் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட முஸ்லிம்கள் மீதான வன்முறைத் தாக்குதல்களின் அகோரங்கள் குறிப்பிட்ட சிலதைக்கொண்டு வரையப்படும் ஒரு குறிப்பு மட்டுமே இது. பயங்கரவாத இயக்கங்களை அங்கீகரித்து அவர்களின் இரக்கமற்ற செயற்பாடுகளுக்கு நியாயம் கற்பித்து தலையாட்டிய தமிழ் மக்களின்

சாபக்கேடு தொடங்கியதும் இந்த வருடம்தான். அத்துடன் இரகசியமான முறையில் மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதல்கள், உயிரிழப்புகள் பற்றிய விபரங்கள் பெரும்பாலும் கிடைக்கப்பெறாமையினால் இதில் இணைத்துக் கொள்ளப்படவில்லை.

1970களின் பின்னர் ஆயுதப்பேராட்டம் முனைப்பு பெறத்தொடங்கியது முதல், தமிழ் மக்களின் விடுதலைக்காக என்று பல ஆயுதக்குழுக்கள் தோற்றம் பெற்றன. அவை ஒவ்வொன்றும் அதன் ஸ்தாபிகளினதும் வழி நடத்துனர்களினதும் சிந்தனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அவரவர் விருப்பத்திற்கேற்ப பேராட்டத்தை முன்னெடுத்தன. பேராட்டம் என்னும் பெயரில் தமிழ் இயக்கங்கள் முஸ்லிம் சமூகத்தின் மீது தமது வெறுப்பினை விரிவுபடுத்தி அதற்கான செயல் வடிவம் தீட்டப்பட்டு இவ்வாயுதக்குழுக்களை உருவாக்கிய தமிழ்தலைமைகள் முஸ்லிம்களுக்கு சூட்டிய பெயர் தமிழ் இனத்தின் பரம விரோதிகள் என்பதைத்தான்.

(முடிந்தால் முஸ்லிம்கள் ஆயுதக்குழுக்களின் செயற்பாடுகளை அவர்கள் எதிரிகளாகக் கருதியவர்களுக்குக் காட்டிக்கொடுத்தார்கள் என்று ஆதாரபூர்வமான உண்மைகளை முன்வைத்து பெயர் விபரங்களுடன் சம்பவங்களை எழுதுங்கள் என்று சவால் விடுக்கிறேன். ஆனால், தமிழர்கள் தான் இயக்கங்களின் பேராட்டத்தைக் காட்டிக் கொடுத்து அவர்கள் கைகளாலேயே அவர்கள் கண்களைக் குத்திக் கொண்டார்கள் என்பதற்கு இயக்கங்களை இராணுவத்திற்கும் சர்வதேசத்திற்கும் காட்டிக்கொடுத்தார்கள்

என்ற குற்றத்திற்காக தமிழ் மக்களுக்கும் புத்தி ஜீவிகளுக்கும் கொடுக்கப்பட்ட மரண தண்டனைகளும் கொலைகளும் சான்றாகும். முழுப் பூசணிக்காயை சோற்றில் மறைத்து முஸ்லிம்கள் போராட்டத்தைக் காட்டிக் கொடுத்தவர்கள் என்று வீம்புக்காக யாராவது ஆதாரத்தை முன்வைக்காமல் எழுதினால் குறைந்தது கருத்துச் சொன்னாலும் அவரது மனோநிலையை ஆராய வேண்டும். நியாயத்தை காத்திரமான எழுத்துக்களால் நிறுவுவோம்.

முஸ்லிம் கிராமங்கள் அனைத்தும் கட்டுக்கோப்புகளுடன் அப்போதிருந்தது. அதனால், வர்த்தக உறவுகளை தமிழர்களோடு வைத்திருந்தாலும் கலாசார விழுமியங்களில் தனித்துவத்தை பேண முக்கியத்துவம் கொடுத்ததால் ஒதுங்கிவாழும் போக்கு முஸ்லிம்களைத் தொற்றியிருந்தது. ஆங்காங்கே ஓரிரண்டு புத்திஜீவிகள்தான் மொத்த இலங்கைக்குமான மிளிர்ச்சியை இன ரீதியில் பிரதிபலித்தார்கள். அது தவிர பாமர முஸ்லிம்கள்தான் அதிக வீதத்தினர் என்பது உண்மை.

1980ஆம் ஆண்டுகளில் இயக்கங்களுக்கிடையிலான தமது ஆதிக்கத்தை மக்களிடையே நிலை நிறுத்தும் போட்டி மனப்பான்மை மேலோங்க விடுதலைப்புலிகள் முஸ்லிம் சமூகத்தை இலக்கு வைத்த விதம் மிக மிக வித்தியாசமானது. முஸ்லிம் சமூகத்தின் மீதான தாக்குதல்கள் வெளிப்படையாக தொடங்கு முன்னர் அவர்களின் செயற்பாடுகளை தேசிய மற்றும் சர்வதேச மட்டத்தில் கொண்டு சென்று விடக்கூடாது என்பதற்காக உயர்ந்த நிலையில் இருந்த கல்விமான்களும், புத்திஜீவிகளும் கொலை செய்யப்பட்டனர். திணைக்கள ரீதியாக உயர் பதவிகளை வகிக்கும் முஸ்லிம் அதிகாரிகள் தமது கட்டுப்பாட்டுப்பகுதிக்குள் வருவதை தடுப்பதற்காகவும் படுகொலைகள் நிகழ்த்தப்பட்டன.

புலிகளின் மற்றுமொரு நடவடிக்கையாக கிராமப்புறங்களில் வாழ்ந்த கல்வியில் பின்தங்கியிருந்த சில முஸ்லிம் இளைஞர்களை ஆயுதங்களின் மீது ஆசை கொள்ள வைத்து சிந்தனைச் சலவைக்குட்படுத்தி தமது ஆயுதக்குழுக்களுக்குள் இணைத்து அந்த இளைஞர்கள் மூலம் சிற்றூர்களில் ஆதிக்கம் செலுத்தினார்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் ஒரு சமுதாயத்தின் தலைமைத்துவத்தை நோக்கி நகர்த்தப்படும் போது நிலைமை எப்படி இருக்கும் என்பதை நீங்களே கற்பனைப் பண்ணிப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

(அமெரிக்காவும் பாகிஸ்தானும் இணைந்து தாலிபான்களை உருவாக்கியது போல) நீதி நியாயம் பிரச்சினைகளை அணுகும் விதம் அனைத்தும் எந்தமாதிரியான கோணத்தில் நகர்ந்திருக்கும் என்பதையும் அனுமானித்துக் கொள்ளுங்கள். இந்தப்போக்கை புத்திஜீவிகள் விளங்கிக் கொள்ளவில்லை. மக்களின் பயம் அவர்களின் பெறுமதியான முதலீடாகியது. யாரும் எந்தக் கருத்தும் சொல்ல முடியாது. அப்படியிருந்த நிலையை முதன் முதலில் விளங்கிக் கொண்டதில் மன்னார் மாவட்ட முஸ்லிம் கிராமங்கள் பலமான நிலையில் இருந்தன.

23 ஜூலை 1983 யாழ்ப்பாணம் திருநெல்வேலியில் அரசு படைகளுக்கு எதிரான கண்ணி வெடித்தாக்குதலைக் தொடர்ந்து அரசு படையின் ஆதரவுடன் இனவாதத்தினால் தூண்டப்பட்ட பேரினவாதிகளின் தமிழர்கள் மீதான வரையறையற்ற இனவாத வன்முறைத்தாக்குதல் தெற்கில் இடம்பெற்றது. சாதாரண சிங்கள மக்களும் முஸ்லிம்களும் தமிழர்களைப் பாதுகாப்பதற்காக எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் மிக பெறுமதியானதும் காலத்தால் அழிக்க முடியாததுமாகும்.

(வெறுமனே தமிழ்த்தீவிர இனவாதப் போக்குடன் அணுகுபவர்களுக்கு இந்த உண்மைகள் விளங்கினாலும் அதை அவர்கள் எழுதுவதில்லை. வெறுமனே சிங்கள இனவாதத்தை மட்டும் கட்டமைத்து மக்கள் உணர்வுகளைத் தமக்கு வேண்டிய அம்சங்களின்பால் மட்டும் பயன்படுத்தியதால். அதன் பின்னால் இருந்த மனிதாபிமானச் செயற்பாடுகளை அனுபவப்பட்டவர்கள் தவிர மற்றவர்கள் அறியமுடியாமல் போனது தூரதிஷ்டம்)

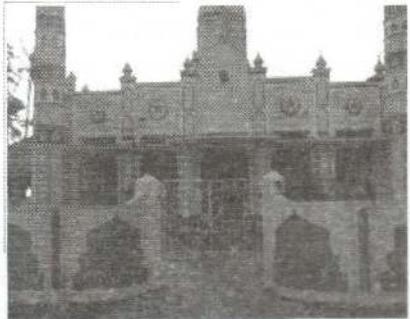
1983 ஜூலை 23 கலவரத்துக்குப் பின்னர் தமிழ் ஆயுத இயக்கங்களின் இனத்துவ ரீதியிலான பார்வை கூர்மை பெற்றது. குறிப்பாக விடுதலைப்புலிகளின் சொல் புத்திக்காரர்களைக் கொண்டு முஸ்லிம் பிரதேசங்களை ஆளுகைக்குள் கொண்டுவருதல் எனும் வித்தியாசமான வியூகம் பெருமளவில் வெற்றியளித்தது. சமுதாயத்தில் பின்தங்கிய நிலையிலிருந்த இளைஞர்கள் ஆயுதத்தின் துணைகொண்டு பெரும்பாலும் ஆதிக்கம் செலுத்தும்நிலை வடக்கு, கிழக்கில் வலுப்பெற்றதமட்டுமல்லாது இளைஞர்கள் ஏனைய இயக்கங்களைவிட விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தில் இணையவும் வாய்ப்பாக அமைந்தது. ஊரின் நிர்வாகப் பொறுப்புகள் மெதுமெதுவாக புலிகள் சார்பு அரைகுறை பயிற்சிபெற்ற இவர்களின் கைகளுக்குள் அடங்கிப் போய்க் கொண்டிருந்த போக்கை வெற்றிகரமாக எதிர்கொள்ளப் படித்த இளைஞர்கள் யோசித்தார்கள்.

அவ்வேளை ஆயுதக் குழுக்கள் முஸ்லிம் சமூகத்தின் மீது ஆதிக்கம்

செலுத்தும் போக்கை எதிர்கொள்வது எப்படி? என்பது தொடர்பாகவும் முஸ்லிம் சமூகம் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் தொடர்பில் அறிவூட்டல் செயற்பாடு ஒன்றினைச் செய்வதற்காகவும் கொடும்பு ரண்முத்து ஹோட்டலில் அதன் உரிமையாளர் சேர். W.M.அமீர் அவர்கள் தலைமையில் கூட்டமொன்று கூட்டப்பட்டது. முஸ்லிம் சமூகத்தின் மீது திணிக்கப்படும் அத்தனை பிரச்சினைகளையும் கவனத்தில் எடுத்து அது தொடர்பான கலந்துரையாடல்களையும் அறிவூட்டல்களையும் செய்யும் முதன்மை மனிதராக சேர். W.M.அமீர் அவர்கள் திகழ்ந்தார்கள். அப்போதைய சூழலில் மிகவும் காத்திரம் வாய்ந்த பணியாக அது கருதப்பட்டது. அத்துடன் அவருடன் மேல்மாகாண ஆளுநர் செய்யுது அலவி மௌலான அவர்களும் துணிச்சலுடன் மேற்கொண்டது குறிப்பிடத்தக்க விடயமாகும்.

"தமிழ் மக்களின் உரிமைக்காக" என்ற பெயரில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட அனைத்து ஆயுத இயக்கங்களும் முஸ்லிம் மக்களின் மீது அடக்கு முறையைத் திணித்து வருவது பற்றியும், அதன் மூலம் மக்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் பற்றியும் கலந்துரையாடப் பட்டது. தமிழ் ஆயுதக் குழுக்களுக்கு எதிராக கருத்துச் சொல்ல அனைவரும் பயந்து காணப்பட்டமை பிரச்சினையை சரியாக ஆராய்ந்து ஒரு முடிவுக்கு வரத்தடையாக இருந்தது. அநீதிகளுக்கு எதிராகப் போராடுவது ஒவ்வொரு முஸ்லிமின் கடமை அதற்கு எமது சமூகம் தயங்குவதேன் என்று சபையில் இருந்து எச்.எம்.பாயிஸ் என்பவர் உரத்துச் கேட்டதும் சபை அவரைத் திரும்பிப் பார்த்தது. தொடர்ந்தும் முஸ்லிம்கள் தமிழ் ஆயுதக் குழுக்களின் அத்துமீறல்களை இனிமேலும் சகித்துக்கொண்டிருக்க முடியாது என்பதையும் அதனை எதிர்கொள்ள வேண்டிய வழிகள் பற்றி பலதையும் பாயிஸ் தைரியமாக கதைத்தார். அவரது உரையால் சபையிலிருந்த அனைவரும் புத்துணர்வும், தைரியமும் பெற்றார்கள். கொடும்பு புதுக்கடை பாயிஸ் நானாவுடன் வந்திருந்த இளைஞர் அணி ஆரவாரத்துடன் உங்களுடன் நாங்கள் இருக்கிறோம். நம் மக்களுக்காக நாடும் இணைந்து செயற்படுவோம் என்று தைரியம் கூற அனைவருக்கும் உற்சாகம் ஏற்பட்டது.

இது தொடர்பில் தொடர்ந்தும் கலந்துரையாட பாயிஸுடன் இணைந்து செயற்பட அக்குறணை சகோதரர் சியாத், எழுச்சிக்குரல் பத்திரிகையின் அதிபர் அபுபக்கர் ஹாஜியார், கொடும்பு பழைய சோனகத்தெரு இக்பால் ஹோட்டல் கணக்காளர் சகோதரர் இஸ்ஹாக், ஹுசைனியா வீதி கான், புதுக்கடை ஓஜர் அலி ஆகியோரும் புது

உத்வேகத்துடன் கைகோர்த்தனர்.

அதன் பின்னர் அப்போதைய பாயிஸ் அமைப்பின் தலைவர் சட்டத்தரணி ஸுஹைர் அவர்களை பொரளையில் உள்ள அவருடைய வீட்டில் சந்தித்து பாயிஸ் தலைமையிலான குழு, தமிழ் ஆயுதக் குழுக்களின் அநீதிகளுக்கு எதிராக குரல் கொடுக்க தயாராக இருப்பதை எத்திவைத்து, தமக்கு உதவி செய்யுமாறு வேண்டினார்கள். ஆனால், சட்டத்தரணியவர்கள் அது ஆபத்தான விடயம் என்றும், தமிழ் ஆயுதக் குழுக்களை எதிர்த்தல் என்பது சாத்தியமற்றது என்றும், இந்த ஆபத்தான முயற்சியை அனைவரும் கைவிட வேண்டும் என்றும் உபதேசித்து அனுப்பி வைத்தார்கள்.

அதன் பின்னரும் கூட பாயிஸ் அவர்கள் நம்பிக்கையிழக்கவில்லை. அப்போது முஸ்லிம் மக்களால் ஒரு ஜெண்டில் மேனாகப் பார்க்கப்பட்ட அமைச்சர் ஏ.ஆர்.எம். மன்கூர் அவர்களை கொழும்பு 07, சிராவஸ்தியில் உள்ள பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களுக்கான இல்லத்தில் சந்தித்து இது தொடர்பில் கலந்துரையாடினார்கள். கலந்துரையாடலில் அத்தனை நேரமும் அமைதியாகப் பேசிக் கொண்டிருந்த அமைச்சர் அவர்கள் கருத்து முரண்பட உங்களிடம் நமது சமூகத்திற்காக உதவி கேட்டு வந்தோம். ஆனால் இப்படியொரு பயந்தாங்கொள்ளியாக இருப்பீர்கள் என்று நாங்கள் நினைக்கவில்லை என்று கூறியதும் வாதப்பிரதிவாதங்கள் முற்றியதால் அமைச்சரின் இல்லத்தில் இருந்து அனைவரும் வெளியேறினர்.

இத்தனை நடந்தும் கூட அவர்கள் மனம் தளரவில்லை. அதிகளவிலான இளைஞர்களை இணைத்துக் கொண்டு செயற்படுவதற்கான திட்டத்தை எச். எம்.பாயிஸ் தலைமையிலான குழு விரைவாகத் தீட்டியதுடன், முஸ்லிம் இளைஞர்களை மையப்படுத்தி ஆயுதம் தரித்த அடாவடிகளை எதிர்ப்பதற்கான முதற்கட்டமாக எடுக்கலம்பிட்டி நுழைவாயிலில் ஒரு சோதனைச் சாவடி அமைப்பதற்கான நடவடிக்கை எடுக்கப்பட போகிறது எனும் செய்தி இயக்கங்களின் காதுகளுக்கு எட்டியதும், முதலில் புளொட் அமைப்பின் மன்னார் பொறுப்பாளர் சித்தார்த்தன் உட்பட்ட உயர்மட்ட குழுவினருக்கு முஸ்லிம் இளைஞர் குழுவினர் முஸ்லிம்கள் மீது திணிக்கப்படும் அடக்குமுறைபற்றி விரிவாக எடுத்து கூறியதும் நாம் பேசித்தீர்த்துக் கொள்வோம் என்று தெரிவித்தார்கள். விரிவாகப் பேச அன்று இரவு 10 மணிக்கு எடுக்கலம்பிட்டி பெரிய பள்ளிவாசல் முற்றலில் உள்ள ஆலமரத்தடியில் கூடுவதென்றும் முடிவானது. அன்றிரவு கூட்டத்தில் பின்வரும் முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டன.

1. முஸ்லிம்களின் தனித்துவமான கலாசார விழுமியங்களை பேணும் வகையில் முஸ்லிம் கிராமங்களுக்குள் வருகின்ற ஆயுததாரிகள் ஆயுதமின்றியே ஊருக்குள் வரவேண்டும். அத்துடன் கௌரவமான உடையுடன் வரவேண்டும்.

2. முஸ்லிம் பள்ளிவாசல் நிர்வாக விடயங்களில் தலையிடக் கூடாது.

3. முஸ்லிம்களின் காணிப்பிணக்குகளில் தலையிடக் கூடாது.

4. முஸ்லிம்களின் குடும்பப்பிரச்சினைகளில் தலையிடக் கூடாது.

5. முஸ்லிம் இளைஞர்களை கடத்துதல் இயக்கங்களில் இணைத்தல் தண்டனை வழங்கல் போன்ற விடயங்கள் நிறுத்தப்படல் வேண்டும்.

உட்பட பல விடயங்கள் சுமார் மூன்று மணிநேரம் விவாதிக்கப்பட்ட பின்னர், இக்கோரிக்கைகளை அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டனர். அதன் பின்னர் கிராமத்திற்குள் நுழையும் வாகனங்கள் அனைத்தும் சேதனைச்சாவகுகளில் சேதிக்கப்பட்டு பதிவு செய்யப்பட்டன.

புளொட் அமைப்பின் பேச்சுவார்த்தையின் பின்னர் புலிகள் இயக்கத்தின் முக்கிய பேச்சாளரான திருகோணமலை சலீம் தலைமையிலான நால்வரடங்கிய குழு இளைஞர் அமைப்பை எடுக்கலம்பிட்டியில் சந்தித்த போது மேற்கூறப்பட்ட விடயங்களே வலியுறுத்தப்பட்டன.

இந்த நிகழ்வுக்குப் பின்னர் இக்குழுவினர் நிராயுதபாணிகளான முஸ்லிம்களின் நிலையை அரசாங்கத்துக்கு தெரியப்படுத்தும் நடவடிக்கைகளை துரிதப்படுத்தினர். அது இலகுவில் கைகூடவில்லை. மிக நீண்டகாலத்தின் பின்னர் மன்னார் குடியிருப்பைச் சேர்ந்த சுங்க அதிகாரி மர்ஹூம் அல்ஹாஜ் எம்.ஏ.கபூர் அவர்களுக்கு அப்போதைய போக்குவரத்து அமைச்சர் எம்.எச். முஹம்மத் அவர்களுடன் இருந்த தொடர்பைப் பயன்படுத்தி அமைச்சரைச் சந்திப்பதற்கான சந்தர்ப்பம் ஏற்படுத்தப்பட்டது. 1984 பெப்ரவரி 07ஆம் திகதி செவ்வாய்க்கிழமை காலை 10 மணிக்கு போக்குவரத்து அமைச்சில் சகோதரர் எச்.எம்.பாயிஸ் தலைமையிலான 12 பேர் அடங்கிய குழு அமைச்சரைச் சந்தித்து பின்வரும் விடயங்கள் குறித்து விளங்கப்படுத்தினர்.

1. தமிழ் ஆயுதக் குழுக்கள் மூலமாக வடக்கிலுள்ள முஸ்லிம் கிராமங்கள் எதிர்நோக்கும் பிரச்சினைகளான ஆட்கடத்தல் கப்பம் அறவிடல் பிற இடங்களிலிருந்து கொண்டுவரப்படும் முஸ்லிம் வர்த்தகர்களின்

வியாபாரப்பொருட்கள் கொள்ளையிடப்படல் போன்ற விடயங்களும்.

2. இந்த ஆயுதக்குழுக்களினால் பலவந்தமாக தமது இயக்கங்களில் இணைத்துக்கொள்ளப்படும் முஸ்லிம் இளைஞர்கள் தொடர்பாக இராணுவத்தினருக்கு ஏற்பட்டுள்ள கருத்து முரண்பாடுகளை தெளிவு படுத்தல்.

3. ஆயுதக்குழுக்களின் அடாவடித்தனங்களை எதிர்கொள்ள ஓர் இளைஞர் குழாம் உளவியல் ரீதியிலும், உடலியல் ரீதியிலும் தயாராக இருப்பதால் அவர்களுக்கு தேவையான அனைத்து உதவிகளையும் அரசாங்கத்திடமிருந்து பெற்றுக்கொள்ளல்.

இதைக் கேட்டதும் உடனடியாக ஹோட்டலனில் பாதுகாப்பு அமைச்சர் லலித் அத்துலத் முதலியைத் தொடர்பு கொண்டு (இப்போது போல அப்போது தொலைத்தொடர்பு வசதிகள் கிடையாது அமைச்சர்களுக்கிடையே தொடர்பு கொள்ள ஏற்படுத்தப்பட்ட விசேட தொடர்பு வசதிதான் ஹோட்டலன்) மன்னாரிலிருந்து இளைஞர் குழுவொன்று உங்களை சந்திக்க வேண்டும்

என்று வந்திருக்கிறார்கள் என்றதும் பாதுகாப்பு அமைச்சர் முஸ்லிம் இளைஞர் குழுவா? என்று கேட்டுவிட்டுச் சிரித்தார். அன்று மாலையே நேரம் ஒதுக்கினார். அமைச்சர் எம். எச்.முஹம்மதின் துணையோடு பாதுகாப்பு அமைச்சிற்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். அமைச்சர் லலித் அத்துலத் முதலி அவர்களுக்கு வடக்கு முஸ்லிம்கள் எதிர்நோக்கும்

பிரச்சினைகள் பற்றி விபரமாக எடுத்துக்கூறப்பட்டது. இறுதியாக பின்வரும் கோரிக்கைகளை முன் வைத்தனர்.

1.முஸ்லிம்களுக்கு உயர் பாதுகாப்பு.

2.இளைஞர் குழுவினருக்கும் இராணுவத்தினருக்கும் இடையிலான நல்லெண்ணக்குழுவை நியமித்தல்.

3.வர்த்தகர்களின் வியாபாரப்பொருட்களை ஏற்றிவரும் வாகனங்களுக்கும் பிரயாணிகளுக்குமான இராணுவப்பாதுகாப்பு.

அனைத்தையும் அமைதியாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்த பாதுகாப்பு அமைச்சர்,

இறுதியாகச் சொன்னதை கேட்டதும், உங்களுக்கு நான் கட்டாயம் உதவி செய்துதான் ஆக வேண்டும். எனக்கூறிவிட்டு உடனடியாக அப்போதைய முப்படைத்தளபதி நளின் செனவிரத்தன அவர்களுடன் பேசி மேற்கூறப்பட்ட அனைத்து விடயங்களையும் உடனடியாக செய்துகொடுக்குமாறு பணிப்புரை விடுத்ததுடன் மேலதிக விடயங்களுக்கு தன்னை தொடர்பு கொள்ளுமாறு கூறினார். பின்னர் திருப்தியுடன் அனைவரும் விடைபெற்றுச் சென்றனர். **இப்படிப்பட்ட இறுக்கமான சூழ்நிலையில் அமைச்சர் எம்.எச்.முஹம்மத் அவர்கள் சமூக அக்கறையுடன் இவ்வுதவியை செய்தமை மாபெரும் நன்றிக்குரிய செயலாக இன்றுவரை பார்க்கப்படுகின்றது. அவரை நாங்கள் கௌரவமான ஒருவராக நினைவு கூர்வது எமது கடைமையாகும்.**

சமகாலத்தில் இளைஞர்களுக்கு ஆன்மீகப் போதனைகள் வழங்கும் செயற்பாட்டில் வேப்பங்குளத்தை மையமாகக் வைத்து கப்பார் சேர்மன் மற்றும் நூவன்னா ஆகியோர்கள் வழிநடாத்தலில் மௌலவி S.L.M. ஹஸன் அவர்கள் ஈடுபட்டார்கள். இளைஞர்களிடம் மனக்கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்தவும், ஒழுக்கவியல் ரீதியில் தம்மை சீர்படுத்திக் கொள்ளவும் இப்போதனைகள் அப்போது அவசியத் தேவையாக இருந்தது. குறிப்பிட்ட முஸ்லிம் இளைஞர்கள் அரசாங்கத்தின் உதவியுடன் தமது ஊர்களைப் பாதுகாக்கும் செயற்பாடுகளில் மும்முரமாக ஈடுபட்டனர். இது புலிகளால் உள்வாங்கப்பட்ட முஸ்லிம் இளைஞர்களுக்கும் ஏனைய தமிழ் ஆயுதக் குழுக்களில் இருந்த முஸ்லிம் இளைஞர்களுக்கும் பாரிய சவாலாக இருந்தது. அனைத்து இயக்கங்களும், இந்தச் சவாலை முறியடிக்க அவர்களது இயக்கங்களிலிருந்து முஸ்லிம் இளைஞர்களை வைத்தே இவர்களது செயற்பாடுகளை முடக்கி அழிக்கத் திட்டமிட்டனர். முதற்கட்டமாக தலைமைத்துவத்தை இலக்கு வைத்தனர். ஆளழிப்பு விடயத்தில் புலிகளின் கை மேலோங்கியது. சகோதரர் எச்.எம்.பாயிஸ் இலக்கு வைக்கப்பட்டார். தொடர்ந்தேச்சையாக அவர் கண்காணிக்கப்பட்டு மூன்று முறை வெவ்வேறு இயக்கங்களால் இலக்கு வைக்கப்பட்டார். ஆயினும் இறைவன் அவரைக் காப்பாற்றினான்.

இதற்கிடையே எருக்கலம்பிட்டியில் முஸ்லிம் இளைஞர்களால் அமைக்கப்பட்ட பதிவுச் சாவடி விடுதலைப்புலிகளுக்கு பலத்த பின்னடைவுகளை உருவாக்கி இருந்ததால் விடுதலைப்புலிகள் முஸ்லிம் இளைஞர்களிடம் ஒரு கோரிக்கையை முன் வைத்தனர். அதாவது தாம் இராணுவத்தைத் தாக்கிவிட்டு வரும் போது இந்த எல்லையைக் கடப்பதில் தமக்கு பெரிய சிக்கல் இருப்பதாகவும், எனவே பதிவுச் சாவடியை நீக்க வேண்டுமென்றும் என்று கட்டளை இட்டனர். முஸ்லிம் இளைஞர் அணியின் சோதனை பதிவுச் சாவடியை அகற்றுவதற்கு உடன்படவில்லை.

இந்த முடிவு விடுதலைப்புலிகளுக்கு பெரும் சவாலானதால் அக்கணம் இருந்து முஸ்லிம் இளைஞர்களையும் வழிகாட்டிகளையும் கொன்றொழிக்க

திட்டமிட வழிவகுத்தது.

1984 நவம்பர்

மன்னார் விடத்தல்தீவு கிராமத்தை பிறப்பிடமாகக்கொண்ட சிங்களம் நன்றாக பேசத்தெரிந்த முஹம்மது கலீல் என்றழைக்கப்படும் றாஸிக் ஆசிரியரை புலிகள் இராணுவத்திற்கு துப்புக்கொடுப்பாரோ என்று சந்தேகப்பட்டனர். சாதாரணமாக ஆசிரியர் இரவு வேளைகளில் மாணவர்களின் இரவுப்படிப்பிற்கு

உதவுவதற்காக பாடசாலையிலேயே அதிக நேரம் தங்குவது வழக்கம். அன்றும் அவ்வாறே பாடசாலையில் இருந்தபோது இனம்தெரியாத நபர் உங்களை சந்திக்க வேண்டும் வீட்டுக்கு வரமுடியுமா என்றார். ஆசிரியரும் வந்தவருடன் எவ்வித சந்தேகமுமின்றி பாடசாலையை விட்டு வெளியேறினார். வீட்டுப்பாதையில் இடைநடுவே மாந்தை நோக்கி அவர் கடத்தப்பட்டார். அடுத்த நாளும் புலர்ந்தது வீட்டார் ஆசிரியரை தேட ஆரம்பித்தனர். செய்தி பரவியது

ஆசிரியரின் தலை துண்டிக்கப்பட்டு கம்பு ஒன்றில் குத்தப்பட்டு மாளியத்திடல் பகுதியிலும் உடம்பு சற்றே தூரத்திலுள்ள காட்டினுள்ளும் கண்டெடுக்கப்பட்டது. நெற்றியில் துரோகி எனப்பொறிக்கப்பட்டிருந்தது.

1985 பெப்ரவரி

புலிகளால் மன்னார் விடத்தல்தீவு கிராமத்தை பிறப்பிடமாகக்கொண்ட டி.வை. அமீன் என்பவர் காட்டிக்கொடுப்பவர் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டு தேடப்பட்டார். அவரைத்தேடி புலிகள் வரும்போது தனது தோட்ட வேலைகளை முடித்துவிட்டு வீடு நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார் பெரியமடுவைச்சேர்ந்த அபூபக்கர் என்றழைக்கப்படும் பட்டாணி என்பவர். அவர்தான் கோபத்தோடு வந்த புலிகளுக்கு அன்றைய தீனி. பள்ளமடு சந்தியில் வைத்து கொல்லப்பட்டார்.

29 ஏப்ரல் 1985 திங்கள்

வயலுக்குச் சென்று திரும்பிக் கொண்டிருந்த முஸ்லிம்கள் எட்டுப்பேர் மூக்கர்கல் னனுமிடத்தில் தமிழ் ஆயுததாரிகளால் கடத்தப்பட்டனர். இவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு சாக்குப் பை கொடுக்கப்பட்டு அதில் அனைவரும் மண்ணை நிரப்பப் பணிக்கப்பட்டனர். பின்னர் அவர்கள் கைகளால் அவர்களே

நிரப்பிய மண் மூடையுடன் இணைத்து அனைவரும் கட்டப்பட்டு ஆற்றில் போடப்பட்டனர். அதில் முதலாவது கொல்லப்பட்டவர் காவத்தமுனை எனும் கிராமத்தைச் சேர்ந்த மம்மலியார் என்றழைக்கப்பட்ட சீனி முகமது சேகு இஸ்மாயில் (25வயது) என்பவராகும். இதுதான் கிழக்கில் நிகழ்ந்த முதலாவது கூட்டுப்படுகொலையாகும். இப்படுகொலையை ஏன் செய்தார்கள்? எதற்கும் தொடர்பற்ற அப்பாவி முஸ்லிம்கள் கடத்தப்பட்டு இவ்வளவு கொடுமையாக கொல்லப்பட்டது என்பது அப்போதைய நிலையில் குறைத்து மதிப்பிட முடியாது. இப்படுகொலை மக்கள் மத்தியில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் விடுதலைப் போராட்டத்தை அங்கீகரிக்கும் நிலைப்பாட்டை ஐயப்படுத்தியது. இனப்படு கொலைக்கு எந்தக் காரணமும் இது வரைக்கும் முன்வைக்கப்படவில்லை. ஆனால், எட்டு ஆண்டுகளின் பின்னர் பாதிக் கப்பட்டவர்களின் குடும்பத்திற்கு அரசு ஐம்பதாயிரம் ரூபாய் நட்சுடு கொடுத்தது. இந்தப் படுகொலை மூலம் பிரதானமாக ஒரு விளைவு ஏற்பட்டது. அதாவது முஸ்லிம்கள் வயல்களில் விவசாய நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட குறிப்பிட்ட பிரதேசங்களை அதன் பின்னர் நாடவில்லை. அதனால், அப்பிரதேசத்தை அண்டிய காட்டுப் பகுதிகளையே விடுதலைப் போராட்டத்தை முன்னெடுத்த ஆயுதக் குழுக்கள் தமது செயற்பாடுகளுக்காகத் தேர்ந்தெடுத்தனர். பொதுமக்கள் அப்பிரதேசங்களுக்குச் செல்லவே அஞ்சினர். இந்த அச்சத்தை ஏற்படுத்துவதுதான் பிரதான நோக்கமெனின் அதற்கு எட்டு அப்பாவிடிகளின் உயிர்கள்தான் தேவையா?

விடுதலைக்கான ஆயுதப் போராட்டத்தின் ஆரம்பமே முஸ்லிம்களின் சாபங்களை சம்பாதித்துக் கொண்டது. இதில் கொல்லப்பட்டவர்களின் உறவினர்கள் பலர் தமிழ் விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்கள் பலவற்றுடன் தொடர்புகள் வைத்திருந்தனர். குறிப்பாக விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்தில் பலர் முக்கிய பொறுப்புகளில் இருந்தனர். இச்சம்பவத்தின் பின்னர் பல்வேறு உள்நோக்கங்களுடன் முஸ்லிம்கள் பலர் பழிவாங்கும் எண்ணத்தை அடிப்படையாக வைத்து சாதுவாக இயக்கங்களில் நுழைந்தனர்.

23 ஜூலை 1985 செவ்வாய்க்கிழமை

புலிகள் தனியாக சகோதரர் பாயிஸை மட்டும் இலக்குவைத்தால் அவரைக் கொல்ல முடியாது என்பதை நன்குணர்ந்ததன் விளைவு 1985 ஜூலை 20ஆம் திகதி இளைஞர்கள் தமக்கிடையே தகவல் பரிமாற்றம் செய்து கொள்வதற்காக சில தொலைத்தொடர்பாடல் சாதனங்களை கொழும்பில் கொள்வனவு செய்ய ஆயத்தமாகினர். அவற்றை கொள்வனவு செய்வதில் ஏற்பட்ட பண்பற்றாக்குறையை நிவர்த்தி செய்தற்பொருட்டு கொழும்பிலிருந்து அவர் மன்னார் சென்று 23ஆம் திகதி பணத்துடன் மன்னாரிலிருந்து வவுனியா வந்தார். அங்கிருந்து அனுராதபுரம் செல்லும் பஸ்ஸில் தனது உற்ற நண்பர் மாங்குளத்தைச்சேர்ந்த சகோதரர் கபூர் அவர்களுடன் பயணித்தார். பயணித்த பஸ்ஸை புலிகள் சகோதரர் பாயிஸுக்காக இலக்கு வைத்தனர். அந்த

பாடசாலையிலிருந்து வீடு திரிம்பிக்கொண்டிருந்த சிங்கள மாணவர்கள். இந்த தாக்குதலில் அவரது சகோதரர் கபூர் தெய்வாதீனமா படுகாயங்களுடன் உயிர்தப்பினார்.

இத்தாக்குதலில் கொல்லப்பட்டவர்களின் உடல்கள் அனுராதபுர வைத்தியசாலை பிணவறையில் குவிந்து கிடந்தன. 24ஆம் திகதி மாலை சகோதரர் பாயிஸ் அவர்கள் மரணித்த செய்தி உறுதிப்படுத்தப்பட்டதும் சகோதரர்கள் எம்.ஏ.ஜாபீர், எச்.எம்.மபாஸ் ஆகிய இருவரினாலும் அவரது ஜனாஸா மிகுந்த தேடலின் பின்னர் அடையாளம் காணப்பட்டது. துண்டம் துண்டமாக சிதறிப்போன நிலையிலேயே 90 வீதமான உடல்கள் இருந்தன. எனினும் சகோதரர் பாயிஸ் அவர்களின் உடல் சிறிய கீறல்களுடன் முழுமையாகக் கிடைத்தது. அதிர்ஷ்டமான அம்சம். அப்போது அமுலிலிருந்த ஊரடங்கு சட்டம் காரணமாக அன்னாரது ஜனாஸா 25ஆம் திகதி அதிகாலை அனுராதபுரத்திலிருந்து எடுக்கலம்பிட்டியைச்சேர்ந்த எஸ்.செய்லா மற்றும் எஸ்.பறக்கத் ஆகியோரின் வாகனங்களில் எம்.ஏ.காமில் எஸ்.எச்.ஐனுதீன் எச்.எம்.மபாஸ் எஸ்.நவ்ஸாத் மற்றும் எம்.பஸீர் ஆகியோரின் உதவியோடு மன்னார் கொண்டு செல்லப்பட்டு காலை 11.00 மணியளவில் துணிச்சல்மிகு இளைஞனின் பூதவுடல் மொத்த மன்னார் மக்களினதும் கண்ணீருக்கு மத்தியில் எடுக்கலம்பிட்டி மையவாடியில் நல்லடக்கம் செய்யப்பட்டது.

இந்தத் தாக்குதல் சம்பவத்தின் பின்னர் பயங்கரவாதப் புலிகளுக்கு எதிரான மக்களின் மனோ நிலையை மேலும் வலுப்படுத்தியது. மொத்த ஊர் மக்களினதும் வடக்கு மக்களினதும் நல்லபிப்பிராயம் வென்று மக்களுக்காகவே தன்னை அர்ப்பணித்த ஒருவன் மக்கள் மனங்களில் இடம்பிடித்த ஒருவன் அவனது இழப்பு என்பது ஈடு செய்ய முடியாதது என்பதை அன்று மக்கள் வெளிப்படுத்திய கருத்துக்கள் பிரதிபலித்தன. இறுதியில் என்றுமே அழியாத இடத்தை மக்கள் மனங்களில் சகோதரர் பாயிஸ் பெற்றுக் கொண்டார். அத்துடன் புலிகள் முஸ்லிம்களுக்கு எதிரானவர்கள், ஆபத்தானவர்கள்

என்பதை துல்லியமாக மக்கள் மனதில் இச்சம்பவம் பதித்தது. அதன் பின்னர் புலிகள் அமைப்பில் இருந்த முஸ்லிம் இளைஞர்களை சமூகம் மொத்தமாக வெறுத்தொதுக்கியது.

புலிகள் அமைப்பில் தொடர்பு வைத்திருந்த சில முஸ்லிம் இளைஞர்களுக்கு புலிகளின் மிலேச்சத்தனமான இவ்வாறான செயற்பாடுகள் அவர்கள் மேலிருந்த விசுவாசத்தை இழக்க செய்திருந்தது. தமது இயக்கத்திலிருந்த முஸ்லிம் இளைஞர்களின் எதிர்ப்பு புலிகளுக்கு பலத்த அச்சுறுத்தலாக இருந்ததுடன், அவர்களின் செயற்பாட்டிலும் பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. இதன் பின்னர் முஸ்லிம் சமுதாயம் தமிழ் போராட்டக் குழுக்களுடன் என்றுமே இணைய முடியாத நடத்தினையும் அது ஏற்படுத்தியது. இதை மேலும் உறுதிப்படுத்தும் விதத்தில் ஆயுத இயக்கங்களால் தொடர்ச்சியாக மேற்கொள்ளப்பட்ட முஸ்லிம் சமூகத்தின் மீதான விரோத செயற்பாடுகள் அமைந்திருந்தன.

யாழ்ப்பாணம் 1986

இஸ்லாமிய இளைஞர் அமைப்பு 782 உறுப்பினர்களுடன் ஒரு பலமான நிலையில் யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களின் அனைத்துப் பிரச்சினைகளையும் கையாண்டு கொண்டிருந்தனர். இளைஞர்கள் இந்த ஆயுதக் குழுக்கள் எதிலும் பங்கு பெற்றுவிடக்கூடாது என்ற பாரிய நோக்கை இலட்சியமாகக் கொண்டு தனது அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் இவர்கள் செயற்படுத்தி வந்தார்கள். அதற்குப் பிரதான காரணம் 30க்கும் மேற்பட்ட தமிழ் ஆயுதக் குழுக்கள் அப்போது யாழ்ப்பாணத்தில் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. முஸ்லிம் இயக்கங்களில் இணைவது என்ற நிலை வந்தால் இந்த அனைத்து இயக்கங்களிலும் அங்கத்துவம் பெறுவார்கள். பின்னர் சின்னச் சின்னப் பிரச்சினைகள் கூட குழு மோதலாக வெடித்து முஸ்லிம் சமுதாயம் சீரழிந்துவிடுமோ என்ற அச்சத்தின் விளைவாகவே இஸ்லாமிய இளைஞர் அமைப்பு தோற்றம் பெற்றது.

அப்படியிருந்தும் கூட பல முஸ்லிம் இளைஞர்கள் தமிழ் ஆயுத இயக்கங்களுடன் அங்கத்தவர்களாகி செயற்பட்டமையும் நிகழ்ந்தது. ஆயினும், பெருவாரியாக இவர்கள் பங்கு பெறுதலை தடுத்த பெருமை இஸ்லாமிய இளைஞர் அமைப்பைச்சாரும். யாழ் முஸ்லிம்களின் பிரச்சினைகளில் தமிழ் ஆயுதக் குழுக்கள் மூக்கை நுழைப்பதால் வரும் பிரச்சினைகள் குறித்து தமிழ் ஆயுதக் குழுக்கள் அனைத்துடனும் பேச்சுவார்த்தை நடத்தப்போகிறோம். ஆகவே, தமிழ் ஆயுதக் குழுக்கள் அனைத்தும் குறிப்பிட்ட கூட்டத்துக்கு சமூகமளிக்கும்படி அழைப்பிதழ் அனுப்பப்பட்டது.

ஜின்னாஹ் வீதியில் உள்ள எஸ்.ஏ.சீ.நிலாம் அவர்கள் வீட்டுவளாகத்தில் 36 தமிழ் ஆயுதக்குழுக்களின் பிரதிநிதிகள் மற்றும் முஸ்லிம் சமுதாயப் பிரமுகர்கள் அனைவரும் கூடியிருந்தனர். ஹிஜாஸ் என்பவர் தலைமைதாங்கிக்

கொண்டிருந்தார். அந்தக் கூட்டத்தின் பிரதான பேசுபொருளாக இருந்தது, முஸ்லிம் சமுதாயத்தை தமிழ் ஆயுதக் குழுக்களால் கையாள முடியாது. அதனால், முஸ்லிம்கள் குறித்த எந்தப் பிரச்சினையானாலும் அதை இஸ்லாமிய இளைஞர் அமைப்பிடம் கையளிக்க வேண்டும். அதை அவர்களே தீர்த்து வைப்பார்கள். அத்துடன் முஸ்லிம்கள் மீது எந்தத் தமிழ் ஆயுதக் குழுவும்

அத்துமீறவும் கூடாது. தன்னிச்சையாகச் செயற்படவும் கூடாது என்பதாகவே இருந்தது. இதை அங்கு சமூகமளித்திருந்த 36 தமிழ் ஆயுதக் குழுக்களின் பிரதிநிதிகளும் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். ஆனாலும் தமிழ் ஆயுதக் குழுக்கள் அதை ஓரளவு நிறைவேற்றினாலும் முழுமையாகப் பின்பற்றவில்லை.

இந்தப் பேச்சுவார்த்தைகள் முடிந்த பின்னர்தான் ஓட்டமாவடியைச் சேர்ந்த ஹனீபா என்பவரை யாழ்ப்பாணத்தில் வைத்து ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். அமைப்பினர் கடத்தினர். உடனடியாக அவரை விடுதலை செய்ய வேண்டுமென்று இஸ்லாமிய இளைஞர் அமைப்பு குரல் கொடுக்க ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப் அமைப்பினர் அதைத் தாமே கையாள வேண்டும் என்றும் இவர் மட்டக்களப்பில் எமது அமைப்புக்கு எதிராக சில நடவடிக்கைகளில் ஈடுபட்டிருப்பதால் அவரைத்தாமே தண்டிக்க வேண்டும் என்றும் அவர்கள் உறுதியாக இருந்தனர். ஆனாலும், இஸ்லாமிய இளைஞர் அமைப்பினர் மட்டக்களப்பில் அவரைப் பிடித்திருந்தால் நாம் அமைதியாக இருக்கலாம். ஆனால், எமது பிரதேசத்தில் வைத்து நீங்கள் அவரைக் கடத்தியிருப்பதால் அதை நாம் அனுமதிக்க முடியாது. எனவே, விடுதலை செய்ய வேண்டுமென்று இளைஞர்கள் திரளாக நின்று குரல் கொடுக்க வேறு வழியில்லாமல் கடத்தியவரை விடுதலைச் செய்தார்கள்.

அதன் பின்னர் புலனாய்வு வேலையில் ஈடுபடுபவர்கள் என்ற சந்தேகத்தின் அடிப்படையில் சித்தசுவாதீனமற்றவர்களாக வீதிகளில் அலையும் நபர்கள் தொடர்ந்தேச்சையாக கொல்லப்படும் நடவடிக்கை விடுதலை இயக்கங்களாலே செயற்படுத்தப்பட்டது. கடைசியாக ஜெமீல் என்ற ஓரளவு தெளிவுள்ள புத்திசுவாதீனமற்றவர் கொல்லப்பட்ட இதைக்கண்டித்து ஹர்த்தால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டது. அதன் பின்னர்தான் அந்தக் கொலைப்படலம் நிறைவு பெற்றது. இதை முழுமையாக வழிநடாத்தும் பொறுப்பினை இஸ்லாமிய இளைஞர் அமைப்பே எடுத்துக் கொண்டது. இது நடந்தது 1986 மே மாதமாகும். இந்த ஹர்த்தாலை தனவந்தர்களும் வர்த்தகர்களும் பெரும்பாலும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. பைத்தியக்காரர்கள் கொல்லப்பட்டால் நமக்கென்ன? என்பதுதான் அவர்கள் வாதம். தமது வர்த்தகத்தில் தரும்பலையும் இடைஞ்சலையும் ஏற்படுத்தும் ஒரு செயலாக மட்டுமே அவர்கள் அதை

நோக்கினர். அதனுள்ளால் புதையுண்டு போயிருந்த மனிதாபிமானத்தை அவர்கள் கண்டுகொள்ளவேயில்லை. இது பெரும்பாலான வர்த்தகர்களின் பொதுப் புத்தியாகும்.

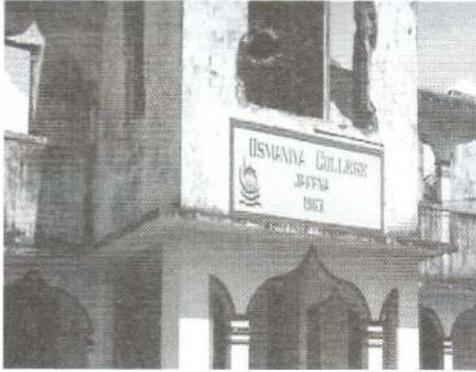
சுப்யான் ஹஸரத்தின் தலைமையில் இக் காலகட்டத்தில் ஜமாஅதே இஸ்லாமி தன்னை யாழ்ப்பாணத்தில் ஸ்திரப்படுத்தும் வேலைத் திட்டங்களை செய்து கொண்டிருந்தது. இஸ்லாமிய இளைஞர் அமைப்பு தம்முடன் இணைந்து தமக்குச் சாதகமாக செயற்பட்டு இலங்கை ஜமாஅதே இஸ்லாமியின் அங்கத்தவர்களாக செயற்பட வேண்டும் என்ற அவர்களின் எதிர்பார்ப்பை இஸ்லாமிய இளைஞர் அமைப்பு அங்கீகரிக்கவில்லை. சமய இக்கம் சார்ந்து செயற்படுதல் பல்வேறு சிக்கல்களை ஏற்படுத்தும் என்பதால் இஸ்லாமிய இளைஞர் அமைப்பு அதைத் தவிர்த்தது.

ஆனாலும், ஜமாஅதே இஸ்லாமி இளைஞர்களை மையப்படுத்தி தனது திட்டங்களை செயற்படுத்த தொடங்கியது. எனினும் அவர்களின் செயற்பாட்டுத்தளம் வெற்றியளிக்கவில்லை. காரணம் அப்போதைய செல்வாக்கு இஸ்லாமிய இளைஞர் அமைப்பிற்கே இருந்தது. இதனால், ஜமாஅதே இஸ்லாமியின் வளர்ச்சிக்கு பிரதான தடையாக இஸ்லாமிய இளைஞர் அமைப்பு இருப்பதைக் கணித்துக் கொண்ட சுப்யான் ஹஸரத் தலைமையிலான ஜமாஅதே இஸ்லாமியினர் தமது வளர்ச்சிக்குத் தடையாக இருக்கும் அமைப்பை செயலிழக்கச் செய்யும் பிரசாரங்களிலும் நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபடத் தொடங்கினர்.

சமயசார்பு இயக்கங்கள் தமது சிந்தனைக்குச் சாதகமாக இருப்பதையே பிரதானமாகக் கொண்டு செயற்பட்டமையினாலும் தாமே சரியான வழியில் செயற்படுபவர்கள் என்ற கற்பிதம் இருந்தமையாலும் ஏனையவர்களும் தமக்கான அங்கீகாரத்தினை இலகுவாக வழங்க வேண்டுமென்பதுதான் அவர்களின் எதிர்பார்ப்பாக இருந்தது. இதுதான் பாரிய முரண்பாடுகளைத் தோற்றுவித்தது. அதன் விளைவாக யாழ்ப்பாண ஜமாஅதே இஸ்லாமி கிளை விடுதலைப் புலிகள் அமைப்புடன் தனது நெருக்கத்தை வளர்த்துக் கொண்டது. புலிகளுடனான தொடர்புகளைப் பேணுவதில் சுப்யான் ஹஸரத்தே முன்னோடியாக இருந்தார்.

இஸ்லாமிய இளைஞர் அமைப்பின் வளர்ச்சி பல விதத்திலும் ஆயுத இயக்கங்களுக்கு தடையாக இருப்பதை உணர்ந்த தமிழ் ஆயுத இயக்கங்கள் அவர்களின் செல்வாக்கை சரியச் செய்ய பல்வேறு விதமான சதித்திட்டங்களை

என்பதனாலாகும். எனினும் சில இளைஞர்கள் இந்த அழைப்பை ஏற்று இராணுவத்துடன் இணைந்து பணியாற்றச் சென்றனர்.

அதற்கு அவர்கள் தெரிவித்த நியாயம் இராணுவத்துடனும் தொடர்புகளைப் பேணுதல் சில வேளை நமக்கு பாதுகாப்பு அளிக்கக்கூடும் என்பதாகும். அவர்கள் முடிவெடுத்த பின்னர் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்த முனைவது உள் முரண்பாடுகளைத் தோற்று விக்கும் என்பதால் இந்த விடயத்தில் இளைஞர் அமைப்பு அந்த சிலரையும் அவர்கள் போக்கில் விட்டுவிட்டு ஏனைய இளைஞர்கள் இது போன்ற முடிவுகள் எடுக்காதிருப்பதற்கான நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டது.

1986 ஜூன் 20ஆம் திகதி இரண்டு தனிப்பட்ட முஸ்லிம் நபர்களுக்கிடையே ஒரு பிணக்கு ஏற்பட்டது. இந்தப் பிணக்கை ஜமாஅதே இஸ்லாமி வஞ்சகமாகக் கையாண்டு இஸ்லாமிய இளைஞர் அமைப்பினை முடக்குவதற்கும் செல்வாக்கிழக்கச் செய்வதற்கும் பயன்படுத்தியது. ஜூன் 22ஆம் திகதியளவில் தனிப்பட்ட நபர்களுக்கிடையான பிரச்சினை குழுப்பிரச்சினையாக மாறியது. ஒரு தரப்பினை இஸ்லாமிய இளைஞர் அமைப்பு கையாள மற்ற தரப்பினரை விடுதலைப்புலிகளின் பின்புலத்துடன் ஜமாஅதே இஸ்லாமி கையாண்டது. பெரும் பிரச்சினையாக மாறிவிடுமோ எனும் அளவுக்கு நிலைமை மோசமானது. பிரச்சினையைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவர இஸ்லாமிய இளைஞர் அமைப்பைச் சேர்ந்த வெள்ளையன் என்றழைக்கப்பட்ட நமீஸ் அனைவரையும் கலைந்து போகச் செய்யும் நன்னோக்கில் கிரணைட் ஒன்றை எடுத்து பயமுறுத்த அது கையைவிட்டு நடுவியது. அது வெடித்ததில் ஸ்தலத்திலேயே இரண்டு பேர் கொல்லப்பட்டனர். ஒருவர் வைத்தியசாலையில் வைத்து மரணமானார். இந்த சம்பவத்தில் 32பேர் படுகாயமடைந்தனர். இது நிலைமையை மேலும் மோசமாக்கியது. இஸ்லாமிய இளைஞர் அமைப்பினர் குண்டு வீசி பலரைக் கொன்று விட்டனர் என்ற செய்தி எங்கும் பரவியது.

மேற்கொண்டன. அதேவேளை, இலங்கை இராணுவத்துடன் இணைந்து வேலை செய்வதற்கான அழைப்பு இளைஞர் அமைப்புக்கு கிடைத்தது. ஆயினும் அதை அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. காரணம் இராணுவம் சந்தர்ப்பத்திற்குப் பயன்படுத்திவிட்டு கைவிட்டுவிட்டால், அதன் பின்னர்வரும் பிரச்சினைகளை எதிர்கொள்ளுதல் என்பது பலத்த சிக்கலைத் தோற்றுவிக்கும்

இதற்கிடையே பிரச்சினையை எதிர்பார்த்து ஏற்கனவே தயாராக இருந்த விடுதலைப்புலிகள் இப்படியொரு பாரிய விபத்து நடக்கும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. குண்டுத்தாக்குதல் என்பது புலிகளையும் கொஞ்சம் யோசிக்க வைத்தது. பெரும்பாட்டாளமொன்று சம்பவ இடத்துக்கு விரைந்தது. இதற்கிடையே விடுதலைப்புலிகளின் ஆயுதம் தாங்கிய படையொன்று வரும் செய்தி கேட்டு மக்கள் விரைவாகக் கலைந்து சென்றுவிட்டனர். காயப்பட்டவர்களை வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பும் பணியில் இஸ்லாமிய இளைஞர் அமைப்பைச் சேர்ந்த சிலர் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அவர்களில் முக்கியமான ஒன்பது பேர் விடுதலைப்புலிகளால் பிடித்து செல்லப்பட்டனர்.

இஸ்லாமிய இளைஞர் அமைப்பின் முக்கியஸ்தர்கள் புலிகளால் கைது செய்யப்பட்டு ஒருமாத காலம் தடுத்து வைக்கப்பட்டிருந்தனர். அவர்கள் 09 பேரும் தடுத்துவைக்கப்பட்டிருந்தபோது சொல்லொணாத சித்திரவதைகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருந்தனர். ஆயுதங்கள் உங்களுக்கு எங்கிருந்து கிடைத்தன? இதை வைத்துத்தானே எங்களைக் கட்டுப்படுத்தினீர்கள்? இது தவிர வேறு என்னென்ன வகை ஆயுதங்கள் உள்ளன? அவை எங்கே இருக்கின்றன. என்ற கேள்விகள் தொடர்ந்தன. இதற்கிடையே வெடித்த குண்டு புலிகளுக்குரியது என்பது நிருபணமானதும் புலிகளுக்கு கோபம் தலைக்கேறியது. எமக்குரிய குண்டு உங்களுக்கு எப்படி கிடைத்தது? இந்த கேள்விகள் எதற்கும் அவர்களிடமிருந்து எந்தப் பதிலையும் புலிகளால் பெற்றுக் கொள்ள முடியவில்லை. விடுதலைப் புலிகள் அமைப்பின் உறுப்பினர்கள்தான் சொற்ப விலைக்கு இளைஞர் அமைப்புக்கு விற்றார்கள் என்பது கடைசி வரையும் புலிகளுக்குத் தெரியாமலேயே போயிற்று. முக்கியமான அனைவரும் புலிகள் தடுப்பில் இருந்ததால் இஸ்லாமிய இளைஞர் அமைப்பின் அனைத்துச் செயற்பாடுகளும் ஸ்தம்பிதமடைந்தன.

இதற்காகவே காத்திருந்த ஐமாஅதே இஸ்லாமி விரைந்து வேலை செய்தது. பிடித்துச் செல்லப்பட்டவர்கள் விடுவிக்கப்பட்டால் புலிகளுக்கு அவர்களால் பாரிய அச்சுறுத்தல் இருக்குமென்றும் அவர்கள் கட்டமைப்பு இத்தகையதென்றும் முழுமையான தகவலை புலிகளுக்குச் சொல்ல. புலிகள் முக்கியமாக கருதப்பட்ட இருவரைக் கொல்வதென்றும் இதை மக்கள் அலட்டிக் கொல்லாவிட்டால் ஏனையவர்களையும் கொல்வதென்றும் முடிவெடுத்தனர்.

1986 ஜூலை மாதம் 22ஆம் திகதி அதிகாலை ஐலீஸ் மாஸ்டர் என்பவரையும் நமீஸ் என்பவரையும் புலிகள் அன்சந்தி என அழைக்கப்பட்ட ஐந்து சந்திக்கு கொண்டு வந்து உங்களின் கடைசி ஆசை என்னவென்று கேட்டனர். அவர்கள் இரண்டு ரக்ஆத்துகள் இறைவனைத் தொழ வேண்டுமென்று வேண்டினார்கள். அதற்கு அனுமதித்த புலிகள் அவர்கள் தொழுகையை நிறைவேற்றி

முடிக்கையில் நடு சந்தியில் வைத்து தலையில் சுட்டு இவருவரையும் கொன்றனர். இதன் பின்னர் மக்கள் கிளர்ந்தெழுந்தார்கள். ஏனைய ஏழு பேரையும் உடனடியாக விடுவிக்குமாறு ஆர்ப்பாட்டமாகக் சென்றனர். இதற்கிடையே ஜமாஅதே இஸ்லாமி உறுப்பினர்கள் அமைதி காக்குமாறு சுப்யான் ஹஸரத் வேண்டுகோள் விடுத்தார். இதற்கிணங்க ஜமாஅதே இஸ்லாமியினர் மௌனமாக இருந்துவிட்டனர். மக்கள் எழுச்சியைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமானால் ஏனைய 07 பேரையும் விடுவிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்கு உட்பட்ட புலிகள் வேறு வழியின்றி அவர்களை விடுவித்தனர்.

1986 செப்டெம்பர் லிபியாவின் மீது அமெரிக்கா குண்டுத்தாக்குதலை மேற்கொண்டதைக் கண்டித்து அமெரிக்காவுக்கு எதிராக மாபெரும் ஆர்ப்பாட்டமொன்றை இஸ்லாமிய இளைஞர் அமைப்பு ஏற்பாடு செய்திருந்தது. இதில் அப்போதுள்ள அனைத்து தமிழ் ஆயுதக் குழுக்களும் இயக்கங்களும் கலந்து கொண்டன. இளைஞர் அணியிடம் அனுமதி கேட்டனர். ஆயுதம் இல்லாமல் கலந்து கொள்ள அனுமதிக்கப்பட்டது. இந்த எதிர்ப்பு ஆர்ப்பாட்டத்தில் தமது பங்களிப்பு இருக்க வேண்டுமென்பதற்காக ஒவ்வொரு தமிழ் ஆயுத இயக்கமும் தம்மால் முடிந்த ஒத்துழைப்பை நல்கியது. குறிப்பாக யாழ்ப்பாணத்து அனைத்து தமிழ் பாடசாலை மாணவர்களும் இதில் கலந்து கொள்ள வேண்டுமென தமிழ் விடுதலை இயக்கங்கள் அழைப்பு விடுத்தன. அமெரிக்காவின் தேசியக் கொடி வீதியில் இழுத்துச் செல்லப்பட்டு கச்சேரிக்கு முன்னால் எரிக்கப்பட்டது. அத்துடன் மகஜர் ஒன்றும் அரசாங்க அதிபர் அவர்களிடம் கையளிக்கப்பட்டு அங்கேயே பொதுக் கூட்டமும் இடம்பெற்றது.

இதன் பின்னர் அக்கரைப்பற்றைச் சேர்ந்த ஹனீபா எனும் இயற்பெயரையும் பாருக் என்ற இயக்கப் பெயரையும் கொண்ட விடுதலைப்புலிகளின் முக்கிய உறுப்பினர் இவர்தான் ஏற்கனவே கைது செய்யப்பட்ட 09 முஸ்லிம் இளைஞர்களிடமும் அதிக விசாரணைகளை மேற்கொண்டவர். இஸ்லாமிய இளைஞர் அமைப்பு விடுதலைப் புலிகள் அமைப்புக்கு பலத்த தலையிடி என்பதை வெளிப்படையாக இளைஞர் அணியின் முக்கிய உறுப்பினர்களிடம்

தெளிவாக வலியுறுத்தி உங்களை நம்பி உங்களுடன் கைகோர்த்துள்ள முஸ்லிம் இளைஞர்களின் நலனுக்காகவேனும் இங்கிருந்த வெளியேறி விடுங்கள் என்று உபதேசித்தார். இல்லாத பட்சத்தில் உங்கள் உயிர்கள் எந்த நேரத்திலும் பறிக்கப்படலாம். அதற்கு உத்தரவாதம் கிடையாது என்று விநயமாக வேண்டுகோள் விடுத்தார். ஆயுத ரீதியாக புலிகளும் ஏனைய அமைப்பினரும் உங்கள் மீது

தாக்குதல் தொடுத்தால் எத்தனை நாளைக்கு உங்களால் தாக்குப்பிடிக்கு முடியும் என்று அவர் உணர்வுபூர்வமாகக் கேட்டார். அதன் பின்னர் அதிகமான இளைஞர்கள் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டும் வெளியேறினார்கள். பிற்பட்டகாலம் எந்தத் தமிழ் ஆயுதக் குழுவுக்கும் பெரும்பாலும் பாரிய அச்சுறுத்தலோ தடையோ இருக்கவில்லை.

1987 நவம்பர் - மன்னார்

1987ஆம் ஆண்டு நவம்பர் ஈரோஸ் அமைப்பினால் மன்னார் இளைஞர் அமைப்பின் முக்கியஸ்தர் எருக்கலம்பிட்டி சகோதரர் ஏ.ஜே.றம்சீன் கடத்தப்பட்டார். இக்கடத்தலை முஸ்லிம் சமூகம் வேடிக்கை பார்க்கவும் இல்லை. வாழாவிருக்கவும் இல்லை. பலத்த எதிர்ப்பினை வெளிக்காட்டியது.

விடுதலைப்புலிகளும் ஏனைய ஆயுதக்குழுக்களும் வடக்கு கிழக்கு முஸ்லிம்களை அடக்கியாளும் நடவடிக்கைகளை மிகவும் இரகசியமாக முன்னெடுக்கத்தலைப்பட்டன. விடுதலைப்போராட்டம் எனும் பெயரில் அவர்கள் செய்து வந்த காட்டுமிராண்டித்தனமான அடக்குமுறைகளைக்கண்டு வடபுல முஸ்லிம் சமூகத்தின் எதிர்காலம் பற்றி சிந்திக்கின்ற சிந்திக்கத்தலைப்பட்ட முஸ்லிம் இளைஞர்கள் கடத்தப்படுவதும் இரகசியமாக கொலை செய்யப்படுவதும் நாளுக்கு நாள் அதிகரிக்கத்தொடங்கியது.

எருக்கலம்பிட்டியைச்சேர்ந்த சகோதரர் ஏ.ஜே.றம்சீன் சமூக விழிப்புணர்வு மிக்க இளைஞர் ஆவார். அவர் கொழும்பு செல்வதற்காக தோட்டவெளி புகையிரத நிலையத்திற்கு சென்று கொண்டிருந்த போது இரவு 8.30 அணிக்கு ஐந்தாம் கட்டை சந்தியில் வைத்து ஈரோஸ் இயக்கத்தினரால் ஆயுத முனையில் கடத்தப்பட்டார். இச்செய்தி மன்னார் மாவட்டம் முழுவதும் பரவத்தொடங்கியதும் முஸ்லிம் இளைஞர்கள் தத்தமது எதிர்காலம் பற்றியும் சிந்திக்கத்தொண்டியது. கிராம பிரதேச ரீதியில் தனிமைப்படுத்தப்பட்டிருந்த எமது சமூகம் ஒற்றுமையின் அவசியம் பற்றி சிந்திக்கத்தலைப்பட்டது.

சகோதரர் றம்சீன் கடத்தப்பட்ட விடயம் அப்போதைய அரசாங்க அதிபருக்கும் மதத் தலைவர்களுக்கும் தெரிவிக்கப்பட்டு அவர்கள் மூலமாக ஈரோஸ் அமைப்புடன் பேச்சு வார்த்தை நடத்தப்பட்டது. கொடிய ஆயுதங்களை கடவுளாக நம்பி செயற்பட்ட

ஈரோஸ் பேச்சுவார்த்தையை உதாசீனம் செய்தது. முஸ்லிம்கள் ஆயுதக்குழுக்களின் எதிரிகளாவர் என்பதையே அவர்களின் பேச்சிலும் செயலிலும் அறியக்கூடியதாக இருந்தது. அவர்களின் நடவடிக்கை பொறுமையின் எல்லைக்கு உச்சவரம்பு கொடுத்தது. றம்சீனை விடுவிப்பதற்கு காலக்கெடு விதிப்பதும் பின்னர் ஏமாற்றுவதுமாக காலத்தை கடத்திய ஈரோஸ்

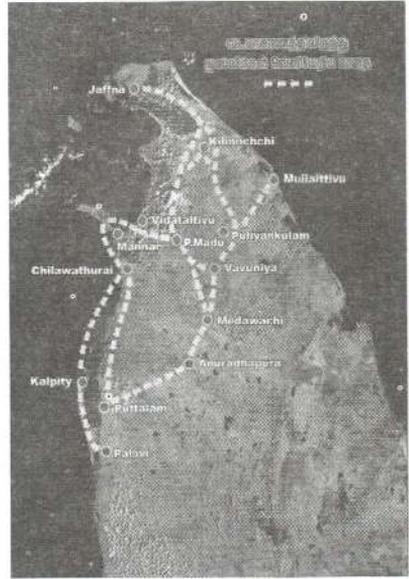
ின் கபடத்தனம் நன்கு புலப்பட்டதும் பொறுமையிழந்த முஸ்லிம் இளைஞர்கள் சாத்வீகப்போராட்டத்தை கைவிட்டு தமிழ் சமூகமும் சிந்திக்கவைக்கப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு ஹர்த்தால் ஒன்றை அமுல் படுத்தியது. இதனை கேலிபேசியதோடு இ.போ.ச. பஸ்களை செலுத்திய ஊழியர்கள் பலர் பஸ்ஸோடு சேர்த்து தடுத்து வைக்கப்பட்டனர். வர்த்தக நிலையங்கள் மூடப்பட்டதோடு அலுவலகங்களும் ஸ்தம்பித்தன. மன்னார் தீவே மயானம் போல காட்சியளித்தது.

எந்த அச்சத்தினை ஏற்படுத்தி மக்களிடையே தமது காரியங்களை இலகுவாகச் சாதிக்கும் உத்தியை விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்கள் அனைத்தும் செய்தனவோ அதே அச்சமேற்படுத்தும் செயலை செய்ய மன்னார் உப்புக்குள குவைதீர்கான் தலைமையிலான முஸ்லிம் இளைஞர்கள் தயாராகினர்.

இந்நிலை நீடிக்கப்பட ஈரோஸின் பிடிவாத குணம் சற்று தளர்வடைந்தது போல காட்சியளிக்கப்பட்டது. வர்த்தகர்கள் பயந்தார்கள்.

எருக்கலம்பிட்டி நம்பிக்கையாளர் சபையும் மற்றும் முஸ்லிம் இளைஞர்கள் சிலரும் ஈரோஸ் இயக்கத்துடன் பேச்சுவார்த்தை நடத்துவதற்காக 31- டிசம்பர் 1987 இரவு 10 மணிக்கு பேசாலைக்கு செல்ல ஆயுத்தமாகி சென்றனர். 5ஆம் கட்டை சந்தியிலிருந்து கரிசல்வரை வழிநெடுகிலுமாக முஸ்லிம் கிராம மக்கள் ஆண்களும் பெண்களுமாக நின்று கொண்டிருந்தனர். பேசாலைக்கு சென்று கொண்டிருக்கின்ற குழுவினரை வழிமறித்து நீங்கள் திரும்பி வரும்போது சகோதரர் ஏ.ஜே.றம்சீனோடுதான் வரவேண்டுமென தக்பீர் முழங்க கோசமிட்டனர். சகோதரர் ஏ.ஜே.றம்சீனை விடுவிப்பதாக ஈரோஸ் இயக்கம் வழங்கிய உறுதி மொழியின் அடிப்படையில்தான் பேசாலைக்கு செல்வதை மக்கள் அறிந்திருந்தனர். றம்சீனை விடுதலை செய்யாவிட்டால் மன்னார் தீவிலுள்ள அனைத்து முஸ்லிம்களும் பயங்கரவாத நடவடிக்கைகளுக்கு எதிராக புனித யுத்தம் புரிவதற்கும் தயாரான மனோநிலையில் இருந்தனர் என்பதை இங்கு குறிப்பிட்டாக வேண்டும்.

பேச்சுவார்த்தை ஆரம்பிக்கு முன்னரே அக்குழுவினருடன் சென்றிருந்த எச்.எம். எம்.நியாஸ் என்பவரை தனியாக ஒரு இடத்திற்கு வருமாறு ஈரோஸ் இயக்கம் கட்டளையிட்டது. அவரை தனியாக அழைத்து செல்ல அனுமதிக்க முடியாதென சென்ற குழுவினர் மறுத்தும் கூட வேறு வழி இல்லாமல் அவர்கள் உடன் செல்ல வேண்டி ஏற்பட்டது. அவர்களை சந்தித்த போது சகோதரர் ஏ.ஜே.றம்சீனை இன்று விட முடியாது என்றும் வேண்டுமானால் அவரை பார்ப்பதற்கு தங்களோடு தனியாக வருமாறு வற்புறுத்தப்பட்டது. சகோதரர் ஏ.ஜே.றம்சீன் எங்கிருக்கிறார் என வினவியபோது அவரை சந்திக்க கடல் மார்க்கமாக செல்ல வேண்டுமென கூறப்பட்டது. தந்திரமாக பேசாலைக்கு வரவழைத்து தானும் கடத்தப்படப்போவதை உணர்ந்த சகோதரர் நியாஸ் அவர்களோடு செல்ல மறுத்து திரும்பி வந்து நடந்தவற்றை தம்மோடு வந்தவர்களுக்க தெரியப்படுத்தினார். பேச்சுவார்த்தை கைகூடாத நிலையில் சென்ற குழுவினர் ஏமாற்றத்துடன் மீண்டும் ஊருக்கு திரும்பினர். அவர்கள் வெறுங்கையோடு திரும்பியதை அறிந்த மக்கள் ஊர்ப்பெரியவர்களின் கட்டுப்பாட்டை மீறி நாங்கள் பேசாலைக்கு சென்று சகோதரர் ஏ.ஜே.றம்சீனை மீட்டு வருகிறோம் என்று கொந்தளித்தனர். உணர்ச்சி வசப்பட்ட மக்களை கட்டுப்படுத்த அன்றைய தினம் பெரும் பிரயத்தனம் மேற்கொள்ளப்பட்டது. சகோதரர் ஏ.ஜே.றம்சீனை விடுதலை செய்வதற்கு பல வாரங்கள் இழுத்தடிப்பு செய்யப்பட்டு சுமார் 40 நாட்களின் பின்னரே றம்சீன் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பட்டு மன்னாரில் வைத்து விடுவிக்கப்பட்டார். ஆனாலும் மீண்டும் யாராவது கடத்தப்படலாம் அல்லது கொலை செய்யப்படலாம் என்ற சந்தேகம் இளைஞர் குழுவிடம் வலுத்தது.

வட மாகாணத்தில் முஸ்லிம்கள் செறிந்து வாழும் ஒரு பிரதேசமாக மன்னார்த்தீவுப் பகுதி திகழ்கின்றது. அன்று மன்னார் பொலிஸ் நிலையம் தாக்கப்படுகிறது. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் ஆதிக்கத்தை மேலும் வலுப்படுத்துவதாக இத்தாக்குதல் அமைய அவர்களின் ஆதிக்க மனப்பான்மையையும் அது வலுப்படுத்தியது. இத்தாக்குதலின் பின்னணியில் பல்வேறுபட்ட எதிர்ப்பார்ப்புகளை புலிகள் வைத்திருந்தனர்.

குறிப்பாக மன்னார் மாவட்டத்தை தமது ஆளுகைக்குள் கொண்டு வருதல் என்பது மிகப்பிரதானமான அம்சமாகவும் அடிப்படையாகவும் இருந்தது.

அத்துடன் தாம் முன்னெடுக்கப் போகும் பாரிய நடவடிக்கையினை பொலிஸாரும் இராணுவமும் எப்படி எதிர்கொள்ளப் போகிறார்கள் என்பதையும் அடுத்தகட்ட நடவடிக்கைக்கான களத்தை உறுதிப்படுத்தி எவ்வகையான உத்திகளை படையினர் மேற்கொள்வார்கள் என்பதை துல்லியமாகக் கணித்திடவும் இத்தாக்குதலையே புலிகள் நம்பியிருந்தனர்.

அவர்கள் எதிர்பார்த்தபடி படையினரின் மன்னாரை நோக்கிய நகர்வு அவர்களுக்கு சாதமாகவே இருந்தது. இத்துடன் இராணுவம் பொலிஸ் தவிர புலிகள் எதிர்நோக்கிய அடுத்த சவால் முஸ்லிம் இளைஞர்கள். முஸ்லிம் பிரதேசங்களின் தனித்துவத்தைப் பாதுகாக்கவும் ஆயுததாரிகளின் ஆக்கிரமிப்பைத் தடுக்கவும் சட்டபூர்வமாகவும் சட்டபூர்வமற்ற முறையிலும் அவர்கள் ஆயுதம் வைத்திருப்பார்களென புலிகள் நம்பினர். இராணுவத்தின் நகர்வினை அவர்களுக்கு சாதகமென கருதினாலும் முஸ்லிம் இளைஞர்கள் மீதான இவர்களின் சந்தேகம் பெரும் அச்சத்தை ஏற்படுத்தி இருந்தது.

இதற்கிடையே, மன்னார் பொலிஸ் நிலையம் தாக்கப்பட்டதும், பாரிய இராணுவ நடவடிக்கையொன்றை இராணுவம் திட்டமிட்டது. இதனால் அச்சம் கொண்ட மன்னார் நகரை அண்டிய தமிழ் மக்கள் அனைவரும் தமது பாதுகாப்பு கருதி அயல் முஸ்லிம் கிராமமான எருக்கலம்பிட்டியை நோக்கி கடல் மார்க்கமாக தஞ்சமடைந்தனர். அன்றைய சூழ்நிலையில் முஸ்லிம் குழுக்கள் ஏற்படுத்தியிருந்த கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் அத்தியாவசிய உணவு தட்டுப்பாடுகளுக்கு மத்தியிலும் எருக்கலம்பிட்டியில் தஞ்சமடைந்த ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் மக்களுக்கு பாடசாலைகளை வழங்கி தங்குமிட வசதிகளைச் செய்து கொடுத்ததுடன் அவர்களுக்கான உணவு மற்றும் ஏனைய வசதிகளையும் நிறைவாகச் செய்து கொடுத்தனர். தமிழ் ஆயுதக்குழுக்கள் முஸ்லிம்கள் மீது வஞ்சம் பாராட்டிக் கொண்டிருந்தபோது முஸ்லிம்கள் இப்பாரிய உதவியைச் செய்தது என்பது அவர்களின் மனோ நிலையின் மென்மையை எடுத்துக் காட்டப் போதுமான நிகழ்வாகும். சுமார் 7 நாட்கள் வரை அவர்களுக்கு யாதொரு தீங்கும் ஏற்படாவண்ணம் இளைஞர் அணி அவர்களின் பாதுகாப்பில் கூடுதல் கவனம் செலுத்தப்பட்டது. பதற்ற நிலைமைகள் சீரானதும் அவர்களாகவே தமது சொந்த இடங்களுக்கு திரும்பிச் சென்றனர்.

அதன் பின்னர் தாராபுரத்தை சேர்ந்த சகோதரர் நியாஸ் பணிக்காக மன்னார் இலங்கை போக்குவரத்துச் சபைக்கு செல்கின்ற வேளை புளொட் இயக்கத்தால் வஞ்சிக்கப்பட்டு பிடிக்கப்பட்டு கொடுரமான முறையில் சித்திரவதை செய்யப்பட்டு கொல்லப்பட்டார். சிலாபத்துறை செய்யலாப்தீன் புலிகள் இயக்கத்தால் கொல்லப்பட்டார். 1988 மார்ச் ரம்ஸீன் மற்றும் அமீன் ஆகிய இருவரும்

மீண்டும் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எப். இயக்கத்தால் மன்னார் தாராபுரத்திற்கு இடைப்பட்ட காட்டில் வைத்து கடத்தப்பட்டு கொடுரமாக கொல்லப்பட்டனர். அதன் பின்னர் புதுக்குடியிருப்பு காசிம் புலிகளால் கொல்லப்பட்டார். ஆக முக்கியமான அனைவரும் எல்லா தமிழ் ஆயுத இயக்கங்களாலும் குறிவைக்கப்பட்டனர். முஸ்லிம்களின் இரத்தத்தின் சுவை அவர்களுக்கு அடிக்கடி தேவைப்பட்டது. (தாராபுரம் நியாஸ் புதுக்குடியிருப்பு காசிம் ஆகியோர் நிழற் படங்கள் கிடைக்கவில்லை)

1990

1990 கிழக்கு மாகாணம் முஸ்லிம்களின் இரத்தத்தினால் அபிஷேகம் செய்யப்பட்டது. பரவலாக தாக்குதல்களும் படுகொலைகளும் இடம்பெற்றன. குறிப்பாக புலிகள் இயக்கத்தில் இருந்த முஸ்லிம்கள் அனைவரும் கொல்லப்படும் படலம் துவங்கியது. தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் தமிழர்களின் விடுதலைக்காக என்று டோராடிய சகல தமிழர் விடுதலை இயக்கங்களிலுமுள்ள சகோதர இயக்கப் போராளிகள் அனைவரையும் கொலை செய்து தமது அதிகாரத்தை மட்டும் நிலைநிறுத்துவதற்கான கொலைப்படலத்தை ஓரளவு வெற்றிகரமாக நிறைவு செய்து பல்லாயிரம் தமிழ் அப்பாவி சனங்களையும் புத்திஜீவிகளையும் ஏனைய இயக்க அங்கத்தவர்களையும் கொன்று தமது கையை ஓங்கச் செய்தது. இக்காலப் பொழுதில் தான் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் இயக்கத்திலிருந்த ஏராளமான முஸ்லிம் போராளிகள் சுடப்பட்டும், வெட்டப்பட்டும், எரிக்கப்பட்டும் கொல்லப்பட்டனர். அது தேசியத் தலைவர் வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரனின் நேரடிக் கட்டளையின் பேரில் செயற்படுத்தப்பட்ட கொலைப்படலமாகும்.

தமிழர்களின் விடுதலைக்காக தமது உயிரையும் கூடப் பொருட்படுத்தாது தமிழர்களின் எதிரிகள் என்று அடையாளப் படுத்தப்பட்டவர்களுடன் தமிழர்களின் கொள்கைக்காக தமிழர்களுக்காகப் போராட்டக்களத்தில் குதித்த சக முஸ்லிம் இளைஞர்களையும் அதே போராட்ட இயக்கம் தமக்குள்ளேயே இனப்படுகொலை செய்த அவலம் நடந்தேற்றியதன் மூலம் அவர்களது இன ரீதியிலான கோட்பாட்டை பிரதிபலித்தது. இனத்துக்காக என்று தொடங்கி இனவாதம் போர்த்தி எழுச்சி பெற்ற போராட்டத்தின் முக்கிய அழிப்பு அடையாளமாக வடக்கு, கிழக்கு வாழ் முஸ்லிம்கள் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளால் தொடர்ச்சியாக இன்னல்களுக்கு ஆளாக்கப்பட்டமை வரலாற்று தூரதிஷ்டமாகும். கருணா அம்மான் முதலில் தமது இயக்கத்திலிருந்த முஸ்லிம் இளைஞர்களை இயக்கத்தை விட்டுச் செல்லுமாறு பணித்தார். ஆனால், மீறி இருந்தால் நாம் அவர்களைக் கொல்லுவோம் என்று பிரகடனப்படுத்தாவிடினும், அவர்கள் வெட்டியும், சுடப்பட்டும், எரித்தும் கொல்லப்பட்டனர். சிலர் புத்திசாலித்தனமாக உயிர் தப்பினர்.

இதன் பின்னர்தான் புலிகளின் விடுதலைப் போராட்டத்தில் மிகப்பெரிய சாபக்கேடு விழுகிறது. புலிகள் மீதான எதிர்ப்பு நிலைப்பாடு ஓங்குகிறது. புலிகளிடமிருந்து தப்பியவர்கள் இராணுவத்தில் சரணடைகின்றனர். பின்னர் அவர்கள் புலிகளுக்கு பெருத்த சவால்களை ஏற்படுத்தியதுடன் பயங்கரவாதத்தை முற்றாக அழித்தொழிக்கும் இராணுவத்தின் நடவடிக்கைகளுக்கு முழு

ஒத்துழைப்பையும் வழங்கினர். இராணுவமும் இவர்களை முழுமையாகப் பயன்படுத்தியது.

இராணுவத்துடன் இணைந்து இவர்கள் செய்த அழித்தொழிப்பு நடவடிக்கைகளை இதுவரை எத்தர்ப்பம் எதிர்க்கவில்லை. புலிகள் புகட்டப்பட்ட சிந்தனைகளின் அடிப்படையில்தான் இவர்கள் செயற்பட்டார்கள் என்ற உண்மையையும் இங்கு கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

புலிகளுக்காக முஸடலிம்களில் பலரைக் கொன்ற இவர்களுக்கு முன்னைய தமது சக இயக்க உறுப்பினர்களை கொல்வது முரண்பாடாக தென்பட்டிருக்க வாய்ப்பேயில்லை. ஒரு மனித உயிரை அநியாயமாகக் கொலை செய்ய யாருக்கும் அனுமதி கிடையாது. அப்படி அநியாயமாக ஓர் உயிரைக் கொல்பவன் முழு மனித சமூகத்தையுமே கொன்றவன் போலாவான் என்ற இஸ்லாமிய போதனைகள் இந்தப் போராளிகளுக்குப் படிப்பிக்கப்படவில்லை. அப்படி இருக்கும் போது முஸ்லிமாக இருந்ததால்தான் கொன்றான் என்ற பார்வையை விடுத்து அவனுக்கு இயக்கங்களினால் போதிக்கப்பட்ட அடிப்படையில் தான் அவன் செயல்பட்டான் என்றுதான் கொள்ள வேண்டும். முஸ்லிம்களின் புலிகளின் அடாவடித்தனத்திற்கு எதிரான நிலைப்பாடு உறுதி பெற்றது.

கருணா அம்மான் அப்போது அனைத்திற்கும் பொறுப்பாக இருந்த மட்டு-அம்பாறை சிறப்புத்தளபதி ஆவார். கிழக்கில் நடந்த அனைத்திற்கும் நம் முன்னே இருக்கும் பலமான ஒரே சாட்சி அவரே. ஜின்கெலி, ரெஜி, கரிகாலன், ரெஜினோல்ட், விசு ரீசன், நல்லதம்பி இவர்களெல்லாம் அப்போது கருணா அம்மான் என்ற மட்டு-அம்பாறை சிறப்புத் தளபதிக்குத் துணையாக இருந்து செயற்பட்டவர்கள். தமிழர்களுக்காகப் போராடிய அனைத்துத் தமிழ் இயக்கங்களையும் பாரிய கொலைப் படலங்கள் மூலம் பின்னுக்குத் தள்ளிவிட்டு தனித்துவத்தோடு அனைத்தையும் தமது கட்டுப்பாட்டுக்குள் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் கொண்டுவந்து அவர்களுக்குத் தெரியாமல் எதுவும் நடக்க முடியாது என்ற நிலையை உருவாக்கியதன் பின்புலத்தில் வைத்தே இக்கட்டுரை பார்க்கப்பட வேண்டும்.

புலிகள் காத்தான்குடியில் ஊரடங்குச் சட்டத்தை பிரகடனம் செய்து, வீடுவீடாக சோதனை செய்தனர். 30 பேரை கைது செய்தனர். அத்துடன் சம்மாந்துறையில் மாகாணசபை உறுப்பினர் மன்கூர் சுட்டுக்கொல்லப்பட்டார். கல்முனையைச் சுற்றி வளைத்து 40 பேரை கைது செய்து கொண்டு சென்றனர். இதை அடுத்து காத்தான்குடியிலும், கல்முனையிலும் கடைகள் மூடப்பட்டன. முஸ்லீம் காங்கிரஸ் அரசியல் குழு உறுப்பினர் மருதூர்க்கனி கடத்தப்பட்டார்.

இவர்களை விடுவிக்கக்கோரி கல்முனையில் புலிகளின் அலுவலகத்தின் முன் போராட்டம் நடத்திய மக்கள் மேல், புலிகள் சுட்டதில் 17 பேர் காயம் அடைந்தனர். அவர்களை வைத்தியசாலை கொண்டு சென்ற நிலையில், அங்கு வந்த புலிகள் வைத்தியசாலையை சுற்றி வளைத்தபின், ஐவரை சுட்டுக் கொன்றதுடன், வைத்தியர் உட்பட 10 பேரை கைது செய்து கொண்டு சென்றனர். ஊரடங்குச்சட்டம் என்பது பொதுவாக அரசாங்கத்தினால் தான் அமுல்படுத்தப்படும். ஆனால் இங்கு புலிகள் ஊரடங்கு சட்டத்தை அமுல்படுத்தி சோதனை செய்து கைது செய்யுமளவிற்கு அதிகாரம் பெற்றிருந்தார்கள் என்றால் எந்தளவிற்கு இப்பிரதேசத்தில் ஆதிக்கம் செலுத்தி இருந்தார்கள் என்பதை அளவீடு செய்து கொள்ளலாம். இப்படி இருக்கும் போது இப்பிரதேசத்தில் நடக்கும் எதுவும் புலிகளுக்கு தெரியாமல் போவதற்கு சாத்தியமில்லை என்ற கருத்தியல் இச்செயற்பாடுகளின் பின்னணியில் உருவாகியதே.

07 பெப்ரவரி 1990 புதன்

அக்கரைப்பற்றில் ஹனிபா என்பவரிடம் பெருந்தொகைப் பணம் கப்பமாகத் தரும்படி கோரப்பட்டது. ஆயினும் அவர் அதற்கு மறுத்ததற்காக சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

இந்த இளைஞர் அணி எதையும் செய்யத் தயாராக இருந்தார்கள் என்பதனால் புலிகள் அந்த இளைஞர்களை ஆயுதத்தால் எதிர் கொள்வதைவிட அகிம்சை வழியில் அணுகுவதையே கடைப்பிடித்தார்கள். தொடர்ந்தேச்சையாக சந்திப்புகள் பல இடம்பெற்றன. அதற்கான ஒரு பிரதான காரணமுமிருந்தது. யார் இவர்களை வழிநடாத்துகின்ற பாரிய பொறுப்பைச் சுமந்திருக்கும் நபர் என்பதையும் அவர்களின் கட்டமைப்பையும் இயங்கியலையும் தீர்மானிக்கும் நபர் யார் என்பதையும் அடையாளப்படுத்தி வேண்டிய அவசியத் தேவைப்பாடுதான் அது.

ஆனாலும், இளைஞர் அணி அதில் மிகுந்த கவனத்துடன் இருந்தது.

ஏற்கனவே, முக்கியமான பலரை இழந்து பெற்ற படிப்பினையாதலால் எப்படி சமாதானமாகப் பேசினாலும், ஆயுதக் குழுக்களை நம்பமுடியாது எனும் நிலைப்பாடு அவர்களிடையே ஆழமாகப் பதிந்துவிட்டது பிரதானமான காரணியாக இருந்தது. இதற்கிடையே புலிகள் அதிரடித் திட்டம் ஒன்றைத் தீட்டினார்கள். மன்னார் தீவுப்பகுதியை சிரமமின்றி தமது ஆளுகைக்குள் கொண்டுவரவும் முஸ்லிம் சமூகத்தின் அடிப்படைப் பலத்தினை அடையாளப்படுத்தி சிதைத்துவிடவும் அவர்கள் தேர்ந்தெடுத்தது மன்னார் தீவுப் பகுதிக்கு

நிலத்தொடர்பின் அத்திவாரமாக இருந்த பாலத்தை தரைமட்டமாக்குவதாகும். அத்துடன் இந்தியாவில் இருந்து ஆயுதக் கடத்தலுக்கு மிகவும் உகந்த இலகுவான கடற்போக்குவரத்துப் பிரதேசமாக தீவுப் பகுதிதான் அவர்கள் கண்களுக்குத் தென்பட்டது. அதனால், அதனைத் தமது முழுமையான கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவருதல் அவசியமானதாக அவர்கள் கருதினார்கள்.

1990 ஜூன் 11 திங்கள்

கிழக்கு மாகாணத்தில் அம்பாறை மற்றும் மட்டக்களப்பு பொலிஸ் நிலையங்களில் கடமை புரிந்த மிகப்பெரும்பான்மை முஸ்லிம்களைக்கொண்ட 600 அற்கும் மேற்பட்ட பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்களை முன்னாள் ஜனாதிபதி அவர்கள் நிராயுதபாணிகளாக புலிகளிடம் சரணடையுமாறு வலிபுறுத்தினார்.

அனைவரும் சரணடைந்தனர். புலிகள் அவர்களை மிகவும் துன்புறுத்தி மிகக்கொடுரமாக வதைத்து கொண்டு குவித்தனர். அரசே இப்படி தனது உத்தியோகத்தர்களையே காவு கொடுத்த சம்பவம் உலகில் வேறெங்கும் நடைபெற்ற வரலாறு கிடையாது. சில தகவல்கள் 600

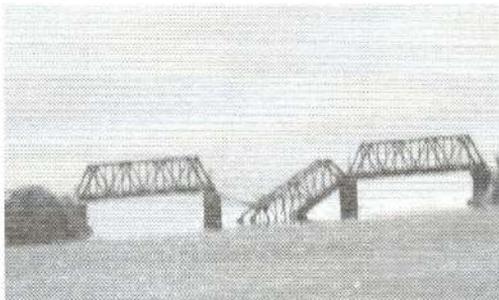
பேர் அல்ல 774 உத்தியோகத்தர்கள் என்று கூறுகின்றன.

இது	சம்பந்தமான	CID	விசாரணை	C 403/92/CM/& PA/
IG/75/92	என்ற	இலக்க	05	மார்ச் 1992 திகதி இடப்பட்ட
மனு	இன்றும்	கிடப்பிலுள்ளதாக	தகவல்கள்	கூறுகின்றன.

1990 ஜூன் 18 திங்கள்

மன்னார் தீவுப்பகுதிக்கான பாலம் விடுதலைப்புலிகளால் குண்டு வைத்து

தகர்க்கப்பட்டது. அத்துடன் தலைமன்னார் கொழும்பு புகையிரதப்பாதையில் அமைந்துள்ள பிரதான மன்னாள் புகையிரதப் பாலமும் புலிகளால் குண்டு வைத்துத் தகர்க்கப்பட்டது. மிகக் துல்லியமான திட்டமிடலின் அடிப்படையில் அமைந்த இந்தத் தாக்குதல் புலிகளைப் பொறுத்தவரை மிகவும் வெற்றிகரமான தாக்குதலாகும். தீவுப் பகுதிக்கு நிலத்தொடர்பைக் கொண்டிருந்த இரண்டு வழிகளும் தகர்க்கப்படுதல் என்பது மிகச் சாதாரணமான ஒன்றல்ல. மன்னாள் தீவுப் பகுதி மக்களுக்கும் ஏனைய பகுதி மக்களுக்குமான பிரதான தொடர்பு வழி துண்டிக்கப்பட்டமையானது இயல்பு வாழ்க்கையில் பாரிய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியது.

சிறிது நாட்களிலேயே பாலத்தகர்ப்பின் பின்புலம் தெளிவானது. தீவுப்பகுதி மக்களுக்கு பாரிய உணவுத் தட்டுப்பாடு ஏற்பட்டது. மக்கள் உணவுக்காகக் கஷ்டப்பட வேண்டிய தூர்ப்பாக்கிய நிலையை புலிகள் மிகப்பெரிய வெற்றியாகக் கொண்டாடினர். இப்பாரிய உணவுத் தட்டுப்பாட்டை நிவர்த்தி செய்தற்பொருட்டு பல்வேறு நடவடிக்கைகள் துரித கதியில் எடுக்கப்பட்டன. முஸ்லிம் இளைஞர்கள் இதில் அர்ப்பணிப்புடன் செயல்படத் தொடங்கினார்கள். அவர்களிடம் குறுகிய மனப்பான்மை இருக்கவில்லை. சந்தர்ப்பவாத அரசியல் செய்யவில்லை. மக்களின் கஷ்டத்தைப் போக்க என்னென்ன வழிகள் இருக்கின்றன என்பதைத் தேடி அவற்றின் மூலம் உடனடித் தேவைகளை நிவர்த்தி செய்ய அவர்கள் ஒன்றிணைந்தார்கள்.

வன்னியின் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக ஸ்ரீ லங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்ட அபுபக்கர் மூலமாக நாடளாவிய ரீதியில் உணவு சேகரிக்கப்பட்டு அவரது மட்டக்குளி அலுவலகத்தை மையமாக வைத்து செயற்பாடுகள் வகுக்கப்பட்டன. இச்சந்தர்ப்பத்தை தனக்கு சாதகமாக்கிய அவர் உணவுப் பற்றாக்குறை நிலவிய பிரதான தீவுப்பகுதி மக்களுக்கான விநியோகத்தை தடுத்து தனது அரசியல் இலாபம் கருதி தனக்கு வேண்டிய பகுதிகளுக்கு உணவு விநியோகம் செய்தார். இச்செய்கையால் பாராளுமன்ற உறுப்பினருக்கும் இளைஞர்களுக்கும் இடையில் பாரிய முறுகல் நிலை தோன்றியது. அதன் பிறகு அபுபக்கர் அவர்கள் மிக கடினமான வார்த்தைகளை இளைஞர்களிடம் இருந்து எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. இராணுவத்திடமிருந்து பெறப்பட்ட விசேட விநியோக அனுமதிப்பத்திரங்களை இளைஞர் அணி பெற்றிருந்தும் கூட சரியான திட்டமிடப்படாத செயற்பாடுகள் மூலம் அபுபக்கர் அவர்கள் அனைத்தையும் சீர்குலைத்தார். இளைஞர்கள் தமது முயற்சியைக் கைவிடவில்லை.

எருக்கலம்பிட்டி சம்சதீன் ஹாஜியார் பெரியமடு நிஹ்மத் மற்றும் பெரியமடு நளீம் ஹாஜியார் போன்றவர்களின் முழு ஒத்தாசைகளையும் பெற்று சுமார் 30 லொறிகளில் உலர் உணவு கொண்டு வரப்பட்டது. இந்தப் பணிகளில் இளைஞர் அணியுடன் இணைந்து பெரியமடு நளீம் ஹாஜியார் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி மிகப்பெரியது.

பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு அதைக் கொண்டு சேர்ப்பதில் அவர் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகளை அப்போதே முறியடிக்க புலிகளால் திட்டமிடப்பட்டது. ஆயினும் அவர்களுக்கு வலுவான சந்தர்ப்பம் ஒன்று அமையவில்லை. ஆனாலும், நிவாரணப் பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டு மன்னார் சென்று கொடுத்துவிட்டு, மீண்டும் கொழும்பு வருகையில் யகாவெவவில் வைத்து பெரியமடு நளீம் ஹாஜியார் அவரோடு வந்தவர்களான புதுக்குடியிருப்பு இஸ்மாயீல் போன்றோர் சிங்களக் கொள்ளை கோஷ்டியினரால் கடத்தப்பட்டார்கள். கடத்தல் இடம்பெற்ற செய்தி எங்கும் எதிரொலித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே அவர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள் என்ற சோகச் செய்தியும் செவிப்பறைகளை அதிரச் செய்தது. இதனால்,

மக்களுக்கு உணவைக் கொண்டு சேர்க்கும் அடுத்த முயற்சி சாத்தியப்படாமலேயே போனது. பல கொள்ளைக் கோஷ்டியினர் இப்படித்தான் எந்தக் கஷ்டமும் இல்லாமல் அப்பாவி பொது ஜனங்களின் வயிற்றிலடித்து தமது தேவைகளைக் கச்சிதமாகச் செய்து முடித்தனர்.

மொத்த வடமாகாணத்தினதும் முஸ்லிம்கள் பாரியதொரு நெருக்கடியைச் சந்தித்து ஒரு விதமான பீதி நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர். புலிகள் தம்மீதான பயத்தை மக்கள் மீது திட்டமிட்டே ஏற்படுத்தினர். பயங்கொள்ளச் செய்து அந்த அச்சத்தின் மத்தியில் வாழ்க்கையை ஒரு விதமான வெறுமை நிலைக்குள் தள்ளிவிட்டால் அடி பணிதல் தானாக ஏற்படும் என்ற கோட்பாடு தான் அனைத்தினதும் அடிப்படையாக இருந்தது.

இதேவேளை, தீவுப்பகுதி மக்களுக்கான உணவு உட்பட ஏனைய அனைத்து விநியோகமும் மிகக் கடுமையான சவால்களை எதிர்கொண்டே செய்ய வேண்டியிருந்தது. விடத்தல் தீவிலிருந்து மன்னார தீவு கடல் பாதையூடாகவும், பெரியமடு காட்டுப்பாதை ஊடாகவும் வழங்கற்பணிகள் ஓரளவு பூர்த்தி செய்யப்பட்டன. கடல் மார்க்கமாக பாதுகாப்பான படகுப் பிரயாணம் பெரும்பாலும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை. அதனால், விளையும் அபாயங்களை அனைவரும் நன்கு உணர்ந்திருந்தும் கூட சகோதர மக்களின் துன்பத்துக்கு பாதுகாப்பற்ற படகுப் பிரயாணம் ஒரு தடையாக விளங்கவில்லை.

படகு கவிழ்ந்ததன் மூலம் ஒன்பது உயிர்களைப் பலி கொடுக்க வேண்டிய துர்ப்பாக்கிய நிலை உருவானது. எத்தனை துன்பங்கள்? அனைத்தும் வேண்டுமென்றே திணிக்கப்பட்டவை.

அதேவேளை, யாழ். மக்களுக்கான சகல தேவைகளும் விடத்தல்தீவு ஊடாக பெரியமடு, பூநகரி, பரந்தன், சாவகச்சேரி என்று மேற்கொள்ளப்பட்டது. இடையே புலிகளின் கொள்ளைக் கோஷ்டியின் பிடியிலிருந்து அனைத்தையும் பாதுகாத்தல் என்பது மிகவும் சிரமமான காரியமாக இருந்தது. புலிகள் இரண்டு விதமான தந்திரரோபாயங்களை மேற்கொண்டனர். ஒன்று மக்களுக்கான வழங்கல்களைத் தடுத்தல். இரண்டாவது கப்பம் பெற்றுக் கொண்டு பயணம் செய்ய அனுமதித்தல் பின்னர் அதைக் கொள்ளையடித்தல். இந்த இருநிலைச் செயற்பாடுகளுக்கிடையேயும் வலுவான தொடர்பு இருந்தது. ஆனால், அவர்கள் அந்தத் துன்புறப்பாட்டை முற்றாக மறுதலித்த நிலையிலேயே அனைத்தையும் மேற்கொண்டனர்.

தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் கொள்ளைக் கோஷ்டியினர் இரக்கமின்றியே செயற்பட்டனர். இக்காலப்பிரிவில் பல வாகனங்கள் அவர்களால் பறித்துச் செல்லப்பட்டன. இங்கு கவனிக்க வேண்டிய அம்சம் யாதெனில் அனைத்தும் முஸ்லிம்களை மட்டுமே இலக்காகக் கொண்டு செயற்படுத்தப்பட்டன. முஸ்லிம்களின் வாகனங்கள் மட்டுமே கடத்தப்பட்டன. முஸ்லிம்களிடம் மட்டுமே கப்பம் அறவிடப்பட்டது. முஸ்லிம்களின் பண்டங்கள் மட்டுமே சூறையாடப்பட்டன. ஆக மொத்தத்தில் ஓர் இனத்துக்கு மட்டுமே எதிரான செயற்பாடுகள் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டன. அதனை தூய தமிழில் இனவாதிகளால் கட்டமைக்கப்பட்ட பயங்கரவாதம் கலந்த இனமேலதிக்கம் எனலாம். (விடுதலைப் போராட்டம் என்பது ஒரு போதும் இப்படி இருக்க முடியாது. எனவே, இதை இன ரீதியாக கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட பயங்கரவாதம் என்று அழைப்பதில் தவறே கிடையாது)

இராணுவத்தினருக்கும் புலிகளுக்குமிடையிலான முறுகல் நிலை வலுத்தது. இராணுவம் பாரிய நடவடிக்கை ஒன்றை மேற்கொள்ள வியூகம் வகுத்துக் கொண்டிருந்தது. அனைத்து நடவடிக்கைகளையும் திட்டமிடும் மற்றும் அமுல்படுத்தும் அதிகாரம் ஜெனரல் டென்சில் கொப்பேகடுவ அவர்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. இதுவரை முன்னெடுக்கப்படாத மிக வித்தியாசமான இராணுவ உத்திகளைக் கையாள்வதென்று ஜெனரல் டென்சில் கொப்பேகடுவ முடிவெடுத்தார். அதன் விளைவுகள் மிகப் பாரியதாயும் வித்தியாசமானதாகவும் அமையப் போகிறது என்பதைப் புரிந்து கொண்ட புலிகளின் தலைமை அவசரமாக முடிவெடுத்து கிழக்கிலிருந்து கரிகாலன் தலைமையில் பாரியதொரு படையை வடக்குக்கு நகருமாறு கட்டளையிட்டது. புலிகளும் பாரியதொரு இராணுவத்துக்கு எதிரான நடவடிக்கையைத்தான் திட்டமிடுகின்றனர் என்று இராணுவத்தின் புலனாய்வுப் பிரிவினர் அனுமானித்தனர். ஆனால், புலிகளின்

திட்டம் வேறுவிதமாக இருந்தது என்பதை இராணுவத்தின் புலனாய்வுப் பிரிவினர் விளங்கிக் கொள்ளவில்லை. அதேவேளை இராணுவத்தினரின் பிடியிலிருந்து தம்மைப் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காகவும் வடக்கிலிருந்து முஸ்லிம்களை வெளியேற்றுவதற்கான புலனாய்வுத் தகவல்களைப் பெறுவதற்காகவும் முஸ்லிம் பிரதேசங்களுக்குள் பரவலாக புலிகள் ஊடுருவத் தொடங்கினர்.

10 ஜூலை 1990 செவ்வாய்

ஏறாவுரில் இரண்டு முஸ்லிம்களை புலிகள் கடத்திச் கொன்றனர்.

11 ஜூலை 1990 புதன்

அம்பாறை மாவட்ட அறுகம்குடா எனுமிடத்தில் விறகு சேகரிக்கச் சென்ற ஒன்பது அப்பாவி ஏழை முஸ்லிம்கள் இரண்டு புலி துப்பாக்கிதாரிகளால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர்.

16 ஜூலை 1990 திங்கள்

வீரகேசரி செய்தியின்படி மட்டக்களப்பு குருக்கள் மடத்தில் 68 முஸ்லிம்

ஹாஜிகளை கடத்தி கொன்றனர். இந்தப் பயணிகள் அனைவரும் ஹஜ் கடமையை முடித்துவிட்டு ஊர் திரும்பிக் கொண்டிருந்தவர்களாகும். இப்படிக் கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்ட இவர்கள் செய்த பாவம் தான் என்ன? பொதுவாக முஸ்லிம்கள் காட்டிக்

கொடுத்ததால் தான் அவர்கள் கொல்லப்படுகிறார்கள் என்ற வாதத்தையே பரப்பியிருந்த தமிழ்த் தரப்பு இந்தப் படுகொலையை எப்படி நியாயப்படுத்தப் போகிறது? இப்படியான செயற்பாடுகள் தான் பாரதூரமான எதிர்ப்பை புலிகள் மீது ஏற்படுத்தியதுடன் அவர்களை பயங்கரவாதச் செயற்பாடுகளில் ஈடுபடுபவர்கள் என்ற பொது மொழிக்குள் அடக்கும் நிலையினைத் தோற்றுவித்தது. சாதாரண பயணிகள் கொல்லப்பட்டிருந்தால் இந்தளவு பாரிய எதிர்ப்பலையை முஸ்லிம் மக்கள் மத்தியில் சிலவேளை தோற்றுவிக்காது விட்டிருக்கலாம்.

ஹஜ்ஜுக் கடமையை நிறைவேற்றிவிட்டு வரும் மனிதர்களைக் கூடுதலாக மதிக்கின்ற போக்கு முஸ்லிம்களிடம் இருக்கிறது. காரணம் ஹஜ்ஜுக்குச் செல்லும் பயணிகள் தாம் யாருக்கேனும் அறியாமல் கூட தவறு செய்திருந்தால் தன்னை மன்னிக்கும்படி அனைத்து மனிதர்களிடமும் மன்னிப்புக்கோரி எல்லாவித பிரச்சினைகளையும் முடித்துவிட்டு செல்வார்கள்.

இப்படிப்பட்ட மனிதர்கள் மீது தாக்குதல் நடத்துவதை சாதாரணமாக மக்கள் எப்படி எடுத்துக் கொள்வார்கள் என்பதை கவனத்தில் எடுத்தல் வேண்டும். மொத்தமாக அங்கு 150 பேர் கொல்லப்பட்டனர்.

அத்துடன் ஏறாவுரில் 62 பேரை புலிகள் கடத்திச் சென்றனர். ஒரு நேரத்தில் ஒரு தாக்குதல் அல்ல பல தாக்குதல்கள் இடம்பெற்றன. எப்போதாவது ஒரு தாக்குதல் நடக்கிறது என்றால் ஏதோ காரண காரியமிருக்கிறது என்று எடுத்துக் கொள்ளத் தோன்றும். ஆனால், தொடர்ந்தேச்சையாக ஒரே நாளில் பல இடங்களிலும் பரவலாக நடத்தப்பட்ட தாக்குதல்கள் இந்த நிலைப்பாட்டை ஒரு எடுகோலாகவேனும் கருதும் நிலைப்பாட்டை முற்றாக மாற்றியமைத்து விட்டது.

23 ஜூலை 1990 திங்கள்

மட்டக்களப்பு வீரச்சோலை எனும் தமிழ் கிராமத்தில் 8 முஸ்லிம்கள் மரத்தில் கட்டிவைக்கப்பட்டு சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர்.

30 ஜூலை 1990 திங்கள்

அக்கரைப்பற்று நகரில் 14 முஸ்லிம்கள் கொல்லப்பட்டனர்

31 ஜூலை 1990 செவ்வாய்

வீரகேசரி செய்திப்படி அனுராதபுர மாவட்ட உடுப்பாவலா சின்ன சிப்பிக்குளத்தில் 10 முஸ்லிம்கள் கொல்லப்பட்ட பின் கிணற்றில் போடப்பட்டனர்.

01 ஆகஸ்ட் 1990 புதன்

வீரகேசரி செய்திப்படி அக்கரைப்பற்று வயல்களில் வேலை செய்து விட்டு வந்த 17 முஸ்லிம்கள் கடத்தப்பட்டு பின் கொல்லப்பட்டனர்.

வீரகேசரி செய்திப்படி கந்தளாயில் 5 முஸ்லிம்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

3 ஆகஸ்ட் 1990 வெள்ளி

மஜீத்புரம் பகுதி வயலில் இருந்து திரும்பிய 7 முஸ்லிம்கள் கடத்தப்பட்டு கொல்லப்பட்டனர். அத்துடன் சம்மாந்துறையில் முஸ்லிம் தந்தையும்

மகனும் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். அத்துடன் காத்தான்குடி மீரா ஜும்ஆ பள்ளிவாசலிலும் ஹுஸைனியா தைக்காவிலும் இஷா தொழுகையில் ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்த முஸ்லிம்கள் 104 பேர் மிக்கொடுரமாக சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். இத்தாக்குதலைக் கேள்விப்பட்டதும் காத்தான்குடியின் எல்லைக் கிராமங்களான ஒல்லிக்குளம் மற்றும் கீச்சான்பள்ளம் ஆகிய பிரதேசங்களில் இருந்து இடம்பெயர்ந்து வந்த மக்கள் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட தாக்குதலில் 16 பேர் கொல்லப்பட்டனர். அன்று மொத்தமாக காத்தான்குடியில் 126 முஸ்லிம்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டிருந்தனர். இந்தத் தாக்குதலை மட்டுமே பரவலாக அனைவரும் பேசினர். வணக்கவழிபாடுகளில் ஒரு மனிதன் ஈடுபடும் போது அதற்கு இடைஞ்சலாக இருப்பதைக் கூட அனைத்துச் சட்டங்களும் தடைசெய்கின்றன.

1967களில் யூதர்கள் பலஸ்தீனில் செய்த பள்ளிவாசல் படுகொலைக்கு இதுவும் நிகரில் குறைந்தல்ல.

05 ஆகஸ்ட் 1990 ஞாயிறு

அம்பாறை மவாட்டத்தில் முள்ளியங்காடு பிரதேசத்தில் 18 முஸ்லிம் விவசாயிகள் கொல்லப்பட்டனர். அக்கரைப்புற்றில் 6பேர் கொல்லப்பட்டதுடன், 10ஆம் திகதிக்கு முன்னர் அம்பாறையை விட்டு முஸ்லிம்கள் வெளியேறிவிட வேண்டுமென்ற துண்டுப் பிரசுரமும் போடப்பட்டது. இந்தச் சம்பவத்தினை மேலோட்டமாகப் பார்க்க முடியாது. ஏனெனில் மிக நீண்ட திட்டமிடலின் பின்னரான முடிவுகளின் பிரதிபலிப்புகளே இவை. தொடர்ந்தேச்சையான படுகொலைப் படலம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போதே அம்பாறையை விட்டும் முஸ்லிம்கள் அனைவரும் வெளியேறிவிட வேண்டுமென்ற அறிவித்தல் வெளியானது.

முதலில் முஸ்லிம்கள் பெரும்பான்மையாக இருக்கும் கிழக்கு மாகாணத்தை விட்டும் முஸ்லிம்களைத் துரத்திவிட்டால் அடுத்த கட்டமாக மிக இலகுவாக தமது காரியங்களைச் சாதித்துக் கொள்ள முடியும் என்ற எண்ணம் புலிகளை ஆட்கொண்டிருந்தது. மட்டக்களப்பு மவாட்டத்தையே உலுக்கிய படுகொலைப்படலம் மொத்த கிழக்கு முஸ்லிம்களையும் மனோவியல் ரீதியில் இயல்பாகவே பலவீனமடையச் செய்து அவர்களை சொந்த இடங்களை விட்டும் துரத்திவிட்டு அங்கே அரசாளக் கனவு கண்டார்கள் தமிழ் ஈழத்தின் விடுதலை வீரர்கள்.

சம காலத்தில் கணிசமான புத்திஜீவிகளை புலிகள் மிகக் கவனமாகத் திட்டமிட்டு படுகொலை செய்ததார்கள். ஒரு சமூகத்தின் சிந்திக்கும் திறனை அழித்து விட்டாலே போது அந்தச் சமூகம் வழிநடாத்த ஆளில்லாமல் தன்னைத்தானே அழித்துக்கொள்ளும் என்பதைப் புலிகள் துல்லியமாக

விளங்கியிருந்தார்கள். புலிகளுக்கு அந்தப் பாடத்தைப் போதித்தது யார்? ஒரு இனத்தின் மீதான மேலாதிக்கத்தை நிலைநாட்ட திட்டமிட்டுக்கொடுத்தது யார்? இப்படி குறுக்குக் கேள்விகள் கேட்டுக் கொண்டு சென்றால் பின்னணியில் அனைத்தையும் அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டு புலிகளின் தாளத்துக்கு ஆட்டம்போட்ட தமிழ்ப் பேராசிரியர்களும் கலாநிதிகளும் சமூகவியலாளர்களும் புத்திஜீவிகளும் இருக்கிறார்கள் என்று மிகக் கசப்பான உண்மையைத்தான் கண்டு கொள்ள முடியும். அதனால்தான் அவர்களால் முஸ்லிம் சமூகத்தின் மீதான அத்துமீறல் எதனையும் கண்டிக்கவும் வருத்தம் தெரிவிக்கவும் முடியாமல் போனது. அத்துடன் வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணத்தில் இருந்த சகல அரச உயர்கலவி நிலையங்களும் முஸ்லிம்கள் மீதான இனமேலாதிக்கப் போக்கை அதிகம் வலியுறுத்தியே செயற்பட்டன.

சோனகர் எனும் இனத்துவ அடையாம் “சோனி” எனும் உச்சரிப்பில் மிகுந்த இழிவைக் கொண்டு தமிழர்களாலேயே தமிழர்களுக்குப் போதிக்கப்பட்ட துன்பகரமான வரலாறு எங்கும் பதியப்படாததால் தப்பித்துக் கொண்டோம் என்று தமிழ்ப் புத்திஜீவிகள் என்று அழைக்கப்பட்ட மனிதர்கள் இத்தனை காலமும் அகமகிழ்ந்தது போதும். உண்மைகளை இனியேனும் அவர்கள் பக்குவமாக பதிய வேண்டும். இனச்சத்திகரிப்பு நடவடிக்கைகளுக்கான ஆதரவை அவர்கள் மறுதலிக்க முடியாது. ஆயினும் உண்மைகளைக் கூறாது இருக்கவும் கூடாது. நியாயமான பதிவுகளைத் தமிழ்ப் புத்திஜீவிகள், இலக்கியவாதிகள் இனியும் பதியாமல் மௌனமாக இருப்பது எழுச்சிகொண்டெழும் முஸ்லிம் இளைஞர் குழாம் தூக்கியிருக்கும் பேனைகள் மிகவும் வலுவானவை. அவை கீறும் வார்த்தைகள் மிக்க இறுக்கமானதாக இருக்கும். அவை உங்கள் அனைவரையும் தூக்கில் போடும். அவர்கள் தூக்கியிருக்கும் கெமராக்கள் சிறுபான்மைப் பற்றி பிறகு யோசிப்போம். இப்போதைக்கு முஸ்லிம்களைப் பற்றி மட்டும் யோசிப்போம் என்று செயற்படத் தொடங்கினால், சர்வதேச ரீதியில் தமிழர்கள் தொடர்பாகக் கட்டமைப்பும் பிம்பம் மிகக் கொடுமையாக இருக்கும்.

அது ஒரு விதத்தில் புலிகள் செய்த முஸ்லிம்கள் மீதான குரூரத் தாக்குதல்களை உண்மையாக மனச்சாட்சியின் கட்டளைக்கு ஒப்ப மிக வன்மையாக எதிர்த்து, முஸ்லிம்கள் மீது கழிவிடுக்கக் கொண்டு செயற்பட்ட தூய்மையான மனித நேயமிக்க மிகச் சொற்பமான தமிழ் மனிதர்களையும் அது தாக்கிவிடும் அபாயம் இருக்கிறது. அந்த மனித நேயவாதிகள் ஓயமாட்டார்கள். உண்மைகளை அப்போது உரத்துச் சொன்னது போல இனியும் அவர்கள் உண்மைகளை உரத்துச் சொல்வார்கள் என்று சோனகர் சமுதாயம் நம்புகிறது.

சோனி என்று இழிந்த உச்சரிப்பு இனி மாறும் என்றும் நம்புகிறது. தமிழ்ப் புத்திஜீவிகள் தாம் கடந்து வந்த பாதையை மீண்டும் ஒருமுறை முஸ்லிம் சமுதாயத்துக்காக திரும்பிப் பார்க்க வேண்டிய அவசியமான தருணம் வந்திருக்கிறது. அவர்கள் மீட்டிப் பார்த்தேயாக வேண்டிய கட்டாயப் பொழுதுகள் தென்படுகிறது. எல்லாவற்றையும் தாண்டி

அவற்றையெல்லாம் எழுத்தில் வடிக்க வேண்டியும் இருக்கிறது. தமிழ்ப் புத்திஜீவிகள் சிந்தித்து செயற்படுவார்களா?

06 ஆகஸ்ட் 1990 திங்கள்

அம்பாறையில், வயலில் வேலை செய்து கொண்டிருந்த முஸ்லிம்கள் 33 பேர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர்.

11 ஆகஸ்ட் 1990 சனி

ஏறாவுர் சதாம் ஹுசைன் கிராமம் உட்பட பல கிராமங்கள் மீது நித்திரையில் இருந்த முஸ்லிம்கள் 116 பேர் வெட்டியும் சுட்டும் கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்டனர். 60 பேர் வரை காயமடைந்தனர். இங்குதான் கர்ப்பிணிப் பெண்ணின் வயிறு கிழிக்கப்பட்டு சிசு வெளியே எடுக்கப்பட்டு கண்டதுண்டமாக வெட்டிக் கொல்லப்பட்ட அரக்கத்தனமான மிலேச்சத்தனமான செயற்பாடு இடம்பெற்றது. இந்தத் தாக்குதலுக்கான முழுப் பொறுப்பையும் தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள் ஏற்க வேண்டியிருந்தது. இப்படிக்கொடூரமான தாக்குதலை எப்படி திட்டமிட்டார்கள்? யார் இதனைத் திட்டமிட்டார்கள்? ஏன் இப்படியான தாக்குதல்களை மேற்கொண்டார்கள்? என்பதற்கு நாம் வெளிப்படையான அம்சங்களை மையமாக வைத்து அனுமானங்களை முன்வைத்தாலும் உண்மைகளை வெளியிட வேண்டிய அப்போதைய புலிகளின் தளபதி கேர்ணல் கருணா அம்மான் வாய் திறப்பாரா? இந்த உண்மைகளை வெளியிட்டால் அது அப்போதைய கொடுமைகளுக்கு ஒரு பிராயச்சித்தமாகவேனும் இருக்குமல்லவா?

13 ஆகஸ்ட் 1990 திங்கள்

வீரகேசரி செய்தியின்படி செங்கலடியில் 5 முஸ்லிம்கள் கொல்லப்பட்டதுடன் ஐலன்ட் செய்தியின்படி சம்மாந்துறையில் 6 முஸ்லிம் விவசாயிகள் கொல்லப்பட்டனர்.

வவுனியா அரந்தலாவ எனும் கிராமத்தை தமிழீழ விடுதலைப்புலிகள்

தாக்கியதில் 09 முஸ்லிம்களும் ஒரு சிங்களவரும் கொல்லப்பட்டதுடன் மேலும் 03 பேர் காயமடைந்தனர்.

15 ஆகஸ்ட் 1990 புதன்

வீரகேசரி செய்திப்படி அக்கரைப்பற்றில் 8 முஸ்லிம்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

01 செப்டெம்பர் 1990 சனி

காத்தான்குடியில் மூன்று கிராமத்தில் 5 பள்ளிவாசல்கள் மற்றும் 55 வீடுகள் எரிக்கப்பட்டன.

21 செப்டெம்பர் 1990 வெள்ளி

அம்பாறை மாவட்ட புதுக்குடியிருப்பு கிராமத்தைத் தாக்கியதில் பொதுமக்கள் 15 பேர் கொல்லப்பட்டதுடன் 11பேர் காயமடைந்தனர்.

25 செப்டெம்பர் 1990 செவ்வாய்

வீரகேசரி செய்திப்படி கல்முனை கடலில் வைத்து மூன்று முஸ்லிம் மீனவர்கள் கொல்லப்பட்டனர்.

03 ஒக்டோபர் 1990 புதன்

வீரகேசரி செய்தியின்படி மருதமுனையில் இரண்டு முஸ்லிம்கள் கடத்தப்பட்டனர்.

முல்லைத்தீவு

10 ஒக்டோபர் 1990 புதன்கிழமை

விடுதலைப்புலிகளின் முல்லைத்தீவுப் பிரதேசத்துக்குப் பொறுப்பான அரசியல்துறை பொறுப்பாளர் சந்திரன் மற்றும் பிரதேச பொறுப்பாளர் ரகு, இராணுவப் பொறுப்பாளர் பிரசாந்த மற்றும் திவாகரன், கைலாஸ் உள்ளிட்டவர்கள் அடங்கிய குழு முஸ்லிம் பிரமுகர்களைச் சந்தித்து புலிகளின் தலைமை கிழக்கிலிருந்து ஒரு படையை வடக்குக்கு வரவழைக்கப் போவதாகவும் அவர்கள் கருணையற்ற கொடுமாவர்கள் என்றும் முஸ்லிம் இளைஞர்களைத் தான் பெரும்பாலும் குறிவைப்பார்கள் என்றும் உங்கள் இளைஞர்களை நீங்கள் காப்பாற்றிக் கொள்வதுதான் நல்லது என்றும், இதைத்

தங்களுக்கு எத்திவைப்பதைத்தவிர தமக்கு வேறு வழியில்லை என்றும் உபதேசம் செய்தார்கள்.

ஒக்டோபர் 10ஆம் திகதி தொடக்கம் ஒக்டோபர் 15ஆம் திகதி வரை இதே பாணியிலான பிரசாரத்தை முல்லைத்தீவில் முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்த அனைத்துப் பிரதேசங்களிலும் தொடர்ச்சியாக இந்தக் குழுவினர் மேற்கொண்டனர். இந்தப் பிரசாரம் தம்மீது கொண்ட அன்பினாலும் பற்றினாலும் தான் மேற்கொள்ளப்படுகிறது என்பதை ஊர்ப் பெரியவர்கள் அனைவரும் உளபூரிப்புடன் அகமகிழ்ந்து ஏற்றுக் கொண்டனர். சோரம்போயினர், முஸ்லிம் இளைஞர்களைப் பாதுகாப்பதற்காகவும் விடுதலைப்புலிகள் இப்படி சொல்கிறார்கள் என்பதனால் அனைத்து இளைஞர்களையும் ஊரைவிட்டும் பாதுகாப்பாக வெளியேற்றுவதற்கான வேலைகளை கவனிக்கலாயினர்.

18 ஒக்டோபர் 1990 வியாழக்கிழமை

பத்து இளைஞர்களுக்கு ஒரு முதியவர் என்ற அடிப்படையில் முதியவர்களின் வழிகாட்டுதலில் முல்லைத்தீவை விட்டும் முஸ்லிம் இளைஞர்கள் அனைவரும் வெளியேறுகின்றார்கள். அத்துடன் கிழக்கில் இருந்து புலிப்படை வந்துவிட்டதாகவும் அவர்கள் வடக்கின் சகல பிரதேசங்களிலும் முகாமிட்டு இருப்பதாகவும், அவர்கள் ஓரிரு நாட்களில் தங்களின் பணியை ஆரம்பிக்கப் போகிறார்கள் என்ற செய்தி மிக வேகமாகப் பரவிக் கொண்டிருந்தது. வந்தவர்கள் முரட்டுத்தனமானவர்கள் என்றும், அவர்களுக்கு ஈவு இரக்கம் என்பது கிடையவே கிடையாது என்றும் தெரிவிக்கப்பட்டது. இந்நிலையில் முல்லைத்தீவில் இருந்து வெளியிடங்களுக்குச் செல்வதாயின் ஒரேயொரு பிரதான பாதையான ஏ9 வீதிதான் இருந்தது. இளைஞர்களைப் பிடிப்பதற்கான குழு இந்தப் பிரதான வீதியிலேயே முகாமிட்டிருப்பதாக தகவல் கிடைத்ததும் முல்லைத்தீவு இளைஞர்களைப் பாதுகாப்பாக அழைத்துச் செல்வதற்கு உகந்த ஒரே வழி காட்டுப்பாதைதான் என்பதால் அதையே தேர்ந்தெடுத்தார்கள்.

அவர்கள் புளியங்குளம் காட்டுப்பாதையூடாக நொச்சிமோட்டை, புதுக்குளம், சாஸ்திரிபுரம், பூலாங்குளம் சந்தி என்று குடுவெந்தபுலவை வந்தடைந்தார்கள். குடுவெந்தபுலவு அரசாங்கப் பாடசாலையிலும் பாவற்குளம் பாடசாலையிலும் இரண்டு நாட்கள் தங்கினார்கள். அங்கு அவர்களுக்குத் தேவையான எந்த அடிப்படை வசதி வாய்ப்புகளும் இருக்கவில்லை. சாப்பிடுவதற்கு

சரியான உணவுகூட கிடைக்கவில்லை. அவர்களைக் கவனிப்பதற்கு எந்த விதமான ஏற்பாடுகளும் இருக்கவில்லை. பொடி நடையாகவே பெருந்தூரத்தைக் கடந்து வந்த அவர்களுக்கு ஓய்வெடுக்க மட்டுமே அவகாசம் கிடைத்தது மாதிரியான ஓர் உள்பூரிப்பு, அவ்வளவுதான்.

அப்படியிருந்தாலும் உணவு குடிபானமின்றி எத்தனை நாட்களைக் கழிப்பது. இரண்டு நாட்களை அந்தப் பாடசாலையில் கழித்துவிட்டு ஒக்டோபர் மாதம் இருபதாம் திகதி பூனாவ சந்தியூடாக இளைஞர்கள் அனைவரும் இக்கிரிக்கொல்லாவையை அடைந்தனர். அங்குள்ள அரசாங்கப் பாடசாலையொன்றில் தஞ்சமடைந்த அவர்களுக்கு மூன்று நாட்களுக்குப் பின்னரே தண்ணீரும் உணவும் கிடைத்தது.

11 ஒக்டோபர் 1990 வியாழக்கிழமை

அம்பாறை மாவட்ட அறுகம்குடா எனுமிடத்தில் விறகு சேகரிக்கச் சென்ற ஒன்பது ஏழை முஸ்லிம் அப்பாவிகள் இரண்டு துப்பாக்கிதாரிகளால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டனர்.

மன்னார்

18 ஒக்டோபர் 1990 வியாழன் -

கரிகாலன் தலைமையில் கிழக்கிலிருந்து வந்த புலிப்படையினர் பல குழுக்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு மன்னார் மாவட்டத்தில் முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்த பகுதிகளின் மூலை முடுக்கெங்கும் நிறுத்தப்பட்டனர். மாலை நேரம் அவர்கள் பல்வேறு விதமான ஆடைகளை அணிந்திருந்தனர். தங்கள் முகங்களை பலர் மறைத்திருந்தனர்.

முஸ்லிம்களைப் போன்று பலர் தொப்பி அணிந்திருந்தனர். ஒவ்வொரு வீதியிலும் அவர்கள் பரந்து நின்றனர். துப்பாக்கி தாங்கியிருந்தனர். கூர்மையான கத்திகளை கைகளிலும், இடுப்பிலும் வைத்திருந்தனர். அவர்களில் முகம் மறைத்திருந்தவர்கள் முஸ்லிம்களை அண்டிப் பிழைப்பு நடத்திய தமிழர்கள். முஸ்லிம்களைப் பற்றி நன்கு தெரிந்தவர்கள். அவர்களோடு பழகியவர்கள். அவர்களிடம் உதவி பெற்றவர்கள். தாம் செய்யப் போகும் துரோகத்தனத்தின் கடுமை விளங்கியதால் தான் தங்களை யாரும் அடையாளம் கண்டு கொள்ளாத வண்ணம் முகங்களை மறைத்திருந்தனர். அப்படி அவர்கள் திட்டமிட்ட பாரிய நடவடிக்கைதான் என்ன?

கொள்ளை- கொள்ளை- கொள்ளை- முஸ்லிம்களினது சகல வீடுகளிலும்

புகுந்தார்கள். நகைகள் அனைத்தையும் புறித்தார்கள். மூலை முடுக்கெங்கும் புகுந்து, புகுந்து பார்த்தார்கள். அனைத்தையும் புரட்டிப் போட்டார்கள்.. கண்ணில்பட்ட தங்கத்தையெல்லாம் வாரிச் சுருட்டினார்கள். சின்னஞ்சிறுசுகளின் காதில் கழுத்தில் உள்ளதுகளையும் புறித்தார்கள். பணம், பணம் என்று பெருந்தொகையை கப்பமாகக் கேட்டார்கள். அனைத்துச் சேமிப்பையும் அள்ளிக் கொண்டார்கள். அப்போது அவர்களின் சிந்தனையும் செயற்பாடும் பணமும் நகையும் என்றுதான் இருந்தது. அந்தச் சேமிப்புகளுக்குப் பின்னால் இருந்த எதிர்ப்பாப்புகளும், தேவைப்பாடுகளும் எத்தனையோ யுவதிகளின் வாழ்க்கையையும் எத்தனையோ பிள்ளைகளின் கல்வியையும், பிணைத்திருந்தன. அத்தனையையும் மொத்தமாகச் சுருட்டினார்கள். அவர்கள் பணத்துக்காகவும் நகைக்காகவும் பிரயோகித்த வார்த்தைகள் செல்வத்தை இழப்பதைவிட கொடியதாக இருந்தது. அன்று தமிழீழத்தின் மகிமையை

தோட்டியும் பறையனும் குறவனும் பள்ளனும் நளவனும் வண்ணனும் சுமந்து உலா வந்தார்கள். இவர்கள் தான் முஸ்லிம் சமூகத்துடன் நெருக்கமாக இருந்து தமது பிழைப்பை நடத்தியவர்கள். முஸ்லிம்களின் இருப்பைப் பற்றி நன்றாக அறிந்தவர்கள். எந்த வேற்றுமையும் பார்க்காமல் மனிதர்கள் அனைவரும் சமமானவர்கள் என்று அவர்களை முஸ்லிம்கள் மதித்து நடத்திய போதும் அம்மக்கள் தமக்கு இப்படியான

துரோகத்தைச் செய்வார்கள் என்று எந்தவோரு வடக்கு முஸ்லிமும் கனவிலும் நினைத்திருக்கவில்லை.

இந்தக் கொள்ளையின் பின்னால் உள்ள மொத்த சூத்திரத்தையும் அப்போது மக்களில் எவருமே புரிந்து கொள்ளவில்லை. கிழக்கிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்ட படையின் செயற்பாட்டுத்தளம் முஸ்லிம்களின் செல்வத்தைக் கொள்ளையடிப்பதை பிரதானமாகக் கொண்டிருக்கும் என்பதை இராணுவத்தின் புலனாய்வுப் பிரிவு கூடச் சரியாகக் கணிக்கத்தவறியது. பெருந்தொகைப் பணமும் மற்றும் தங்க ஆபரணங்களும் புலிகளால் கொள்ளையடிக்கப்பட்டன. அதுதான் அவர்கள் தமிழர்களுக்காக கனவு கண்டு கொண்டிருக்கும் தமிழர் தனித்துவமிக்க தனிநாடான தமிழீழத்தின் அத்திவாரங்கள் மீது அபிஷேகம் செய்ய முஸ்லிம்களிடம் சூறையாடிய சொத்துக்கள். முஸ்லிம்களின் வியர்வையும் உழைப்பும் கண்ணீரும் இரத்தமும் தான் தமிழீழத்தின் தாகமாயின.

மறுபக்கம் முஸ்லிம் இளைஞர் அணியினை இலக்கு வைத்து தேடுதல் நடாத்திய புலிகளின் விசேட அணியினர் முக்கியமானவர்கள் என்று கருதிய

அனைவரையும் தேடினார்கள். ஆயினும் அவர்கள் இலக்கு வைத்த யாரையும் அடையாளப்படுத்தி பிடித்துச் செல்ல முடியவில்லை. இறுதிக் கட்டத்தில் முஸ்லிம் இளைஞர் அணியின் உறுப்பினர்கள் என்று அவர்களால் சந்தேகிக்கப்பட்ட எஸ்.ஏ. அனீஸ், சீ.எஸ்.ஐபிர் ஆகிய இருவரும் எருக்கலம்பிட்டியில் வைத்து கடத்திச் செல்லப்பட்டு கை பெருவிரல்களை நைலோன் கயிற்றினால் கட்டி தொங்கவிடப்பட்டார்கள்.

ஒரு சமூகத்தின் மொத்த செல்வத்தையும் குறையாடி சிதைத்து அந்தச் சிதைவுகளின் எச்சங்களின் மீது வெறுமனே சாபங்களை மட்டுமே சுமந்துக் கொண்டு அவர்களின் தமிழீழம் தனது கோரப்படியை முஸ்லிம்கள் மீது ஆட்கொண்டது. புலிகளால் கடத்திச் செல்லப்பட்ட இரு இளைஞர்களுக்கும் பாரிய சித்திரவதையளிக்கப்பட்டது. யுதர்களின் பாணியிலான சித்திரவதைகளே அதிகமதிகமாக செய்யப்பட்டன. பல நாட்கள் தொடர்ந்தும் அனைத்தையும் தாங்கிய அவர்களால் இறுதிக்கட்டத்தில் அளிக்கப்பட்ட கொடும் வதைகளைத் தாங்கும் சக்தியிருக்கவில்லை. அனைத்தையும் தாங்கி

உறுதி கொண்டு தைரியத்தை மட்டுமே வெளிப்படுத்திய உறுப்பினர்கள் இனிமேலும் சித்திரவதைகளைத் தாங்க முடியாத அளவிற்கு சித்திரவதைகள் செய்யப்பட்டன.

புத்திசாலித்தனமான ஒரே முடிவாக இராணுவத்தின் உதவியை நாடுதல் என்பதே ஏகோபித்த தெரிவாக இருந்தது. இலங்கைத் தீவில் கபீட்சமான வாழ்வு தமக்குக் கிடைக்கும் என்பதற்காக ஆரம்பத்தில் புலிகள் உட்பட அனைத்துப் போராட்ட இயக்கங்களிலும் முஸ்லிம்கள் அங்கத்தவர்களாக இருந்தார்கள்.

தமிழர்களுக்காகப் போராடிய எந்தவொரு தமிழ் இயக்கத்தின் கரங்களிலும் முஸ்லிம்களின் இரத்தக் கறை படியாமலில்லை. எமது இயக்கத்தின்

கரங்களில் முஸ்லிம்களின் இரத்தக் கறை படியவில்லை என்று எந்தத் தமிழ் இயக்கமாவது முடிந்தால் துணிந்து சொல்லட்டும்.

யாராலும் சொல்ல முடியாது. துணிந்து சொல்லுமளவுக்கு அங்கு நேர்மையாக இனத்துவ மேலாதிக்க உணர்வின்றி முஸ்லிம் விரோதப் போக்கின்றி செயற்பட்ட எந்தத் தமிழ் இயக்கமும் இல்லவே இல்லை. தமிழ் மொழியையே தாய்மொழியாகக் கொண்ட முஸ்லிம்களுக்கு மொழி ரீதியிலான அங்கிகாரம் கிடைக்கப்படவில்லை. மாறாக தமிழ் பேசும் இந்துக்களும் கிறிஸ்தவர்களும் மட்டும் தான் தமிழர்களாக இருக்க முடியுமென அடையாளப்படுத்தல் தமிழை தாய் மொழியாகக்கொண்ட முஸ்லிம்கள் விரோதிகளாக்கப்பட்டனர்.

தமிழ் நாட்டில் உள்ள ஒரு முஸ்லிம் தன்னை மொழி ரீதியாக தமிழன் என்று தான் அடையாளப்படுத்துவான். தமிழ் நாட்டின் பெருஞ் செல்வந்த முஸ்லிம்கள் இலங்கைத் தீவில் முன்னெடுக்கப்பட்ட மொழித்துவத்துக்கு எதிராக இலங்கை இராணுவத்தின் நடவடிக்கைகளை இன அழிப்பு நடவடிக்கைகளாக புடம் போட்டு தமிழ் இயக்கங்களுக்கு செல்வத்தை வாரிவாரிக் கொடுத்ததை இங்குள்ள எவரும் நியாயமாகப் பதியவோ, பேசவோ இல்லை. இங்கு சிங்கள இராணுவம் என்ற சொல்லாடலுக்குப் பின்னால் இருந்த அரசியல் தத்துவமும் சிங்கள இராணுவத்தின் துணைக் குழுக்கள் என்று முஸ்லிம் என்ற சொல் தவிர்த்து பிரயோகித்ததன் பின்னால் உள்ள அரசியல் தத்துவமும் மிக இலேசானதல்ல.

தமிழ்நாட்டு முஸ்லிம்கள் கூட இலங்கைவாழ் முஸ்லிம்களைத் தவிர்த்துவிட்டே விடுதலைப் போராட்டத்தை நோக்கினர். முஸ்லிம்கள் தனி இனமாக தம்மை அடையாளப்படுத்திக்கொண்டு அனைத்திலிருந்தும் தம்மை வேறுபடுத்திக் கொண்டு செயற்பட்டார்கள் என்ற வாதத்தை முன்வைக்கும் தமிழ் எழுத்தாளர்கள், எந்த அடிப்படையில் இதை முன்வைக்கிறார்கள் என்பதைத் தெளிவுபடுத்தியதே கிடையாது. இந்த வாதத்தினை முன்வைப்பவர்கள் முஸ்லிம்கள் அங்கத்துவம் பெறாத ஒரு தமிழ் விடுதலைப் போராட்ட அமைப்பின் பெயரையாவது சொல்லட்டும்? அவர்களால் சொல்ல முடியாது. வரலாறை தமக்குச் சாதகமாக தன்னிச்சையாக எழுதிய காலம் மலையேறிவிட்டது. இப்போது மேற்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் ஆய்வு அனைத்திற்கும் ஆதாரபூர்வமாக சம்மட்டியடி கொடுக்கும் என்பதை ஒரு பக்கச்சாப்புள்ள தமிழ் எழுத்தாளர்கள் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். இங்கு ஜாவா மொழி பேசும் மலே முஸ்லிம்களையும் இணைத்து அவர்கள் அரபு பேசுபவர்கள். அவர்கள் அரபுத் தமிழ் அர்வி மொழி பேசுபவர்கள் என்று தெளிவில்லாமல் குழப்பிடியக்கும் அனேக தமிழ் எழுத்தாளர்களும் இனி கவனமாக இதை ஆய்வு செய்து பேச வேண்டும். இவை தம்மை தமது போராட்டத்தை தமக்கு மட்டுமானது என்பதை நியாயப்படுத்தவும் மற்றவர்களின் பங்களிப்பை மறுதலிக்கவும் அவர்கள் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட இன ரீதியான தாக்குதல்களை ஓரங்கட்டி தமிழன்

என்று ஒங்கி முழங்க இச்சொல்லடல்களைத் தமிழ்த் தரப்பு இது வரையும் கவனமாகப் பயன்படுத்தியது.

அப்படி மிகக் கவனமாக சொல்லடல்களைப் பிரயோகித்தவர்கள் பாமரத்தனமான அடிமட்ட தமிழ்ப் பேராளிகளோ பொது மக்களோ அல்ல என்பதையும் தமிழ்ப் புத்திஜீவிகள், எழுத்தாளர்கள், பேச்சாளர்கள், இலக்கியவாதிகள், அரசியல்வாதிகள் அனைவரதும் பின்புலமும் இருந்தது என்பதையும் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். ஆக, புலிகள் மட்டுமே முஸ்லிம்களுக்கு எதிராகச் செயற்பட்ட சக்திகள் என்று தவறாக எடைபோட்டுவிடக் கூடாது.

19 ஒக்டோபர் 1990 வெள்ளி

இளைஞர்கள் அனைவரும் வெளியேறியதால் முல்லைத்தீவின் முஸ்லிம் பிரதேசங்கள் எல்லாம் சோபையிழந்து காணப்பட்டது. தாய்மார்களால் நிம்மதியாகச் சாப்பிட முடியவில்லை. தந்தையர்களால் தமது வேலைகளைக் கவனிக்க முடியவில்லை. பெண்களும் வயோதிபர்களும் குழந்தைகளும் என பலவீனமானவர்களாகவே முல்லைத்தீவில் இருந்தனர். சென்ற அனைவரும் பாதுகாப்பாகச் போய்ச் சேர்ந்தார்களா? இடையில் ஏதும் இன்னல்கள் ஏற்பட்டனவா? உணவுக்கும் தண்ணீருக்கும் என்ன செய்தார்கள்? காட்டுப் பாதையூடாக பொடி நடையாக உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு சென்றவர்கள் பற்றிய திருப்திகரமான செய்தி கிடைக்கப்பெறும் வரை அவர்களால் இயல்பு நிலைக்குத் திரும்ப முடியவில்லை. வெள்ளிக்கிழமை ஜும்ஆத் தொழுகையை நிறைவேற்றிய பின் அனைவரும் பேசிக்கொண்டது. சென்ற நமது பிள்ளைகளுக்கு என்ன நடந்திருக்குமோ என்பது பற்றி மட்டும்தான். யாரிடமும் பதில் இருக்கவில்லை. அனைவரும் கேள்விகளையே சுமந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களைக் கடந்து சென்ற பொழுதுகள் எல்லாம் மிகக் கொடுமையாகத் தோன்றியது.

20 ஒக்டோபர் 1990 சனி

விடியல் வந்தது, இனச்சுத்திகரிப்பின் ஆரம்பப் பொழுதுகளின் தன்மை தெரியாமல் முல்லைத்தீவு முஸ்லிம்கள் தமது அன்றாடக் கடமைகளைத் தொடங்கினர். இங்க பாருங்கோ! இன்றைக்கே வன்னி மண்ணைவிட்டு நீங்கள் போயிருங்கோ. அப்படி போகயில்லையெண்டால் நாங்கள் ஒண்டும் செய்யமாட்டம். கிழக்கில இருந்து வாற ஆட்கள் கருணை காட்டமாட்டாங்கள், எங்களின்ற கண் முன்னாலேயே சுடுவாங்கள், வெட்டுவாங்க, எங்களின்ற எந்தக் கதையையும் அவயள் கேட்கமாட்டினம். அத்தோட நீங்கள் எதையும் எடுத்துச் செல்ல முடியாது.

“உதெல்லாம் இந்த மண்ணில இருந்து சம்பாதிச்சது என்றபடியால்

மனிதனை மனிதன் கௌரவிக்காதவரை சூமாதானம் என்றுமே மலரப்போவதில்லை

எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட்டுதான் போக வேணும் சரியே! இப்பவே எல்லோரும் வெளியேறிட வேணும். ஏனென்டால், இது தமிழ் மக்களுக்கான போராட்டம். இனி உங்களினர் தேவை எங்களுக்கு இல்ல சரியே! தலைவரின்ற முடிவத்தான் நாங்கள் செய்வம் சரியே!"

இதுதான் விடுதலைப்புலிகள் வடபுல முஸ்லிம்களுக்கு எதிராக தாயக மறுப்புரிமைக்கு முன்னெடுக்கப்படும் இறுதிக்கட்ட நடவடிக்கை என்பதை தெளிவாக விளங்கிக் கொண்டார்கள். முதலில் திட்டமிட்டு இளைஞர்கள் அனைவரும் வெளியேற்றப்படுகிறார்கள். அதற்காக அவர்கள் பயன்படுத்திய இலகு வழிதான் முஸ்லிம்கள் மீது அக்கறை கொண்டவர்கள் போலவும் அவர்கள் மீது பற்றுக் கொண்டவர்கள் போலவும் இளைஞர்களை கிழக்கில் இருந்து வரும் அணியினர் பிடித்துச் செல்லப்போகின்றனர் என்ற புரளியைக் கிளப்பி மக்களை அச்சங்கொள்ளச் செய்து நிராயுதபாணிகளான இளைஞர்கள் அனைவரையும் சடுதியாக வெளியேறச் செய்தனர்.

இரண்டு நாட்களின் பின்னர் எஞ்சியிருந்த வயோதிபர்களையும் பெண்களையும் கைக்குழந்தைகளையும் கர்ப்பிணித்தாய்மார்களையும் வைத்தியசாலையில் சிகிச்சை பெற்று வந்த நோயாளிகள் உட்பட அனைத்து தரப்பினரையும் துப்பாக்கி முனையில் வெளியேற்றும் போது கண்ணீரையும் சாபத்தையும் தவிர நேரடியான எந்த எதிர்ப்பும் அவர்களுக்கு இருக்கவில்லை. மிகக் கவனமாகவும் புத்திசாலித்தனமாகவும் எந்த விதமான எதிர்ப்பும் இல்லாமலேயே முல்லைத்தீவு இனச்சுத்திகரிப்பு நிறைவேறியது. முல்லைத்தீவில் முஸ்லிம்கள் பெரும்பான்மையாக இல்லாவிட்டாலும் நகர்ப்பகுதி அவர்கள் வசமிருந்தது. கனகச்சிதமாகச் செய்யப்பட்ட இவ்வினச்சுத்திகரிப்பு அவர்களோடு இத்தனை காலமும் ஒன்றாகப் பழகிய தமிழ் மக்கள் மத்தியில் எவ்விதமான அதிர்வலைகளையும் உண்டாக்கவில்லை என்பதும் தமிழ்ப் புத்திஜீவிகள் யாருடையதும் பேசுபொருளாகவில்லை என்பதும் தமிழ் மக்களும் அராஜக இனச்சுத்திகரிப்பை அங்கீகாரித்தார்களா? என்ற சந்தேகமும் தொக்கி நிற்கிறது. (இன்றுவரை இதற்கு யாரும் முறைப்படி பதிலளிக்கவில்லை)

முல்லை மக்கள் அனைவரும் சகலவற்றையும் தங்களிடம் ஒப்படைத்துவிட்டு உடனடியாக வெளியேற வேண்டுமென்பது அப்போதைய கட்டளை. ஒட்டுச் சுட்டான் பாதை வழியாக வெளியேறும்போது . ஒட்டு சுட்டான் சந்தியில் அமைந்திருந்த புலிகளின் சோதனைச் சாவடியில் வைத்து முல்லை முஸ்லிம்கள் கொண்டு வரும் பொருட்களனைத்தையும் பறிமுதல் செய்வதற்காக காத்திருந்தார்கள். யாருடைய கண்ணீரும் யாருடைய அழுகையும் அங்கே நின்றுருந்த எந்தவொரு புலியினதும் காதில் விழவில்லை. காதில், கழுத்தில் கிடந்த அனைத்து நகைகளையும் பிடுங்கினார்கள். ஒரு சமூகத்தின் மொத்த பொருளாதாரத்தையும் சில மணித்தியாலங்களில் தம் வசப்படுத்திக் கொண்டார்கள். தமிழீழத்தைக் கட்டமைப்பதற்கான காணிக்கை முஸ்லிம்களின்

கண்ணீரும் சாபமும் தான். மிக நீண்ட சோர்ந்த சடைப்பயணத்தின் பின்னர் ஆதரவற்ற நிலையில் இக்கிரிகொல்லாவையை வந்தடைந்த முல்லை மக்களுக்கு அதிர்ச்சியில் இருந்து விடுபடுவதற்கிடையில் மற்றுமோர் பேரதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

23 ஒக்டோபர் 1990 செவ்வாய்

காலை பத்து மணியளவில் முதலாவது அறிவித்தல். வேப்பங்குளம் பள்ளிவாசலில் இருந்த ஒலிபெருக்கி மூலம் அறிவிக்கப்பட்டது. மன்னார் மாவட்ட முஸ்லிம்கள் எல்லோரும் 48 மணித்தியாலங்குள் வெளியேறிவிட வேண்டும் என்ற கால அவகாசமும் கொடுக்கப்பட்டது. அதற்கிடையே வழிப்பயண அனுமதி பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்றதொரு கட்டளையும் இடப்பட்டது. இவ்வறிவித்தல் குறித்து ஆலோசனை நடத்திய பள்ளிவாசல்கள் சம்மேளனம் பரவலாக எல்லோரையும் மையப்படுத்தியதாக இவ்வறிவித்தல் வந்திருப்பதால் மேற்கொண்டு இதில் முடிவெடுப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை என்பதால் வெளியேறத் தீர்மானித்தார்கள். வேறு எதனையும் யோசிக்கவில்லை.

24 ஒக்டோபர் 1990 புதன்

இதற்கிடையே முக்கியமான சில விடயங்களைப் பெற்றுக்கொண்ட இளைஞர் குழுவின் முக்கிய உறுப்பினர்களான புலிகளால் தேடப்பட்ட லாபிர் மற்றும் நியாஸ் ஆகிய இருவரும் மன்னார் தீவை விட்டும் முஸ்லிம்கள் அனைவரும் வெளியேற்றப்பட்டபோவது பற்றிய முக்கியமான சில தகவல்களைப் பெற்றுக் கொண்டு கொழும்பு நோக்கி பயணமாக வேண்டிய அவசர நிலையேற்பட்டது. அவர்கள் கடல் மார்க்கமாக விடத்தில்தீவை அடைந்து பின்னர் அங்கிருந்து பண்டிவிரிச்சான் காட்டுப்பகுதியூடாக வவுனியாவை நோக்கி பயணமாயினர். இதற்கிடையே இவர்களைப் பிடிப்பதற்காக புலிகள் நாலாபக்கமும் வலை விரித்திருந்தனர். பெயர் விபரங்களை மட்டுமே பெற்றுக் கொண்ட அவர்கள் பாரிய தேடுதலை மேற்கொண்டனர். பண்டிவிரிச்சான் காட்டுப் பகுதியூடாக வந்த இருவரையும் புலிகளின் ஒரு குழுவினர் தடுத்து நிறுத்தி அவர்கள் மீது சந்தேகம் கொண்டு கிட்டத்தட்ட ஆறு மணி நேரம் தடுத்து வைத்திருந்தனர். அவர்கள் தேடிக்கொண்டிருக்கும் நபர்கள் இவர்கள்தான் என்பதை அறியாத புலிகள் ஆறு மணித்தியாலங்களின் பின்னர் விடுவித்தனர். இறைவன் தம்மைக் காப்பாற்றிவிட்டான் என்ற மன நிறைவோடு இருவரும் கொழும்பை வந்தடைந்தனர்.

25 ஒக்டோபர் 1990 வியாழன்

நடக்கவிருக்கின்ற பேராபத்தைப் புரிந்து கொள்ளாது வட மாகாணத்தைச் சேர்ந்த அனைத்து முஸ்லிம்களும் தமது செயற்பாடுகளில் மும்முரமாக

ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். அத்துடன் குறிப்பிட்ட சில முக்கியமான வர்த்தகர்களுக்கு புலிகளின் அறிவித்தல் பற்றிய தொலைபேசி அழைப்புகள் வந்தன. ஆனாலும் அவர்கள் அதை வதந்தியாக இருக்குமென்று பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. கொழும்பை வந்தடைந்த இருவரும் உடனடியாக அங்கிருந்த தமது நண்பர்களை அழைத்து விடயத்தின் பாரதூரத்தை விளங்கப்படுத்தினார்கள். அத்துடன் துரிதமாக கொழும்பில் இருந்து வடக்கு நோக்கிச் செல்லும் வர்த்தகர்கள் உட்பட அனைத்து முஸ்லிம்களையும் வடக்குக்கு செல்லாது தடுப்பதற்கான அனைத்து வேலைகளையும் பார்ப்பதென அவர்கள் முடிவெடுத்தார்கள்.

இளைஞர்கள் வேகமாக செயற்பட்டார்கள். கொழும்பு கோட்டை புகையிரத நிலையத்துக்கச் சென்று அங்கிருந்த அனைவருக்கும் செய்தி எத்திவைக்கப்பட்டது. அத்துடன் தொலைபேசி மூலமாக முக்கிய பிரமுகர்கள் மற்றும் வர்த்தகர்கள் அறிந்தவர்கள் உட்பட முடியுமான அளவு செய்தி எத்திவைக்கப்பட, அடுத்த கட்டமாக கொழும்பில் ஒரு மத்திய தளமாக இயங்கும் சம்மாங்கோட்டுப் பள்ளிக்குச் சென்று அங்கிருந்து அனைவருக்கும் பகிரங்க அறிவித்தலாக இந்தத் துயரச் செய்தி எத்திவைக்கப்பட்டது.

ஆனால், யாருமே இதை நம்பவில்லை. புலிகள் ஒருபோதும் இப்படியான அக்கிரமமான முடிவை எடுக்கமாட்டார்கள். அப்படி புலிகள் ஒரு முடிவு எடுத்தாலும் நமது சகோதர தமிழ் மக்கள் அதற்கு அனுமதிக்கமாட்டார்கள். தமிழ்ப் புத்திஜீவிகள் இதற்கு எந்த வகையிலும் துணைபோக மாட்டார்கள் என்பதுதான் அவர்களின் விவாதமாக இருந்தது.

தமிழ்ப்புலிகள் கப்பம் அறவிட்டாலும் கொள்ளையடித்தாலும் முஸ்லிம்களை மட்டும் வெளியேற்றும் திட்டத்தை ஒருபோதும் செயற்படுத்த மாட்டார்கள். அவர்கள் அப்படி ஈனத்தனமான முடிவெடுக்க கூடியவர்கள் அல்ல என்று பள்ளிவாசல் எங்கும் கருத்து மோதல் இடம்பெற்றது. அனைத்து முஸ்லிம்களும் இவர்கள் சொன்ன செய்தியை முற்றாக மறுதலித்ததார்கள். ஒருவர் கூட இதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. புலிகளின் திட்டத்தை முன்வைத்தவர்களுக்கு பெரும் தர்மசங்கடமாகி விட்டது. அவர்களும் விடுவதாக இல்லை.

ஓர் ஆதரவுக்குரல் வந்தாலாவது விடயத்தின் பாரதூரத்தை விளங்கப்படுத்தி விடலாம் என்பது அவர்களின் பிரயாசை. சூடான வாதப்பிரதிவாதம் நடந்தேறியது. முஸ்லிம்கள் தமது சகோதரர்கள் பாரிய

இன்னல்பட்டு தப்பித்து வந்து இந்தச் செய்தியைச் சொல்லி நம்மைக்காப்பாற்ற முயற்சிக்கின்றார்கள். இதை எத்தி வைப்பதால் அவர்களுக்கென்ன இலாபம் வந்துவிடப் போகிறது என்றெல்லாம் யாரும் சிந்திக்கவில்லை. அவர்கள் அனைவரினதும் நிலைப்பாடு ஒரே மாதிரியாக இருந்தது. அவ்வளவு நம்பிக்கை வைத்திருந்தார்கள்.

அது குருட்டு நம்பிக்கைதான் என்பதை விரைவில் புரிந்து கொள்வார்கள். இவர்களோடு நேரத்தை விரயமாக்காது ஆக வேண்டிய வேலைகளை வேறு விதமாகப் பார்ப்போம் என்ற முடிவுடன் மிகவும் சோர்ந்த மனதுடன் தமது மக்களின் நிலையை நொந்தவர்களாக முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தலைவர் எம்.எச். எம்.அஷ்ரப் அவர்களைச் சந்தித்து விளக்கமளிப்பதென அவர்கள் முடிவெடுத்து அங்கிருந்து சென்றார்கள்.

26 ஒக்டோபர் 1990 வெள்ளி

பாராளுமன்ற கட்டிடத் தொகுதியில் எருக்கலம்பிட்டி மத்திய கல்லூரி முன்னாள் அதிபர் எம்.கே.ஹப்பி முஹம்மது, எஸ். இஹ்திசாம், எஸ்.லுக்மான், எச்.எம். நியாஸ் ஆகியோர் முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தலைவர் எம்.எச்.

எம்.அஷ்ரப் அவர்களைச் சந்தித்து விடயத்தின் பாரதூரமான அம்சங்களை எடுத்துரைத்தனர். அதைத்தெளிவாக உள்வாங்கிக் கொண்ட அஷ்ரப் அவர்கள் இனி என்ன செய்ய வேண்டுமென்று வினவினார். உடனே அரசாங்கத்தின் உதவி வேண்டுமென்றும் மக்களை வெளியேறாமல் தடுக்க உடனடியாக பாதுகாப்பு நடவடிக்கை வேண்டுமென்றும் அவர்கள் வலியுறுத்தினார்கள்.

அதற்கு அஷ்ரப் அவர்கள் தான் எதிர்க்கட்சியில் இருக்கும் ஓர் உறுப்பினர் என்பதால் தன்னால் மேற்கொண்டு எதுவும் செய்ய முடியாத நிலையில் அமைச்சர் ஏ.சி.எஸ்.ஹமீத் அவர்களை உடனடியாகச் சந்திக்க ஏற்பாடு செய்தார். அமைச்சர் ஏ.சி.எஸ்.ஹமீத் அவர்களிடம் விடயங்களை விளக்கப்படுத்தியதும் அவர் உடனடியாக பாதுகாப்பு பிரதியமைச்சர் ரஞ்சன் விஜேரத்னவை அழைத்து விடயங்களை கூறினார். எமது மக்கள் எக்காரணம் கொண்டும் வெளியேற்றப்படக்கூடாது என்பதே அங்கு சென்ற சென்ற தூதுக்கு முவின் பிரதான கருப்பொருளாக இருந்தது. அதே நேரத்தில் எம்.எச்.எம். அஷ்ரப் அவர்களும், ஏ.சி.எஸ்.ஹமீத் அவர்களும் இதே நிலைப்பாட்டில் இருந்தார்கள். அத்துடன் இது தொடர்பில் இராணுவ நடவடிக்கைகளை துரித கதியில் மேற்கொள்வது என்றும் உறுதி கூறிய பிரதிப் பாதுகாப்பு அமைச்சர் உடனடியாக சிசில் வைத்தியரத்ன அவர்களை அழைத்து தங்களுடன் இணைந்து பணியாற்ற இருவரை தருமாறு வேண்டினார். அதற்கிணங்க எச். எம்.நியாஸ் மற்றும் எஸ்.இஹ்திசாம் ஆகிய இருவரும் இது தொடர்பில் பாதுகாப்பு பிரதியமைச்சருக்கு முழு ஒத்துழைப்பையும் வழங்குவார்கள் என்றும்

அதனைத் தொடர்ந்து பாதுகாப்பு பிரதியமைச்சர் கௌரவ ரன்ஜன் விஜேரத்ன மற்றும் சிசில் வைத்தியரத்ன இருவரையும் நியாஸ், இஹ்திசாம் ஆகியோர் பிரத்தியேகமாக சந்தித்து மக்களின் பாதுகாப்பு சம்பந்தமான நடவடிக்கைகள் இத்துடன் நின்றுவிடாது வடக்கிற்கான கட்டளைத் தளபதி மேஜர் ஜெனரல் டென்சில் கொப்பேகடுவ அவர்களுடன் நேரடித் தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார்கள். ஏற்கனவே இராணுவத்தினருடன் சீரான தொடர்பை பேணி வந்ததால் கட்டளைத் தளபதி அவர்களுக்கு கள நிலவரம் பற்றிய அறிவுறுத்தல் தேவைப்படவில்லை.

இதற்கிடையே மன்னார் மாவட்ட முஸ்லிம்கள் வெளியேறுகிறார்கள் என்ற செய்தியும் புலிகளின் நிலைகளை இராணுவம் தாக்கப்போகிறது என்ற செய்தியும் ஒருமித்தே கொழும்பிலுள்ள வடபுல முஸ்லிம்கள் மத்தியில் பரவத் தொடங்கின. ஆரம்பத்தில் உண்மை தகவல் எதனையும்

நம்பாமல் மடத்தனமாக யோசித்து வந்த தமது சுய நலப்போக்கிற்காக முடிவெடுத்துச் செயற்பட்டு வந்த வர்த்தக சமூகம் உடனடியாக ஒன்று கூடியது. மேற்கொண்டு என்ன செய்வது என்பதை அவசர அவசரமாக ஆராய்ந்து மீண்டும் ஒருமுறை முட்டாள்தனமான முடிவை எடுத்துக் கொண்டு , பெரிய புள்ளிகளாகத் தம்மைத்தாமே கருதிக் கொண்டு செயற்படும் வர்த்தக சமூகம் இணைந்து அமைச்சர் ஏ.சி.எஸ்.ஹமீத் அவர்களை உடனடியாகச் சந்தித்து எக்காரணம் கொண்டும் அரசாங்கம் தாக்குதல் ஏதும் நடத்தக் கூடாது என்றும் மக்கள் வெளியேறுகின்றபடி வெளியேறட்டும் என்றும் வாதிட்டு. எங்கள் பிள்ளைகள் குடும்பத்தினர் உறவுகளை நாங்கள் காப்பாற்றியாக வேண்டும் அவர்களுக்கு எதுவும் நடந்துவிடக் கூடாது. என்பதில் மிகவும் சுயநலத்தோடும் பிடிவாதமாகவும் செயற்பட்டார்கள்.

இதுதான் எமது சமூகத்தின் தலைவிதி என அனைத்து ஏற்பாடுகளிலும் மும்முரமாக இயங்கிக் கொண்டிருந்த இளைஞர்கள் நொந்து கொண்டார்கள். அமைச்சர் ஏ.சி.எஸ்.ஹமீத் அவர்கள் குழம்பிப் போனார்கள். இராணுவ நடவடிக்கைக்கான சகல ஏற்பாடுகளையும் பாதுகாப்புத் தரப்பு பூர்த்தி செய்திருந்தது. அனைத்தையும் இழந்து வெளியேறும் மக்களை வெளியேறவிடாமல் புலிகளின் நிலைகள் மீது தாக்குதல் நடத்தி அவர்களின் இனச்சுத்திகரிப்பு நடவடிக்கையை தோற்கடித்து விட்டால் இடம்பெயர்ந்து எதிர்கொள்ளும் அவல வாழ்விலிருந்து அனைத்து மக்களையும் காப்பாற்றலாம். அதற்கு சிறியதொரு விலையைத்தான் முஸ்லிம் சமூகம் கொடுக்க வேண்டிவரும். தவிர இடம்பெயர்ந்து விட்டால் மீண்டும் குடியேறுதல் என்பது விரைவில் சாத்தியப்படாது என்பது புலனாய்வுத் தகவல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு எடுக்கப்பட்ட முடிவு. நீண்டகாலம் பெருந்துன்பத்தை அனுபவிப்பதை விட குறுகிய காலத்தில் சிறு

துன்பத்தை அனுபவித்து சொந்த மண்ணில் உரிமையோடு வாழலாம் என்ற இளைஞர்களின் வாதம் அங்கு தட்டிக்கழிக்கப்பட்டது.

வர்த்தக சமூகத்தின் சுயநலத்துக்கு முன்னால் அவர்களால் நின்றுபிடிக்க முடியவில்லை. மடமைத்தனத்துக்கு முன்னால் கருத்தியல் வாதம் எடுபடாது என்பதை கருத்திற்கொண்டு அவர்களின் முடிவிற்கேற்ப செயற்படுவதென தீர்மானித்த இளைஞர்கள் அமைச்சர் ஏ.சி.எஸ்.ஹமீத் அவர்களிடம் இந்த விடயத்தை விளக்கிவிட்டு பிரதிப் பாதுகாப்பு அமைச்சர் ரஞ்சன் விஜேரத்ன அவர்களை மீண்டும் சந்தித்து வர்த்தக சமூகத்தின் நிலைப்பாட்டை தெளிவுபடுத்தியது.

புலிகளின் நிலைகள் மீது தாக்குதல் நடாத்தும் திட்டத்தை கைவிட்டு, மேலதிக நடவடிக்கைகளை துரித கதியில் மேற்கொள்வது என்று வேண்டிக்கொள்ள பிரதிப் பாதுகாப்பு அமைச்சர் ரஞ்சன் விஜேரத்னவும் உடன்பட்டார்கள். அதன் பின்னர் மீண்டும் சம்மாங்கோட்டு பள்ளிக்குச் சென்று விடயத்தை விளங்கப்படுத்திய வர்த்தக சமூகம் முஸ்லிம்கள் புலிகளால் வெளியேற்றப்படுகின்றார்கள் என்ற செய்தியை பள்ளிவாயல் ஒலிப்பெருக்கியால் அறிவிக்கச் செய்தார்கள். அதுதான் வெளியேற்றம் பற்றிய முதலாவது பகிரங்க அறிவித்தலாகும். இப்படியே இருக்கும் போது முதலாவது படகு கற்பிட்டியை வந்தடைந்த செய்தி கிட்டியது. நியாஸ் தலைமையிலான குழு கற்பிட்டி நோக்கி விரைய முபீது தலைமையிலான குழு வவுனியா சென்றது.

புலிகளமிருந்து தம்மை காத்துக்கொள்ளும் பொருட்டு உயிரைக்கையில் பிடித்துக்கொண்டு காடு மேடு தெரியாமல் திக்கற்று திசையற்று மன்னார் முஸ்லிம்கள் சின்னா பின்னமாகி வெளியறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். மன்னார் தீவுப்பகுதி மக்களும் சிலாவத்துறை மற்றும் அண்டிய கிராம மக்களும் படகுகளில் கல்பிட்டியை நோக்கி புறப்பட்டுவிட்டனர். சிலாவத்துறைக்கும் மறிச்சுக்கட்டிக்கும் இடைப்பட்ட கிராம முஸ்லிம்களின் நிலை என்ன என்று யாருக்குமே தெரியாது. அம்மக்களின் ஒரே தெரிவு வில்பத்து காட்டினூடாக எலுவன்குளம் பூக்குளம் ஊடாக புத்தளத்தை வந்தடைய வேண்டும். ஆக வயது வித்தியாசமின்றி தமக்கு ஏற்பட்டுள்ள அநீதியான அநியாயத்தை எண்ணி மனது நொந்து இறைவனிடம் மன்றாடியவர்களாக அனைவரும் புறப்படுகின்றனர். மொத்தமாக 40 இற்கும் மேற்பட்ட கிலோ மீற்றர் தூரத்தை கடந்தாக வேண்டும். பயணம் மிகவும் கடினமானது தனிக்காட்டுப்பாதை கொடிய விலங்குகளிடமிருந்தும் தப்ப வேண்டும். புலிகளின் கண்ணி வெடிப்பயம் மறுபுறம். பயணம் தொடங்குகின்றனர். சக சமூகமே தமக்காக குரல் கொடுக்க வேண்டிய சமூகமே தமக்கு கொடுத்துள்ள கொடிய தண்டனை. இரவு பகலாக பயணம் தொடர்கிறது குடிப்பதற்கு தண்ணீர் கூடக்கிடையாது. வழி நெடுகிலும்

கரடிக்குழி மக்கள் அங்கிருந்து புறப்பட்டு மறிச்சுக்கட்டி பாலைக்குழி ஊடாக இடை நடுவே நடக்கவுள்ள விபரீதம் புரியாமல் பயணிக்கின்றனர். அமுதாரிவில்லில் வைத்து கரடிக்குழியைச்சேர்ந்த சரபதீனும் அவரது பாரியார் நாலியாவும் கண்ணி வெடிக்கு பலியாகி இறையடி எய்துகின்றனர். மையத்து சொந்த ஊரிலும் இல்லை வந்த ஊரிலும் இல்லை இடைநடுவே என்ன கொடுமை இது. இங்கு வைத்து மறிச்சுக்கட்டி முஸ்தபாவும் மிதி வெடிக்கு இலக்காகுகின்றார். காலில் பலத்த காயம்.

உப்பாறு பிரதேசத்தை கடக்கும் போது கரடிக்குழியைச்சேர்ந்த உசனைனா லெப்பை பதுர்தீன் என்கிற பிச்சப்பாவும் மிதி வெடிக்கு இலக்காகுகின்றார். காலை இழுந்து பயணத்தை தொடர்கின்றனர். நடந்து நடந்து களைத்து விட்டனர் இன்னும் எலுவன்குளம் வந்தபாடில்லை. இரவாகின்றது எலுவன்குளம் இராணுவ காவலரண் கண்ணுக்குப்புலப்பட ஆரம்பிக்கிறது. வடக்கு முஸ்லிம்கள் வெளியேறுவது தெரியாத இராணுவம் வந்து கொண்டிருப்பது யாரென்று தெரியாமல் ஆயுதங்களை தூக்குகின்றனர். மக்களுக்கு முகம் கொடுக்கவில்லை. பயப்பட்டார்கள். மக்களின் ஒரே அமுதூரல் பின்னர் சுதாரித்துக்கொண்டு ஒருவரை மட்டும் அனுமதிக்கின்றனர். எப்படியாவது செய்தியை புத்தள மக்களுக்கு அறிவித்து விட வேண்டும் என்ற தற்றுணிவோடும் இறைவனின் உதவியோடும் வந்தவரும் அப்போதைய புத்தளத்தின் அரசியல் அனுபவம் பெற்றிருந்த டொக்டர் இலியாஸை சந்தித்து விடயத்தை ஒன்று விடாமல் கூறுகின்றார். டொக்டர் இலியாஸ் அவர்களுக்கு ஒரே கவலை உடன் அந்த அர்த்த ஜாமத்தில் தனது மருந்துப்பெட்டியோடும் பொலிஸ் காவலர்களோடும் எலுவன்குளத்தை நோக்கி புறப்படுகின்றார். அப்போதும் இராணுவம் வழிமறிக்கிறது பொலிஸ் காவலர்கள் விபரத்தை கூறியதும் அனுமதி கிடைக்கிறது. ஊடனடியாக மக்கள் புத்தளத்தை நோக்கி வாகனங்களில் கொண்டு வரப்படுகின்றனர். இன்றும் வடக்கு முஸ்லிம்கள் டொக்டர் இலியாஸ் அவர்களின் அந்த சேவைபற்றி நன்றி மறக்காமல் இருக்கின்றனர்.

(இத்தனைக்கும் முல்லை மக்கள் வெளியேற்றப்பட்ட செய்தி பின்னர்தான் அனைவருக்கும் தெரிய வந்தது. இந்த அவலம் பற்றிய விபரம் 19.10.1990 அன்று அரசாங்கத்துக்கு கிடைத்தும் கூட அது ஒரு செய்தியாகக் கணிக்கப்படவில்லை என்பது அரசின் பொடுபோக்கையும் அசிரத்தையும் தான் அப்பட்டமாகப் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறது.)

மன்னார் தீவு மற்றும் முசலி பிரதேச முஸ்லிம்கள் அனைவரும் கடல் மார்க்கமாக ஏழு நாட்களில் கற்பிட்டியை வந்தடைந்தனர். இவர்கள் அனைவரையும் கற்பிட்டியில் முகாம் அமைத்து தங்கவைப்பதற்குரிய போதிய இடவசதி இல்லாமையால் ஒரு தொகுதிமக்கள் பாடசாலைகளிலும் பெரும்பாலானவர்கள் கற்பிட்டி உபகாரிகளின் தென்னந்தோட்டங்களிலும் தற்காலிகமாக தங்க வைக்கப்பட்டனர். தோட்டங்களில் தங்கியிருந்த அகதி மக்களுக்கு எவ்வித தங்குமிட வசதிகளும் ஏற்படுத்தி கொடுக்கப்படாததால் ஓரிரு நாட்கள் அங்கிருந்த மரங்களே அவர்களுக்கு தங்குமிடமாயின.

இராணுவத்தினரால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த வாகனங்களில் வெளியேற்றப்பட்ட முஸ்லிம்கள் குறிஞ்சிப்பட்டி, பள்ளிவாசல்துறை, ஏத்தாளை, கண்டக்குழி, கண்டல்குடா, 90 ஏக்கர், ஆலங்குடா, நுரைச்சோலை, கரம்பை, பாலாவி, ரதமல்யாய, தில்லையடி, மன்னார் வீதி, ஹிஜ்ராபுரம், 10 ம் கட்டை, மதுரங்குளி, கனமூலை, கொத்தாந்தீவு, புனிச்சாக்குளம், பண்டாரகொஸ்வத்தை, ஆகிய புத்தளம் மாவட்ட பிரதான பகுதிகளிலும் ஆனமடுவ, கணுக்கட்டி, மதவாக்குளம், கல்கமுவு, அம்பன்பொல, சியம்பலாகஸ்கொட்டுவ, நிக்கவெரட்டிய ஆகிய குருநாகல் மாவட்ட பிரதான பகுதிகளிலும் கலாவெவ, கெக்கிராவ, மடாட்டுகம, மதவாச்சி, நொச்சியாகம, கனேவல்பொல, இக்கிரிகொல்லாவ மற்றும் அனுராதபுர மாவட்ட பிரதான பகுதிகளிலும் உள்ள பாடசாலைகளில் தற்காலிகமாக தங்க வைக்கப்பட்டு பின்னர் இம்மக்களுக்கு மொத்தமாக 145 முகாம்கள் அமைக்கப்பட்டன.

யாழ்ப்பாண முல்லைத்தீவு கிளிநொச்சி மாவட்டங்களிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்ட முஸ்லிம்கள் கால்நடையாக பெரியமடு காட்டுப்பகுதி ஊடாக பல நாட்கள் பயணம் செய்து வவுனியா சிங்கள மகா வித்தியாலயத்தை மையப்படுத்தி ஒருமுகப்படுத்தப்பட்டு பின்னர் பட்டானிச்சூர், பாவற்குளம், மதவாச்சி, இக்கிரிகொல்லாவ, நொச்சியாகம, கரம்பை, பாலாவி, ரதமல்யாய, தில்லையடி, மன்னார் வீதி, ஹிஜ்ராபுரம், 10 ம் கட்டை, மதுரங்குளி, கனமூலை, கொத்தாந்தீவு, ஆகிய பிரதேசங்களில் அமைப்பட்டிருந்த முகாம்களுக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டார்கள். இவ்வனைத்து மக்களுக்குமான ஆரம்ப கட்ட அத்தியாவசிய தேவைகளையும் பாதுகாப்பையும் அப்பிரதேச மக்கள் முன்னின்று வழங்கி இருந்தமை வடபுல முஸ்லிம்களின் வரலாற்று பதிவாகின. அவ்வாறே இம்மக்களை கொண்டு செல்வதற்கான போக்குவரத்து வசதிகளையும் வைத்திய வசதிகளையும் இலங்கை இராணுவம் அர்ப்பணிப்புடன் வழங்கியமை இராணுவத்தின் மீதான நம்பிக்கையை மேலும் வலுவடையச்செய்தது.

அகதி முகாம்களில் முடக்கப்பட்டிருந்த வடபுல முஸ்லிம்கள் போதிய அடிப்படை வசதிகளின்றியும் மாணவர்கள் தமது கல்வியை தொடர

முடியாதிருந்த துர்ப்பாக்கிய நிலையையும் அரசாங்கம் நிவர்த்தி செய்வதற்கு நீண்டகாலம் எடுத்துக்கொண்டது. வெளியேற்றத்தினால் பாதிப்பிற்குள்ளான க.பொ.த. சா.தர. பரிட்சைக்கு தோற்றவிருந்த மாணவர்களுக்கான உடனடி செயற்றிட்டத்தை வகுத்த இளைஞர் குழு கல்வித்திணைக்கள உயர் அதிகாரிகளுடன் நடாத்திய கலந்தாலோசனைக்கு அமைய அனுராதபுர தமிழ் பிரிவிற்கான கல்விப்பணிப்பாளர் ஜனாப். அபூபக்கர் அவர்களை விமானப்படை ஹெலிகப்டரில் அழைத்துச்சென்று இராணுவத்தின் உதவியோடு மன்னார் கல்விப்பணிமனையில் நடந்த கலந்துரையாடலில் இம்மாணவர்கள் அகதி முகாம்களுக்கு அண்மையிலுள்ள பரீட்சை நிலையங்களில் பரீட்சைக்கு தோற்ற அனுமதிப்பதற்கு கடும் வாதப்பிரதிவாதங்களின் பின்னரே அனுமதி வழங்கப்பட்டது. வடபுலத்திலிருந்து பலவந்தமாக வெளியேற்றப்பட்ட இம்மாணவர்களின் கற்றல் உரிமையைக்கூட மனதளவிலும் வழங்க முடியாத கல்வி நிர்வாகத்தின் இழிநிலையை காணக்கூடியதாக இருந்தது.

மேலும் ஏனைய மாணவர்கள் தமது கல்வியைத்தொடர முகாம்களின் அருகிலுள்ள பாடசாலைகளில் அனுமதிக்கப்பட்டு அவர்களுக்கு மாலை நேர வகுப்புகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. வெளியேற்றத்தின் கோரத்தினாலும் மன அழுத்தத்தினாலும் பாதிக்கப்பட்டிருந்தாலும் 1990 பொது பரீட்சைக்கு தோற்றிய மாணவர்கள் அதி சிறந்த பெறுபெறுகளைப்பெற்று சாதனை படைத்தனர்.

1990 இற்கு முன்னர் வடபுலத்தில் பல தொழிலாளர்களை வைத்து வியாபாரம் செய்து வந்த முதலாளிகள் இந்த பலாத்கார வெளியேற்றத்தினால் சமூகத்தின் கடை நிலைக்கு தள்ளப்பட்டு கூலி வேலைக்கு சென்று தத்தமது குடும்பங்களை காப்பாற்ற வேண்டிய நிலைக்கு தள்ளப்பட்டார்கள். அது மட்டுமன்றி தமது தாய்மண்ணில் என்றுமே வெளிவேலைகளுக்கு சென்றிராத பெண்களும் கூட தமது பிள்ளைகளுக்காக வெங்காய மற்றும் மரக்கறி தோட்டங்களில் கூலி வேலை செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்குள்ளானார்கள்.

மன்னார் - 27 ஒக்டோபர் 1990 சனி

மன்னார் தீவில் வசித்து வந்த முஸ்லிம்களை வெளியேற வற்புறுத்தி வந்த புலிகள் அம்மக்களை அச்சுறுத்தி அடிபணிய வைக்கும் செயற்பாடாக இரவு பகலாக கிராமங்களின் அனைத்து வீதிகளிலும் தனது அராஜக நடவடிக்கைகளை முன்னெடுத்திருந்தன வாகனங்களின் உறுமல்களும் ஒலிபெருக்கியின் அலறல்களும் மக்களை இரவில் தூங்கவிடாது துன்புறுத்தியது. தங்களிடமிருந்த சொத்துக்கள் அனைத்தையும் பறித்தெடுத்த புலிகள் தங்களையும் கொன்று விடுவார்களோ என்ற அச்சம் அவர்களை கிலி கொள்ள வைத்திருந்தது. தங்களை கொன்றாலும் பரவாயில்லை தங்களது வாரிசுகளை எப்படி காப்பாற்றப்போகிறோமென்று கலங்கிய மக்கள் தமது

குழந்தைகளை கட்டியணைத்து கதறி அழுதனர். தொடர்ச்சியாக உணவருந்தாது பசியோடு இருந்தவர்கள் மிகவும் சோர்ந்து காணப்பட்டனர்.

28 ஒக்டோபர் 1990 ஞாயிறு

ஸுபஹு தொழுகைக்கான அதான் ஒலிக்கப்பட்டதும் அனைத்து மக்களும் பள்ளிவாசலில் ஒன்று கூடினர். அந்த ஒன்று கூடலில் இறுதியாக புலிகளிடம் தங்களது வெளியேற்றத்தினை மீள்பரிசீலனை செய்யுமாறு பேசிப்பார்க்க வேண்டும் என்று பள்ளிபரிபாலன சபை உறுப்பினர்களுக்கு மக்கள் வேண்டுகோள் விடுத்தனர். அதன் பிரகாரம் புலிகளின் அலுவலகத்திற்கு சென்ற பரிபாலன சபைக்க எதைப்பற்றியும் பேசும் சந்தர்ப்பத்தை புலிகள் வழங்கவில்லை. நீங்கள் பேசுவதற்கு எங்கள் துப்பாக்கிகள்தான் பதில் சொல்லும் சம்மதமா எனக்கேட்டு சிரித்தனர். அவர்களின் இந்தச்செயல் மக்களை விரட்டி அடிப்பதில் அவர்கள்கொண்டுள்ள உறுதிப்பாட்டை தெளிவு படுத்தியது.

தங்களது முயற்சிகள் எதுவும் பயனளிக்காத தருணத்தில் கிராமங்களிலுள்ள அனைத்து முஸ்லிம்களும் கைகளில் கொண்டு செல்லக்கூடிய சில பொருட்களுடனும் துணிமணிகளுடனும் உயிரைக்கையில் பிடித்துக்கொண்டு பாரம்பரியமாக வாழ்ந்து வந்த தமது மண்ணை பார்த்து கண்ணீர்விட்டு கதறியழுது பிரிந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்களின் பிரிவை தாங்கிக்கொள்ளாத இயற்கையும் மழையை சொரிந்து தனது கண்ணீரை விட்டது. கொட்டும் மழையில் நனைந்தவாறு அனைவரும் தெற்கு கடற்கரையை நோக்கி நடந்து சென்றனர். கடற்கரையை அடைந்த போது ஆயிரக்கணக்கான மக்களும் மழைக்கு ஒதுங்கக்கூட இடமின்றி தமது பிள்ளைகளின் தலைகளை துணிகளினால் மூடினார்கள். அதிக காற்று மற்றும் மழையினால் கடல் மிகக்கொந்தளிப்பாக காணப்பட்டது. புலிகளின் கட்டளைப்படி இக்கடல் மார்க்கமாகவே வெளியேற வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். சில மீனவக் குடும்பங்கள் தங்களது படகுகளில் கடல் சிற்றத்தையும் பொருட்படுத்தாது பிரயாணத்தை தொடங்கினர். மற்றவர்கள் செய்வதறியாது திகைத்து நின்றனர்.

கற்பிட்டியை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்த படகுகளில் இருப்பவர்கள் பற்றிய உண்மை நிலையறியாத கடற்படையினர் படகுகளை நோக்கி துப்பாக்கி பிரயோகம் செய்தனர். இச்செய்தியை அறிந்ததும் முன்னதாகவே கல்பிட்டிக்கு சென்றிருந்த எச்.எம்.நியாஸ் மற்றும் எம்.இஹ்திசாம் ஆகிய இருவரும் உடனடியாக கல்பிட்டி கடற்படை பொறுப்பாளர் ரியல் அட்மிரல் வீரசிங்க அவர்களைச் சந்தித்து பலிகளால் வெளியேற்றப்பட்ட மன்னார் முஸ்லிம்கள் கடல் மார்க்கமாகவே கல்பிட்டியை நோக்கி வருவதாகவும் அவர்களுக்கு பாதுகாப்பு வழங்குமாறும் வேண்டிக்கொண்டனர். அந்த சந்தர்ப்பத்தில் ரியல் அட்மிரல் வீரசிங்க அவர்கள் கடற்படையினரின்

அதிவேக டோரா படகு ஒன்றை ஏற்பாடு செய்து கடற்பரப்பில் வரும் அனைத்து வள்ளங்களிலும் முஸ்லிம்கள் தான் இருக்கிறார்களா என்பதை உறுதி செய்து கொள்ளுமாறு அவர்களிடம் பணித்தார். கடற்படையினரின் உதவியோடு முஸ்லிம்கள் வருகின்ற வள்ளங்கள் அனைத்தையும் அடையாளம் காட்டினார்கள். அதன் பின்னர் கடற்படையினர் முஸ்லிம்களுக்கு புரண ஒத்துழைப்பு வழங்கியதுடன் அவர்களை மீட்கும் நடவடிக்கையிலும் ஈடுபட்டார்கள்.

மக்களை பாதுகாப்பாக கொண்டு வந்து சேர்க்க ஆர்வமற்றிருந்த ஆட்சியாளர்களின் பொறுப்பற்ற செயற்பாடு இன்றும் எம்மனங்களில் வடுக்களாகவுள்ளன. ஏற்கனவே அனைத்தையும் புலிகளிடம் தாரைவார்த்துவிட்டு வெறுங்கையோடு வந்த நிலையில் பிரயாணத்துக்கான படகுகளுக்கு பெருமளவு பணத்தை செலவு செய்ய முடியாது கடற்கரையிலேயே முகாமிட்டிருந்த மக்களை பாதுகாப்பாக கல்பிட்டிக்கு கொண்டுவந்து சேர்க்கும் பொறுப்பு இவ்விளைஞர் குழுவினரின் தலையிலேயே சுமத்தப்பட்டது. ஏ.சீ.முஹ்சீன், எம்.ஏ.நிஸ்வி, எம்.யாசிர், எஸ்.எச்.தஹ்சீன், ஏ.ஜே.ஜெஸ்மீன், எம்.ஐகூர், எஸ்.ஏ.புவாது, சீ.எஸ்.அன்வர், எஸ்.ஐ.அனீஸ், எம்.முபீது, எம்.கே.முபீது எம்.ஏ.தாஜுதீன், சீ.எஸ்.ஜாபிர், என். எம்.ஹஸன், ஏ.ஜி.லாபிர், ஏ.ஜே.றம்சீன், எஸ்.அமீன், எஸ்.ஏ.அனீஸ், எம்.எஸ். தாஸீம் தாராபுரம் எம்.சமீம், கவிக்குயில் மன்கூர், என்.ஹயாத், ஏ.எம். ரத்னம் மக்கள் வெளியேற்றப்படும் செய்தியை முன்பதாகவே அறிந்திருந்த இளைஞர் குழுவினர் படகுகளில் வந்து சேர்ந்த முதல் தொகுதி மக்களை பாதுகாப்பான இடங்களுக்கு அழைத்து செல்லும் பணிகளில் ஈடுபட்டார்கள். இச்சந்தர்ப்பத்தில் மக்களின் வெளியேற்றத்தை வேடிக்கை பார்க்க வந்திருந்த பாராளுமன்ற உறுப்பினர் கௌரவ எஸ்.எம்.அபூபக்கர் அவர்களுக்கும் இளைஞர் குழுவினருக்கும் இடையில் அவரது பொறுப்பற்ற செயல் தொடர்பில் வாக்குவாதம் ஏற்பட்டது. அவரது பாதுகாவலர்களின் கைகளில் இருந்த கைத்துப்பாக்கிகளை குழுவினரை நோக்கி நீட்டியபோது அவர்களை மடக்கிப்பிடிக்க வேண்டிய தூர்ப்பாக்கிய நிலை குழுவினருக்கு ஏற்பட்டதால் அவர்கள் அனைவரும் அவ்விடத்தை விட்டும் அகற்றப்பட்டனர்.

வள்ளங்களை வாடகைக்கு அமர்த்த வழியில்லாது கடற்கரையிலேயே தாமதித்திருந்த மக்களை கொண்டு வருவதற்கு தேவையான நிதிச்சேகரிப்பில் கொழும்பு டீன் சன்ஸ் உரிமையாளர் ஏ.என்.சம்சுதீன் அவர்கள் மற்றும் நூர்தீன் மஸூர் மற்றும் பலர் தீவுப்பகுதி மக்களை பாதுகாப்பாக கொண்டுவந்து சேர்ப்பதற்குரிய பெருந்தொகைப் பணத்தை எடுக்கலம்பிட்டி பள்ளிவாயல் நம்பிக்கையாளர் சபை உறுப்பினர்களிடம் கொடுத்தனுப்பியிருந்தார்கள். அது வழியேதுமற்று தவிக்கும் அப்பாவிகளுக்கு பேருதவியாக அமையும் என்பது அனைவரினதும் எதிர்பார்ப்பு.

பள்ளிவாயல் நம்பிக்கையாளர் சபை உறுப்பினர்களுடன் பல்வேறு வர்த்தகர்களும் அந்தப் பணியை நிறைவேற்ற ஒன்றிணைந்தனர்.

தனவந்தர்கள் அளித்த பணத்தில் வாடகைக்கு அமர்த்தப்பட்ட வள்ளங்களில் வசதி படைத்த தங்களுக்கு தேவையான குடும்பங்களை சேர்ந்தவர்கள் மட்டுமே வந்து சேர்வதையும் எவ்வித உதவிகளும்ற்ற குடும்பங்கள் வராதிருப்பதையும் தெரிந்து கொண்ட இளைஞர் முழுவினர் நிதி உதவியின் சரியான நோக்கத்தை நிறைவேற்றிட ஒவ்வொரு வள்ளங்களிலும் துடிப்பான இளைஞர்கள் ஒவ்வொருவரையும் அழைத்துக் கொண்டு நேரடியாக பொறுப்புகளைக் கையேற்று எந்த வித்தியாசமும் பாராமல் அனைவரையும் பாரபட்சமற்ற முறையில் அழைத்துவர ஏதுவான வழிமுறைகளில் செயற்பட்டனர்.

இதைக்கேள்விப்பட்டதும் இம்தியாஸ் பாக்ரீ மாக்கார் அவர்களை அழைத்துக் கொண்டு கொண்டச்சியைச்சேர்ந்த ஏ.சீ.ஏ.கபூர், பெரியமடுவைச்சேர்ந்த உ.வை. அமீன் ஆகியோரோடு அவர்களது குழுவும் வெளியேறி வருகின்ற மக்களுக்கு உதவுவதற்காக கல்பிட்டியை வந்தடைந்தது. இப்படியே பல ஊர்களை சேர்ந்த குழுக்களும் தம்மாலான உதவிகளை செய்ய பாரபட்சம் பாராது ஒன்றிணைந்தனர்.

கொட்டும் மழையிலும் கொந்தளிக்கும் கடல் சீற்றத்திற்கும் நடுவில் மூன்று மணித்தியாலத்தில் கரையை வந்தடைய வேண்டிய படகுகள் பத்து மணித்தியாலத்திற்கும் அதிகமான நேரத்தை இந்து சமுத்திரத்தில் தொலைத்தன. கல்பிட்டியை அண்மித்த குதிரை மலை கடல் பகுதி மிகஅதிக சீற்றம் கொண்டு காணப்பட்டதால் அதைக்கடப்பதற்கு அதிக ஆபத்துக்களை அப்பாவி மக்கள் எதிர் நோக்கினர். அன்றைய தருணத்தில் கர்ப்பிணித்தாய்மார்கள் நோயாளர்கள் பச்சிளம் குழந்தைகள் வயோதிபர்கள் பரீட்சைக்கு தோற்றவிருந்தவர்கள் உட்பட மாணவர்கள் உட்பட அனைவரினதும் மரண ஓலத்திற்கான அதிக பட்ச தண்டனையை புலிகள் அனுபவிக்க கண்ணீர் மல்க இறைவனிடம் கையேந்திக்கேட்ட பிரார்த்தனை என்றாவது நிறைவேறும் என்ற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை முஸ்லிம்களுக்கு இருந்தது.

28 ஒக்டோபர் 1990 ஞாயிறு

பிரபாகரன் தலைமையில் முக்கிய தளபதிகளின் கூட்டம் இடம்பெறுகிறது. பொதுவாக எல்லாப் பிரதேசங்களிலும் வெற்றிகரமாக அவர்களது ஆளுகைக்குள் வந்துவிட்டதற்கான வெற்றிக்களிப்புக்கான கூட்டமாக அது இடம்பெற்றது. இறுதியாக இன்னும் ஒரேயொரு வேலை மீதமிருப்பதாக தெரிவித்த வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன், அது யாழ்ப்பாணத்தில் உள்ள

முஸ்லிம்கள் அனைவரையும் வெளியேற்றுவது தான் என்று கூறி அதற்கான முழுப் பொறுப்பையும் கிழக்கின் தானைத் தளபதி கரிகாலனிடம் ஒப்படைத்து வெற்றிக்கு வாழ்த்து தெரிவித்தார். அத்துடன் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து ஏற்கனவே பலநூறு குடும்பங்கள் சத்தமில்லாமல் வெளியேறிவிட்டதையும் சுட்டிக்காட்டிய பிரபாகரன், இப்போது நல்லூர் கந்தசுவாமி ஆயலம் அமையப் பெற்றிருக்கும் பிரதேசம் முஸ்லிம்களிடமிருந்து எப்படி அபகரிக்கப்பட்டது என்ற வரலாற்றையும் சுவாரசியமாக சொல்லி முடித்துவிட்டு அப்போது நமது முன்னோர்களிடம் துப்பாக்கி இருக்கவில்லை. அதனால்தான் அவர்களுக்கு பன்றியும் பன்றியின் இரத்தமும் இறைச்சியும் தேவைப்பட்டது என்று ஹாஸ்யமாகச் சொல்லிச் சிரித்தார் பிரபாகரன்.

இராப்போசனமும் ஏற்பாடு செய்து இறுதிகட்ட வேலையில் ஈடுபடும் அனைத்துத் தளபதிகளும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளின் தேசியத் தலைவர் வேலுபிள்ளை பிரபாகரனுடன் ஒன்றாக இருந்து இராப்போசன உண்ணும் பாக்கியம் அன்று இரவு வழங்கப்பட்டது. முஸ்லிம்களை வேரோடு பிடுங்கியெறிந்து விட்டு தமிழீழத்தைக் கட்டமைக்க கனவு கண்டார்கள்.

29 ஒக்டோபர் 1990 திங்கள்

யாழ்ப்பாணத்தின் முஸ்லிம்கள் செறிந்து வாழும் அனைத்து வீதிகளிலும் புலிகளின் ஒரு ஜீப்வண்டி காலையிலிருந்து வலம் வந்து கொண்டிருந்தது. அதில் கரிகாலன் உட்பட முக்கிய பிரமுகர்கள் சிலர் இருந்தனர். அன்றைய பொழுது மட்டும் விசேடமாக ஏன் இப்படியொரு விஜயம் என்பதை பெரும்பாலானவர்கள் புரிந்து கொள்வதற்கு சந்தர்ப்பம் இருக்கவில்லை.

ஆனாலும் கூட நடக்கப்போகும் விபரீதத்தின் பின் விளைவுகளை ஒரு சில முஸ்லிம்கள் விளங்கிக் கொண்டார்கள். சற்றைக்கெல்லாம் புலிகளின் அறிவித்தல் மக்களையொட்டியது.

சரியாக பிற்பகல் 3.00 மணிக்கெல்லாம் அனைத்து முஸ்லிம்களும் யாழ். ஒஸ்மானியா பாடசாலையில் மைதானத்தில் ஒன்றுகூட வேண்டும் என்றும் புலிகளின் வர்த்தகைகளில் சொல்வதானால் யாழ். மாவட்டத்தில் வாழ்கின்ற சகல சோனிகளும் இன்று சரியாக மூன்று மணிக்கு ஒஸ்மானியா பாடசாலை மைதானத்தில் ஒன்றுசேர வேண்டும். தமிழீழ விடுதலைப்புலிகளின் தலைமை எடுத்துள்ள சில தீர்மானங்களை உங்களுக்கு சொல்லிவைக்க விரும்புகிறேன்.

மக்கள் அனைவரும் ஒஸ்மானியா பாடசாலை மைதானத்தில் ஒன்று

கூடினார்கள். புலிகளின் பல முக்கியஸ்தர்கள் வந்தனர். ஆஞ்சநேயர் என்றழைக்கப்படும் இளம்பரிதி மற்றும் கரிகாலன் ஆகியவர்கள் கதைத்தார்கள். முஸ்லிம்கள் அனைவரும் அனைத்துச் சொத்துக்களையும் விட்டுவிட்டு இரண்டு மணித்தியாலங்களுக்குள் வெளியேறிவிட வேண்டும். அப்படி வெளியேறிவிட்டால் உயிராபத்துக்கள் எதுவும் இருக்காது. இல்லாதபட்சத்தில் துப்பாக்கி பிரயோகம் மேற்கொள்ள வேண்டிவரும். அதனால் தான் கிழக்கில் இருந்து பலமானதொரு அணியினை தலைவர் வரழைத்திருக்கின்றார். எங்களைப் போல அவர்கள் கருணை காட்டமாட்டார்கள். ஆகவே, அனைவரும் சொன்னதை சரியாகச் செய்வீர்கள் என்று நம்புகிறோம்.

அவர்கள் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லிவிட்டார்கள். இனி எதற்கும் நேரமில்லை. இந்த அதிர்ச்சித் தகவல் முஸ்லிம்களின் காதுகளில் விழுந்தது. அவ்வளவுதான் உறைந்தனர் முஸ்லிம்கள். எதுவும் புரியாமல் மக்கள் ஒருவர் முகம் ஒருவர் பார்த்து விறைத்துப் போய் நின்றனர். புலிகள் இப்படியொன்றை அறிவிப்பார்கள் என்று கனவிலும் எதிர்ப்பார்க்கவில்லை. ஆதலால் அதிர்ச்சியை விட்டும் நீங்க அவர்களுக்கு கனநேரம் எடுத்தது.

மைதானத்தில் கூடியிருந்த மக்கள் மிகுந்த அமைதியோடு நின்றார்கள். யாரிடம் என்ன கேட்பது? வெளியேறுவதா இல்லையா? என்ன முடிவெடுப்பது? இருக்கும் கால அவகாசம் ஆக இரண்டு மணித்தியாலங்கள் மட்டுமேயோகும். குழப்பங்களும் அச்சமும் பீதியும் நிறைந்திருக்க கேள்விகள் மட்டும்தான் மிகைத்திருந்தது.

இஸ்லாமிய இளைஞர் அமைப்பு இருந்திருந்தால் நிச்சயம் இந்த பலவந்தமான வெளியேற்றத்துக்கு எதிராக நிச்சயம் செயற்பட்டிருப்பார்கள். சமய சிந்தனையோடு இத்தனை நாள் மக்களுக்காக என்று இஸ்லாமியப் பணி செய்த தப்லீக் மற்றும் ஜமாஅதே இஸ்லாமி ஆகிய அமைப்புகளால் மக்களை வழிநடாத்த முடியவில்லை. இப்பலவந்த வெளியேற்றத்துக்கு எதிராக ஒரு கல்லைத்தானும் தூக்கிப் போட தைரியமில்லாதவர்களாக பத்தோடு பதினொன்றாக வெளியேறினார்கள். இதை நினைத்துத் தம்மைத்தானே நொந்து கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியிருக்கவில்லை. சூரியன் மறைந்தது.

கிளிநொச்சி

முஸ்லிம்களில் மிகச்சொற்ப தொகையினரே கிளிநொச்சியில் இருந்தார்கள். இவர்கள் தமிழ் மக்களுடன் மிக அந்நியோன்னியமாக வாழ்ந்தார்கள். அத்துடன் சகலவிதமான கொடுக்கல் வாங்கல் நடவடிக்கைகளும் தமிழ் மக்களுடனேயே இடம்பெற்றது. விடுதலைப் போராட்டம் முனைப்புப் பெற்ற காலத்திலிருந்தே கிளிநொச்சி மக்கள் தமது பூரணமான ஒத்துழைப்பையும் தமிழர்களுக்கு வழங்கினார்கள்.

அத்துடன் இயக்கங்களிலும் அங்கத்துவம் பெற்றிருந்தார்கள். அவர்களுடைய அமைதியான வாழ்விலும் இன்றைய தினம் இடிவிழுந்தது. நாளையே எல்லோரும் வெளியேறிவிட வேண்டும் என்று திடீர் அறிவித்தல். எந்த முன்னுரையும் இல்லை. முகவுரையும் இல்லை. வெளியேறிவிட வேண்டும். அவ்வளவுதான். மேற்கொண்டு கிளிநொச்சிவாழ் முஸ்லிம்களுக்கு பேசுவதற்கோ, கருத்துச் சொல்வதற்கோ, வேறு வேண்டுகோள் விடுப்பதற்கோ அதிகாரம் இருக்கவில்லை. நாளை வெளியேற வேண்டும் என்ற விடயதானம் மட்டும் அவர்களின் காதுகளில் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது.

30 ஒக்டோபர் 1990 செவ்வாய்

இரண்டு மணித்தியால அவகாசம் அளிக்கப்பட்டது. இந்தச் செய்தியை ஜீரணிக்கவோ விளங்கிக் கொள்ளவோ அந்த அவகாசம் போதவில்லை. அன்சந்தி என்றழைக்கப்படும் ஐந்து பிரதான பாதைகள் சந்திக்கும் ஐந்து சந்தியில் புலிகளின் பிரதான சோதனைச்சாவடி அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அத்துடன் கொட்டடி, ஓட்டுமடம், கே.கே.எஸ்.வீதி ஆகிய இடங்களிலும் சோதனைச் சாவடிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. யாரும் தன்னிச்சையாக புலிகளின் சோதனைச் சாவடிகளை எதிர்கொள்ளாமல் வெளியேற முடியாதபடி அனைத்தும் ஏலவே திட்டமிடப்பட்டு அமைக்கப்பட்டது.

சோதனைச் சாவடிகளில் நடந்த அநியாயங்களை வார்த்தைகளால் வரணிக்க முடியாது. தங்க நகைகள் மற்றும் பணம் ஆகியன மொத்தமாக கொள்ளையடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அவசரமாக அனைத்தையும் முடிக்க வேண்டும் என்பதற்காக பெண்கள் அணிந்திருந்த நகைகளை கழற்றுவதற்கு கூட அவகாசம் கொடுக்காது பிய்த்தெடுத்தார்கள். முஸ்லிம் பெண்களின் காதுகள் கிழிய இரத்தம்கொட்ட கழுத்துக்கள் பிராண்டப்பட்ட குழந்தைகளின் காதுகள் கூடக் கிழிய நாளை தமிழர்களுக்காக மட்டும் என்று அமைக்கப்பட போகும் தனித் தமிழ் ஈழத்தின் இறுதி

இனச்சுத்திகரிப்பு நிகழ்ச்சி நிரல் வெற்றிகரமாக நிறைவேறியது. பிரதான வீதியில் ஏ 9 இல் பஸ் வண்டியிலும், பெரியமடு ஊடான காட்டுப்பாதையூடாகவும் மக்கள் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டும் வெளியேறினார்கள். அது தவிர பெரும்பான்மையான மக்கள் கால்நடையாக ஆணையிறவு காட்டு வழியாக விசுவமடு, புளியங்குளம் சென்று அங்கிருந்து சாந்தசோலையைச் சென்றடைந்தார்கள். சாந்தசோலை இராணுவ முகாம் ஊடான இலகு பாதையூடாகப் பிரயாணிக்க இராணுவத்தினரின் அனுமதி கிடைக்கவில்லை. பின்னர் அங்கிருந்து பெருஞ்சிரமங்களுக்கு மத்தியில் வவுனியா போய்ச்சேர்ந்தார்கள். தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளைப் பொறுத்தவரை இது மிக வெற்றிகரமான இனச்சுத்திகரிப்பு.

யாழ்.மாவட்ட முஸ்லிம்கள் அனைவரும் வெளியேற்றப் படுவதற்கு முன்னர் செப்டெம்பர் மாதம் புலிகளின் உதவியோடு பெரியமடு ஊடாக கிட்டத்தட்ட 350 இற்கும் மேற்பட்ட பிரபல முஸ்லிம் குடும்பங்கள் தங்களின் கட்டடங்கள் தவிர்ந்த ஏனைய அனைத்துச் சொத்துக்களையும் எடுத்துக் கொண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வெளியேறிவிட்டனர்.

இது தொடர்பான ஆய்வு இன்னும் முற்றுப் பெறவில்லை. இவர்கள் ஏன் முன்கூட்டியே சத்தமின்றி வெளியேறினார்கள். இவர்களுக்கு வெளியேறும்படி முன்கூட்டியே தகவல் எப்படிக் கிடைத்தது? இவர்கள் செய்தது சமூகத்துக்கு இழைக்கப்பட்ட துரோகத்தனமா? அல்லது அவர்களின் புத்திசாலித்தனமா? இவர்களுக்கும் புலிகளுக்கும் இடையில் இருந்த தொடர்பு எத்தகையது? ஏன் இவர்கள் தமது நலனை மட்டுமே கருத்தில் கொண்டு செயற்பட்டார்கள்?

இந்தக் கேள்விகளுக்கான பதிலையும் அப்படி முன்கூட்டியே வெளியேறியவர்களின் பட்டியலும் வெகு விரைவில் ஆய்வுக்குட்படுத்தி முடிந்த பின்னர் துல்லியமாக வெளியிடப்படும். அத்துடன் புலிகளுடன் தொடர்புகளை மேற்கொண்டு வடக்கில் இருந்த முஸ்லிம்களின் காணிகளை விற்ற புரோக்கர்கள் பற்றியும் புலிகளுக்கு எண்ணெய் பாஸ்களை களவில் விநியோகித்த மாண்புமிகு சோனகர்கள் பற்றியும் வெளியேற்றப்பட்ட பின்பும் வெட்கங்கெட்டு புலிகளின் எச்சில் தின்று இத்தனைகாலமும் மறைந்திருந்த மகான்கள் பற்றியும் முழுமையான ஆய்வு தொடங்கப்பட்டு விட்டது. அது நிறைவடைந்ததும் நிச்சயம் மக்கள் அனைவரையும் வந்தடையும். அப்போது கண்டு கொள்வீர்கள். இப்போது நம் மத்தியில் உலாவரும் நிறைய பெரியமனிதர்களின் உண்மையான பக்கங்களை அது வரைக்கும் பொறுத்திருங்கள். (முஸ்லிம்கள் காட்டிக் கொடுத்தார்கள் காட்டிக் கொடுத்தார்கள் என்று ஒலமிடும் மகான்களே இது பற்றியும் கொஞ்சம் ஆய்வு செய்வீர்களா?)

யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களும் வெளியேறி விட்டார்கள் என்ற தகவலுக்கு முன்னமே யாழ். முஸ்லிம்களில் சிலரை கிளிநொச்சி முஸ்லிம்கள் கண்டார்கள். புலிகள் விடுத்த கட்டளை நிறைவேற்றப்பட்டது. வெளியேறாவிட்டால் கொல்லப்படுவீர்கள் என்பதற்குப் பின்னர் என்ன செய்ய வேண்டிக்கிடக்கிறது? மக்கள் மனதால் நொந்து முழுமையாக இறைவனை மனதில் இருத்தி இறவை எங்களுக்கு நேர்ந்த இந்தக் கொடுமையின் கனதியை அவர்களையும் அனுபவிக்கச் செய் என்று மனமுருகிப் பிரார்த்திக்க மட்டுமே முடிந்தது. அனைவரும் வவுனியாவை நோக்கி நகர்ந்தார்கள். அனைத்து ஆதனங்களும் குறையாடப்பட்டு, உயிர்களை மட்டும் சமந்து கொண்டு சென்ற அம்மக்களின் சாபம் புலிகள் கனவு கண்ட தமிழர்கள் மட்டும் வாழ்கின்ற தனித்தமிழ் ஈழத்தைச் சுற்றிக் கொண்டே இருந்தது. கிளிநொச்சி புலிகளின் கேந்திர முக்கியத்துவம்

வாய்ந்த பெருநகராக அன்றோடு மாறியது. சகல பாகங்களையும் முஸ்லிம்கள் விட்ட சாபம் குழ.

31 ஒக்டோபர் 1990 புதன் - 04 நவம்பர் 1990 ஞாயிறு

வடக்கிலிருந்து அனைத்து முஸ்லிம்களும் வெளியேறிவிட்டனர். , வவுனியா காமினி வித்தியாலயத்திலும் கற்பிட்டியிலும் ஏனைய பிரதேசங்களில் இருந்த தென்னந்தோட்டங்களிலும் தமது உறவிர்கள் வீடுகளிலுமாக முஸ்லிம்கள் பல்வேறு பிரதேசங்களிலும் தஞ்சமடைந்தனர். இதற்கிடையே சமூகநலத் திட்டங்களுக்காக ஜெனரல் டென்சில் கொப்பேகடுவ அவர்களால் கேர்ணல் சரத்பொன்சேகா, பிரிகேடியர் ஸ்ரீலால் வீரகூரிய ஆகியவர்கள் நியமிக்கப்பட்டார்கள். ஏற்கனவே பல செயற்பாடுகளை முன்னெடுத்த இளைஞர்களுடன் இணைந்து ஏனைய பணிகளைக் கவனிப்பதற்காக வடக்கிற்கான கட்டளைத் தளபதி ஜெனரல் டென்சில் கொப்பேகடுவ அவர்கள் கேர்ணல் சஹீர், கேர்ணல் மீரா சாஹிப், மேஜர் டேன், கெப்டன் சல்மான் ஆகியவர்கள் உட்பட்ட ஓர் அணியை நியமித்தார்கள். இதற்கிடையே புலிகளின் மீது கொண்ட வஞ்சத்தை தீர்த்துக் கொள்ள முஸ்லிம் இளைஞர்கள் எடுத்த ஒரே தீர்மானம் இராணுவத்தில் இணைந்து போராடுவதுதான் என்பதாகும். பலர் அவசரமாக இராணுவத்தில் இணைய உந்தப்பட்டனர்.

அத்துடன் ஆங்காங்கே சிதறிப்போயிருந்த வெளியேற்றப்பட்ட மக்களை அவர்களின் விருப்பத்திற்கிணங்க பெரும்பான்மையான முஸ்லிம்கள் இருந்த கற்பிட்டியை நோக்கி நகர்த்தும் பணியையும் இந்த உயர் இராணுவ அதிகாரிகளுடன் இணைந்து இளைஞர்கள் சிறப்பாகவும் வேகமாகவும் செயற்பட்டார்கள்.

அத்துடன் பல இளைஞர்கள் இராணுவத்தில் இணைந்துவிட்ட செய்தி கிடைக்கப்பெற்றதும் ஒரு குழு உடனடியாக ஜெனரல் கொப்பேகடுவ அவர்களைச் சந்தித்து இராணுவத்தால் முஸ்லிம்களுக்கு ஏற்கனவே இழைக்கப்பட்ட அநீதிகளை எடுத்துரைத்து முஸ்லிம் இளைஞர்களைக் கையாள வேண்டிய முறைகளையும் தெளிவுபடுத்தி அதற்கேற்ப நடவடிக்கை எடுக்குமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தனர்.

அதை ஏற்றுக் கொண்ட டென்சில் கொப்பேகடுவ, முஸ்லிம் இளைஞர்கள் தனிப்படையாக இயங்குவர் என்றும் தமது பிரதேசத்தைப் பாதுகாக்கும் அடிப்படைப் பொறுப்பு மட்டுமே அவர்களுக்கு வழங்கப்படும். அவ்வாறே சகலவிதமான இராணுவப் பயிற்சிகளும் அவர்களுக்கு வழங்கப்படும் என்றும் உறுதிசூற, வடக்கிலிருந்து வந்த இளைஞர்கள் தங்கியிருந்த அனைத்து முகாம்களுக்கும் சென்று ஆட்சேர்ப்பு செய்யும் பணியில் ஈடுபட்டார்கள்.

கெப்டன் சல்மான் அவர்களின் உதவியோடு ஸ்டாப் சார்ஜன்ட்களான நயீம் மற்றும் பஸீர் ஆகிய இருவரும் இந்நடவடிக்கைக்கு பூரணமாக நின்று ஒத்துழைப்பு நல்குமாறு பணிக்கப்பட்டனர். முழு வடமாகாணத்திலிருந்தும் 756 பேர் ஓரிரு நாட்களில் இராணுவத்தில் வயது வித்தியாசமின்றி இணைந்தனர். அவர்கள் உடுத்தியிருந்த உடையோடு கிளம்பினார்கள்.

புலிகளுக்கு எதிராக இழந்த தாய் மண்ணை மீட்பதற்காக போராடுவதற்காக ஒன்றுசேர்க்கப்பட்ட இளைஞர்களுக்கு விஜயபா படையணிக் கூடாக இராணுவப் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. இந்த முஸ்லிம் இளைஞர் படையணிக்கு கார்ட் பட்டாளியின் (Guard Battalion) என்று ஜெனரல் டென்சில் கொப்பேகடுவ அவர்கள் பெயர் சூட்டினார்கள். பயிற்சியை மிக வேகமாகவும் தாயக மீட்பு வெறியோடும் முடித்துக் கொண்ட அவர்களின் உறுதியும் வேகமும் பயிற்சியாசிரியர்களையே வியப்பில் ஆழ்த்தியது. இத்தனை வருடகால தமது பயிற்சியளிக்கும் அனுபவத்தில் இப்படி வேகமான ஓர் அணியைத் தாம் கண்டதில்லை என்று பயிற்சியை முடித்துக் கொண்டு அனைவரும் விடைபெறும் போது கண்ணீர்விட்ட பயிற்சி ஆசிரியர்களைக் கண்டதும் அனைவரினதும் கண்கள் கலங்கிவிட்டன.

பின்னர் கொழும்பு சென்று அங்கிருந்து கடற்படையினரின் கப்பல் மூலம் மன்னார் தீவைச் சென்றடைந்தனர். புலிகளின் பாரிய எதிர்ப்புகள் அத்தனையையும் அவர்கள் வெறித்தனமாக எதிர்கொண்டு வென்றார்கள். வடக்கில் அனைத்து இராணுவ முகாம்களும் புலிகளால் நீர்மூலமாக்கப்பட்ட போது சிலாவத்துறை முகாம் மட்டும் எமது இளைஞர்களால் காப்பாற்றப்பட்டதை நேரில் கண்ணுற்ற ஜெனரல் டென்சில் கொப்பேகடுவ அவர்கள் எமது இளைஞர்களின் தோற்பட்டையைத் தட்டி கட்டியணைத்து ஆனந்தக்கண்ணீர் விட்ட நிகழ்வு இன்றும் எம்மை விட்டு அகல முடியாத அகற்ற முடியாத ஒன்று.

இதற்கிடையே உடனடியாக ஒரு திடீர் நடவடிக்கையை மேற்கொண்டதால் புலிகள் தம்மை ஸ்திரப்படுத்திக் கொள்ள முன்னர் கேந்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக அவர்கள் கருதுகின்ற மன்னார் தீவுப் பகுதி உட்பட இன்னும் சில பகுதிகளைக் கைப்பற்றலாம் என்று முஸ்லிம் இளைஞர்கள் கொடுத்த ஆலோசனையை ஏற்றுக் கொண்ட ஜெனரல் டென்சில் கொப்பேகடுவ அவர்கள் தள்ளாடி இராணுவ முகாமைப் பலப்படுத்துவதுடன் தீவுப் பகுதியைக் கைப்பற்றுவதற்கான திட்டமிடலைப் பூரணப்படுத்துவதற்காக முஸ்லிம் இளைஞர்களில் சிலரை கெப்டன் சல்மான் அவர்களுடன் ஹெலிகொப்டரில் அனுப்பி வைத்தார்கள். அவர்கள் அடையாளப்படுத்திக் கொடுத்த வரைபின்படி நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டது வெற்றிகரமாக நிறைவு பெற்றது.

மன்னார் தீவில் இராணுவம் ஸ்திரம் பெற்றது. கஜபா பிரிவுதான் நடவடிக்கையை முன்னெடுத்தது. அப்போது கஜபா பிரிவின் செயலணித் தலைவராக கேர்ணல் கோத்தபய ராஜபக்ஷ அவர்கள் செயற்பட்டார்கள்.

அல்குர்ஆன் பிரதிகளைப் பாதுகாத்த இராணுவ அதிகாரி கோப்ரல் ஞானரட்னவும் உடனிருக்கும்போது அன்றைய தினம் ஜெனரல் டென்சில் கொப்பேகடுவ எரிந்த குர்ஆன் ஒன்றை கையில் தந்து உங்களது காலத்துள் இந்த அநியாயத்தை செய்த விடுதலைப்புலிகளை கடவுள் அளித்து விடுவார் என்ற சொல் இன்னும் பசமையாக இருக்கின்றது.

மன்னார் தீவுப் பகுதி சம்பூரணமாக இராணுவக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் கொண்டுவரப்பட்டதும் ஜெனரல் டென்சில் கொப்பேகடுவ அவர்கள் எஸ்.இஹந்திசாம், எச்.எம்.நியாஸ் ஏ. தன்ஸீல் ஆகிய மூவரையும் விடுவிக்கப்பட்ட பகுதிக்கு ஹெலிகொப்டரில் அழைத்துச் சென்றார்கள். தள்ளாடி வரை ஹொலிகொப்டரில் சென்று பின்னர் இராணுவத் தொடரணியுடன் கடல் மார்க்கமாகவும் தரை மார்க்கமாகவும் தைரியத்துடன் சென்ற அவர்கள் தான் புலிகளால் முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்ட பின்னர் முதன் முதலில் மீண்டும் எமது தாய் மண்ணுக்குச் சென்றவர்களாகும். இவர்கள் இராணுவத்தின் உதவியுடன் எருக்கலம்பிட்டி, தாராபுரம், புதுக்குடியிருப்பு, மன்னார் சோனகத்தெரு, உப்புக்குளம் ஆகிய பிரதேசங்களுக்குச் சென்றதுடன் அங்குள்ள பாடசாலைகளில் இருந்த மிக முக்கியமான அனைத்து ஆவணங்களையும் பாதுகாப்பாக மீண்டு பத்திரப்படுத்தினார்கள்.

விசேடமாக கோப்ரல் ஞானரட்ன அவர்கள் முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்ட பின்னர் அவர்களால் கைவிடப்பட்டுச் செல்லப்பட்ட அனைத்து புனித அல்குர்ஆன் பிரதிகளையும் ஒன்று சேர்த்து வந்திருந்த இளைஞர்களிடம் பாதுகாப்பாக ஒப்படைத்தார். 1990களில் புலிகள் குர்ஆன் பிரதிகளை எரித்து துவம்சம் செய்ய இராணுவத்தினர் இப்படி முஸ்லிம்களின் வேத நூலை புனிதப்படுத்தியதும் பாதுகாப்பாக ஒன்று சேர்த்ததும் முஸ்லிம்களின் மனதை நெகிழவைத்தது. அத்தோடு உடனடியாக இராணுவ முகாமுக்கு அழைக்கப்பட்ட மன்னார் அரசாங்க அதிபர் கே.கணேஷ் அவர்களுடன் நடாத்தப்பட்ட கலந்துரையாடலில் வெளியேற்றப்பட்ட முஸ்லிம்களை மீண்டும் மீள் குடியேற்றுவதற்கான வழிவகைகளும் அதற்கான அடிப்படைத் தேவைகளும் மற்றும் டிசம்பர் மாதத்தில் பரீட்சைக்காக விண்ணப்பித்த முஸ்லிம் பரீட்சாத்திகளுக்கான பரீட்சை நிலையங்களை மாற்றுவதற்கான ஒழுங்குகளையும், அதற்கான தீர்வுகளையும் பற்றி மிகவும் ஆழமாக யோசிக்கப்பட்டதோடு சில தீர்வுகளும் எட்டப்பட்டன. அக்கலந்துரையாடலில் மிக முக்கியமாக மன்னார் அரசாங்க அதிபரோடு ஜெனரல் டென்சில் கொப்பேகடுவ, பிரிகேடியர் ஸ்ரீலால் வீரசூரிய, கெப்டன்

சல்மான், எஸ்.இவந்திசாம், எச்.எம்.நியாஸ் ஆகியோர் பங்கேற்றனர்.

வடமாகாணத்தின் முல்லைத்தீவு, மன்னார், யாழ்ப்பாணம், கிளிநொச்சி ஆகிய மாவட்டங்களில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்ட அனைத்து முஸ்லிம்களையும் இத்தனை நாள் பராமரித்து அவர்களுக்குத் தேவையான அனைத்து வசதிகளையும் தம்மால் முடிந்தளவு செய்து கொடுத்து அவர்களை அவர்கள் விரும்பிய இடங்களுக்குக் கொண்டுபோய் விட்டு பேருதவி செய்த வவுனியா முஸ்லிம்களுக்கு சோதனைக்காலம் வந்தது. அவர்களையும் உடன் வெளியேறுமாறு புலிகளால் உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது. புலிகளின் கொடுமை எத்தகையது என்பதை நன்கு அறிந்தவர்களாக வவுனியா முஸ்லிம்கள் மாறியிருந்தனர். முல்லைத்தீவு மற்றும் மன்னார் மாவட்டங்களின் எல்லைப் புறங்களை அண்டியிருந்த முஸ்லிம்கள் இக்குறிப்பிட்ட காலத்துள் வேகமாக வெளியேறினார்கள். ஏனைய முஸ்லிம்கள் படிப்படியாக வவுனியாவை விட்டு வெளியேறினார்கள்.

முஸ்லிம்களை அண்டிய சில சிங்களக்கிராம மக்களும் வெளியேறினார்கள். வவுனியா முஸ்லிம்கள் தமக்குத் தேவையான அத்தியாவசியப் பொருட்களை எடுத்துக் கொண்டு திரும்பவும் விரைவில் வந்து விடுவோம் எனும் நம்பிக்கையில் ஏனைய அனைத்துச் சொத்துக்களையும் வீடுகளில் வைத்து கதவுகளைப் பூட்டிவிட்டு வெளியேறினார்கள். மீண்டும் வரும்போது அவர்களின் சொத்துக்கள் அனைத்தும் புலிகளால் கொள்ளையடிக்கப்பட்டிருக்கும் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாமலேயே போயிற்று. அத்துடன் விரைவில் சொந்த மண்ணில் வாழ முடியும் என்ற கற்பனையோடும் தான் அவர்கள் வெளியேறினார்கள்.

பாவம் அப்பாவி சனங்கள். மொத்தத்தில நவம்பர் 20ஆம் திகதியாகும் போது அங்கு பாவற்குளம் 2ஆம் யுனிட் எனப்படும் முஸ்லிம் கிராம மக்கள் மாத்திரம் எஞ்சியிருந்தார்கள். அவர்கள் சிங்களக் கிராமங்களை அண்டி இருந்த படியாலும் இராணுவ முகாம்கள் அண்மித்து இருந்தாலும் முஸ்லிம் இளைஞர்கள் ஊர்காவல் படையில் இருந்ததாலும் உறுதியோடு இருந்தார்கள். ஆயினும் புலிகள் அவர்களை எதிர்த்து சண்டை செய்யும் அளவுக்கு நிலைமை மோசமானது. முதலாவது சண்டையில் முஸ்லிம் ஊர்காவற்படை வீரர்கள் 7 பேர் மரணமடைந்தனர். அதன் பின்னர் இராணுவத்துடன் சேர்ந்து பாரிய சில தாக்குதல்களில் ஈடுபட்டார்கள். ஆயினும் புலிகள் இதை வேறு விதமாக அணுக முற்பட்டார்கள். முக்கியமாகச் செயற்பட்ட அனைத்து இளைஞர்களையும் கைது செய்தல் அல்லது சுட்டுக் கொல்லுதல் எனும் முடிவோடு இறங்கினார்கள். நேரியகுளம் (மாங்குளம்) என்றழைக்கப்படும் இடத்தில் வைத்து இளைஞர்கள் 32 பேர் புலிகளால் துப்பாக்கி முனையில் கடத்திச் செல்லப்பட்டனர்.

பின்னர் இவர்கள் புலிகளால் கடுமையான சித்திரவதை செய்யப்பட்டது

ஒவ்வொருவராக கொடுரமாகக் கொலை செய்யப்பட்டனர். அவர்களிடம் பாரிய விசாரணைகளையும் புலிகள் மேற்கொண்டனர். இதன் பின்னர் இக்கிராம மக்களும் வெளியேறும் முடிவை எடுத்தார்கள். இவர்கள் தான் வடமாகாணத்திலிருந்து இறுதியாக வெளியேறிய முஸ்லிம்களாகும். இவர்கள் தான் கனெவல்பொல எனும் கிராமத்தில் இறுதியாக முகாமிட்டவர்களாகும். அத்துடன் பல பள்ளிவாசல்களின் பாங்கோசை இழந்த வடமாகாணத்தில் புலிகளின் தனி இராஜஜியம் பேயாட்சி புரியத் தொடங்கியது. அன்றோடு ஆரம்பித்தது ஆயுதக் குழுக்களுக்கு அல்லாஹ்வின் சாபக்கேடு.

14 நவம்பர் 1990 புதன்

ஜனாதிபதி ஆர்.பிரேமதாஸ அவர்களினால் முஸ்லிம்களின் மீள் குடியேற்றத்துக்காக விசேடமாக நியமிக்கப்பட்ட எம்.ஈ.எச்.மஹ்ரூப் அவர்களின் வழிநடத்தலின் கீழ் வெளியேற்றப்பட்ட முஸ்லிம்களின் பிரஜைகள் குழு விசேட கப்பல் மூலம் மன்னார் தீவுப் பகுதிக்கு விஜயம் செய்து தாய் மண்ணில் குடியேற விரும்பிய ஜம்பது மீனவக் குடும்பங்களை மீள் குடியேற்றுவதென்ற முயற்சி கைகூடியது. இவ்வாறு மீள் குடியேறியவர்கள் மீது புலிகள் தாக்குதல் நடாத்தியதில் ஒருவர் கொல்லப்பட்டதுடன் அறு பேர் காயமடைந்தார்கள். அதன் பின்னர் மக்கள் மீளக்குடியேறுதல் என்பது அச்சுறுத்தலுக்குள்ளான ஒரு விடயமாக மாறிவிட்டது.

ஜனாதிபதிக்கு விளக்கம்

ஜனாதிபதி ஆர். பிரேமதாஸா அவர்களை சந்திக்க ஜனாதிபதி மாளிகையில் முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தலைவர் எம்.எச்.எம்.அஷ்ரப், எஸ்.அபூபக்கர், வவுனியா எம்.கே.எஸ்.ஆரிப்கனி, எஸ்.இஹ்திசாம், எச்.எம்.நியாஸ் ஆகியோர் கூடியிருந்தனர். அத்தியாவசிய சேவைகள் ஆணையாளர் கிறிஸ்டி சில்வா, பாதுகாப்புச் செயலாளர் ஒஸ்டின் பெர்ணான்டோ, ஜெனரல் டென்சில் கொப்பேகடுவ, ஜெனரல் சிசில் வைத்தியர்தன் ஆகியோரும் அங்கு வருகை தந்தனர். இந்தச் சந்திப்பில் வெளியேற்றப்பட்ட மக்களின் நலன் குறித்து விரிவாய் ஆராயப்பட்டது. அப்போது எம். எச்.எம்.அஷ்ரப் ஆங்கிலத்தில் பிரச்சினைகள் பற்றி விளக்கமளித்தார். அத்துடன் களநிலவரங்கள் பற்றிய மிகத்தெளிவான தகவல்களை சிங்களத்தில் எஸ்.இஹ்திசாம் அவர்கள் அதிகாரிளுக்கு உணர்ப்புவமாக விளங்கப் படுத்தினார். மக்கள் சார்பாக முன்வைக்கப்பட்ட பிரச்சினைகளில் 80வீதமானதை ஏற்றுக் கொண்ட ஜனாதிபதி அவர்கள் உடனடியாக தீர்வுகளை நோக்கி நகர்வதாக உறுதி மட்டும் அளித்தார்.

பின்னர் அரசியல் ரீதியில் ஏற்பட்ட மாற்றங்கள் அனைத்தையும்

பாதித்தன. புலிகளுக்கும் அரசுக்கும் இடையில் அப்போது ஏற்பட்டிருந்த இரகசிய உடன்படிக்கை அனைத்திலும் தாக்கம் செலுத்தியது. முஸ்லிம் இளைஞர்களை மட்டும் கொண்டிருந்த கார்ட்பெட்டாளியன் ஜெனரல் டென்சில் கொப்பேகடுவ அவர்களின் மறைவின் பின்னர் பாரிய சிக்கல்களை எதிர்கொள்ள வேண்டி வந்தது. முஸ்லிம் இராணுவ இளைஞர்கள் தம்முடன் கூட இருந்த சிங்கள பெரும்பான்மை இன வீரர்கள் மீது அதிருப்தி அடையும் அளவுக்கு நிலைமை மோசமானது. ஏனெனில் அப்போது இராணுவத்தினருக்கு நவீன ரக ஆயுதங்களை விநியோகிப்பதில் அரசு பின் நின்றுது.

அரசு இராணுவத்தினருக்கென்று கெண்டைனர் கெண்டைனராக அனுப்பிய ஆயுதப் பெட்டிகள் உடைக்கப்பட்டு அதில் என்னமாதிரியான ஆயுதங்கள் இருக்கின்றன என்பதை பார்ப்பதற்கு முன்னர் அவை பாரிய தாக்குதல்கள் மூலம் புலிகளால் இலகுவாக அபகரித்துச் செல்லப்பட்ட பின்னணிகளெல்லாம் பார்க்கின்ற போது, முஸ்லிம் இளைஞர்களுக்கு பாரிய சந்தேகம் எழுந்தது. அத்துடன் நாட்டுக்காக என்று ஜெனரல் டென்சில் கொப்பேகடுவ அவர்கள் தாய்நாட்டை நேசித்து தாய்நாட்டின் நலனுக்காகவே அனைத்தையும் செய்த அம்மாமனிதனின் மரணமும் கூட முஸ்லிம் இராணுவ இளைஞர்களால் மிகுந்த சந்தேகத்துடனேயே பார்க்கப்பட்டது. அதற்காக ஒரு முக்கிய உதாரணத்தை முன் வைக்கலாம்.

கட்டுகரைக்குளம் தகர்க்கப்பட்டிருந்தால் புலிகளின் சாம்ராஜ்யம் அன்றே அழிந்து போயிருக்கும். டென்சில் கொப்பேகடுவ அவர்கள் நாட்டின் மீது பற்றுக் கொண்ட பெருந்தளபதி ஆவார். அவரையே பாதுகாத்துக் கொள்ளத் துணியாத ஒரு நிலையேற்பட்ட போது நாட்டின் மீது உண்மையான பற்றுடன் போராடிய இராணுவ வீரர்களுக்கு பலத்த அதிருப்தியும் சந்தேகமும் எழுவது இயல்பானது தானே. மொத்தத்தில் இராணுவத்திலிருந்து இனி தாய்மையான பணி செய்தல் என்பது சாத்தியமானதாக அவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. ஒரு சில இலட்சங்களுக்காவும் சில உயர்ரக மது போத்தல்களுக்காவும் இராணுவத்தையும் இந்த தேசத்தையும் காட்டிக் கொடுக்கும் மனிதர்கள் தோன்றிய போது உண்மையான இராணுவப்பணி செயலற்றுப் போனது.

புலிகளைத் தோற்கடிக்க வேண்டியவர்கள் புலிகளுடன் திரை மறைவில் கைகோர்த்தாகள். ஜெனரல் டென்சில் கொப்பேகடுவ அவர்களின் மரணத்தின் பின்னர் உண்மையான போராட்டத்தின் உறுதியானதோர் நரம்பு அறுந்துவிட்டதாகவே கருத முடியும்.

வடமாகாணத்திலிருந்து விரட்டப்பட்ட உத்வேகத்துடன் இராணுவத்தில்

இணைந்து புலிகளுக்கு எதிராகப் போராடிய இளைஞர்கள் இராணுவத்தால் சரியாகக் கவனிக்கப்படாத நிலை தோன்றியது. ஐனாதிபதி ஆர்.பிரேமதாஸ அரசாங்கம் இவர்கள் விடயத்தில் நடந்து கொண்ட விதம் இன்னும் சந்தேகத்தை வலுப்படுத்தியது. அத்துடன் கார்ட் பெட்டாளியனும் செயலிழக்க ஆரம்பித்தது.

1990ஆம் ஆண்டின் முஸ்லிம்களின் கண்ணீர்த் துளிகள் தமிழ் விடுதலைப் புலிகளை மட்டுமல்ல, அனைத்து தமிழ் விடுதலைப் போராட்ட இயக்கங்களையும் என்றாவது ஒருநாள் முடக்கும் என்று முஸ்லிம்கள் மானசீகமாக நம்பத்துவங்கினர். அதன் பின்னர் நடந்த அனைத்தையும் அந்த நம்பிக்கையிலேயே சகித்துக் கொண்டனர்.

முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்டதற்கு எந்தவிதமான நியாயத்தையும் யாராலும் முன்வைக்க முடியாது. அதை முஸ்லிம் சமூகம் ஏற்றுக் கொள்ளத் தயாராகவுமில்லை. ஒரு வாதத்துக்கு வடக்கு கிழக்கில் உள்ள முஸ்லிம்கள் தான் புலிகளுக்கு பிரச்சினையாக இருந்தார்கள் என்று எடுத்துக் கொண்டால் 1992 ஏப்ரல் 23 அழிஞ்சிப் பொத்தானையிலும் மற்றும் 1992 ஆகஸ்ட் 12 பள்ளித்திடலும் 300 இற்கும் மேற்பட்ட அப்பாவி முஸ்லிம்கள் மிக மிகக் கொடூரமாகக் கொல்லப்பட்டதை எதில் அடக்குவது? எந்த வகையில் அணுகுவது? நியாயப்படுத்தல் எந்த விதத்திலும் மனதை ஆற்றுப்படுத்தாது. தொடர்ந்தேச்சையாக இடம்பெற்ற தாக்குதல்கள் அனைத்தையும் எதிர்கொண்ட முஸ்லிம் சமூகம் புலிகளின் அழிவில் தான் தமது எதிர்காலம் இருக்கிறது. புலிகளின் அழிவில் தான் தமது பாதுகாப்பு தங்கியிருக்கிறது என்ற முடிவுக்கு முஸ்லிம்களைத் தள்ளியது யார்? என்ற கேள்விக்கு பக்கம் பக்கமாக பதில் தேவைப்படவில்லை. இப்போதுள்ள நிலை புலிகளின் அழிவு ஒரு சிறுபான்மை மக்களின் போராட்டம் தோற்கிறது என்ற கழிவிருக்கம் ஆழ்மனதின் ஒரு ஓரத்தில் இருந்தாலும் தமது பெரும் பிரச்சினையொன்று முடிந்தது என்று பெருமூச்சு விடுகின்ற முஸ்லிம்கள் அதிகம் இருக்கிறார்கள். இதற்காக யாரை நொந்து கொள்வது? என்ற கேள்விக்கு நிச்சயம் பதில் இருக்காது.

முஸ்லிம்களுக்கு இத்தனை சோதனைகள் வருவதற்கு ஸ்ரீ லங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸும் ஒரு விதத்தில் காரணியாகியது. வடக்கிலிருந்து முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்ட போது புலிகள் அன்று முஸ்லிம்களைப்

பார்த்துச் சொன்ன வசனங்கள் "நீங்கள் அனைவரும் உங்களின் கட்சித் தலைவர் அஷ்ரபிடம் போங்கள். உங்களுக்கு அவர் தேவையான அனைத்தையும் செய்து தருவார்" என்பதுதான். இந்த வார்த்தைப் பிரயோகம் புலிகளால் பிரயோகிக்கப்பட்டதை இலகுவாக

எடுத்துக் கொள்ள முடியாது. காரணம் 1989ஆம் ஆண்டு புலிகளின் மரண தண்டனை விதித்தலைத் தாண்டியும் செயற்பட்ட முஸ்லிம் காங்கிரசுக்கு வடக்கு கிழக்கு முஸ்லிம்கள் பெருவாரியாக வாக்களித்து 17 ஆசனங்களைப் பெற்று வடக்கு கிழக்கு மாகாணசபையில் முஸ்லிம் காங்கிஸ் பிரதான எதிர்க்கட்சியாக்கியதன் பின்னணியில் இந்த நகைப்பு வார்த்தைகள் வருதல் என்பதை கூர்மையாக அவதானிக்க வேண்டும். ஆக நமக்கு முன்னால் இருக்கும் ஒரே ஒரு கேள்வி இந்த மக்களுக்காக முஸ்லிம் காங்கிரஸ் என்ன செய்து விட்டது? என்பதுதான் அதற்கும் இங்கு பதில் கிடையாது என்பதுதான் துரதிஸ்டமாக உண்மை.

முஸ்லிம்கள், முஸ்லிம்களுக்காக என்று கூக்குரலிட்டு பல கட்சிகளை வியாபாரத்தில் இறக்கி இருக்கும் அரசியல்வாதிகள் இந்த பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்காக அவர்களின் உரிமைகளுக்காக மீள்குடியேற்றத்திற்காக எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் என்ன என்று விபரிப்பார்களா? நமட்டு கௌரவம் பேசி முஸ்லிம்களை பலிக்கடாவாக்குவதே இவர்களின் வேலையாகிவிட்டது. கிடைக்கின்ற இடங்களிலெல்லாம் தமது அரசியல் பயணத்திற்காக எமது பொறுமைக்கும் எல்லையுண்டு அதை மீறும்பட்சத்தில் ஆயுதம் ஏந்துவோம் என்பதெல்லாம் ஒருகாலமும் புத்திசாலிகளின் கருத்தாக இருக்க முடியாது. தமது சுகபோக வாழ்வியலுக்காக பேசுகின்ற இவர்களையெல்லாம் இனிமேலும் நம்பிப்பயணம் செய்கின்ற நம்பிக்கையில் முஸ்லிம் சமூகம் இருந்தால் தமக்குத்தாமே குழிபறிக்கின்ற சமூகமாகவே இருக்கும்.

இன்று ஒருவரை விமர்சனம் பண்ணும் இவர்கள்தான் நாளை அவருக்காகவே பரிந்து பேசிய, பேசுகின்ற வரலாறு காணுகின்றோம். அப்படியாயின் அவர்கள் ஒருவேளை முனாபிக்குகளோ என்ற சந்தேகமும் எழாமலில்லை. ஆக முஸ்லிம்கள் என்றென்றும் உண்மை முஸ்லிம்களாக வாழ்ந்து இறைவனிடம் நல்ல அந்தஸ்தை பெறத்தெண்டிப்பார்கள் என எண்ணுகின்றோம்.

மக்களுக்காக என்ற கட்சி அரசியல் போய் கட்சி அங்கத்தவர்களின் விருத்திக்காக முன்னேற்றத்திற்காக என்று மாறிவிட்டது. ஒன்றாக இருந்து சாதிக்க முடியாதவர்கள் தனித்தனியே நின்று ஆகாயத்தையே கட்டி ஆளப்போகிறார்களாம். வேடிக்கையாக இல்லையா.

உங்களை நீங்களாகவே திருத்திக்கொள்ளாதவரை வல்ல இறைவனும் திருத்தப்போவதில்லை. இதுதான் நிதர்சனம்.

அவலங்கள்

அறிவிப்பு அளவு

பிரமிக்கத்தக்க ஆற்றலோடு சினிமா இருபதாம் நூற்றாண்டில் பிரவேசித்த போது முஸ்லிம் உலகம் அதைப் பயன்படுத்த முன்வரவில்லை. ஆங்காங்கே சில முஸ்லிம் நாடுகள் அதைப் பயன்படுத்த முனைந்த போதும், தடைகளையும் எதிர்ப்புகளையும் தாண்டி செயற்பட வேண்டிய நிலை அடிக்கடி உருவாகியது. சினிமா ஒரு பாரிய தொடர்பு சாதனம், ஊடகம், நவீன கலை வடிவம். கல்வியையும் கலாசாரத்தையும் பரப்பவும், மேம்படுத்தவும் ஒரு கருவி என்ற சாதகமான விடயங்கள் சீர்தூக்கிப் பார்க்கப்படாமலேயே ஒருதலைப்பட்சமான முடிவுகள் எடுக்கப்பட்டன.

சமயச் சாயமுட்டப்பட்ட இப்பழமை வாதக் கருத்துக்களால் மக்கள் குழப்பமடைந்தனர். நிழற்படம் (ரிமுவுமு) எடுக்கும் சாதாரண ஸ்டூடியோக்கள் பற்றியும் வெறுப்பூட்டும் கதைகள் புனையப்பட்டன. நிழற்படம் எடுப்பதும், அவற்றை வீடுகளில் வைப்பதும் பாவம் எனும் கருத்துக்கள் பரப்பப்பட்டன. இது இப்பிரச்சினையின் மூலாதாரச் சிக்கலாகும். எகிப்து, ஈரான் போன்ற மிகச் சில முஸ்லிம் நாடுகளே இன்று சினிமாவில் ஓரளவு முன்னணி இடத்தில் உள்ளன. எனினும் ஐயங்களும், வெறுப்பூட்டும் தீர்ப்புகளும், எல்லா இடங்களிலும் பரவிக்கிடக்கின்றன.

இது நவீன யுகத்தையும் யுக மாற்றத்துக்கு இட்டுச் செல்லும் நவீன கருவிகளையும் பொருத்தமான இஸ்லாமியக் கண்ணோட்டத்திலிருந்து பார்க்கத் தவறியதிலிருந்து ஏற்பட்டதாகும். தவறான முன்னனுமானங்களிலிருந்து விடுபடுவதிலிருந்து தான் பாரபட்சமாற்ற உண்மையான இஸ்லாமியத்தீர்வை இவ்விடயங்களில் கண்டறிய முடியும். சினிமாப் படங்கள் அதன் பிறப்பில் கில்லி, பில்லா, கொக்கி போன்ற மசாலாக்கதைகளைப் படங்களாக ஆரம்பிக்கப்படவில்லை. சினிமாட்டோகிராபி என்பது உங்களுக்குத் தேவையான ஓடும் படங்கள் உருவாக்கும் ஒரு கருவி அவ்வளவுதான். அதன் மொத்தத் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் விஞ்ஞானத் தொழில்நுட்பத்தைச் சார்ந்தது. அசையும் படங்களை அது உருவாக்கியது. அதுதான் முக்கியமானது.

தொழிற்சாலையிலிருந்து வெளியேறும் தொழிலாளர் கூட்டத்தையும் குதிரை ஓட்டத்தையும் தான் முதலில் படங்கள் வெளிப்படுத்தின. விரசங்களில்லாத யதார்த்தமான இயல்பான காட்சிகளைப் படமாக்கி வெளியிட்டதுதான் அதன் முதல்கட்ட வரலாறு. பின்னர் அது மனிதன் உருவாக்கிய கலை வடிவமாகவும் பரிணாமம் பெற்றது. கதை தழுவிய படங்களை எடுத்த போதுதான் மனிதன் இந்த சாதனையை நிகழ்த்தினான்.

அடிப்படையில் சினிமா ஓர் ஊடகமாகும். அது எண்ணற்ற விடயங்களைத் தனதாக்கி வெவ்வேறு தேவைகளுக்கு ஏற்றவிதத்தில் வழங்குகிறது. தகவல்களையும் நிகழ்வுகளையும் வரலாற்றையும் மனித நாகரிகத்தையும், யுத்த அனர்த்தங்களையும், கொடூரங்களையும், உயிரோட்டமாக அது மனிதனுக்கு மீள வழங்குகிறது. இவை கதைப்படங்களாயினும், ஆவணப்படங்களாயினும் மனித வாழ்க்கை, வரலாறு, அரசியல், சமூகவியல், தத்துவம், இலக்கியம், கலை போன்றன பற்றிய ஆய்வுகளுக்குரியனவாக மாறுகின்றன.

கட்டப் பொம்மனும் கப்பலோட்டிய தமிழனும் தமிழர்களின் சரித்திரப் பெருமைகளை கதை தழுவியதாக மனித சமூகத்துக்கு முன் வைக்கிறது. கட்டபொம்மனின் உடைகளையும், கோட்டை கொத்தளங்களையும், அவன் பயன்படுத்திய யுத்த உபகரணங்களையும், கதை தழுவாது படமாக்கினால் அது ஆவணப்படமாகிறது. கதை வடிவில் கட்டப்பொம்மன் படைக்கப்படும் போது அது பொது மக்களில் ஏற்படுத்தும் மன உணர்வும், ஆதிக்கமும், உணர்ச்சி வேகமும் மற்றொரு விதத்தில் வெளிப்படுகிறது.

காலத்தின் நிகழ்வுகளை சினிமா வரலாற்று ஆவணங்களாக கதைப் படமாகவோ மீள வழங்கும் சக்தியைப் பெற்றுள்ளது. கட்டப் பொம்மன் உதாரணத்தின் மூலம் இவ்விடயம் தான் விளக்கப்படுகிறது. இலங்கையில் நடந்து முடிந்த இரு தசாப்தங்களைக் கடந்த யுத்தத்தையும், அதன் கோர விளைவுகளையும், யுத்த உபாயங்களையும், எதிரியின் தோல்விகளையும், அரசாங்கம் தனது கோணத்தில் இருந்து பதிவு செய்து போல தமிழ்ப் போராளிக் குழுக்களும் அந்த விடயங்களை ஆவணப் படங்களாக்கியுள்ளனர்.

இந்த யுத்தத்தின் விளைவுகளையும் மனித வாழ்வில் அது நிகழ்த்திய அவலங்களையும் சிங்கள, தமிழ் சினிமாக்காரர்கள் கதை தழுவிய குறும்படங்களாயும் (வடலி) முழு நீளத் திரைப்படங்களாயும் (புறஹந்த களுவர, அம்மாவருவ, கன்னத்தில் முத்தமிட்டால், காற்றுக்கென்ன வேலி, டெரரிஸ்ட், கடலோரக்காற்று) படைத்துள்ளனர். யுத்தத்தையும் அதன் கொடிய விளைவுகளையும் மக்களுக்கு எடுத்துச் சொல்கின்ற பெரிய பொறுப்பு கவிஞர்கள், இலக்கியவாதிகள், சினிமாக்கலைஞர்கள் எல்லோருக்கும் உள்ளது.

யுத்த அனர்த்தங்களையும், அவலங்களையும் மட்டுமன்றி வரலாறுகளும் செய்திகளும் காட்டத்தவறிய ஆனால், மக்கள் தெரிந்திருக்க வேண்டிய மக்களின் எதிர்ப்புக்கும் விமர்சனத்துக்கும் உள்ளாக வேண்டியவற்றையும் கருத்தில் கொள்ளத் தவறியவற்றையும் கலைஞர்கள் யுத்தகால நிகழ்வுகளின் பின்னணியில் கதை தழுவி படங்களாக முன் வைக்கின்றனர். இவை இந்த விடயங்கள் பற்றிய மனிதாபிமான விமர்சனங்களாகவும், உண்மையைக் கண்டறியும் விசாரணைகளாகவும் அமைகின்றன.

கதையுடன் அல்லது கதையின்றி எடுக்கப்படும் ஆவணப்படங்கள் இன்று பெரும் முக்கியத்துவம் பெற்றுள்ளன. உண்மை நிகழ்வுகளை அறிவதற்கு மக்கள் விரும்புகின்றனர். உண்மைகளை திரைப்பட வடிவமாக மக்களுக்குக் காட்டுவதற்கு திரைப்படக் கர்த்தாக்கள் ஆர்வமாக உள்ளனர். இந்த விடயங்கள் எதுவும் இலங்கை, தமிழ்நாடு (அர்வி) முஸ்லிம்களிடையே இன்று வரை முக்கியத்துவம் பெற்றதாகத் தெரியவில்லை. காரைக்கால் தாவுத் பற்றி நாகூர் ஹனீபா பற்றி தமிழ் நாட்டு முஸ்லிம்களின் பழக்கவழக்கங்கள் பற்றி திருமண வைபவங்கள் பற்றி படப்பதிவுகள் இல்லை. குர்ஆனை தமிழில் விரிவுரையாக்கம் செய்த அப்துல் ஹமீது பாகவி பற்றி கையினால் எழுதப்பட்ட குர்ஆன் மற்றும் கிதாபுகள் பற்றிய பதிவுகள் இருக்குமா என்பது சந்தேகமே. முஸ்லிம் சினிமா எனும் கருத்துகூட பேசப்படாத நிலை இவ்விரு நாடுகளிலும் இன்னும் நீடிப்பதாக கருதலாம்.

நடந்து முடிந்த இலங்கை யுத்தத்தில் அநேக விடயங்களை மக்கள் கற்றுக் கொண்டனர். இந்த விடயங்களை சினிமாவில் சொல்வதன் அவசியம் உணரப்பட்டது. மொழி அறிவில்லாதவர்களும் படக்காட்சிகள் வரிசைத் தொடர்களிலிருந்து அநேக விடயங்களை அறிவதற்கு சினிமா சிறந்த சாதனமாக உள்ளது. சிறிய உபதலைப்புகள் வைக்கப்பட்டால் பெரும்பாலும் அந்தப் படம் புரிதலுக்குரியதாகி விடுகின்றது. யுத்த சூழலில் முன்னர் கூறியிருப்பது போல பரவலாக தமிழ், சிங்கள மொழிகளில் குறுந்திரைப்படங்களும், முழு நீளத் திரைப்படங்களும் வெளிவந்த வண்ணம் இருந்தன. தமிழ் மக்கள் தமது பிரச்சினைகளைக் கூறவும் சிங்கள மக்கள் தமது பிரச்சினைகளைக் கூறவும் சில நடுநிலைச் சினிமாக்காரர்கள் பொது நியாயத்தைப் பேசவும் சினிமா ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்தப்பட்டது.

இலங்கை யுத்தத்தாக்கு மற்றுமொரு பக்கம் இருக்கிறது. அது முஸ்லிம்கள் சம்பந்தப்பட்டது. யுத்தத்தின் எல்லாவகைப் பிரச்சினைகளுக்கும் அவர்கள் முகம் கொடுத்தனர். இலங்கையில் முஸ்லிம்களும் வாழ்கின்றனர். யுத்தத்தினால் அவர்களின் வாழ்வும் எதிர்காலமும் அபாயத்திலுள்ளது என்பது பற்றிய செய்தி அறிக்கைகள், முஸ்லிம் அரசியல்வாதிகளின் முடிக்கங்கள் எல்லாத் தேவைகளையும் நிறைவேற்றப் போதுமானதல்ல. பலஸ்தீனத்தின் மீது

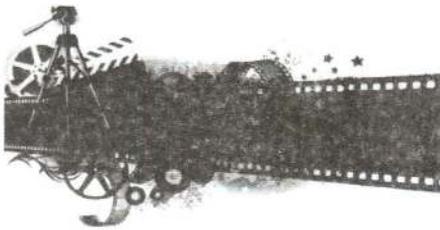
இஸ்ரேலால் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டிருக்கும் அநியாயங்கள் அனைத்தையும் வெளிப்படுத்த கடந்த முப்பது வருடகாலமாக எடுக்கப்பட்டு வரும் முயற்சிகளில் உலகமயப்படுத்தல் அல்லது உலக மக்களுக்கும் உலக நிறுவனங்களுக்கும் எடுத்துக்காட்டுவது, அதாவது சர்வதேச சமூகத்தின் அனுதாபத்தை வெல்வது என்ற நிலை ஒரு முக்கிய இடத்தைப் பெற்ற போது கவிதை, சிறுகதை, நாவல், பத்திரிகை, கருத்துச் சித்திரங்கள், ஆவணப்படங்கள், குறுந்திரைப்படங்கள், செய்திப்படங்கள், திரைப்படங்கள், இணையத்தளங்கள் என்ற இந்த வகையான ஊடகங்களின் செயற்பாடுகள் விரைவுபடுத்தப்பட்டன. அர்த்தமற்ற விவாதங்களின் மூலம் விடயதளங்களைக் குழப்பிக் கொண்டு நவீன முறையில் பயன்பாடுகளைப் பெற்றுக் கொள்ளா பின்னோக்கி ஓடும் அர்த்தமற்ற பிரயோசனமில்லாத பொறுப்பற்ற செயலை பலஸ்தீனர்களும் செய்திருந்தால் காஸாவிலும், ஜெனீவாவிலும் நடந்த இஸ்ரேலியப் படுகொலைப் படலம் உலகின் கண்களுக்குத் தெரிந்திருக்காது. உலகச் செய்தி நிறுவனங்களுக்கும், எண்ணற்ற உலக தொலைக்காட்சி அலைவரிசைகளுக்கும் உடனுக்குடன் தகவலும் காட்சிகளும் கிடைத்திருக்காது. அத்துடன் இஸ்ரேலுக்கெதிரான உலக மக்களின் அபிப்பிராயத்தையும் ஏற்படுத்தியிருக்க முடியாது போயிருக்கும்.

சுனாமியின் போது மருதமுனையினதும் காலியினதும் அனர்த்தங்களை உலக மக்கள் கெமரா கண்களினால் தான் பார்த்தார்கள். இவ்வகை அனர்த்த மற்றும் உடனடிச் சம்பவங்கள் மற்றும் மனித வாழ்வின் மற்றும் இலங்கை உட்பட உலக நடப்புகளின் பிரச்சினைகளையும் சிக்கல்களையும் அல்லது அவற்றின் நுட்பமான விடயங்களையும் சினிமா (கதை)ப்படங்களாக தருகிறது. ஓர் ஆற்றல் மிகுந்த நவீன கருவியுடன் உலக மற்றும் வாழ்க்கை விவகாரங்களை பேசப் பழகாத நிலை ஒரு சமூகத்தை அல்லது ஒரு நாட்டை பாரிய தனிமைப்படுத்தலுக்கு உள்ளாக்கிவிடும். ஒரு வகையில் நம்மிடையே நிலவிய இந்தப் பாரிய வெறுமை உடைக்கப்பட வேண்டியிருந்தது. ஞஐஆ "சமுனரஉவழை" எனல் வெளியிடப்பட்ட தீ நிழல் திரைப்படம் இந்தக் கருத்தோட்டங்களின் விளைவாகும். பத்திரிகை அல்லது எழுத்து வடிவத்திலிருந்து தற்கால சக்திமிக்க காட்சிப் படிமத்துக்கு முஸ்லிம்களின் பிரச்சினைகள் பரிமாற்றம் செய்யும் ஒரு முயற்சியை முதல் சினிமாவாக அவர்கள் ஆரம்பித்துள்ளனர்.

பத்திரிகை வானொலிச் செய்திகளாகவும் வற்றிப் போன கண்ணீராகவும் முடிந்து போன அழிஞ்சிப்பொத்தானை தாக்குதலையும் உயிரிழப்புகளையும் அதன் தொடர் விளைவுகளையும் அப்படத்தில் குழுவினர் பதிவு செய்துள்ளனர். பல விடயங்களை நாம் வெளிப்படையாக பேச வேண்டியுள்ளது. எமது நிலைப்பாடுகள் பற்றி மற்றவர்கள் தெரிந்திருக்கவும், எமது விமர்சனங்களை மற்றவர்களுக்கு சொல்வது என்ற பல அபிப்பிராயங்களை திரைப்படங்களும்

செய்கின்றன.

தீ நிழல் அப்படித்தான் திரையாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இந்த நோக்கில் பார்க்கும் போது சினிமா விடயத்தில் இதுவரை நிலவிய பெரும் வெறுமைக்கு தீ நிழல் முஸ்லிம் சினிமாவாகப் பதிலடி கொடுத்துள்ளது என்பது உண்மை. தீ நிழல் யுத்தம் நடந்து கொண்டிருந்த போதே எடுத்து முடிக்கப்பட்ட ஒரு படம் சில விடயங்களை அச்சமின்றி யாராவது சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. சமூக யுத்தப் பிரச்சினைகள் மீதான மாற்றுப் பார்வைகளை நேர்மையான விமர்சகர்களும் உலக மக்களும் எதிர்பார்த்திருக்கின்றனர். திரைப்படத் துறையோடும், புகைப்படக் கலையோடும், வரை தற்கலையோடும் தொடர்புகளற்றிருந்ததனால் மறக்க முடியாத எண்ணற்ற வரலாற்றுப் பதிவுகளைக்காட்சிப்படுத்த இலங்கை தமிழ்நாடு முஸ்லிம் சமூகத்தினர் (அர்வி பிரதேச மக்கள்) தவறியுள்ளனர்.

1990ஆம் ஆண்டு சார்க் பிராந்தியத்தையே உலுக்கிய பலவந்த வெளியேற்றத்தினை இலங்கை வடமாகாண முஸ்லிம்கள் அனுபவித்திருக்கின்றனர். இன்றும் தொடரும் அந்த அவல வரலாற்றை நாவலாகவோ திரைப்படமாகவோ இன்று வரை முஸ்லிம் சமூகம் பதிவு செய்யவில்லை. இரண்டொரு

கவிதை நூல்கள் சில சிறுகதைகளுக்கு மேல் இதில் எந்த முன்னேற்றமும் நிகழவில்லை. கடல் வழியாகவும் தரைமார்க்கமாகவும் சுமார் பல நூறு மைல்களுக்கு மேல் உயிரைக் கையில் பிடித்தவாறு வந்த வடபுல முஸ்லிம்களின் அந்த அவலம் நிறைந்த அகதிப் பயணம் இன்று வெறும் மனப்பதிவுகளிலும் காகிதங்களிலும் தான் காட்சி தருகின்றது.

சில வருடங்களுக்கு முன்னர் பிரசன்ன விதானகே இரமெதியம் திரைப்படத்தில் இலங்கையின் சிவில் யுத்தம் இந்நாட்டுக்கும் இந்நாட்டு மக்களுக்கும் ஏற்படுத்தியுள்ள துன்பங்களையும் அழிவுகளையும் மூன்று கோணங்களிலிருந்து எடுத்துக் காட்டியிருந்தார். அதற்கு பிரசன்ன விதானகே சமகாலத்தில் நிகழ்ந்த மூன்று கதைகளைத் தெரிவு செய்திருந்தார். அதில் விடுதலைப் புலிகள் வடபுல முஸ்லிம்களை வெளியேற்றிய பெரும் அவலத்தை ஒரு கதையினூடாக யதார்த்தமாகக் கூறியிருந்தார்.

வடபுல முஸ்லிம்களின் வெளியேற்றம் பற்றி ஒரு சிங்களவர்தான் ஒரு சிறிதாவது சினிமா ஊடகத்துறையில் கொண்டு வந்த இந்த விடயம் கூட முஸ்லிம் மக்களை வட்டியதா என்பது ஐயத்துக்குரியது. தீ நிழலில்

வெளிப்படுத்தியுள்ள சினிமாவைக் கையாளும் திறமைகளை அவதானிக்கும் போது தமது மக்களின் வரலாற்றையும் வாழ்வையும் ஒரு புதிய ஊடகத்தினால் சொல்லக்கூடிய ஒருவரை இலங்கை முஸ்லிம் சமூகம் கண்டுபிடித்துள்ளது என்ற பெருமிதம் விலைமதிக்க முடியாததாகும். அந்த அனுபவங்களுடன் முஸ்லிமும் அவரது குழுவினரும் வடபுல முஸ்லிம் வெளியேற்ற அவலத்தையும் இருபது வருடகால யுத்தத்தில் அந்த மக்கள் பிரச்சினைகளையும் இழப்புகளையும் சினிமாவில் பதிவு செய்ய முன்வந்திருப்பது ஒரு வகையில் அந்த யுத்தத்தை முஸ்லிம் ஒருவனின் கோணத்தில் ஆராய வேண்டிய ஒரு புதிய விழிப்புணர்வை உருவாக்கியுள்ளது. இதனால், இத்தகைய ஆவணப்படங்கள் பதிவுகள் மட்டுமல்ல, ஆய்வுகளுக்கான மூலாதாரங்களாகும்.

நீளைவுப் பாதை...!

ஒரு தாயின் உள்ளக்குமுறல்

நீண்ட இருபது வருட இடைவெளியின் பின்னர் இந்த இன்னல்மிகு சரிதை மீண்டும் புரட்டிப் பார்க்கப்படுகிறது. வடபுல முஸ்லிம் பரம்பரை இதை மறக்க முடியுமா? மறக்கவும் கூடுமா?

1983 ஜூலைக் கலவரம் இன்று வரை அதே உத்வேகத்துடன் உணர்வுபூர்வமாக மீட்டிப் பார்க்கப்படும் வேளை அனுராதபுர ரஜமகா விகாரை சம்பவம் மீட்டிப்பார்க்கப்படும் வேளை நாம் மட்டும் எங்ஙனம் மறப்பது? இந்த தேசத்திலே எதைக் கேட்டு யாருக்குக் கஷ்டம் கொடுத்தார்கள் வடபுல முஸ்லிம்கள்? தமிழ் மொழியைத் தாய்மொழியாகப் பேசியது தப்பில்லாவிட்டால், முஸ்லிமாகக் கலிமா கூறியது தான் குற்றமா, அல்லது முஸ்லிம்கள் என்பதால் தான் இனச்சுத்திகரிப்பு செய்யப்பட்டார்களா?

யாழ்ப்பாண முஸ்லிம்களுக்கு இரண்டு மணி நேர அவகாசம். வன்னி முஸ்லிம்களுக்கு இரண்டு நாள் அவகாசம். முல்லைத்தீவு முஸ்லிம்களுக்கு உடனடி வெளியேற்றம். என்ன கொடுமையிது? 1990 ஐக்கிய தேசியக்கட்சி ஆட்சியிலிருந்த போது வடபுலத்தை விட்டும் முஸ்லிம்களை வெளியேற்றும் புலிகளின் திட்டத்துக்கு உறுதுணையாக அவசர நிலைமைகளின் போது மக்களை காப்பாற்ற வேண்டிய சர்வதேச தொண்டு நிறுவனங்களும் செயற்பட்டதுதான் மறக்கவே முடியாத தூரதிஷ்டமான நிகழ்வாகும். காலா காலத்துக்கு அகதிகளாக அல்லல்பட வேண்டிய துயரத்துக்கு இற்றைக்கு இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன்னரே இந்தச் சர்வதேச தொண்டு நிறுவனங்கள் புலிகளுக்குத் துணை போனதை இத்துயர ஏட்டின் துவக்கத்திலேயே சொல்லி வைக்க விரும்புகிறேன்.

1990 ஆகஸ்ட் மாதமளவில் மன்னார் பெருநிலப்பரப்பைப் பிரிக்கும் நெடுஞ்சாலை தாம்போதிப் பாலம் புலிகளினால் குண்டு வைத்துத் தகர்க்கப்பட்ட செய்தி தீவு முழுவதும் வேகமாகப் பரவியது. அது மட்டுமல்ல, கொழும்பு தலைமன்னார் புகையிரதப் பாதையிலுள்ள மன்னார் புகையிரதப் பாலமும் குண்டு வைத்துத் தார்க்கப்பட்டது. தீவுப் பகுதியில் முஸ்லிம்களை பட்டினிச் சாவிற்சூள் தள்ளிவிட்டு அவர்களுக்கென்று நிவாரணமாக வரும் அடிப்படைத் தேவைகளுக்கான அரிசி, சீனி, பருப்பு, மா, மண்ணெண்ணெய்

போன்றவற்றை உலகத் தொண்டு ஸ்தாபனங்களின் வாகனங்கள் மூலமாக கூட்டுறவுக் கடைகளிலிருந்து ஏற்றப்பட்டு புலிகளின் தலைதைத் தரிப்பிடத் தளமான கீரிக்கு கொண்டு செல்லப்பட்டன. முஸ்லிம்கள் அத்தியாவசியப் பொருட்களின்றி தவியாய்த் தவித்தனர். அத்துடன் உள்ளாற்றிலும் மீன் பிடிக்கத் தடை விதிக்கப்பட்டது. இத்தனைக் கட்டுப்பாடுகளும் தீவுப் பகுதியிலிருந்து முஸ்லிம்கள் மொத்தமாக வெளியேறிவிட வேண்டும் என்பதையே அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது.

இலங்கையிலேயே தரம் வாய்ந்த மத்திய மகா வித்தியாலயமாகத் திகழ்ந்த எருக்கலம்பிட்டி முஸ்லிம் மகா வித்தியாலயமும், முஸ்லிம் மகளிர் மகா வித்தியாலயமும் திட்டமிட்டே முடக்கப்பட்டன. பல்லாயிரம் ஆசிரியர்களையும், வைத்தியர்களையும், பொறியியலாளர்களையும், உருவாக்கிய பெருமைக்குரிய இப்பாடசாலைகளில் தமிழ், முஸ்லிம் மாணவர்களின் இன ஒற்றுமைக்கு அடிப்படைத் தளமாகவும் திகழ்ந்தது. இந்தக் கல்வி எழுச்சியையும் இன ஒற்றுமையையும் தகர்த்தால் முஸ்லிம்களின் எழுச்சியைத் தடுத்து நிறுத்திவிட முடியுமென்று பாசிசப் புலிகள் திட்டம் தீட்டியிருந்தார்கள்.

இரவில் மண்ணெண்ணெய்க் குப்பி விளக்கு பாவனை, வைத்தியசேவை கிடையாது. குழந்தைப் பேறு பார்ப்பது மூதாட்டிகள் தான். இரவில் நடமாட முடியாது. அவசரத் தேவைகளுக்கு வெளியில் செல்வதாக இருந்தால் அரிக்கன் லாம்புடன்தான் செல்ல வேண்டும். அதற்கும் புலிகளின் தலைமைப்பீடத்தில் இருந்து அனுமதி பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும். இக்காலத்தில் நாம் வடித்த கண்ணீருக்கு அளவே கிடையாது.

இவ்விதம் இரண்டு மாதங்கள் கழிந்தன. தீவுக்குள் எருக்கலம்பிட்டி ஓரளவு கனமான நிலையில் இருந்தது. இவ்வூருக்குள் தமிழ் ஆயுதக் குழுக்கள் உள்ளிடுவதைத் தடுப்பதற்காக இளைஞர் வாலிப முன்னணி பாதுகாவலாய் இருந்தது.

இதன் தலைமைத்துவத்தை வகித்த எச்.எம்.பாயிஸ் குண்டு வைத்தும் ஏ.அமீனும், ஏ.ஜே. நம்ஸ்னும் கடத்தப்பட்டு இரண்டாம் கட்டைக் காட்டுக்குள் வைத்து சுட்டும் கொல்லப்பட்டனர்.

அடுத்த இடியாக எமக்கு வந்த செய்தி புலிகள் எருக்கலம்பிட்டியில் முகாம் அமைக்கப்போவது. சொன்னது போல் 8ஆம் வட்டார கடற்கரை வீதியிலுள்ள புள்ளிக் குட்டியாரின் 5 வீடுகளிலும் ஆயுதக் கிடங்குகளை அமைத்தனர். கடல் வழிப் பாதைகள் அனைத்தும் புலிகளின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. புலிகளின் குழுக்களுக்கு பகல் இரவு உணவுக்காகப் பத்துப் பதினைந்து என்று சாப்பாட்டுப் பார்சல்களுக்குக் கட்டளையிட்டுச் செல்வதால் ஆயுதங்களுக்குப் பயந்து எம்முரார் சமைத்துக் கொடுத்தனர். உண்ட வீட்டுக்கு இரண்டகம்

செய்வதையறிந்து பின்னர் வருத்தமடைந்தோம். சாப்பிட்ட பாத்திரத்திலேயே மலம் கழித்தனர். இந்தியாவிலிருந்தும் ஏனைய அண்டிய நாடுகளிலிருந்தும் பயங்கரவாதத்துக்குப் பயன்படுத்தும் ஆயுதங்கள் கடத்த வர இத்தீவு பயன்படுத்தப்பட்டது.

சலவைத் தொழிலாளிகள், தோட்டத் தொழிலாளர்கள், இடையர்களின் மக்களே கூடுதலாகப் புலி உறுப்பினர்களாகப் பயன்படுத்தப்பட்டனர். சலவைத் தொழிலாளி மூலமே ஒருவரின் வீட்டில் முஸ்லிம்கள் பயன்படுத்தும் ஐப்பாவும் தொப்பியும் தைக்கப்பட்டுள்ளன. வெட்டுக் கத்திகளும் கூரிய பல ஆயுதங்களும் ஓர் அறையில் முழுக்க வைக்கப்பட்டிருந்த தகவலும் எமக்குக் கிடைத்தது. இவற்றின் ஒரு பகுதிதான் முசலிப் பிரதேச புதுவெளி முஸ்லிம்களைக் கொல்லப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ள உண்மையும் எமக்குத் தெரியவந்தது. பயந்து எங்கே செல்வது?

1990 அக்டோபர் 16ஆம் திகதி மன்னாரிலுள்ள நகைக் கடை உரிமையாளர்கள் ஆயுத முனையில் கடத்திச் செல்லப்பட்டு அவர்களின் தங்கங்களெல்லாம் சூறையாடப்பட்டு இரண்டு நாட்களின் பின் விடுவிக்கப்பட்டனர். அன்றே தகவல் வெளியானது ஊருக்குள் கொள்ளை கோஷ்டி செல்ல இருப்பதென்பது.

குழுக்களாக ஆயுதம் தரித்தவர்கள் வீடு வீடாகச் சென்று கொள்ளையடித்தனர். சுரேஷ் என்ற புலித் தலைமையில் எமது வீட்டுக்குள்ளும் புலிகள் உடல் முழுவதும் ஆயுதங்களைக் கட்டிக் கொண்டு கொள்ளையடிக்க வருகை தந்திருந்தனர். அவர்களைப் பார்ப்பதற்கு பயங்கரமாக இருந்தது. இந்தச் சம்பவம் 18-10-1990 ஆம் ஆண்டு மாலை நேரத்திலாகும். அன்று கொள்ளைக் கோஷ்டி ஊருக்குள் வரத் தொடங்கிவிட்டது. சகல ஊர் மக்களும் உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டிருந்தனர். பெறுமதியான பொருட்களையெல்லாம் பள்ளம் தோண்டி புதைத்தனர். அதையும் புலிப் பயங்கரவாதிகள் சூறையாடினர். இரவு 7.50 மணி கொள்ளைக் கோஷ்டி எமது வீட்டுக்குள் நுழைந்தது. வீட்டில் ஆண் பிள்ளைகளையே முதலில் தேடினர். எனது கணவரின் நெற்றிப் பொட்டில் பிஸ்டலை வைத்துத் தள்ளிக் கொண்டு போய் கட்டிலில் வைத்து கதவை மூடிவிட்டனர். நானும் எனது 10வயது சின்ன மகனும் மூன்று பெண் மக்களும் வெளியில். எம்மைப் பயமுறுத்தி கைகள் கழுத்துகளிலிருந்தவற்றை எல்லாம்

கழற்றி பறித்துக் கொண்டனர். எமது நகைகள் மட்டும் 15 பவுன்கள் பறி போனது. எம்மிடம் மன்னார்வாசி ஒருவரின் நகைப் பெட்டியும் அமானிதமாகத் தரப்பட்டு அந்த அலுமாரியின் அடியில் வைக்கப்பட்டிருந்தது. அது அவர்களின் கண்களில் படவில்லை. பாதுகாப்பாகவே இருந்தது. அந்த அமானிதத்தை

உரியவரிடம் ஒப்படைக்க உதவிய வல்லவனுக்கே புகழனைத்தும்.

மீண்டும் எனது கணவரிடம் சென்று 25 பவுன் நகையும் 25 இலட்சம் ரூபாய் பணமும் கேட்டனர். அதற்கு எனது கணவர், தனது நிலையை எண்ணி கேலியாகச் சிரித்தார். நாங்கள் அரச ஊழியர்கள். எங்களிடம் இருந்தவற்றையெல்லாம் எடுத்துவிட்டீர்கள். மேலும் தேடிப் பார்த்து இருந்தால் எடுத்துச் செல்லுங்கள் என்று கூறிவிட்டார். என்னிடம் பறித்த சாமான்களில் ஏதாவது ஒன்றைத் தரும்படி கேட்டேன். காலையில் சொல்லிவிடுகிறோம் என்ற பதிலுடன் சென்றுவிட்டனர். அக்கொள்ளையர் கூட்டம் சென்ற பிறகு அடைக்கலப் பொருட்களைப் பாதுகாத்த இன்னொரு உண்மையை எனது கணவர் கூறினார்.

நெருங்கிய உறவினராகிய தங்க நகைக் கடை முதலாளியின் கோடிக் கணக்கில் பெறுமதியுள்ள தங்கக் கட்டிகளும் ரூபாய் நோட்டுகளும் என் கணவரின் படுக்கையிலேயே பாதுகாக்கப்பட்டது. விடிந்தவுடன் அவரவர் பொருட்களை உரியவர்களிடம் ஒப்படைத்தோம்.

24.10.1990ஆம் நாள் காலையிலேயே ஒலி பெருக்கி அறிவித்தல் ஊரூராக நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது. இன்னும் இரண்டு நாட்களின் பின்னர் புலிகளின் தலைமையகத்துக்கு வந்து வழிபாஸ் பெற்றுக் கொள்ள வேண்டும். 3 தினங்களுக்குள் ஊரை விட்டுச் செல்ல வேண்டும். வீட்டைப் பூட்டிவிட்டு சாவியைக் கதவிலேயேவைத்து விட வேண்டும். விடத்தல் தீவு, பள்ளிமுனை 5, தென்னம் பிள்ளையடிக்க கடல் மூலமே பயணம் செய்ய வேண்டுமென்றும் அறிவிக்கப்பட்டது.

மானமும் உயிரும் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்ற மக்கள் வழிப்பாஸ் பெறுவதற்காக முண்டியடித்தனர். அன்று தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இறுக்கமான நிர்வாகிகளாக தங்களை வெளிக்காட்டினர். கொடூரப் பார்வைகளால் மக்களைக் கொல்லத் துணிந்தார்கள். பாஸ் பெற்றுக் கொண்டவர்கள் திரும்பிப் பார்க்காமல் வெளியேறிவிட வேண்டுமென்பது எதிர்பார்ப்பு. பாஸ் பெற்றவர்கள் படிப்படியாக வெளியேறத் தொடர்ங்கினார்கள். என்ன நடக்கிறது, யாருடன் கதைப்பது, மனதில் எழும் கேள்விகளுக்கு பதில் எங்கே பெறுவது, எமது விருப்பு வெறுப்புகளை யாரிடம் தெரிவிப்பது என்பது பற்றி எதுவுமே தெரியாது.

கலங்கிய மனதோடு வெளியேறி விட வேண்டும். வெளியேறி விட வேண்டும். என்ற சொற்களே எங்கும் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தன. விடத்தல்தீவு நீர்வழிப் பாதையில் செல்வதாயின் ஒரு மைல் தூரம் சேற்றில் நடந்தே கரையேற வேண்டும். நடக்க முடியாத வயதானவர்களின் நிலையென்ன? கர்ப்பிணித் தாயர்மார்களின் அவலம், குழந்தைகளின் பரிதாபம், இத்துன்பத்தை

எப்படி வர்ணிப்பது? அத்தியாவசியமாகத் தேவைப்பட்ட பொருட்களையும், கைக் குழந்தைகளையும் தூக்கிய தாய்மார்கள் அவலத்தை எப்படிச் கூறுவது? இது போலவே பள்ளிமுனைக் கடற் பாதையில் உறவுகளெல்லாம் கடல் கடந்து, காடுமேடுகளை எல்லாம் நடந்தே கழித்து, பசியோடும் பட்டினியோடும் பார்ச்சுமைகளோடும் வவுனியா போய்ச் சேர்ந்து அங்கிருந்தே வாகனங்கள் மூலம் வேறு இடங்களுக்குச் சென்றுள்ளனர். இந்தக் கொடுமைகளுக்கெல்லாம் அம்மீளாத் துயர்களுக்கெல்லாம் இவ் அவலங்களுக்கெல்லாம் அன்று எங்களிடம் கண்ணீரைத் தவிர பதிலேதுமிருக்கவில்லை.

எந்தத் துணையுமில்லாத நடக்க முடியாத எல்லோராலும் கைவிடப்பட்ட எங்களுர் கஞ்சியப்பாவையும் அனுப்பிவிட்டே 27ஆம் திகதி என்னையும் எனது நான்கு பிள்ளைகளையும் கூட்டிக் கொண்டு மாறா வடுக்களோடு வீட்டை விட்டு வெளிக்கிட்டார் எனது கணவர். பெரிய பள்ளிவாசலடியில் நின்று கண்ணீர் மல்கி குணாத் ஓதி அல்லாஹ்வை அழைத்தோம். எங்கள் பிரார்த்தனையின் வேதனை வார்த்தைகளில் கலந்து நா தளுதளுத்தது. கைகளிரண்டும் வாணை நோக்க பார்வை இறை சன்னிதானத்தைத் தேடியது.

அப்போது நாங்கள் இறைவனிடத்தில் வேண்டியது, இறைவா! யாருக்கும் எந்த கெடுதலும் நினைக்காத எம்மை, இம்மீளாத் துயரிலாழ்த்தி நிரக்கதிக்குள்ளாக்கியவர்களை மனம் மாறச் செய்துவிடு இல்லாத பட்சத்தில் மிகக் கேவலமான முறையில் அவர்களை அழித்து முஸ்லிம்களைப் பாதுகாத்தருள் என்ற இறுதிப் பிரார்த்தனையை எம் மண்ணில் விதைத்துவிட்டு கைத்துக்குகளோடு நாலு மைல் தூரத்தை கால்நடையாகக் கடந்து ஐந்து தென்னம் பிள்ளையடிக்கு வந்து சேர்ந்தோம்.

எம்மைப் போல் பல்லாயிரக்கணக்கான மக்கள் கனத்த நெஞ்சோடும், அழுது வீங்கிய கண்களோடும் கற்கரையை நிரப்பிக் கொண்டிருந்தனர். நொண்டி, முடம், நிறைமாதக் கர்ப்பினிகள், கையிலும் வயிற்றிலும் குழந்தை சுமந்த தாய்மார்கள், நடக்கத் தள்ளாடும் வயோதிபர்கள், நடந்து களைத்த மூதாட்டிகள், வயோதிபர்களைச் சுமந்த பிள்ளைகள், நோயாளிகள், இத்தா முடியாத விதவைகள், தமக்கு நடப்பது என்ன என்பதைக் கூட அறியாத குழந்தைகள் கூட்டம், கொட்டோ கொட்டென கொட்டிய மழை, வெள்ளமாகப் பெருக்கெடுத்தது.

மேலே மழை, கீழே மழை வெள்ளம். கடல் நீர்த்தி வலைகள் சுமந்து மழை நீரோடு சுழன்றடித்த காற்று, ஆர்ப்பரிக்கும் ஆழிப் பேரலையின் பேரோசை எல்லாவற்றையும் விஞ்சியதாக எங்கள் குழந்தைகளின் அழுகைச் சத்தம்.

மழைக்குளிரோடு கடல் குளிரும் நடுநடுங்க வைக்க படகுகளின் வருகைக்காக காத்திருந்த விழிகள் எதிர்பார்ப்புகளை சமுத்திரத்தை நோக்கி எறிய இம்மனிதப் பேரவலத்தை விரிவாக்க எங்களிடம் வார்த்தைகளேயில்லை. எல்லாவற்றையும் மறந்து கொஞ்ச நேரம் என்னை மட்டுமே நினைத்திருங்கள் என்று இறைவன் நாடினான் போலும்.

படகுகள் வந்தன. மக்கள் தாய் மண்ணுக்கு விடை கொடுக்கத் துவங்கினார்கள். இரவு வந்தது. அடுத்த நாள் பகலும் வந்தது. இரவும் வந்தது. பொழுதும் புலர்ந்தது. மக்கள் சிறுகச் சிறுக வெளியேறி எதுவுமே நடக்காத ஒரு மயான அமைதி நிலவியது. எமக்கு இரண்டாம் நாளே படகு கிடைத்தது. எமது படகில் குழந்தைகள் உட்பட 30பேர் பயணம் செய்வது என்பது மிகவும் சிரமமான காரியம். **என்ன ஆச்சர்யம் பாருங்கள். நாம் பிரயாணத்தை ஆரம்பித்த வேளை காற்று குறைந்தது. கடல் குளம் போல அலை மங்கிக் கிடந்தது. நாங்கள் சென்ற நேரம் எமது படகு மட்டும் சிலாவத்துறை வரையே எம்மையேற்றிச் சென்றது.**

சிலாவத்துறையை அடைந்த நாம் கற்பிட்டி செல்ல வழிவகை தெரியாது கடற்கரையிலேயே நின்றோம். சிலாவத்துறை மக்கள் ஏற்கனவே அவ்விடத்தில் இருந்து சென்றிருந்ததால் சிலாவத்துறைக் கடற்பிரதேசம் மனித சஞ்சாலமற்று வெறுச்சோடிக் கிடந்தது. நேரம் பகல் 12.00 மணியைக் கடந்து விட்டது. பசி வேறு தாங்க முடியவில்லை. அப்போது சிலாவத்துறை இராணுவ முகாம் ஓர் அபாயத்தை எதிர்கொள்ளும் தயார் நிலையில் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது. சிலாவத்துறை மக்கள் அனைவரும் வெளியேறியது இராணுவத்தைப் பொறுத்த வரைக்கும் அவ்வளவு பாது காப்பானதாக இருக்கவில்லை. எனது கணவர் தனக்குத் தெரிந்த ஓர் இராணுவ அதிகாரி இருப்பதாகவும் அவரைச் சந்தித்தால் ஏதேனும் உதவி பெறலாமென்று இராணுவ முகாமுக்கு சென்றார். இறைவன் நாட்டம் எமது எதிர்பார்ப்பு வீண் போகவில்லை. இராணுவத்தினருக்கு மாவு மூடைகள் ஏற்றிக் கொண்டு டிங்கிப்படகு ஒன்று வருவதாகக் கூறிய இராணுவ அதிகாரி அதை கற்பிட்டி வரையும் செல்வதற்கு ஒழுங்குபடுத்தித் தருவதாகவும் வாக்களித்தார். எமக்கு பகல் போசனத்துக்காக அரிசி, சீனி, பருப்பு, மா போன்றவற்றையும் கொடுத்து அனுப்பியிருந்தார் அந்த இராணுவ அதிகாரி.

பாத்திரங்கள் உள்ள ஒரு வீட்டில் அவசர அவசரமாகச் சமைத்துப் பசி தீர்த்துக் கொண்டு இரவைக்கும் உதவலாம் என்ற எண்ணத்துடன் ரொட்டிக்காக மாவைப் பிசைந்து எடுத்துக் கொண்டோம். சரியாக இரண்டு மணிக்குப் படகு வந்தது. அதிலிருந்த 40 மூடை மாவையும் மருமக்களும் பேரப்பிள்ளைகளும் கூட இருந்த ஏனைய ஆண்களும் முதுகில் சுமந்து கரை சேர்த்தனர். அதேவேளை, பெண்கள் இரவு உணவுக்காக ரொட்டியைச் சுட்டெடுப்பதில் கவனம் செலுத்தினார்கள். சரியாக 3.00 மணிக்கு கற்பிட்டி நோக்கிப் பயணப்பட

வேண்டியேற்பட ரொட்டி சுட்ட அரைவாசியோடு புறப்பட்டோம். அதிகாலை இரண்டு மணிக்கு படகு குதிரைமலையை அடைந்தது. குதிரை மலைப் பிரதேசத்தில் வைத்து கடல் கொந்தளிக்கத் துவங்கியது. படகு கவிழ்ந்துவிடுமோ என அச்சம் கொண்டு அனைவரும் இறைவனிடம் பிரார்த்தனையில் ஈடுபட்டனர். ஒரு மணி நேரப் போராட்டத்தின் பின்னர் அதிகாலை மூன்று மணியளவில் கற்பிட்டிக் கரையை அடைந்தோம். வடபுல முஸ்லிம்களின் துன்ப நிலையறிந்து அவர்களை அழைத்துச் செல்ல உறவினர்கள் குழுமியிருந்தனர்.

குடாப்பகுதி மக்கள் கடல் மார்க்கமாகப் போராடி ஓரளவு குறைந்த துன்பங்களுடன் தாய் மண்ணை விட்டும் வெளியேறினர். ஆனால், ஏனைய மக்கள் நிரைல மிகவும் பரிதாபத்துக்குரியதாகியது. காடுகளையும் களனிகளையும் பொடி நடையாகவே கடந்து வந்துள்ளனர். வரலாற்றில் எங்கேனும் இப்படியோர் துன்பம் துணை செய்த மக்களாலேயே நிகழ்த்தப்பட்டிருக்கிறதா? எமது ஊண் உண்டவர்களாலேயே கடமைகளும் உரிமைகளும் பறிக்கப்பட்ட சோகத்தை என்னவென்று சொல்வது? எமது எண்ணங்களுக்கு எல்லைகளே இருக்கவில்லை. நாம் பட்ட துன்பங்களுக்கு அளவீடுகள் இருக்கவில்லை.

அரவணைத்து ஆறுதல் தருபவர் யார் என்ற கலக்கம் மேலோங்கியிருந்தது. ஒரு போதும் கனவில் கூட நினைத்திருக்காத பெருந்துன்பத்தை தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் எமக்குத் தந்தனர். அப்போது மனமுருகி நாம் விட்ட சாபம் எல்லைகள் கடந்து இறை சந்நிதானத்தைத் தட்டி இருக்கிறது இருபது வருடங்களின் பின்னர். அனைத்தையும் பார்த்துக் கொண்டு மௌனிகளாக இருந்த தமிழ் மக்களையும் அது பலி கொள்ளும் என்று நாம் கனவிலும் நினைக்கவில்லை.

வெற்றிபெற்றதில்லை.....

✍ நெளஸாத் ஸஹாப்தீன்

உங்களைப் பற்றியும் சமூகசேவையில் இளம் பராயம் தொட்டே மிக அக்கறையுடன் செயற்படும் ஒருவராக நீங்கள் இருக்கின்றமையால் உங்களின் செயற்பாட்டுத் தளத்தின் செயற்பாடுகள் பற்றியும் சொல்லுங்கள்?

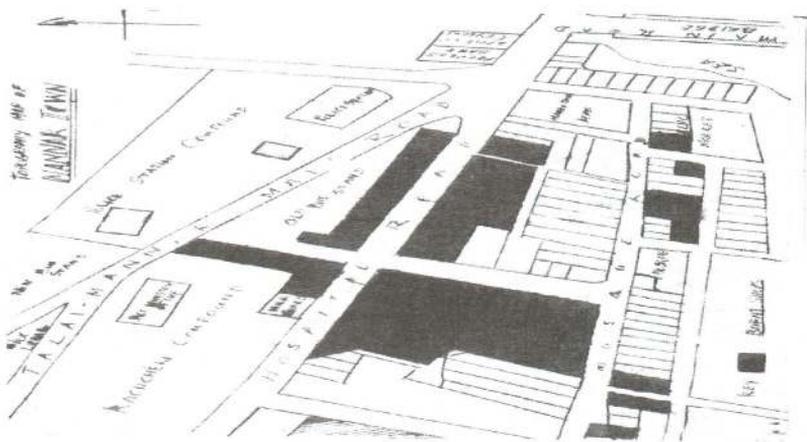
மன்னாரில் முஸ்லிம்கள் பெரும்பான்மையாக வாழ்ந்த வாழ்கின்ற எருக்கலம்பிட்டியை பிறப்பிடமாகக் கொண்டவன் நான். எனது பெற்றோர் கல்வித்துறையில் மிகவும் பாண்டித்தியம் பெற்ற பண்பாளர்கள். 16ஆவது வயதில் எனது செயற்பாடுகள் அனைத்தும் ஒரு குழு அமைப்பாக சமூக நலனை அடிப்படையாகக் கொண்டு கட்டமைக்கப்பட்டது. அதன் முதற்கட்டமாக எமது ஊரிலே "யாஹூ" என்ற இளைஞர் அமைப்பைத் தோற்றுவித்து அதில் நண்பர்களான ஏ.சீ.முஹ்சீன், எம்.ஏ.றிஸ்வி, எம்.யாசீர், எஸ்.எச்.தஹ்சீன், எச்.எம்.நியாஸ், ஏ.ஜே.ஜெஸ்மீன், எம்.ஜகூர், எஸ்.ஏ.புவாது, சீ.எஸ்.அன்வர், எஸ்.ஐ.அனீஸ், எம்.முபீது, எம்.கே.முபீது எம்.ஏ.தாஜுதீன், சீ.எஸ்.ஜாபீர், என்.எம்.ஹஸன், ஏ.ஜி.லாபீர், ஏ.ஜே.றம்சீன், எஸ்.அமீன், எஸ்.ஏ.அனீஸ், எம்.எஸ். தாஸீம் எம்.ஐ.நஸீம் தாராபுரம் எம்.சமீம், கவிக்குயில் மன்கூர், என்.ஹயாத், ஏ.எம்.ரத்னம் ஆகிய முக்கியமான நண்பர்களோடு இணைந்து அமைப்பு மூலமாக ஈரான் இஸ்லாமிய குடியரசின் இலங்கைத் தூதுவராலயத்தோடு தொடர்பு கொண்டு மன்னார் மாவட்டத்திலுள்ள அனைத்து முஸ்லிம் பாடசாலை மாணவிகளுக்குமாக இலங்கை யிலேயே முதன் முறையாக பர்தா முறையை அறிமுகப்படுத்தினோம். இதில் மொத்தமாக 365 இற்கும் மேற்பட்ட மன்னார் மாவட்ட மாணவிகள் பயன்பெற்றனர்.

அத்தோடு ஈரானின் இஸ்லாமியப் புரட்சியின் 5ஆவது ஆண்டு நிறைவு தினத்தை 1984ஆம் ஆண்டு எருக்கலம்பிட்டி மத்திய கல்லூரியில் கொண்டாடினோம். அத்தோடு அதிகமாக கல்வி சம்பந்தப்பட்ட அபிவிருத்தித் திட்டங்களையே எமது குறிக்கோளாகக் கொண்டு செயற்பட்டோம். உதாரணமாக க.பொ.த. (சா.த) பரீட்சைக்கு தோற்றுபவர்கள் விடயத்தில் அதிக அக்கறை கொண்டு நல்ல பெறுபேறுகள் பெறுவதற்கான யுக்திகளை அறிமுகப்படுத்தியதோடு

வெற்றியும் கண்டோம். இவ்வாறு சமூகத்துடனான செயற்பாடுகளையே மிக முக்கியமாகக் கொண்டு செயற்பட்டோம்.

பாமிஸ் அமைப்புடன் சேவையாற்றிய எனது தந்தை மர்ஹூம் ஸஹாப்தீன் (மன்னாருக்கான அரசாங்க அதிபராக முன்னாள் ஜனாதிபதி ஆர். பிரேமதாஸ அவர்களால் 1992ஆம் ஆண்டு நியமிக்கப்பட்டு பதவியேற்புக்கு சில தினங்களுக்கு முன் இறையடி எய்தியவர்) அவர்களே எமது பணியில் மிகவும் உறுதுணையாக இருந்தவர்.

எமது இப்பணியில் மௌலவி எஸ்.எல்.எம். ஹசன் அவர்கள் மிகவும் உதவினார்கள். அவரின் உதவிகளை வாழ்நாளில் என்றும் மறக்க முடியாது. அத்துடன் எமது செயற்பாட்டுத்தளம் சற்று விரிவு பெற்றது. இலங்கை ஜமாஅதே இஸ்லாமின் துணையும் அப்போதுதான் எமக்குக் கிடைத்தது. ஜமாஅதே இஸ்லாமின் சகோதரர் முகைதீன், விரிவுரையாளர் மன்கூர், எம்.ஐ.எம்.மொஹிதீன் ஆகியோர் ஈரான் இஸ்லாமியக் குடியரசின் கலாசாரப் பிரிவில் பணியாற்றிய அக்குறணை சகோதரர் ஸியாத். ஓட்டமாவடி இஷாக்

மௌலவி எருக்கலம்பிட்டி மர்ஹூம் கே.எம்.அபூபக்கர், எகலியபொட மர்ஹூம் ஏ.ஆர்.எம்.ஹுசைன், பாமிஸ் அமைப்பின் அமைப்பாளர் சட்டத்தரணி சுஹைர், பிரபல ஊடகவியலாளர் என்.எம்.அமீன், சமூக சேவையாளர் புத்தளம் டொக்டர் இல்யாஸ், கிழக்கு மாகாணத்தில் சம்மாந்துறையில் சமூக சேவைகளில் பெரும் ஈடுபாடு கொண்டு உழைத்த பொறியியலாளர் அலியார், பௌசுமீன், நஸீர், கல்முனை உதுமா சாஹிபு ஆகியோரின் தொடர்பு பலவிதத்திலும் எமக்கு துணையாக இருந்தது.

அக்காலத்திலேயே

ஆயுதக்

குழுக்களின்

அடாவடித்தனங்கள்

ஆரம்பித்துவிட்டனவே. அவ்வேளை உங்கள் செயற்பாடுகள் எவ்வாறு அமைந்தது?

அவ்வேளை 1984 ஓகஸ்ட் 12 இல் மன்னார் பட்டினத்திலிருந்த விசேடமாக முஸ்லிம்களின் கடைகள் இராணுவத்தால் தீயிட்டுக் கொளுத்தப்பட்டதையும் எமது குழு முன்னின்று தீயை அணைக்க உதவியதோடு எஞ்சிய பொருட்களை உரிமையாளர்களுடன் சேர்ந்து பாதுகாப்பதில் முக்கிய பங்காற்றியது. அதைத்தொடர்ந்து 1884 ஓகஸ்ட் 13 ஆம் திகதி அதாவது அடுத்த தினம் முருங்கன் கடைகளும் எரிக்கப்பட்டன.

1985களில் ஆயுதம் தரித்த அனைத்துத் தமிழ் இயக்கங்களும் முஸ்லிம்களையும் முஸ்லிம் பிரதேசங்களையும் குறிவைத்துச் செயற்பட்ட காலம். எமது பிரதேச பாதுகாப்பிலும் கலாசார செயற்பாடுகளிலும் எம்மைச் சிறிது சிறிதாக நுழைத்துக் கொள்ள வேண்டிய கட்டாயத்தின்பால் தள்ளப்பட்டோம். அதனால் நானும் நண்பர்களும் இவ்விடங்களில் தன்னை அர்ப்பணித்திருந்த எமது ஊரைச் சேர்ந்த எச்.எம்.பாயிஸ் அவர்களோடு கைகோர்த்தோம். மிகவும் தூய மனதோடும் அர்ப்பணிப்போடும் செயற்பட்டோம்.

அவ்வாறு செயற்பட்ட வேளை நாம் உயிருக்கு உயிராக நேசித்த எச்.எம். பாயிஸ் புலிகளினால் திட்டமிட்டு குண்டு வைத்து ஷஹீதாக்கப்பட்ட பின்னர் எமது பயணமும் சற்று தாமதமானது. ஆயினும் முஸ்லிம்கள் பல வகையிலும் இலக்கு வைக்கப்பட்டனர். குறிப்பாக மன்னாரை ஆயுததாரிகளின் பிடியிலிருந்து காப்பாற்றிட முன்னின்று உழைத்த பலர் புலிகளால் மட்டுமன்றி ஏனைய தமிழ் ஆயுதக் குழுக்களாலும் குறிவைக்கப்பட்டார்கள்.

குறிப்பாக எருக்கலம்பிட்டி ஏ.ஜே.ரம்ஸீன், எம்.ஏ.ஜாபிர், எஸ்.அமீன், புதுக்குடியிருப்பு எம். காசிம், தாராபுரம் எம்.கே.எம். நியாஸ், சிலாவத்துறை எம்.எஸ். செய்னுலாப்தீன் ஆகியவர்களின் இழப்புகளும் பாதித்தன. உளவியல் ரீதியிலும் இந்த இழப்புகள் பாரிய தாக்கத்தை உண்டுபண்ணின. துவண்டு போனோம்.

தாராபுரம் எம்.கே.எம். நியாஸ் அவர்களின் படுகொலையைக் கண்டித்து மன்னார் மாவட்டத்தில் திட்டமிட்ட ஒரு பாரிய ஹர்த்தலை ஒழுங்கு செய்து ஆயுததாரிகளுக்கு எமது ஐக்கியத்தைப் புடம் போட்டுக் காட்டினோம். மன்னார் பட்டினம் ஆட்டம் கண்டிருந்தது. அப்போதைய மன்னார் அரசாங்க

1990 மனிதப் பேரவலம் - வட மாகாண முஸ்லிம்கள் பற்றிய பதியப்பட்டாத பக்கங்கள்.

அதிபர் ஏ.மக்பூல் அவர்கள் இதில் தலையிட்டு இதன் பின்னர் இப்படியான செயல்களிலிருந்து உரியவர்கள் தவிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்றார். அதற்காகவே அவரது தலைக்கு விடுதலைப் புலிகள் விலை வைத்தனர். பேசாலைக்கு கடைச்சல்பட்டறை எம்.நலீத் அவர்களுடன் சென்றுகொண்டிருந்த போது தாராபுர தர்ஹாவுக்கு அருகில் வைத்து பணங்காட்டுக்குள் இழுத்துச் செல்லப்பட்டு குரூமாக சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

நானும் நண்பர்களும் அடாவடித்தனங்களுக்கு எதிராக செயற்பட்டதனால் ஆயுதக் குழுக்களால் தேடப்பட்ட நிலையில் நானும் அவர்களால் குறி வைக்கப்பட்டேன். அவ்வேளை தமது தனிப்பட்ட நலன்களுக்காக சிலர் எம்மை காட்டிக் கொடுக்கவும் முற்பட்டனர். எனவே, எனது இருப்பையும், சகவாழ்வையும் மாற்றிக் கொள்ள வேண்டிய தேவை எனக்கு ஏற்பட்டது.

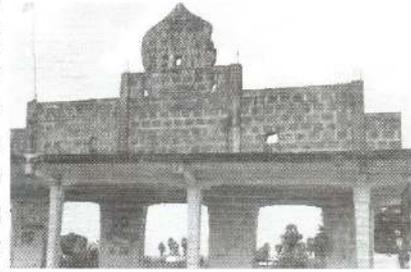
ஆகவே, நான் தொழிலின் நிமித்தம் 1988 காலங்களில் புனித மக்கா நகருக்குப் பயணமானேன். குடும்ப நிலை காரணமாக நான் தொடர்ந்தும் தொழில் புரிய வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

வடக்கு முஸ்லிம்களின் இனச்சுத்திகரிப்பு புற்றியும் அவர்களின் நலன்களை பேணுவதற்காக அமைக்கப்பட்ட அமைப்புகள் புற்றியும் உங்களின் சிந்தனை எப்படி அமைந்தது?

நான் மக்கா சென்ற ஒருவருட காலத்துக்குள் வடக்கு முஸ்லிம்கள் புலிகளால் இனச்சுத்திகரிப்பு செய்யப்பட்டனர். எனது தந்தை உடனடியாக இந்தக் கொடுரத்தை **The Guardian** பத்திரிகைக்கு விபரித்து எழுதி முஸ்லிம் உலகுக்கு அறிவித்தலைக் கொடுத்தார். அதே போல தொழில்நுட்ப வசதிகளற்றிருந்த அக்காலத்தில் எனது தந்தை தான் மன்னாரில் நடைபெற்ற இனச் சுத்திகரிப்பு அனைத்தையும் நிழற்படம் பிடித்தவர். பின்நாளில் **NMRO** விலிருந்து சுபியான் மௌலவி அவர்களிடம் எனது இளைய சகோதரன் லுக்மான் மூலமாக அவை பாதுகாப்பு பொக்கிஷமாக வைத்திருப்பதற்கு கையளிக்கப்பட்டது.

ஆனால், இப்புத்தகம் அச்சுக்கு ஏறும் வரை அந்த நிழற்படங்களுக்காக காத்திருந்தேன். தேவையான தருணத்தில் அது கைக்குக் கிட்டாததையிட்டு மிகவும் கவலைப்பட்டேன். நம்மிடம் இருந்திருந்தால் பிரயோசனம். குறிப்பிட்ட

சிலர் தனிப்பட்ட அமைப்புகளை ஏற்படுத்தி அவற்றின் மூலம் இம் மக்களுக்கென்று குரல் கொடுக்கப் போகின்றோம் என்றனர். ஆனால், அவர்களிடம் உறுதியில்லாத நிலைதான் இருந்தது. அதற்கு மிகப்பிரதானமான காரணம் பல்வேறுபட்ட சர்வதேச அமைப்புகள் புலிகள் சார்பு நிலையிலேயே இயங்கின. அதைப் புரிந்து கொள்ளாத உள்நாட்டில் அமைப்புகளை ஏற்படுத்தியவர்கள் அவர்களை அறியாமலேயே புலிகளின் நிகழ்ச்சி நிரலுக்குள் உள்ளீர்க்கப்பட்டார்கள். இவர்களின் பேச்சுக்கும் செயற்பாட்டுக்கும் தொடர்பு இருக்காது. இப்படிப்பட்டவர்களால் வடக்கு முஸ்லிம்களுக்கு என்று நடத்தப்படும் அமைப்புகளால் மக்களின் உரிமைகள் சார்ந்து காத்திரமான தளத்தில் இயங்க முடியுமா? ஆகவே, அவர்களால் புலிகளைத் தாண்டி செயற்படும் அளவுக்கு முடியவில்லை.

இதற்கான தைரியமும் இருக்கவில்லை. வெளியேற்றப்பட்ட, இனச்சுத்திகரிப்பு செய்யப்பட்ட, புலிகளால் துரத்தப்பட்ட என்ற சொல்லடல்களைப் பிரயோகிக்கவே அவர்கள் அஞ்சினார்கள். ஆனால், இப்போது அவர்களால் பேச முடியும். அப்படி இருந்தாலும் வெளிநாட்டு தொடர்புகளைப் பேணி வரும் அமைப்புகள் விசேடமாக பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் பெயரால் நடத்தப்படும் அநேகமான அமைப்புகளின் சொந்தக்காரர்கள் இப்போதும் கூட அடக்கித்தான் வாசிப்பார்கள். இவர்கள் இப்போது பேசும் தலைப்பு பழசை மறந்து விடுங்கள் என்பதுதான். மறக்கக் கூடியதுதானா?

இனச்சுத்திகரிப்பு புற்றி பெரும்பாலும் சர்வதேச அளவில் பேசப்படாத ஒரு நிலை இருந்தது. நீங்கள் இது சம்பந்தமாக எதிலாவது பங்குபற்றியுள்ளீர்களா? அது புற்றி தெளிவாக கூற முடியுமா?

குறிப்பாக 2001ஆம் ஆண்டு தென்னாபிரிக்காவின் டேர்பன் நகரில் ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் அனுசரணையில் இடம்பெற்ற இன ஒதுக்கலுக்கு எதிரான மாநாடு மிக முக்கியமானது. புத்தளத்தை தலைமையகமாகக் கொண்டியங்கும் சமூக நம்பிக்கை நிதியத்தின் அனுசரணையின் பெயரில் இலங்கை முஸ்லிம்கள் சார்பான குழுவில் நானும் இடம்பெற்றிருந்தேன். உலகளாவிய ரீதியில் ஒரு இலட்சத்துக்கும் மேற்பட்டோர் கலந்து கொண்டிருந்த மாநாட்டில் வடக்கு முஸ்லிம்களின் பிரச்சினைகளின் உண்மை நிலை இதுதானென்பதை முதன் முதலாக சர்வதேச தரப்பினர் அன்றுதான் சரியாக உணர் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது என நினைக்கிறேன். ஒரு இலட்சத்துக்கும் மேற்பட்ட எம்மக்களின் கையெழுத்துக்கள் அடங்கிய மகஜரொன்றை அப்போது ஐக்கிய நாடுகள்

சபையின் மனித உரிமைகளுக்கான ஆணைக்குழுவின் தலைவராக இருந்த மெடம் மேரி ரொபின்சனுக்கு ஊடாக அப்போதைய ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் செயலாளர் நாயகம் கொபி அனானிடம் நேரடியாகக் கையளித்தோம்.

அத்துடன் வடக்கு முஸ்லிம்களின் பிரச்சினைகளை மையப்படுத்தி 2001இல் நான் உருவாக்கிய விவரணத் திரைப்படம் ஒன்றையும் அங்கே திரையிட்டோம். எமது காட்சிக்கூடம் அமைக்கப்பட்டிருந்த இடத்துக்கு நேரெதிரே விடுதலைப் புலிகளின் காட்சிக் கூடமும் அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

பல நாடுகளிலிருந்தும் வந்திருந்த விடுதலைப்புலிகளின் சர்வதேச உறுப்பினர்கள் தமக்கு இலங்கையில் அநீதி இழைக்கப்படுவதாகவும் இன அடிப்படையில் தாம் பெரும்பான்மை சிங்களவர்களால் ஒதுக்கப்படுவதாகவும் அதைப் பிரதிபலிக்க பதாதைகளும் அழுகை, ஓலங்களும் அடங்கிய வீடியோப் படங்களையும் காட்சிப்படுத்தினார்கள்.

ஆனால், அவர்களுக்கு நேரெதிரே விடுதலைப்புலிகள் முஸ்லிம்களுக்கு இழைத்த அனைத்து கொடுங்கலையும் எங்கள் ஊடாக காட்சிப்படுத்துவதற்கான சந்தர்ப்பத்தை இறைவன் நாடியிருந்தான். வடமாகாண முஸ்லிம்களின் இனச்சுத்திகரிப்பு மற்றும் காத்தான்குடி, ஏறாவூர், அழிஞ்சிப் பொத்தாணை ஆகிய முஸ்லிம் கிராமங்கள் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட இனப்படுகொலைத் தாக்குதல்கள் பற்றிய சுமார் 200இற்கும் மேற்பட்ட புகைப்படங்களை நாம் காட்சிப் படுத்தியிருந்தோம். அப்போதுதான் வெடித்தது பாரிய பிரச்சினை.

அதாவது, புலிகள் தமிழர்களாகிய தங்களுக்கு மட்டும் தான் இலங்கையில் பிரச்சினை இருக்கிறது என்று பிரசாரம் செய்து அவர்களை மட்டும் அநீதிக்கு உட்பட்ட மக்களாக சித்தரித்த போலி நாடகத்தை நாங்கள் உடைத்தெறிந்தோம்.

புலிகளும் அநீதி இழைத்தவர்கள் என்று நாம் பறைசாற்றினோம். இது புலிகளுக்கு பாரிய இடைஞ்சலாக வந்துவிட்டது. உடனடியாக அங்கே ஒன்று கூடிய புலி உறுப்பினர்கள் அனைவரும் ஒன்று திரண்டு வந்து எங்களை முதலில் போட்டோ எடுத்தனர். அப்படி போட்டோ எடுத்தால் அடுத்தது போட்டுத் தள்ளுவது என்பது அவர்களின் பாணி. அந்த சூட்சுமம் உலகறிந்த விடயம் என்பதால் நாங்களும் போட்டோ எடுக்க வேண்டும் என்று கூறியதும் அவர்கள் பின்வாங்கினர். எம்மோடு அங்கு வந்திருந்த அவுஸ்திரேலியப் பெண்ணான டான் அமுத் தொடங்கிவிட்டார். உடனடியாக அவர்கள் முஸ்லிம்கள் சார்பாக திறக்கப்பட்டிருக்கும் எமது காட்சிக் கூடத்தை மூடும்படி எச்சரிக்கை

விடுத்தனர்.

அதை தாங்கள் செய்யவில்லை என்றும், அங்கே காட்சிக்கு வைத்திருந்த அவர்களுக்கு எதிரான அனைத்து பதாதைகளையும் அகற்றும் படியும் முஸ்லிம்கள் படுகொலை தொடர்பான அனைத்துப் புகைப்படங்களையும் அகற்றுமாறும் கட்டளையிட்டனர். அதற்கு நீங்கள் செய்ததை உறுதிப்படுத்த நாங்கள் இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறோம் என்றோம். அத்தோடு கூடத்தை அகற்றுவதற்கு நாங்கள் இணங்கவில்லை. அங்கே நாம் பிரயோகித்திருந்த “தமிழீழ விடுதலைப் புலிகளால் மேற்கொள்ளப்பட்ட இனச் சுத்திகரிப்பு” என்ற சொல்லாடலுக்காகவே எங்களை கொலை செய்து விடுவதாக அவர்கள் மிரட்டினார்கள்.

மிகக் காரசாரமான வாதப் பிரதிவாதங்கள் நடந்தன. அனைத்தும் ஆங்கில மொழியிலேயே இடம்பெற்றதால் சூழ இருந்த அனை வரும் அதனை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தனர். இறுதியாக புலி உறுப்பினர்கள் எங்களைப் பார்த்து “நீங்கள் எதையும் அகற்றாவிட்டால் உங்களை நாங்கள் கணக்குப் பண்ணுவோம்” என்று ஆங்கிலத்தில் எச்சரித்ததுதான் தாமதம் அனைத்தையும் அமைதியாக அவதானித்துக் கொண்டிருந்த தென்னாபிரிக்க முஸ்லிம் அமைப்புகளின் முக்கிய பிரதிநிதிகளான யூஸப் முஹம்மதி மற்றும் அஹ்மதி ஈசாயி ஆகிய இருவரும் தலையிட்டு புலிகளின் சர்வதேச உறுப்பினரைப் பார்த்து “நிறுத்துங்கள் உங்கள் பேச்சை, எமது முஸ்லிம் சகோதரர்களுக்கு ஏதும் நடந்தால் அதற்கான விலையை நீங்கள் கொடுக்க வேண்டிவரும்” என்று கடுமையான தொனியில் கூறினார்கள். மிக நீண்ட நேரம் அந்த எச்சரிக்கை இடம்பெற்றது. அதன் பின்னர் புலிகளால் எங்களுக்கு இடைஞ்சல் எதுவும் ஏற்படவில்லை.

பின்னர் அந்தப் பெரியவர்கள் இருவருக்கும் எமது பிரச்சினைகளை தெளிவாக எடுத்துக் கூறினோம். அனைத்தையும் உள்வாங்கிக் கொண்ட அவர்கள் அன்று இரவே இன ஒதுக்கலுக்கு எதிரான மாநாட்டுக்கு வந்திருந்த அனைத்து இஸ்லாமிய அமைப்புகளையும் ஒன்று கூட்டி எமது பிரச்சினைகளை அவர்களுக்கு விளக்குமாறு கூறினார்கள். அதற்கிணங்க பெரியமடுவைச் சேர்ந்த சகோதரர் நிஹ்மத் அவர்கள் எமது பிரச்சினைகள் அனைத்தையும் அங்கிருந்த இஸ்லாமிய உலகின் பிரதிநிதிகளுக்கு விளங்கப்படுத்தினார்கள்.

குறைந்தபட்சம் இஸ்லாமிய அமைப்புகளைச் சேர்ந்த சகோதரர்களையாவது எமது பிரச்சினைகள் சென்றடைய ஆவன செய்யுமாறு அங்கு கூடியிருந்த அனைத்துப் பிரதிநிதிகளிடமும் வேண்டுகோள் விடுத்தார்.

அதனைத் தொடர்ந்து அங்கு குழுமியிருந்த ஊடகவியலாளர்கள் பலர்

இப்பிரச்சினைகளை உலகமயப்படுத்த வேண்டும் எனில் கட்டாயம் ஓர் இணையத் தளத்தினை தாம் நிறுவித்தருவதாகவும் பிரித்தானியாவில் உள்ள இஸ்லாமிய மனித உரிமைகள் அமைப்பு இந்த மக்களின் பிரச்சினைகளை உலகமயப்படுத்த நடவடிக்கை எடுப்பதாகவும் உறுதியளித்தனர். அதைத் தொடர்ந்து அடுத்த தினமான வெள்ளிக்கிழமை டேர்பன் குயின்ஸ் பிரதான வீதியில் நடாத்தப்பட்ட ஜம்ஆவிலே எமது மக்களின் பிரச்சினையும், பலஸ்தீனப் பிரச்சினையும் மட்டுமே கருப்பொருளாக இருந்தது.

2001ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் 09இல் நாம் திரும்பினோம். இரண்டு நாட்களின் பின்னர் 11ஆம் திகதி அமெரிக்காவின் உலக வர்த்தக மையம் தாக்கப்பட்ட நிகழ்வு முழு உலகையும் அதிர்ச்சி செய்தமையினால் எமது பயணம் தாமதமாகி இணையத்தள உருவாக்கமும் சற்று தாமதமானது.

மீண்டும் நவம்பர் மாதம் தென்னாபிரிக்கா சென்று அங்கு யூஸுப் முஹம்மதி றஸூல்ஃன் அவர்களை சந்தித்து விடயத்தை ஞாபகமூட்டி உடனடியாக எம்மக்களின் பிரச்சினைகளை உலகுக்கு தெரிவிப்பதற்காக www.srilankajustice.s5.com எனும் இணையத்தளம் உருவாக்கப்பட்டது. 2008 வரை 3000 இற்கும் மேற்பட்டோர் இணையத்தளத்துக்கு வருகை தந்திருந்தார்கள். அதனை உயிரோட்டமுள்ளதாகக் எத்தனையோ நடவடிக்கைகள் மேற்கொண்டேன். பல அரச சார்பற்ற நிறுவனங்களிடம் வேண்டினேன். ஆனால், யாரும் அதை அலட்டிக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

உலக ரீதியில் மிகக்கவனமாகத்தான் புலிகள் தமது அனைத்துச் செயற்பாடுகளையும் முன்னெடுத்திருக்கிறார்கள். ஒவ்வொரு சொல்லையும் பிரயோகிப்பதில் மிகவும் கவனமாக இருந்திருக்கிறார்கள். நாம் தான் எதையுமே அலட்டிக் கொள்ளாமல் இருந்திருக்கிறோம். தென்னாபிரிக்காவில் கூட முஸ்லிம்கள் மிகவும் பலமிக்கவர்களாயும் சொல்லாடலில் மிகவும் கவனம் செலுத்தும் மக்களுக்குமாகத்தான் இருக்கிறார்கள். அதற்கு மிகச்சிறந்த உதாரணம் நான் அங்கு இருக்கும் போது தொலைக்காட்சியில் நெல்சன் மண்டேலா அவர்கள் பின்லாதின் உலகை உலுக்கும் ஒரு முஸ்லிம் பயங்கரவாதி, என பேட்டியளித்தார்.

இதை முழு தென்னாபிரிக்காவும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது. தென்னாபிரிக்க முஸ்லிம்கள் ஒன்று கூடி உடனடியாக நெல்சன் மண்டேலா அவர்கள் டேர்பன் நகரின் குயின்ஸ் வீதியிலுள்ள ஜம்ஆ பள்ளிக்கு வந்து சொல் பிரயோகம் பற்றி விளக்கம் தரவேண்டுமென கோரிக்கை விடுத்தார்கள். வரும்போது தவறாமல் நேரடி ஒளிபரப்பிற்குரிய வசதிகளோடும் வருமாறு பணிக்கப்பட்டார்கள்.

நெல்சன் மண்டேலா அவர்கள் வந்ததும் அங்கு அவரிடம் கேட்கப்பட்ட முதல் விடயம் பின்லாதின் பயங்கவராதி என்றால் ... நீர் கடந்த 15 வருட காலம் மக்களுக்காக உழைத்தீரா? அல்லது பயங்கரவாதம் புரிந்தீரா? என்று ஏதாவது What the ... you have done last 15 years... என்று கொச்சையாகக் கேட்டார்கள். வேறு வழியில்லாது பகிரங்கமாக நெல்சன் மண்டேலா அவர்கள் மன்னிப்புக் கோரினார். இது நேரடியாக ஒளிபரப்பானது. இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த எனக்கு உடனடியாக மனக்கண்ணில் தம்மைச் சூழ நடக்கின்ற விடயங்கள் எதைப் பற்றியுமே கவலைப்படாத நம் நாட்டு முஸ்லிம்கள் முஸ்லிம் தலைவர்கள்தான் தோன்றினார்கள்.

அத்தோடு புனித மக்காவில் பணிபுரியும் போது ஹஜ் கடமையை முடித்திருந்த நான், நாடு திரும்பியதும் நண்பர்களோடு 2002இல் புனித ஹஜ் கடமைக்காக மீண்டும் பயணமானேன். அவ்வேளை, புனித மக்கமா நகரிலுள்ள றாபிததில் ஆலம் அமைப்பில் ஸுபைர் ஹாஜியார் ஜித்தாவிலுள்ள ஐ.ஐ.ஆர்.ஓ. அமைப்பின் தலைவர் அப்துல்லாஹ் பின் அவர்களோடும் மற்றும் ஓ.அய்.சி. (இஸ்லாமிய மாநாடுகளின் ஒன்றியம்)

அதில் ஆசியாவுக்கான பிரதிநிதி முஸ்தபா மஹ்தி அவர்களோடும். எமது மக்களின் பிரச்சினைகளை விவரித்த போது, அவர்கள் நாம் பலமுறை இலங்கை வந்திருந்தும் இவை பற்றி யாருமே எம்மிடம் கூறவில்லையே என்று வருத்தப்பட்டனர். அத்தோடு தமது அடுத்தடுத்த அமர்வுகளில் இது பற்றிப் பிரஸ்தாபிப்பதாகவும் உறுதியளித்தனர். அவ்வாறே மலேசியா தூதுவராலயம் போன்றவற்றோடும் கலந்துரையாடினோம்.

1986களில் இருந்தே அபாஹு ஆயுதக் குழுக்களை எதிர்த்துள்ளீர்கள். 2001இல் விடுதலைப் புலிகள் பலம் பெற்று இருந்தவேளை அவர்களோடு நேரடியாக விவாதித்து அவர்களின் அச்சுறுத்தல்களுக்கு உள்ளானீர்கள். உங்களுக்கு ஏதும் சிக்கல்கள் ஏற்படவில்லையா?

ஏன் இல்லை? 1985களிலேயே என்போன்ற உறுப்பினர்களின் பெற்றோரிடம் புலிகள் வந்து உங்கள் பிள்ளைகளை அடக்கி வாசிக்கச் சொல்லுங்கள். இல்லாத பட்சத்தில் அவர்களை போட்டுத் தள்ளுவோம் என்று சொன்னார்கள். அப்போது எமது பெற்றோர் அவர்களுக்கு அளித்த பதில் உலகில் பிறந்த அனைவரும் மரணித்துத்தான் ஆக வேண்டும். அது எப்படி? எங்கே? யாரால்? என்பதெல்லாம் மனிதனுக்குத் தெரியாது. இறைவன் மட்டுமே அதைத் தீர்மானிப்பான். எமது பிள்ளைகளின் மரணம் உங்களின் கைகளினால் தான் நிகழும் என்று இறைவன் விதித்திருந்தால் அதை யாரால் மாற்ற முடியும். மரணம் வருகின்ற நேரம்தான் வரும் என்றார்கள். அது அவர்களின் முகத்திலடித்தது போலிருந்தது. அவர்களைப் பயமின்றி எமது பெற்றோர் எதிர்த்துப் பேசுவதற்கு அல்லாஹ் தைரியத்தைக் கொடுத்தான். அதனால் அவர்களின் அச்சுறுத்தல் பற்றி பெரிதாக அலட்டிக் கொள்வது கிடையாது.

மனிதனை மனிதன் கௌரவிக்காதவரை சூழாமல் என்றுமே மலரப்போவதில்லை

அதற்காக அதில் பொடுபொக்காகவும் இருந்ததுமில்லைதான்.

எங்களைக் கொல்லப் போவதாக மிரட்டியவர்கள் சாம்ராஜ்யம் கண்முன்னாலேயே சிதைந்து போய்விட்டது. இனியாவது மக்கள் புத்திசாலித்தனமாக யோசிக்கட்டும். எங்களுக்கு அவர்களால் இழைக்கப்பட்ட அனைத்துத் துன்பங்களையும் நாங்கள் அனுபவித்த அத்தனை வேதனைகளையும் எங்களை விட பன்மடங்கு அவர்களும் அனுபவித்து விட்டார்கள். எங்களைப் பிணமாக்கிப் பார்க்க ஆசைப்பட்டவர்களின் பிணம் கூடக் கிடைக்காது போயிற்று. **அபாவடித்தனமாக குளுரைத்துவாக்கெஸ்லாம் வெற்றி பெற்றதில்லை.** இறைவன் உலக மக்கள் அனைவரையும் அன்போடு சமமாக நடத்துபவன்.

என்னிடம் கேட்டால் நான் கூறுவேன், அநியாயம் இழைக்கப்பட்ட எமது மக்களின் வேதனையுடனான துஆக்களை அனைத்தும் அறிந்த வல்ல அல்லாஹ் அங்கீகரித்து எமது காலத்துக்குள்ளேயே அதற்கான சரியான தீர்வை எம் கண் முன்னாலேயே அநியாயக்காரர்களுக்கு கொடுத்திருக்கிறான். இது உலகிற்கே ஒரு பாடம்.

நீங்கள் அறிந்த வகையில் வடக்கு முஸ்லிம்களின் பிரச்சினைகள் சம்பந்தமாக முக்கியமாக யார் யாரெல்லாம் செயற்படுகின்றனர்? பதிவுகள் புற்றி வேறெந்த வகையில் பங்களிப்புச் செய்துள்ளீர்கள்?

1990 முதல் இம்மக்களின் விடிவுக்காகவும் எழுச்சிக்காவும் செயற்பட்ட என். எம்.ஆர்.ஓ. மற்றும் ஓ.என்.எம். போன்ற அமைப்புகள் பொதுநல நோக்கோடு மட்டுமே செயற்பட்டது. தொடர்ந்தும் அவர்கள் செயற்பட முடியாதவாறு இடைநடுவே தற்காலிகமாக இல்லாமல் போக நேரிட்டது. அது தூரதிஷ்டமே. ஆனால், அந்த அமைப்புகளிலிருந்து அதே சகோதரர்கள் தான் தற்போதும் வெவ்வேறு அமைப்புகளினூடாக தொடர்ந்தும் தம் பங்களிப்பை பொதுநல நோக்கோடு இந்த மக்களுக்காக வழங்குகின்றனர். அதற்காக வடக்கு முஸ்லிம்கள் அவர்களுக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளார்கள்.

2004ஆம் ஆண்டு நாம் பல சகோதரர்கள் ஒன்றிணைந்து திட்டமிட்டு கொழும்பு கோட்டை புகையிரத நிலையத்தின் முன்னால் பாரியதொரு பேரணியை நடாத்தி அப்போதைய ஜனாதிபதி சந்திரிக்கா பண்டாரநாயக்கா அவர்களிடம் வடக்கிலிருந்து இனச்சுத்திகரிப்பு செய்யப்பட்ட முஸ்லிம்கள் தொடர்பில் ஜனாதிபதி ஆணைக்குழுவை நியமிக்குமாறு வேண்டினோம். அதை ஜனாதிபதி அவர்களும் ஏற்றுக் கொண்டு ஆணைக்குழு அமைப்பதாகக் கூறி அமைக்காமல் விட்டுவிட்டார்.

பல்வேறு வடிவங்களில் நாம் பல்வேறுபட்ட மனிதர்களால் தொடர்ச்சியாக ஏமாற்றப்பட்டிருக்கிறோம்.

அதன் பின்னர் 2005ஆம் ஆண்டு நோன்பு பிறை 18இல் அமைச்சர் ரிஷாட் பதியுதீன் அவர்களின் தலைமையில் புத்தளம் வறிதாயத் நகரில் நூறுல் அமீன் மௌலவியின் குத்பா பிரசங்கத்தோடு ஜம்ஆ தொழுதுவிட்டு 10,000 இற்கும் மேற்பட்ட வடமாகாண முஸ்லிம்கள் நோன்போடு ஆண், பெண், சிறுவர்கள் உட்பட பேரணியாக பாலாவி சந்திக்குச் சென்று அங்கு வைத்து வடக்கு முஸ்லிம்கள் தொடர்பில் ஜனாதிபதி ஆணைக்குழு அமைக்க வேண்டுமெனக் கோரி இலட்சத்திற்கும் இற்கும் மேற்பட்ட வடக்கு முஸ்லிம்களின் கையெழுத்துகள் அடங்கிய கோரிக்கையை ஜனாதிபதி மஹிந்த ராஜபக்ஷ அவர்களுக்கு கையளிக்கும்படி புத்தளம் மாவட்ட செயலாளர் ஹேரத் அவர்களிடம் கையளித்தோம். அத்தோடு ஒரு வாரத்தின் பின்னர் அமைச்சர் ரிஷாட் பதியுதீன் அவர்களின் தலைமையில் அமைச்சர்களான ஏ.எச்.எம். பெளசி, ஹுசைன் பைலா, அமீர் அலி, அன்வர் இஸ்மாயில், நஜீப் ஏ மஜீத் ஆகியோரோடு அமைச்சில் பணிபுரிந்த வடக்கு முஸ்லிம்கள் ஜனாதிபதி மஹிந்த ராஜபக்ஷ அவர்களை ஜனாதிபதி மாளிகையில் சந்தித்து மீண்டுமொரு மக்கள் முறைப்பாட்டை கையளித்து ஞாபகப்படுத்தினோம். அப்போதும் எமது கோரிக்கை நிறைவேற்றப்படவில்லை.

அதனைத் தொடர்ந்து 2006 நவம்பரில் எமது ஆர்ப்பாட்டத்தில் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் ரவிராஜ் எம்மோடு இணைந்து வடக்கு முஸ்லிம்களின் பிரச்சினைகளுக்காக குரல் கொடுப்பதற்காக புத்தளம் வந்து ஆர்ப்பாட்டத்தில் கலந்து கொள்ள இருப்பதாக அறிவித்திருந்தார். ஆனால், அன்று கொழும்பில் இருந்து வந்த வாகனங்கள் அனைத்தும் ஜாஎலவில் பாதையை ஊடறுத்து பாய்ந்த வெள்ளம் காரணமாக பொலிஸாரினால் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டது. ஒரு வாரமாகப் பெய்த மழை அனைத்து முகாம்களிலும் மழை வெள்ளம். ஆனால், பெருந்திரளமான மக்கள் பாலாவி சந்தியில் நடந்த ஆர்ப்பாட்டத்தில் பங்கேற்றனர். அவ்வேளை அங்கு வந்திருந்த யுத்தத்துக்கு எதிரான அமைப்பைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்த ஆர்ப்பாட்டத்தை இன்னுமொரு தினத்தில் பாலாவியிலேயே மீண்டும் தங்களது அமைப்பினூடாக நடாத்துவதாகக் கூறினர். அதற்காக மௌலவி முபாரக் முன்னோடியாகச் செயற்பட்டார். 2007 பெப்ரவரி மாதம் ஆர்ப்பாட்டத்துக்கு திகதி குறிக்கப்பட்டது. சில விஷயங்களின் அரசியல் சார்ந்த பொய்ப்பிரசாரம் அன்றைய நிகழ்வை மழுங்கடிக்கச் செய்தது. எனினும் நூர்தீன் மஷூர் தலைமையில் வந்த நாகவில்லு இளைஞர்களின் ஒத்துழைப்போடு ஆர்ப்பாட்டம் நடைபெற்றது. பிரதானமாக யுத்தத்துக்கு எதிரான அமைப்பிலிருந்து பலர் கலந்து கொண்டதோடு புத்தளம் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் கே.ஏ.பாயிஸ் அவர்களும் வடக்கு முஸ்லிம்களின் நிலைக்காக அன்றும் குரல் கொடுத்தார். முக்கியமாக ஜனாதிபதி ஆணைக்குழு அமைப்பிற்காக குரல் கொடுக்கப்பட்டது.

அடுத்தடுத்த தினங்களில் யாழ்வன் நஸீரினால் ஓர் ஆர்ப்பாட்டம் தில்லையடியில் ஒருங்கு செய்யப்பட்டு ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்களின் ஒத்துழைப்புடன் சுமுகமான முறையில் நடத்தப்பட்டு, ஒரு பத்திரிகையாளர் மாநாடும் நடத்தப்பட்டது. இதிலும் ஜனாதிபதி ஆணைக்குழு அமைக்க வேண்டுமென்ற குரல் கொடுக்கப்பட்டது.

2008 முஸ்லிம் காங்கிரஸின் முஸ்லிம்களுக்கான சமாதான செயலகம் வடக்கு முஸ்லிம்கள் விடயத்தில் அக்கறையின்றி செயற்பட்ட வேளை கலாநிதி அனீஸ் தலைமையில் வடக்கு முஸ்லிம் சமாதான செயலகம் தோற்றுவிக்கப்பட்டது. அத்தோடு நுரைச் சோலையில் 20,000 இற்கும் மேற்பட்ட வடக்கு முஸ்லிம்களின் எழுச்சிப் பேரணி அமைச்சர்களான ரிஷாட் பதியுதீன், அதாஉல்லா உட்பட பாராளுமன்ற அங்கத்தவர்கள் பலர் பிரசன்னத்தோடு நடைபெற்றது. அதிலும் வடமாகாண முஸ்லிம்களின் அபிலாஷைகள் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டன. அதிலும் ஜனாதிபதி ஆணைக்குழு பற்றி ஸ்தாபிக்கப்பட்டது. அனைத்துமே செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கு போலாயின.

ஆக, என்னைவிடவும் அதிகமதிகம் வடக்கு முஸ்லிம்கள் ஒவ்வொருவரும் தம்மாலியன்ற பங்களிப்பை எமது மக்களின் விடிவுக்காக அர்ப்பணித்துள்ளனர். ஆனால், அதிகாரத்தில் இருந்தவர்களும் அரசியல்வாதிகளும்தான் எம்மையும் எமது மக்கள் வடக்கு முஸ்லிம்களையும் பலவாறாகவும் ஏமாற்றியுள்ளனர். ஆனால் நாம் இவற்றையும் மீறி அரசியலுக்கு அப்பால் இன்னும் முயற்சிக்க வேண்டும். எனது கனவுகளெல்லாம் எமது நெஞ்சை விட்டும் அகலாத அகற்றவும் முடியாத இந்தக் கொடூரமான மனிதப் பேரவலம் பற்றி விசேடமான ஜனாதிபதி ஆணைக்குழு அமைக்கப்பட்டு இவ்வாறான பேரவலங்கள் நடைபெற்ற பொஸ்னியா, சேர்சினியா போன்றவற்றில் நடைபெற்றது போன்ற விசாரணைகள் நடத்தப்பட்டு எம்மக்கள் இமந்த இழப்புகள் அனைத்துக்குமான நஷ்டஈடுகளுடன் வாழ்வுரிமையை பற்றி திடமான அறிக்கையும் வெளியிடப்பட வேண்டும்.

புத்தளத்தின் முக்கிய பாடசாலைகளின் பூட்டுகளை கோடரியால் உடைத்தேன்.

நாள் மாகாணசபை உறுப்பினராக இருக்கும் போது வடக்கைச் சேர்ந்த பலருடன் இணைந்து பல்வேறு சமூக நலத்திட்டங்களில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன்.

முஸ்லிம்கள் வடக்கில் இருந்து 1990ம் ஆண்டு வெளியேற்றப்பட்ட விடயமானது மிகவும் துரதிஷ்டமான அம்சமாகும்.

பகப் இல்யஸ்

இதை எந்த விதத்திலும் நியாயப்படுத்த முடியாது. முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்டு பெருவாரியான மக்கள் புத்தளத்தை வந்தடைந்த போது புத்தளத்தில் உள்ள முக்கியமான பெரிய பாடசாலைகள் அனைத்தும் பெரிய பூட்டுகள் போட்டு மூடப்பட்டிருந்தன. நிரக்கதிக்குள்ளாகி வந்திருக்கும் மக்கள் பாடசாலைகளில் தஞ்சமடைந்துவிடக் கூடாது என்பதற்காக நிர்வாகம் எடுத்திருந்த முடிவு அது. வந்திருப்பது நமது சகோதரர்கள் என்ற உணர்வை சம்பந்தப்பட்டவர்கள் மறந்திருந்தார்கள்.

ஒரு நாள் அஸர் வேளையில் வவுனியாவில் இருந்து வெளியேற்றப்பட்ட மக்களில் மற்றுமொரு குழு புத்தளத்தை வந்தடைந்தது. அவர்கள் தங்குவதற்கோ ஒதுங்குவதற்கோ கூட இடம் இருக்கவில்லை. அந்நேரம் அந்த இடத்தில் நானும் இருந்தேன். வந்த முஸ்லிம்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லவேண்டும் யாரும் இருக்கவில்லை. மழை பெய்து கொண்டிருந்தது.

அப்போது அனைவரும் வீதியிலேயே அஸர் தொழுகையைத் தொழுதுவிட்டு இரு கரமேந்தி இறைவனிடம் மன்றாடினார்கள். “யா அல்லாஹ், நாங்கள் முஸ்லிம்கள் என்ற ஒரே காரணத்துக்காகவே இப்போது நிரக்கதிக்குள்ளாக்கப்பட்டிருக்கிறோம். எங்களை நீயே காப்பாற்று அல்லது இங்கேயே எங்களது உயிர்களை எடுத்துவிடு” என்று அவர்கள் அழுது கொண்டு இறைஞ்சியது மிகவும் வேதனையை எனக்குள் உண்டுபண்ணியது.

உடனடியாக ஒரு கோடரியை எடுத்துக் கொண்டு மூடப்பட்டிருந்த பாடசாலைகளின் பூட்டுகள் அனைத்தையும் உடைத்து அந்த மக்கள் தங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்து விட்டு அனைத்துப் பள்ளிவாசல்களிலும் இடம்பெயர்ந்து வந்திருக்கும் மக்களுக்கு நாம்தான் உதவி செய்ய வேண்டும் என்று அறிவித்ததைத் தொடர்ந்து மக்களின் மனதை இறைவன் மாற்றத்தைக்

கொண்டு வந்ததன் விளைவு மக்களின் உதவிகள் வந்து குவிந்தன. உணவு மற்றும் உடைகள் என்பன பல்வேறு பொருட்கள் தாராளமாகக் கிடைத்தது.

மன்னார் மாவட்ட இளைஞர்களுடன் இணைந்து பல்வேறு வேலைத்திட்டங்களை அப்போது முன்னெடுத்தேன். ஒரு வெள்ளிக்கிழமை தினம். மக்களின் ஒரு குழுவினர் காட்டுப் பகுதியில் நிரக்கதி நிலையில் இருப்பதாக அறிந்து அங்கே விஜயம் செய்தேன். அப்போது கூடவே அப்துல்லாஹ் ஹஸரத் அவர்களும் வந்தார்கள். அன்று வெள்ளிக்கிழமை ஆதலால் ஜும்ஆத் தொழுகையை நிறைவேற்றவோம். அப்துல்லாஹ் ஹஸரத் அவர்களை குத்பா பிரசங்கம் நிகழ்த்துமாறு வேண்டினேன்.

அவர்களும் அதை ஏற்றுக் கொண்டு குத்பா பிரசங்கம் செய்ய ஆயத்தமானார்கள். அப்போது ஆஸாக் கோல் தேவைப்பட்டது. அதற்கு ஒன்றுமே கிடைக்கவில்லை. உடனே எனது மெய்ப்பாதுகாவலரிடம் இருந்த துப்பாக்கியை வாங்கி ஆஸ கோலாக பயன்படுத்தும்படி ஹஸரத் அவர்களிடம் கொடுத்தேன். அவர்களும் அதை வைத்து குத்பாவை நிகழ்த்தினார்கள். அப்போது மக்களின் நிலையினை பத்திரிகையில் எழுதுவதற்காக தினபதி பத்திரிகையின் நிருபர் ஒருவரையும் கூட அழைத்துச் சென்றிருந்தேன்.

தரதிஷ்டவசமாக அவர் பத்திரிகையில் டொக்டர் இல்யாஸ் தலைமையில் முதன் முறையாக துப்பாக்கி ஏந்தி குத்பா பிரசங்கம் என்று தலைப்பிட்டு ஒரு கட்டுரை எழுதிவிட்டார். இது பாதுகாப்பு அமைச்சருக்கு முஸ்லிம்கள் ஓர் ஆயுதக் குழுவை துவங்கி போராட்டத்தில் ஈடுபடப் போகிறார்கள் என்று தப்பாக விளங்கப்படுத்தப்பட அவர் உடனடியாக என்னைக் கொல்வதற்காக ரகசியப் படையினருக்கு உத்தரவிட்டார். நிலைமை சிக்கலானது. பின்னர் ஒருவழியாக பாதுகாப்பு அமைச்சரை சந்தித்து நிலைமையை விளங்கப்படுத்தியதும் அவர் "நான் உங்களை கொன்று விடுமாறு உத்தரவிட்டேன். அவர்கள் கண்ணில் பாது தப்புவதுதான் ஒரே வழி. எனவே, எங்காவது சென்று பாதுகாப்பாக இருங்கள். நிலைமை சீரானதும் நானே அறிவிக்கிறேன்" என்று கூற பின்னர் ஈரானுக்கு என்னை காப்பாற்றிக்கொள்ளும் பொருட்டு சென்றேன்.

பாதுகாப்பு அமைச்சர் ரஞ்சன் விஜேரத்ன குண்டுத் தாக்குதலில் கொல்லப்பட்டார். பின்னர் நான் மீண்டும் நாட்டுக்கு வந்தேன். அதன் பின்னர்தான் வடக்கு முஸ்லிம்களின் நலனுக்காக நிறையப்பணிகளை செய்ய முடிந்தது. என்னால் முடிந்ததை செய்திருக்கிறேன் என்ற திருப்தி எனக்கிருக்கிறது. இப்போதுள்ள நாகவிலலுவில் முஸ்லிம்கள் குடியேறுவதில் வந்த சிக்கல்களையும் களத்துக்குச் சென்று அங்கேயே நின்று தீர்த்து வைத்தேன். பொத்துவில்லு எனப்பட்ட இப்பிரதேசம் தான் 1976ஆம் ஆண்டு பெப்பரவரி மாதம் 2ஆம் திகதி பொலிஸாரின் தாக்குதலுக்கு உட்பட்டு

பள்ளி வாசலினுள்ளே இரண்டு பேர் கொல்லப்பட்டு அந்தப் பள்ளிவாசல் முற்றாக எரிக்கப்பட்டது. அத்துடன் 252 வீடுகள் எரிக்கப்பட்டு 40ற்கும் மேற்பட்டோர் படுகாயமடைந்ததுடன் மொத்தமாக 9 பேர் அதில் கொல்லப்பட்டனர்.

அதன் பின்னர் முஸ்லிம்களால் கைவிடப்பட்டதாகும். பின் தேர்தலில் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தில் பாரளுமன்ற உறுப்பினராகத் தெரிவு செய்யப்பட்டு வெளியேற்றப்பட்ட மக்களுக்காக என்னால் முடிந்த பணிகளைச் செய்த மன நிறைவு இருக்கிறது.

அப்போது புத்தளத்தைச் சேர்ந்த பல தமிழ் முதலாளிமார் தம்மால் முடிந்த அனைத்து உதவிகளையும் செய்தார்கள். சிலர் அவர்களின் லொறிகளைத் தந்து இந்த மக்களுக்கு ஏதாவது செய்யுங்கள் என்று வேண்டினார்கள். 1983இல் நாங்கள் நிரீக்கதிக்குள்ளான போது நீங்கள் எங்களுக்கு உதவவில்லையா? அது போலதான் இதுவும் மறுக்காமல் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று அவர்கள் வேண்டினார்கள்.

இது நிறையப் பேருக்குத் தெரியாது. அனுராதபுர புனிதப் பிரதேசத்தில் முஸ்லிம்கள் யாரும் முஸ்லிம்கள் யாரும் குடியேறிவிடக் கூடாது என்பதற்காக அரிசி ஆலைகளின் பெரிய மண்டபங்களில் சிங்களவர்களால் முஸ்லிம்கள் மூச்சுத்திறை அடைத்து வைக்கப்பட்டிருந்தார்கள். இது கேள்விப்பட்டதும் நாம் லொறிகளை எடுத்துக் கொண்டு சென்று அந்த சிங்களவர்களுடன் வாதித்து இங்கு குடியேற்றப்பட்டார்கள் என்ற உத்தரவாத்ததுடன் புத்தளம் அழைத்து வந்தேம். இது தொடர்பில் ஏகப்பட்ட விடயங்களை பகிரந்து கொள்ள முடியும்.

1995 ரஸ்யாவில் ஒரு விழாவுக்காக அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். அங்கே எனக்கு பெரும் கௌரவமளித்தார்கள். அத்துடன் ஒரு விருதும் தந்தார்கள். அது கோடரியால் பூட்டை உடைப்பது போல ஒரு சின்னம் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. 1990 இல் கோடரியால் பாடசாலைப் பூட்டுகளை உடைத்த மக்கள் இருக்க வழி செய்ததை அவர்கள் கௌரவத்துடன் நினைவுபடுத்தினார்கள். எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. இந்த மக்கள் நன்றி மறக்கவில்லை. எமது ஒவ்வொரு உழைப்பையும் அவர்கள் ஞாபகம் வைத்திருக்கின்றார்கள். சந்தர்ப்பங்கள் வரும் போது கௌரவிக்கிறார்கள். அதை நான் மன நிறைவோடு ஏற்றுக் கொண்டேன். இப்படி எத்தனையோ பேர் இந்த மக்களுக்காக உழைத்திருக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்களின் உழைப்பு வெளியே தெரியவில்லை. அது தெரியாமல் போகாது. என்றாவது ஒரு நாள் தெரியவரும்.

அனைவருக்கும் அல்லாஹ் போதுமானவன்.

பலாத்கார வெளியேற்றம் வடமாகாண முஸ்லிம்களின் பொருளாதார வீழ்ச்சி

பிரதி: Dr. ஹஸ்புல்லாவின் குறிப்பிலிருந்து

இலங்கையில் முஸ்லிம்கள் பரவலாக பல்வேறு இடங்களில் வாழ்ந்து வருவதோடு, தம் சூழலில் பல்வேறு இனத்தவர்களுடன் ஐக்கியமாகவும், ஒற்றுமையாகவும் வாழ்ந்து வருகின்றனர்.

வடக்கு, கிழக்குப் பகுதியைப் பொறுத்தவரையில் கிழக்குப் பகுதியில் முஸ்லிம்கள் அதிகமாகவும் 1990ஆம் ஆண்டு முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்படும் வரை வடக்குப் பகுதியின் யாழ்ப்பாணம், மன்னார், வவுனியா, முல்லைத்தீவு, கிளிநொச்சி ஆகிய மாவட்டங்களில் முஸ்லிம்கள் பரந்து வாழ்ந்து வந்தனர்.

1990ஆம் ஆண்டு காலப் பகுதியில் மன்னார் மாவட்டத்தில் மன்னார் தீவில் 34சதவீதமும் முசலி பிரதேச செயலாளர் பிரிவில் 95சதவீதத்துக்கு அதிகமாகவும் மாந்தை, மடு, நானாட்டான் பிரதேச செயலாளர் பிரிவுகளில் 25வீதமான முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்தனர்.

கிளிநொச்சியில் ஒரு சில பகுதிகளிலும் முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தில் முள்ளியவளை, புதுக்குடியிருப்பு, முல்லைத்தீவு பட்டினம் போன்ற பகுதிகளில் முஸ்லிம்கள் குறிப்பிடக் கூடியளவு வாழ்ந்து வந்தனர். வவுனியா மாவட்டத்தைப் பொறுத்தவரை வவுனியா நகரம், அதனை அண்டியுள்ள கிராமங்களான பாவற்குளம், சாளம்மைக் குளம் போன்ற பிரதேசங்களும் முக்கியம் வாய்ந்தவையாகும். யாழ்ப்பாண நகரமும் முஸ்லிம்கள் மிக அதிகமாக வாழ்ந்த ஒரு பிரதேசமாகும்.

வடமாகாண முஸ்லிம்கள் விவசாயிகளாகவும், வியாபாரிகளாகவும், உற்பத்தியாளர்களாகவும், பணியாளர்களாகவும், மீனவர்களாகவும் இருந்து இந்நாட்டின் பொருளாதாரத்துக்கு தமது பங்களிப்பினை செய்து வந்துள்ளனர்.

வடக்கு பிரதேசங்களில் இருந்து முஸ்லிம்கள் 1990ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் பல வந்தமாக வெளியேற்றப்பட்டமையானது அம்மக்களின் கல்வி, பொருளாதாரம், கலை, கலாசாரம், சமூகவியல் நிலை போன்றவற்றில் பெருந்தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளமை மறைக்க முடியாத உண்மையாகும். அத்தோடு உளவியல் பாதிப்பு மதிப்பிடுதற்கரியது.

இலங்கை வரலாற்றில் மிக ஆரம்பகால குடியேற்றமானது அனுராதபுரம், மன்னார், புத்தளம் ஆகிய பகுதிகளில் காணப்பட்டன. இதில் மன்னார் மாவட்டமானது மிக முக்கிய பிரதேசமாக பண்டைய அறிஞர்களாலும், ஆய்வாளர்களாலும் இனங்காணப்பட்டுள்ளது.

மன்னர் மாவட்டமானது, தென்கிழக்காசியாவில் வணிகம் முஸ்லிம்களின் ஏகபோக உரிமையைப் பெற்றிருந்த காலப்பகுதியில் இந்தியர், சீனர், அரேபியர் போன்ற வணிகர்கள் இங்கு வணிகத் தொடர்புகளை மேற்கொண்டிருந்தமைக்கான பல்வேறு சான்றுகள் காணப்படுகின்றன. யானைத் தந்தம், முத்து போன்ற பெறுமதிமிக்க பொருட்கள் இங்கு வணிகர்களுக்கிடையே கைமாறியமை குறிப்பிட வேண்டியதாகும்.

இத்தகைய பின்புல் வியாபார நடவடிக்கையைக் கொண்ட வணிக சமூகமாக மன்னார் மாவட்டம் மட்டுமல்ல வடக்கின் ஏனைய மாவட்டங்களிலும் காணப்பட்டனர். 1990ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதிவரை வடமாகாண வணிகத்தில் முஸ்லிம்கள் பிரதான பாத்திரம் வகித்தனர். வடக்கின் மாவட்ட தலைநகரங்களில் பல்வேறு கடைத் தொகுதிகளையும் அமைந்திருந்தனர். குறிப்பாக மன்னார் நகரம், யாழ்ப்பாணம், வவுனியா, முல்லைத்தீவு நகரங்களில் முஸ்லிம்களால் கணிசமான வர்த்தக நிலையங்கள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

மன்னார் மாவட்டத்தில் பெரிய கடை எனும் பகுதியானது ஒரு துறைமுகமாக இருந்து வந்துள்ளது. இங்கு இந்தியாவில் இருந்து பாம்பரக்கப்பல் மூலமாக பல்வேறு பொருட்கள் கொண்டு வரப்பட்டன. இங்கு ஆரம்பம் முதல் தென்னிந்திய வழித்தோன்றல் முஸ்லிம்களே வணிக நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டு வந்துள்ளனர். அத்தோடு முஸ்லிம்களின் வெளியேற்றத்துக்கு முன்னர் 72 வீதமான வியாபார நடவடிக்கைகள் முஸ்லிம்கள் வசமாகவே இருந்தன. அதுபோலவே முசலி பிரதேச செயலாளர் பிரிவிலும் 99 வீதமான வியாபார நடவடிக்கைகள் முஸ்லிம்கள் வசமிருந்தன. யாழ்ப்பாண நகரிலும் 60 வீதமான வியாபார நடவடிக்கைகள் முஸ்லிம்களின் கைகளில் தங்கியிருந்தன.

1990களின் ஆரம்ப காலப்பகுதியில் தரை வழிப்பாதை மூடப்பட்டு மன்னார்த் தீவுக்கும் பெருநிலப் பரப்புக்குமான தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டிருந்த போது, மன்னார்த் தீவு முஸ்லிம்கள் கடல் வழியாக புத்தளம், கொழும்பு போன்ற இடயங்களுக்குச் சென்று வடமாகாண முஸ்லிம்களின் அத்தியாவசியத்

தேவையின் நிமித்தம் பொருட்களைக் கடல்வழிப் பாதை வழியாகக் கொண்டு வந்து வணிக நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டிருந்தனர். இத்தோடு முழு மாகாண மக்களின் அத்தியாவசிய வாழ்க்கைத் தேவையினையும் பூர்த்தி செய்திருந்தனர். வெளியேற்றத்துடன் இது முற்றாகப் பாதிக்கப்பட்டது. மொத்த சொத்துக்களும் பறிமுதல் செய்யப்பட்டிருந்த நிலைமை இன்று வரைத் தொடரும் அவலத்துக்கும் வறுமைக்கும் வழிவகுத்தது.

1990ல் வடமாகாணத்தில் ஏழத்தாழ 85,000இற்கும் அதிகமான முஸ்லிம்கள் வாழ்ந்தாக குடிசை மதிப்பு புள்ளிவிபர திணைக்கள அறிக்கையில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. முஸ்லிம்களைப் பொறுத்தவரை வடமாகாணத்தில் பொருளாதார அபிவிருத்தியில் விவசாயம், மீன்பிடி, சிறுகைத்தொழில், வியாபார முயற்சிகள், உற்பத்தி முயற்சிகளின் ஈடுபாடானது மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக காணப்பட்டது. இலங்கையின் பொருளாதார வளர்ச்சியில் வடமாகாண முஸ்லிம்களின் பங்களிப்பானது மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகக் காணப்பட்டது.

விவசாயமும் அதனுடன் இணைந்த தொழில்களும் மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவையாகும். குறிப்பாக விவசாய நடவடிக்கையில் மன்னார் மாவட்டமும், வவுனியா மாவட்டமும் பிரதானமாக முஸ்லிம்களின் வயல் நிலங்களையும், காணிகளையும் உள்ளடக்கியதாக காணப்பட்டது. குறிப்பாக மன்னார் மாவட்டத்தில் முசலி பிரதேச செயலாளர் பிரிவு, மாந்தை பிரதேச செயலாளர் பிரிவு நானாட்டான் பிரதேச செயலாளர் பிரிவு ஆகியன முஸ்லிம்களுக்குச் சொந்தமாகக் கீழ்வரும் அடிப்படையில் காணியின் அளவுகள் காணப்பட்டன.

பிரதேச செயலாளர் பிரிவு காணியின் அளவு

முசலி	95%
மாந்தை	40%
நானாட்டான்	25%

இப்பகுதிகளில் மொத்த நிலப்பரப்பில் 40-55 வீதத்துக்கும் அதிகமான பிரதேசங்கள் விவசாய நடவடிக்கைகளுக்கு உட்பட்டதோடு ஏறத்தாழ 75 வீதத்தும் அதிகமான விவசாயிகள் விவசாயத்துடன் தொடர்பான நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டு வந்தார்கள். விவசாய நடவடிக்கைகளில் நெற்செய்கை, சேனைப் பயிர்ச் செய்கை, மேட்டுநிலப் பயிர்ச்செய்கை, மந்தை மேய்த்தல் ஆகியனவற்றைக் குறிப்பிடலாம். இப்பிரதேசத்தில் காணப்படும் வண்டல் மண், தாழ்நில சமதரைத் தன்மை, பெரிய, சிறிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களும், கால்வாய்களும் வாய்ப்பாக அமைந்திருந்தன. இப்பிரதேசங்களில் ஆழமான கிணறுகளிலிருந்து நீரைப் பெற்றும் விவசாய நடவடிக்கைகள் நடைபெற்று வந்தமையும் குறிப்பிட வேண்டிய ஒன்றாகும். ஏறத்தாழ இப்பிரதேசங்களில் 1100 ஏக்கருக்கும் அதிகமான விவசாய நிலங்கள் நெற்செய்கைக்கும், சோளம், பாசிப்பயறு, கௌபி, மிளகாய் போன்ற

பயிரினங்களின் உற்பத்திக்கும் பயன்படுத்தப்பட்டது.

வவுனியா மாவட்டத்திலும், முல்லைத்தீவு மாவட்டத்திலும் முஸ்லிம்கள் விவசாய நடவடிக்கைகளில் கணிசமான அளவு ஈடுபாடுடையவர்களாக காணப்பட்டனர். குறிப்பாக வவுனியா மாவட்டத்தில் மாங்குளம், சாளம்மைக்குளம், பட்டாணிச்சூர், பாவற்குளம், சூடுவெந்தபிளவு, ஆண்டியா புளியங்குளம் இவைகளை அண்டிய கிராமங்களிலும், விவசாய நடவடிக்கைகள் முன்னேற்றம் கண்டிருந்தன. அத்தோடு மந்தைவளர்ப்பு தொழிலும் முக்கியம் வாய்ந்தவையாக காணப்பட்டிருந்தது. கிட்டத்தட்ட 90வீதத்துக்கு அதிகமானோர் விவசாய நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட்ட அதேவேளையில் மந்தை வளர்ப்பிலும் ஈடுபாடு உள்ளவர்களாகக் காணப்பட்டனர்.

இந்த அடிப்படையில் 1990க்கு பின்னரான கடந்த 20 வருடகாலப்பகுதியில் விவசாய நடவடிக்கைகள் ஸ்தம்பிதமடைந்தமையானது இலங்கையின் பொருளா தார வளர்ச்சியில் மிகுந்த பின்னடைவை ஏற்படுத்தியுள்ளது. இப் பிரதேசங்களிலிருந்து முஸ்லிம்கள் முழுமையாக வெளியேற்றப்பட்ட பின்னர் இப்பிரதேச வயல்வெளிகளும், மந்தை வளர்ப்பும் முழுமையாக கைவிடப்பட்டிருந்தன.

இத்தகைய ஒரு நிலையானது விவசாயம் அதனுடன் தொடர்புடைய பல கைத்தொழில்கள் முற்று முழுதாக கைவிடப்பட்டமையால் மாவட்ட விவசாய நடவடிக்கையில் ஏற்பட்ட பாதிப்பானது பொருளாதார வளர்ச்சியிலும் பொருளாதார நடவடிக்கையிலும் பல்வேறு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தமை மத்திய வங்கி ஆண்டறிக்கையில் பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. 1990ஆம் ஆண்டு காலப்பகுதியில் முசலிப் பிரதேச செயலாளர் பிரிவில் மாத்திரம் 3500 விவசாயக் குடும்பங்கள் விவசாய நடவடிக்கையில் ஈடுபட்டிருந்தமைக்கான தகவல்கள் இருக்கின்றன.

1981ஆம் ஆண்டின் குடிசன மதிப்பீட்டின்படி மந்தை, நானாட்டான் ஆகிய பிரதேச செயலாளர் பிரிவுகளில் மாத்திரம் 1720 குடும்பங்கள் விவசாய நடவடிக்கையில் நேரடியாக ஈடுபாடுடையவர்களாக இருந்தனர். அத்துடன் விவசாய நடவடிக்கையில் நேரடித் தொடர்பின்றிய விவசாயச் செயற்பாடுகள் தொடர்புடைய மக்களும் பெருமளவில் காணப்பட்டனர். இப்பிரதேசங்களில் விவசாய நடவடிக்கைகளுக்குத் தேவையான இயந்திர உபகரணங்களை சொந்தமாக கொண்டிருந்தனர். கிருமி நாசனி, உர விற்பனை நிலையங்கள், அரிசி ஆலைகள், அரிசி விற்பனை நிலையங்கள் யாவும் 1990ஆம் ஆண்டுக்குப் பிற்பட்ட காலப்பகுதியில் மூடப்பட்டிருந்தன. இப்பிரதேச மக்களுக்குச் சொந்தமான உழவு இயந்திரங்கள் அண்ணளவாக 116 புலிகளால் அபகரிக்கப்பட்டன.

1990ஆம் ஆண்டு வடமாகாணத்தில் முற்றாக முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்ட போது குடித்தொகை கீழ்வருமாறு அமைந்திருந்தது.

மாவட்டம்	குடும்ப எண்ணிக்கை	மொத்தசனத்தொகை
மன்னார்	8,242	44,936
யாழ்ப்பாணம்	4,056	23,071
வவுனியா	1,806	8,742
முல்லைத்தீவு	1,112	4,906
கிளிநொச்சி	245	1,212

இத்தொகையான வருடாந்த சனத்தொகை வளர்ச்சி வீதமான 3 வீதத்துடன் ஒப்பிட்டு நோக்கும் போது தற்சமயம் இம்மாவட்டங்களில் சனத்தொகை அளவானது கீழ்வருமாறு அமைந்துள்ளமையை அவதானிக்கலாம்.

வடக்கு முஸ்லிம்களின் மாவட்ட ரீதியான சனத்தொகை

மாவட்டம்	குடும்ப எண்ணிக்கை	மொத்தசனத்தொகை
மன்னார்	13,200	72,600
யாழ்ப்பாணம்	6,807	37,400
வவுனியா	2,902	16,600
முல்லைத்தீவு	1,643	8,800
கிளிநொச்சி	387	2,128

ஏறத்தாழ 135,000 மொத்த சனத்தொகையில் வெளியேற்றம், விவசாய நடவடிக்கைகளில் காணிகளை மிகவும் அரிதாகப் பயன்படுத்தப்படுவது மனிதவள நடவடிக்கைகள் பொருளாதார அபிவிருத்தியின் பயன்பாட்டில் மிகவும் பின்தங்கிய நிலையை தெளிவாகச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

இந்த வகையில் இலங்கையின் பொருளாதார அபிவிருத்தியில் விவசாய காணிகளின் பாவனை அதனுடன் தொடர்புடைய கைத்தொழில்கள் மற்றும் மனித வளப்பயன்பாடு ஆகியன உரிய முறைப்படி பாவனைக்குட்படுத்தப்பட்டுள்ளமையால் இலங்கையின் பொருளாதார வளர்ச்சியில் இவற்றினால் கணிசமான அளவு பின்னடைவு ஏற்பட்டுள்ளதென்பது மத்திய வங்கியின் ஆண்டறிக்கையில் தெளிவாக அவதானிக்கலாம்.

வடமாகாணத்தின் மன்னார், வவுனியா, முல்லைத்தீவு ஆகிய மாவட்டங்களில் மந்தை வளர்ப்பு கணிசமான அளவு காணப்பட்டது. குறிப்பாக விவசாயத்துடன் தொடர்புடையவர்கள் அனைவரினதும் வீடுகளில் ஆடு, மாடு, கோழி போன்ற காஸ்தடைகள் வளர்க்கப்படுகின்ற நிலைமை காணப்பட்டது. சில பிரதேசங்களில் குறிப்பாக மன்னார் மாவட்டத்தின் முசலி, மாந்தை செயலாளர் பிரிவுகளில் கூடுதலான குடும்பங்களில் மந்தை வளர்ப்பில் ஆடு, மாடு போன்ற விலங்குகளும் வளர்த்துள்ளனர். 1990ஆம் ஆண்டுகளில் முஸ்லிம்கள் முழுமையாக வெளியேற்றப்படும் பொழுது தமது மந்தைகளை விட்டுவிட்டே வெளியேறினர்.

இதன் அடிப்படையில் இவ்விலங்குகள் தொடர்ச்சியாக வளர்க்கப்பட்டிருக்குமாயின் பால், முட்டை, இறைச்சி என்ற அடிப்படையில் பொருளாதார அபிவிருத்திக்கு பல்வேறு வகையில் பயன்பட்டிருக்கும். அத்தோடு விலங்குகளின் விருத்தியிலும் பல்வேறு மாற்றங்கள் ஏற்பட்டு பொருளாதார வளர்ச்சிக்கும் வித்திட்டிருக்கும். ஆயினும் துரதிஷ்டவசமாக இந்நிலையானது முஸ்லிம்களின் வெளியேற்றத்தினால் முழுமையாக விணாகியதுடன், பொருளாதார அபிவிருத்திக்கு பாரிய பின்னடைவை ஏற்படுத்தியிருக்கும் என்பதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை.

சிறு கைத்தொழில் முயற்சிகள் வணிக நடவடிக்கைகள் பின்வருமாறு அமைந்திருந்தன.

	மன்னார்	வவுனியா	முல்லைத்தீவு	யாழ்ப்பாணம்
வியாபார முயற்சிகள்	324	142	80	170
சிறுகைத்தொழில் முயற்சிகள்	242	104	42	89

முன்பு வியாபாரத்திலிருந்து பல்வேறு சிறு கைத்தொழில், வியாபார முயற்சிகளின் பாதிப்பானது இலங்கையின் பொருளாதார அபிவிருத்தியில் குறிப்பிடத்தக்க அளவு தாக்கத்தைச் செலுத்தியுள்ளது.

இலங்கையின் வடபகுதியின் முக்கிய இரு தொழில்களில் மீன்பிடியும் பிரதானமானதாகும். மீன்பிடி மட்டுமன்றி கடலுடன் தொடர்புடைய பல்வேறு தொழில் முயற்சிகளும் பிரதான இடத்தினை வகிக்கின்றன. குறிப்பாக மன்னார் மாவட்டமானது கடற்றொழிலுக்கு பிரசித்தி பெற்ற மாவட்டமாகும். ஆரம்ப காலங்களில் பேசாலையில் மீனை தகரத்தில் அடைக்கும் தொழிற்சாலை காணப்பட்டமை இங்கு குறிப்பிட வேண்டியதொன்றாகும்.

மீன்பிடித்தலை பிதான தொழிலாகக் கொண்ட பிரதேசங்களாக மன்னார்

மாவட்டத்தின் எருக்கலம்பிட்டி, விடத்தில்தீவு, சிலாவத்துறை, கொண்டச்சி, கரடிக்குழி போன்றன திகழ யாழ்ப்பாணம், முல்லைத்தீவு போன்ற பகுதிகளிலும் சிறியளவிலும் மீன்பிடித்தலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். சிலாவத்துறை, எருக்கலம்பிட்டி, பேசாலை போன்ற பகுதிகளில் மீன்பிடித்தல், சிங்கி பிடித்தல், அட்டை, சங்கு, நாவணம் எடுத்தல், வர்ணமீன் பிடித்தல் போன்றவையும் இங்கு பாரியளவில் 1990ஆம் ஆண்டின் இறுதிப் பகுதி வரை முஸ்லிம்கள் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

இலங்கையில் இருந்து வெளிநாடுகளுக்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்ற கடல் அட்டை, சிங்கி இறால் போன்றன மன்னார்க் கடல் பிரதேசங்களில் கூடுதலாகப் பிடிக்கப்பட்டு பதப்படுத்தப்பட்டன. முஸ்லிம்களின் வெளியேற்றமானது இத்துறையிலும் பாரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. இதனால், இலங்கையின் அந்நிய நாட்டு செலாவணியிலும் பாதிப்பு ஏற்பட்டது. அத்துடன் முஸ்லிம்களின் முழுமையான செயற்பாட்டுத் தளமாக விளங்கிய தலைமன்னார் துறைமுகம் வர்த்தகச் செயற்பாடுகளின் மையமாக மட்டுமன்றி, உல்லாசப் பயணிகளின் தளமாகவும் விளங்கியது. முஸ்லிம்கள் பலவந்தமாக வெளியேற்றப்பட்டதோடு இது முற்றாக ஸ்தம்பிதம் அடைந்தது. மீன்பிடித் துறையில் மாத்திரமன்றி சுற்றுலாத்துறையிலும் பாரிய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியது.

தெங்குச் செய்கையும் அதனுடன் தொடர்புடைய கிடுகு இழைத்தல், பாய் பெட்டி இழைத்தல், கயிறு திரித்தல், தும்புச் செய்கை, கொப்பறைத் தேங்காய் தயாரித்தல், எண்ணெய் தயாரித்தல் போன்ற அனைத்துச் செயற்பாடுகளும் கைவிடப்பட்டு இலங்கையின் பொருளாதாரத்துறையில் பாரிய தாக்கத்தினை ஏற்படுத்தியது. இதனை யாராலும் மறுக்க முடியாத ஒன்று. ஆக மொத்தத்தில் விவசாயம், மந்தை வளர்ப்பு, சிறுகைத்தொழில், வணிக நடவடிக்கைகள் மீன்பிடி, தெங்குச் செய்கை, சுற்றுலாத்துறை போன்ற அனைத்திலும் முஸ்லிம்களின் வெளியேற்றம் இலங்கையின் பொருளாதாரத்தில் பாரிய தாக்கத்தை உண்டுபண்ணியது எனலாம்.

மீள்குடியேற்றப்படாமல் தொடரும் அகதி வாழ்வு

நாள்தோறும் உலகலாவிய ரீதியில் அகதிகளின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துக்கொண்டு செல்வதை நாம் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. உறவுகளை இழந்தவன் அநாதை, சொந்த நாட்டை இழந்தவன் அகதியாவான். அகதிகள் என்றாலே புகலிட கோரிக்கையாளர்கள் என்று எண்ணுகின்றோம். ஆனால், அகதி என்பது இனம், மத, சமூக அங்கத்துவமின்மை அரசியல் கருத்துக்கள் காரணமாக குற்றம் சாட்டப்பட்டவரும் அவனுடைய நாட்டுக்கு அல்லது சொந்த இடத்துக்கு வெளியில் இருப்பவரும் அந்த நாட்டினுடைய பாதுகாப்பை பெற முடியாத அல்லாது அச்சம் காரணமாக அவ்வாறான பாதுகாப்பை நாட முடியாத ஒருவரைக் குறிக்கின்றது.

உள் நாட்டில் இடம்பெறும் போர் சூழல் அல்லது இன, மத மோதல்கள் காரணமாக பாதுகாப்பை தேடி சொந்த நாட்டை விட்டு ஏராளமானவர்கள் வெளியேறியதைத் தொடர்ந்தே சர்வதேச மட்டத்தில் அகதிகள் சட்டபூர்வமான குழுவாக வரையறுக்கப்பட்டனர். அகதிகளாக பிறநாட்டில் புகழிடம் கோருபவர்களுக்கு உணவு, பாதுகாப்பு, தங்குமிட வசதி, மருத்துவ வசதி வழங்க வேண்டுமென ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் அகதிகளுக்கான உயர்ஸ்தானிகராலயம் 1951ஆம் ஆண்டு தனது 8ஆவது கூட்டத் தொடரில் அகதிகள் தொடர்பான சட்டவாக்கத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளது.

அவ்வாறே, உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்து தமது வீடு, வாசல், காணி, வசதியான வாழ்க்கையை இழந்து தற்காலிக கொட்டில்கள், மதவழிபாட்டுத்தளங்கள் மற்றும் பாடசாலைகளில் வாழ்ந்து வரும் மக்களை சொந்த இடங்களில் மீள குடியமர்த்தப்பட வேண்டுமெனவும் பரிந்துரைக்கப்படுகிறது. இப்பரிந்துரையில் நூற்றுக்கு 25 சதவீதமேனும் இலங்கையில் நடைமுறைப்படுத்தப்படவில்லை என்பதே உண்மை.

இலங்கையில் சுதந்திரத்திற்கு முன்னரும், பின்னரும் இன முரண்பாடுகள் தேசிய தலைவர்களால், வளர்த்து எடுக்கப்பட்ட இனவாதம் பல கட்டங்களில் இன மேதல்களாக உறுவெடுத்தது மாத்திரமல்லாமல் சிறுபான்மை சமூகத்திற்கு எதிராக கொண்டுவரப்பட்ட அரசியல் நடவடிக்கைகள், தனி சிங்கள மொழிச்சட்டம், மலையக மக்களின் வாக்குரிமை பாக்கப்பட்டமை, பௌத்த மதம் அரசு மதமாக்கப்பட்டமை, புனித பூமி சட்டம் மற்றும் பல்கலைக்கழக வெட்டுப்புள்ளி தெரிவு போன்றவைகள் தான் உள்நாட்டில் யுத்தம் ஏற்படுவதற்கு காரணமாக அமைந்தது.

உள்நாட்டு மோதல் இடம்பெற்ற வேலை 1990ஆம் ஆண்டு ஒக்டோபர் 30 அன்று உடுத்த உடையுடன் குறுகிய கால அவகாசத்துடன் வட மாகாண முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்டனர். அவர்கள் இன்னும் அகதி வாழ்க்கை

வாழ்ந்து வருகின்றமை மிகவும் கவலைக்கிடமாக உள்ளது. இந்நிலைமை எம்மில் எத்தனை பேருக்கு தெரியும்.

அன்று வெளியேற்றப்பட்ட முஸ்லிம்கள் செய்வதறியாது தங்களது உயிர்களையும், உடமைகளையும் பாதுகாத்துக் கொள்ளும் முகமாக கடல், தரை வழியாக வெளியேறி அகதியானார்கள். இவ்வாறு வெளியேற்றப்பட்ட மக்களுக்கு உணவு, உடை, அடிப்படை வசதிகள், தற்காலிக வீடு வாசல் போன்ற வசதிகளை சர்வதேச செஞ்சிலுவைச் சங்கம், இலங்கை செஞ்சிலுவைச் சங்கம், மற்றும் ஐக்கிய நாடுகள் அகதிகளுக்கான உயர்ஸ்தானிகராலயம் என்பன செய்து கொடுத்தன.

அது மாத்திரமல்ல, உலக உணவு திட்டம் மூலம் இம்மக்களுக்கு மாதாந்தம் உலர் உணவகள் வழங்கப்பட்டன. அவ்வாறே, யுனெஸ்கோ நிறுவனத்தினால் கல்வி கற்பதற்கான வசதிகள் செய்து கொடுக்கப்பட்டது. சுமார் நான்காண்டுகளுக்கு பின்னர் முன்னாள் சனாதிபதி சந்திரிக்கா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்கவினால் இடம்பெயர்ந்த முஸ்லிம்களுக்கான செயலகம் ஒன்று உருவாக்கப்பட்டு அதனுடாக அம் மக்களின் தேவைகள், குறைநிறைகள், ஓரளவில் நிவர்த்தி செய்யப்பட்டது.

அதன் பிறகு ஒரு தசாப்தகாலம் கடந்த போதும் மீள்குடியேற்ற விடயத்தில் எவ்வித மாற்றமும் ஏற்படவில்லை. குறிப்பாக அம் மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த மீள்குடியேற்றத்துக்கு பொறுப்பாக இருந்த அமைச்சர், பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள், மாகாணசபை உறுப்பினர்கள் இருந்த போதும் இந்த விடயத்தில் ஆக்கபூர்வமான செயற்பாடுகளை முன்னெடுக்கவில்லை. 1990 முஸ்லிம்களுடைய வெளியேற்றம் தொடர்பான விடயங்கள் சர்வதேச மட்டதிற்கு கொண்டு செல்லப்படவில்லை என்பதை இந்த இடத்தில் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அகதிகளாக நாட்டை விட்டு வெளியேறி பிற நாட்டில் தஞ்சமடைந்துள்ள மக்கள் செந்தம், பந்தம், தாய் மொழி மற்றும் கலாசாரம் அனைத்தினையும் இழந்து வாழ்ந்து வரும் நாட்டின் மொழி, கலாசாரம், சட்டதிட்டங்களை பின்பற்றி வாழ்கின்ற துர்பாக்கிய நிலைமை காணப்படுகின்றது.

இறுதி யுத்தத்தின் போது பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு நிவாரணம், நடவடிக்கை, அடிப்படை வசதிகள் போன்ற விடயங்களில் நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும் என சர்வதேச நாடுகள் இலங்கை மீது தொடர்ச்சியாக அழுத்தங்களைக் கொடுத்து வந்தது. அதன் பிரகாரம் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு சாதகமான நடவடிக்கைகளையும் சர்வதேச மட்ட அழுத்தங்களை குறைப்பதற்காக வேண்டி முன்னாள் சனாதிபதி மஹிந்த ராஜபக்ஷ அவர்களினால் ஆணைக்குழு விசாரணை சட்டத்தின் அத்தியாயம் 393 பிரிவு 2 ஏற்பாடுகளுக்கு அமைவாக

ஜனாதிபதி சட்டத்தரணியும், ஓய்வுபெற்ற சட்டமா அதிபருமான சித்ரா ரஞ்சன் த சில்வா அவர்களின் தலைமையில் 7 பேர் கொண்ட குழுவினரை 2010 மே மாதம் 15ஆம் திகதி கற்றுக் கொண்ட பாடங்கள் மற்றும் நல்லிணக்கம் பற்றிய ஜனாதிபதி விசாரணை ஆணைக்குழு ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.

இக்குழுவானது 2002ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி 21ஆம் திகதி அமுலுக்கு வந்த போர் நிறுத்த ஒப்பந்தம் முடிவடைந்தமைக்கு வழிவகுத்த காரணங்கள், சூழ்நிலைகள் மற்றும் அதனைத் தொடர்ந்து 2009 மே மாதம் 19ஆம் திகதி வரை இடம்பெற்ற சம்பவங்களை விசாரணை செய்யக்கூடியதாக இருந்தது. சித்ரா ரஞ்சன் த சில்வா அவர்களின் தலைமையில் நாட்டின் பல பாகங்களிலும் தனது பல அமர்வுகளை ஏற்பாடு செய்து விசாரணைகளை பலமுனையில் மேற்கொண்டு தனது இறுதி அறிக்கையினை 2011 நவம்பர் மாதம் 15ஆம் திகதி பல பரிந்துரைகளுடன் கையளித்தது.

LLRC

9.194 அரசாங்கம், இடம்பெயர்ந்த முஸ்லீம்கள் தாமதமின்றி வடக்கு மாகாணத்தில் உள்ள தமது சொந்த இடங்களுக்கு திரும்புவதற்கு துணை செய்ய வேண்டும்.

9.195 எல்.ரி.ரி.ஈ யினால் அழிக்கப்பட்ட அல்லது சேதமாக்கப்பட்ட பள்ளிகள், வீடுகள் மற்றும் பாடசாலைகள் என்பவற்றை மீள் அமைப்பதில் உதவுவதற்காக உடனடி நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் எடுக்க வேண்டும்.

9.196 “பழைய உள்நாட்டில் இடம் பெயர்ந்த மக்களின்” நிலைமைகளை கையாளும்போது இலங்கை அரசாங்கம் அதன் அபிவிருத்தி பங்காளிகளின் ஒத்துழைப்புடன் நேர்மை மற்றும் பாரபட்சமின்மை ஆகிய கோட்பாடுகளை கணக்கில் எடுக்க வேண்டியது கட்டாயமாகும்.

இப்பரிந்துரை 21 வருடத்துக்கு பிறகு பரிந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது. பரிந்துரைகளின் பிரகாரம் பாதிக்கப்பட்ட வடமாகாண முஸ்லிம் மக்களின் ஒரு சில பகுதியினர் 2012 ஆம் ஆண்டில் தான் தமது சொந்த இடங்களில் மீள் குடியேற்றப்பட்டனர்.

மீள் குடியேற்றப்பட்ட இம்மக்கள் உளவியல் ரீதியாகவும் பௌதீக ரீதியாகவும் எதிர்கொண்ட சவால்கள் ஏராளம். இன்னும் மீள் குடியேற்றப்படாமல் தற்காலிக அகதி முகாம்களிலும் வாழ்ந்து வரும் போதியளவு அடிப்படை வசதிகள் இல்லாமல் மிகவும் சிரமத்துக்கு மத்தியில் அகதி வாழ்க்கை வாழ்ந்து வருகிறார்கள். அந்த அடிப்படையில் புத்தளம், கரம்பை, ஏத்தாள, ஆழங்குடா, பள்ளிவாசல்துறை மற்றும் கொழும்பு மாவட்டத்தின் மட்டக்குளி

பகுதியில் காக்கப்பள்ளி, கிழக்கு மாகாணத்தின் பாலமுனை, குருநாகல் மாவட்டத்தின் மல்வபிட்டி, கம்பஹா மாவட்டத்தின் வத்தளை அக்பர் டவுண், திஹாரி உட்பட பல பிரதேசங்களில் இடம்பெயர்ந்த மக்கள் விதறி வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

யுத்தத்தினால் பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு இந்திய அரசாங்கத்தினால் நிர்மாணிக்கப்படும் வீட்டுத் திட்டத்திலும் வடமாகாணத்தில் இருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்ட முஸ்லிம்கள் கவனத்தில் கொள்ளப்படாமை வருத்தத்திற்குரிய விடயம் என்பதுடன் முல்லைத்தீவு, வவுனியா, யாழ்ப்பாணம் முஸ்லிம்கள் தங்களது சொந்த இடத்தில் மீள்குடியேறும் போதும் தங்களது காணிகளை சுத்தம் செய்யும் போது சொல்லெண துயரத்தை அனுபவித்து வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

அவ்வாறே, மன்னார் மாவட்டத்தில் சிலாவத்துறை, மரிச்சிக்கட்டி, வேப்பங்குளம் போன்ற பகுதிகளிலும் அம் மக்கள் மீள்குடியேறுவதற்கு முயற்சிகள் மேற்கொண்ட போதும் பெரும்பான்மை சமூகத்தின் ஒரு சிலரின் இனவாத கொள்கையின் காரணமாக பொய்யான பழிகள் சுமத்தப்பட்டு வருகின்றன. அகதிகளாக்கப்பட்ட மக்கள் விலபத்து தேசிய பூங்காவை அழிக்கின்றார்கள், அதில் அத்துமீறி மீள்குடியேற்றங்களை அமைக்கின்றார்கள் மற்றும் காணித்திருடர்கள் போன்ற குற்றச்சாட்டு முன்வைக்கப்படுகிறது.

விலபத்துவை அண்டிய பகுதிகளிலும் பாதுகாக்கப்பட்ட பூமி என 2011.34 இலக்கம் கொண்ட 2017 மார்ச் 24ஆம் திகதி வெளியிடப்பட்ட விசேட வர்த்தமாணி அறிவித்தல் மூலம் அறிவிக்கப்பட்டதைத் தொடர்ந்து பூர்வீகமாக வாழ்ந்து வந்த பல முஸ்லிம்களின் வீடுகள் மற்றும் காணிகள் அரசாங்கத்தினால் சுவிகரிக்கப்பட்டது. வடமாகாணத்தில் இருந்து விரட்டியடிக்கப்பட்ட முஸ்லிம்களுக்கு இவ்விதம் பல்வேறு தடைகள் ஏற்பட்ட வண்ணமே உள்ளன.

சர்வதேச அளவில் கூட அகதிகள் நினைவுகூறப்பட வேண்டுமென்பதற்காக ஐநா அகதிகளுக்கான உயர்ஸ்தானிகராலயம் 1951ஆம் ஆண்டு அகதிகளின் நிலை தொடர்பான தீர்மானித்தின்படி 2000ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 4ஆம் திகதி 81ஆவது கூட்டத் தொடரில் திருத்தியமைக்கப்பட்ட 55.76 சட்டத்தின் படி ஜன் மாதம் 20ஆம் திகதி சர்வதேச அகதிகள் தின பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. அதிகளுக்குரிய அந்தஸ்தினை சர்வதேசம் வழங்கியுள்ள போதும். இத்தினத்தில் கூட இம்மக்கள் நினைவுகூறப்படாமல் உள்ளது மிகவும் வேதனைக்குரியது.

2014ம் ஆண்டு உள்நாட்டில் இடம்பெயர்ந்தோரை அதிகமாக கொண்ட நாடுகளின் பட்டியல் இலங்கை மூன்றாவது இடத்தில் உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

இந்த மக்களின் அகதி வாழ்வுக்கு ஒரு முற்றுப்புள்ளி வைக்க சர்வதேசமும் அரசும் எப்போது நடவடிக்கை எடுக்கப்போகிறது? தம் சொந்த இடத்தில் மீள்குடியேற்றப்பட்டு முன்னைய வாழ்க்கையைப் போல ஒரு சௌகரியமான வாழ்வை வாழ்வோம் என்ற கனவு காணல் நீரைப் போன்றே தொடருமா?

பாரிய மோசடி, ஊழல் அதிகார துஸ்பிரயோகம், அரசு சொத்துக்கள் மற்றும் சிறப்புரிமைகளை துஸ்பிரயோகம் செய்தமை தொடர்பாக விசாரணை செய்தல் சனாதிபதி ஆணைக்குழு

காணாமல் போனவர்களின் முறைப்பாடுகள் விசாரணை செய்யும் சனாதிபதி ஆணைக்குழு திறைசேரி

முறிகளை வழங்குதல் தொடர்பாக பரீட்சித்துப் பார்க்கும் மற்றும் புலனாய்வு செய்யும் சனாதிபதி புலனாய்வு ஆணைக்குழு

இது போன்ற ஆணைக்குழுக்களை நியமித்து அதன் மூலம் தீர்வினைப் பெற்றுக்கொள்ள அரசுக்கு முடியுமனால் 27 வருடம் பூர்த்தியாகியும் அகதி என்ற நாமத்துடன் வாழும் மக்களின் மிள் குடியேற்றத்துக்கான சனாதிபதி ஆணைக்குழு ஒன்று நியமித்து அதன் மூலம் என் தீர்வு காணப்படவில்லை . இவர்களின் வாழ்வில் எப்போது விடியல் ஏற்படும். ஏன் அரசும் சர்வதேசமும் வடபுல முஸ்லிம்களின் மீள்குடியேற்ற விடயத்தில் மந்த கதியில் செயற்பட்டு வருகிறது.

පාර්ලිමේන්තු විවාද

(හැන්සාව)

නිල වාර්තාව

(අශෝචිත පිටපත)

1990 இல் இலங்கை ஜனநாயக சோஸலிச குடியரசின் பாராளுமன்றத்தில் நாம் மட்டும்தான் ஒட்டு மொத்த முஸ்லிம்களுக்காகவும் பேசுவல்லவர்கள் என்று மார்தட்டி இறுமாப்புடன் இருந்த இஸ்லாமிய தலைமைத்துவம். வடக்கு கிழக்கில் முஸ்லிம்களுக்கு ஆயுததாரிகளால் ஏற்பட்ட இழப்புகள் பற்றி வாய்பேசா மடந்தைகளாக அமைதி காத்தபோது நான் இருக்கின்றேன் உங்களுக்காக என்று பாராளுமன்றத்தையே முஸ்லிம்கள் பக்கம் திரும்பிப்பார்க்கச் செய்த ஒரே ஒரு மனிதர் வடக்கு கிழக்கு முஸ்லிம்கள் என்றுமே மறக்க முடியாத அல்ஹாஜ். ஏ.எச்.எம். அஸ்வர் அவர்கள்.

අත්තර්ගත ප්‍රධාන කරුණු

සරු ජී. එම්. ඉස්මිල්ලි විනයානේ හෙදලේඛ කරුණු සැඟවී ඇත.

සල්ලුබලේ කාර්යාලය:

ලකුණු, කුලකොට්ටි මුස්ලිම් ජනතාවගේ අභ්‍යන්තර කාර්යාලය

1990
මහීස් බේදුලාචකය

ප්‍රකාශණය : උතුරු මුස්ලිම් වරුන්ගේ සංවිධානය

1990 මිනිස් බේදවාචකය

ප්‍රථම මුද්‍රණය : 2018 ඔක්. 26

ISBN : 978-955-71476-0-4

ප්‍රකාශනය : උතුරු මුස්ලිම්වරුන්ගේ සංවිධානය

AMEEN M RILAN

Dip in Journalism (Col.)
සංස්කරණය : කතෘ සතුටු

මුද්‍රණය:

සී/ස ස්ටාර් පබ්ලිකේෂන්ස් පුද්. සමාගම

අංක 47, ජයන්ත විරසේකර මාවත,

කොළඹ 10.

ෆෝන්: 011 2347477

විද්‍යුත් තපෑල: starpbl@gmail.com

පෙරවදන

නූතන ලෝකය දෙස විමර්ශනාත්මකව බලන විට විවිධ වාර්ගික, ආගමික සහ සංස්කෘතික සමූහයන් එහි ගැඹිව ඇතිබව නිරීක්ෂණය වේ. අද වන විට හඳුනාගෙන ඇති ලොව බොහෝ රටවල් මෙම වර්ගීකරණයට යටත් ය. විෂම ජාතිය සමාජයන්හි ජනවාර්ගික අන්තර් සබඳතා පිළිබඳ අවධානය යොමු කිරීමේ දී හඳුනාගත හැකි පොදු තත්වය නම් ගැටුම් දක්වා වර්ධනය වූ ප්‍රතිවිරෝධී අන්තර් සබඳතාවල එකරාශී වීමකි. විශේෂයෙන්ම 1990 දශකයේ බොස්නියාවේ ක්‍රෝචිසියන් , සර්බියා හා මුස්ලිම් සමූහ අතර පැවති ප්‍රචණ්ඩ ජනවාර්ගික ප්‍රතිවිරෝධතා එම සමාජයන් තුළ ඇති කළ හානිදායක බලපෑම අපි දනිමු. රටක් වශයෙන් ශ්‍රී ලාංකිකයන් අද කුමන තත්වයක සිටියද පශ්චාත් යටත් විජිත ලංකා සමාජයේ දෙමළ ජනවාර්ගික සමූහය තුළ මතුවන දුක්ගැනවිලි, විරෝධතා පසුව ප්‍රචණ්ඩ ගැටුමක් දක්වා වර්ධනය වූ ආකාරය අපට පහසුවෙන් අමතක කළ නොහැකිය. තවද දකුණු සුඩානයේ සිත්කා සමූහයට එරෙහිව මුස්ලිම් කණ්ඩායම්වල ගැටුම්කාරී ප්‍රතිචාර අපි කියවා ඇත්තෙමු.

මේ ආකාරයට අදහන විශ්ව සමාජයෙහි සදානතික සලකුණක් ලෙස සාමාන්‍යකරණය වී ඇති ජනවාර්ගික අරගල විසි එක්වන සියවසේ මානව සමාජයට ද දැඩි බලපෑමක් එල්ල කරමින් තිබේ. එ අනුව පැහැදිලි වන්නේ ජනවාර්ගික අර්බුදය නූතනයේ මිය යමින් නොපවතින ප්‍රපංචයක් වී ඇති බවය. එමෙන්ම මෙම තත්වය සංවර්ධනය වෙමින් පවතින කලාපයට පමණක් නොව සංවර්ධනය වූයේ යැයි පිළිගැනෙන කලාපයට ද පොදු බව විදහාමාන වේ.

මෙබඳු තත්වයක් යටතේ මෙම කෘතියෙහි (කෘතියේ නම) කතුවරයා (කතුවරයාගේ නම) ජනවාර්ගික සබඳතාවල ව්‍යුහාත්මක ස්වරූපය මතුකිරීමට ගත් උත්සාහය ප්‍රශංසනීය යි. ජනවාර්ගිකත්වය හා ජනවාර්ගික ගැටුම් පිළිබඳව සිංහල මාධ්‍ය යෙන් ලියවී ඇති කෘති අතර මෙම කෘතිය ද විශේෂ ස්ථානයක් හිමිකරගනු ඇතැයි විශ්වාස කරමි. එමෙන්ම මෙම විෂය පථය පිළිබඳව උනන්දුවක් දක්වන විද්‍යාර්ථීන්ට පමණක් නොව පොදු මහජනතාවට ද මෙය අගනා මග පෙන්වීමක් ලබාදෙනු ඇතැයි සිතමි.

මිලින්ද මායාදත්ත
 රාජ්‍ය භාෂා දෙපාර්තමේන්තුව
 රාජගිරිය

හැදින්වීම

හිතවතුනි,

අප සමාජයේ උතුර, දකුණ, බටහිර, නැගෙනහිර කියා ප්‍රදේශ සලකනුවලින් හදුන්වන කොට එ හා සම්බන්ධ වන ජන වර්ගයා ද හදුන්වා දී ඇති බව කරුණු කාරණා කියවීමේදී වැටහී යනවා. ශ්‍රී ලංකාව මාතෘභූමිය හැටියට ගෙන එහි ජීවිත වන සියලුම ජාතීන්ට සහ ආගම්වලට රිසි සේ හැසිරීමට, තම අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමට, ඔවුන්ට නිදහසක් තිබෙනවා. සාමාන්‍ය ජනතාවගේ එදිනෙදා ජීවන කටයුතුවලට අඩම් තේට්ටම් කිරීමට අනෙක් වර්ගයාට කිසිසේත්ම ප්‍රච්චිත කමක් ඇත්තේ නැහැ. රටේ පවතින නීතිය සියළුම රටේ පුරවැසියන්ගේ කටයුතු ආරක්ෂා කරන නීතියක් විය යුතුය.

නමුත් දේශපාලන මැදිහත්වීම් සමගම ඉතා හොඳ සම්බන්ධතා පවත්වා ගෙන හැකිව තිබූ මෙම එකමුතුකම දෙදරා නොයෙක් ප්‍රශ්න පැන නැගී ඇති බව අපට දැන් හොඳටම අවබෝධ වී තිබෙනවා. සියළුම ප්‍රශ්න හදුනාගෙන එවාට සුදුසු පියවර ගත යුතුව තිබියදී නොයෙක් භාෂා කථා කරමින් එකිනෙකා අතර අසමගිය දිගින් දිගටම වර්ධනය කරමින් පවතිනවා.

එකම පොතකින් අප රටේ සියළු කියවීමට අවස්ථාව ලබා දීම නිසා මෙය හැම භාෂාවකම කථා කරන අයට කියවිය හැකි කෘතියක් බව පත්වෙනවා.

එහි වටිනාකම ඉතා ඉහලයි. අවබෝධයක් එකට ඉදිරියට රට රැගෙන යාම සඳහා අප සියළු භාෂා කථා කල ද, එකම රටක ජීවත්වන සහෝදර ප්‍රජාව එකට බෙදා හදා ගැනීම හරියට අහසේ පායන දේදුන්නක් වගේ එහෙමත් නැත්නම් බුදුරාජානන් වහන්සේගේ ශරීරයෙන් නික්මුණු රජුම් මාලාව වගේ, එය ප්‍රධාන කර ගෙන හැදී ඇති බෞද්ධ කොඩිය වාගේ, සියළු දේ සියළු ප්‍රජාව එකට එකතු වූ විට එය ඉතා දර්ශනීය වූ රූපයකි. සැමගේ අදහස් වටින්නේය. සැමගේ ජීවිත වටින්නේය. සැමගේ ප්‍රශ්න විසඳිය යුතුය. සැමගේ ජීවිත වලට යහපත උදා විය යුතුය.

වෛද්‍ය වන්දිමා විජේගුණවර්ධන
PHD, MD දේශපාලන විග්‍රහායල විශ්වවිද්‍යාල කතිකාචාරය
මානව හිමිකම් ක්‍රියාකාර

සුභ පැතුම්

ලෝකය පුරා ජනවාර්ගික ගැටුම් හා අර්බුද නිමක් නැත. එය පසුගිය ශතවර්ෂය සමඟ සසඳා බලන කල තියුණු ලෙස වැඩි වෙමින් තිබේ. මෙයට හේතුව වී ඇත්තේ දෙවෙනි ලෝක යුද්ධයෙන් පසුව ඇති වූ සම්මුතීන් බිඳ වැටෙමින් ලෝක සමතුලනය වෙනස්වීමය. එය 1970 දශකයේ අගභාගයේ සිට වර්ධනය වෙමින් 80 දශකයේදී බිඳවැටීම් රාශියක් හා නව මතුවීම් පෙන්නුම් කලේය. එය ඇතැම් ලෝක බුද්ධිමතුන් එදා දුටුවේ විවෘත ආර්ථිකයත් සමඟ පෙලගැසෙන ලෝකය බාධක මැඩගෙන මිනිසත් සාහතිය මෙලෙව සුවර්ගයක් බවට පත් කිරීමේ වාතාවරණය සකස් කර ගත් බවය. නමුත් වසර 30කට පසු ආපසු හැරී බලනවිට එ පැතුම් සියල්ල අ!ඵ දුච්ඡි බවට පත්වී ඔවුන් පලකල අදහස් සංශෝධනය කර නැවත ඉදිරි පත් කරමින් තිබේ. ලෝකය පුරා එකම ගිණිගොඩක් ඇවිලෙමින් තිබේ. අද මැද පෙර දිග දැවී විනාශවී ඇත. හැම රටක් තුලම ගිණි පුලිඟු නලියමින් තිබේ. සිරිසාවේ, මියන්මාරයේ, පලස්තීනයේ පෙන්නුම් කරන්නේ මිහිපිට අපායක ස්වරූපයකි.

ලංකාවේ ජනවාර්ගික ගැටළුවේ පුපුරායාමේ ආරම්භය සනිටුහන් වන්නේ විවෘත ආර්ථිකය සමාජයට බලහත්කාරයෙන් ගිල්වීමට ගත් පසුබිම තුලය. එහි ප්‍රතිඵලය උතුරට පමණක් නොව අදටත් දකුණටද ඇදවැටුණු බේදවාචකයකි. 30 අවුරුදු කටුක යුද්ධයක් හරහා ගමන් ගත් ශ්‍රී ලංකාව අප රටේ පමණක් නොව අසල්වැසි රාජ්‍ය නායකයින්ද අප රටේ පාලකයින් රැසක්ද බිලි ගනිමින් රටම මිහිපිට අපායක බවට පත්වූ යුගය අවසන් වූයේ ශ්‍රී ලංකාවේ සිවිල් ජනතාව මුදවා ගැනීම සඳහා නොකරම බැරී යුද්ධයක් බවට මුළු සමාජයම එක්ව මුහුණ දුන් සමයකදීය. එම ගමනේ දේශපාලන නායකත්වය අභිගරු ජනපති මහින්ද රාජපක්ෂ මැතිතුමාට ගැනීමට සිදුවූ බව අවිවාදිතය.

එළු 1990 මිනිස් බේදවාචකය මුලින්පුටා දැමීම නැමති මෙම කෘතියේ කතුවරයා දිගු කලක් අප ඇඟුරු කළ යුද්ධයේ කටුක වින්දිතයෙකි. ඔහුගේ හිතතුල නලියන අදහස් පමණක් නොව සිරුර තුලත් ජනවාර්ගික යුද්ධයේ බියකරු කැලැල් ඇති බව කෘතිය කියවා බැලීමේදී සැක හැර දැක ගත හැකිය. ඔහුගේ පීවන පරිසරය සමඟ, ජනවාර්ගික මුස්ලිම්වරුන් මුහුණ දුන් අභියෝග යන්ද එයට පිලියම ලෙස බහුතර ජනතාව සමඟ සම්පව වැඩකටයුතු කිරීම හැර වෙනත් මාවතක් නොමැති බවද අත්දැකීම් ඇඟුරින් විග්‍රහ කර තිබේ.

එසේ වුවත් ජනවාර්ගික ගැටුම් අවුලවන මුල බීජයන් අප රට තුල නිර්මානයවූවාට වඩා විවෘත ආර්ථික මතවාද සමඟ පිටතින් ආනයනය කර මෙහෙයවන බව පෙනෙන්නට තිබේ. ජනවාර්ගික අසමාගිය සැකසීම ආර්ථික දර්ශනයත් සමඟ බැඳුණු විදේශිකයින්ට ජනතාවගේ දේපොල විකුණාදැමීමක් බවට වර්තමානය වන විට පත්වෙමින් තිබේ. එය එදා සිදුවූ ධර්මා නගරයේ

අමිහිරි සිදුවීම් මෙන්ම මෙදා වැඩි දුරටත් කරැණු හෙලිවෙමින් පවතින දිගන වාර්ගික ගැටුම්වල මූලයන් ආනයනික බව සැමටම අනාවරණය වෙමින් තිබේ.

ශ්‍රී ලාංකික ජාතියක් ලෙස පෙනී සිටීමෙන් තැර කිසිවෙකුටත් ලාංකික ජනවාර්ගික ගැටුම්වලට ස්ථිරසාර විසඳුම් සෙවීම උගතටය. බටහිර බලවේග උපදෙස් දෙන්නේ වෙන්වීමෙන් එය විසඳා ගත හැකි බවය. නමුත් එය මිත්‍යාවකි. එයින් සිදුවන්නේ එම බලවේගවලට යටපත්වූ කලාප ඇති කර ගැනීම හා ඒ තුළ ගෝලීය දේශපාලනික යුද්ධමය ආධිපත්‍යයන් වැපිරීමත් සමීපත් මිලට ගැනීමය. එනිසා වෙන් වූ කිසිදු රටකට කලාපීය වශයෙන් යටපත්වීම තැර සුගතියක් නැත. ලංකාවටද එය පොදු සාධකයකි. එනිසා බහුතර ජනතාව සමඟ සමීපව ඇසුරු කිරීම, ජෛශ්වමය දැනුවත් වර්ධනය කර ගැනීම, අනන්‍ය විශ්වාසය අවබෝධය මත සංස්කෘතික අනන්‍යතාවයන් අදුනාගනිමින් හෘදයාගමව එකිනෙකා වැළඳ ගැනීම, යනාදී ගුණධර්මයන් රැසක් ඔස්සේ ශ්‍රී ලාංකික ජාතියක් වෙනුවෙන් සියලු බාධක ඔස්සේ එක්ව පියවර තැබිය යුතුය. මෙහිදී සමානතාවය හා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී වටපිටාව අත්‍යවශ්‍ය සාධකයකි. එබැවින් මෙම කෘතිය සිංහල කියවන නව පරපුරට අනෙකා අවබෝධකර ගැනීමේ අත්පොතක් වනු නිසැකය.

පී.වී.ඩී.තිලකසිරි (ශාස්ත්‍රපති කොළඹ වි.වි.)
ප්‍රධාන කතෘ ශක්තිය

පටුන

1990 වසරේ මහීස් බේධවාචකය මුලිනුපුටා දැමීම.....	1 - 45
උතුරු පලාත් මුස්ලිම්වරුන් පිටමන් කිරීමේ ආර්ථිකපරිහානිය ආචාර්ය හිස්බුල්ලා මහතාගේ සටහන.....	46 - 51
නැවත පදිංචි කර නැත පැවැත්වෙන සරණාගත ජීවිතය.....	52 - 55
පාර්ලිමේන්තු කාතාව එ එච් එම් අස්වර.....	56 - 61

1990

මිනිස් බේදවාචනය

මුලනුපුටා දැමීම

ශ්‍රී ලංකා ඉතිහාසයේ මුස්ලිම්වරුන්ගේ ලේ පැලීමේ තැවරුණු බොහෝ කාල පරිච්ඡේද තවත් වසරක් ලෙස 1990 ප්‍රචලිතය. එම කාලය දෙමළ ඊලාම් විමුක්ති කොටිත් විසින් මුස්ලිම්වරුන් පොරකයට ගෙන ගිය වර්ෂයකි. එය එක්සත් ජාතික පක්ෂයෙන් පාලන සමය විය. කොටිත්ගේ ස්වර්ණමය යුගයක් වූ එම කාලය වේලුපිල්ලේ ප්‍රභාකරන් ජර්මනියේ ඇඩොල් හිට්ලර්ගේ අවිවුචේ වාක්තු කළ අයෙකු බවට තමාව හඳුන්වා දුන් කාලයක් ද විය. නාසි හමුදාවට අපි දෙවෙනි නොවන්නෙමුයි කියමින් ඔවුන් ද අභිබවා යමින් මුස්ලිම්වරුන්ගේ රුධිරය වැහැරවීම තමන් ප්‍රිය කරන කාර්යයක් ලෙස පෙන්වමින් මිනී මැරීම්වල මංකොල්ල කිරීම මිනිස් පැහැරීම්ල කපපම් ගැනීම්ල හා මිනිසුන් අතැර දැන් කිරීම් ආදිය. අපේ ප්‍රතිපත්තිකෙයකි යනුවෙන් පෙන්වමින් උතුරු නැගෙනහිර අපේ ජනතාව වෙනුවෙන් අපම මනාප දෙයක් කළ හැකි බවත් පෙන්වා සිංහල ජනතාව මෙන්ම මුස්ලිම් ජනතාවද තමන්ගේ පරම හතුරන් බවත් පෙන්වුම් කලේය. ඊලම් ප්‍රදේශයේ තමන්ගේ පාලනයට ඇතුළත් ප්‍රදේශයේ තමන්ට කැමති ඕනෑම දෙයක් කළ හැකි බවත් ඒ ගැන කිසිවෙකුට ප්‍රශ්න කිරීමට නොහැකි බවත් කියමින් මුලික අයිතිවාසිකම් පවා උල්ලංගනය කරමින් තමන් ගැන තමන්ම ප්‍රකාශයට පත් කරගත් අවුරුද්ද 1990 වර්ෂයෙකි.

මෙම කෘතිය 1990 වසරේ සිදුවූ විශේෂ සිදුවීම් කීපයක් හා උතුරෙන් මුස්ලිම්වරුන්ව පිටහල් කරමින් වාර්ගික ශුද්ධ කිරීමක් කළ අමානුෂික ක්‍රියා මාර්ගය මුල් කර ලියවුනකි. 1990 ට පෙර හා 1990 පසුව සිදුවූ සිද්ධීන් විශාල වශයෙන් ඇතුළත් නොකළ බවද අවධානය යොමු කළ යුතුය. උතුරේ සිදුවූ ඉතාමත් විශේෂ සිදුවීම් එහෙත් කථා බහට ලක් නොවූ වැදගත් කරුණු විස්තර සහිතව සඳහන් කිරීමට යෙදුන අතර කඩින් කඩ සිදුවූ අනන්ත අප්‍රමාණ සිදුවීම් රාශයක් කෙරෙහි සඳහන් වී නොමැත. 1990 වසරේ ප්‍රසිද්ධියේ මුස්ලිම් ජාතිකයින්ට එරෙහිව මුදාකළ ප්‍රචන්ඩ ක්‍රියා කීපයක් පමණක් මෙම කෘතිය ලිපියේ සංස්කරණය කර ඇත.

1990 මිනිස් බේදවාචනය - උතුරු පලාත් මුස්ලිම් ජනතාව පිළිබඳ සටහන් ගොඩ පිට

1970 වසරේ ආශ්‍රිත සන්නද්ධ සටන් ආරම්භ වීමත් සමග ද්‍රවිඩ විමුක්තිකාමීන් ලෙස දෙමළ සන්නද්ධ කල්ලිදි බිහිවන්න පටන් ගත්තේය. ඒ හැම කල්ලියකම තම තමන්ගේ අභිමතය පරිදි කල්ලි නායකයින්ගේ වින්තනයන්ට අනුව ක්‍රියාත්මක විය. ඒ ගැන කිසිම සංවිධානයකට බාධකයක් හෝ පාචාදීමක් හෝ මුස්ලිම් වරුන්ගෙන් සිදු නොවීය.

හැකිනම් දෙමළ සන්නද්ධ කණ්ඩායම්වලින් එකක් ගැන හෝ ඔවුන්ගේ සතුරන් ලෙස අදහස් කරන කිසිවෙකුට මුස්ලිම්වරුන් විසින් පාචාදෙනු ලැබූ වේයැයි සාධක සහිතව නම් ඇත්නම් විස්තර සහිතව ඉදිරිපත් කරන මෙන් අභියෝග කරමි.

එහෙත් දෙමළ අය විසින්ම දෙමළ අයව පාචාදී ඔවුන්ගේ ඇඟිල්ලෙන්ම ඔවුන්ගේ ඇස් වලට ඇණගන්නා ලද බව සත්‍ය තොරතුරු රාශියක් ඇත. එවිට සටනේ සතුරන් කවරෙක්ද යන්න හෙලිවේවි එසේ නැතුව පුහුල් ගෙබියක් බත් පිගාගේ සඟවමින් මුස්ලිම් තොපපි පෙරලනවුන් ලෙස මඩ ගසන අයට සාධක රහිතව කවරෙකු හෝ ලියන්නේ නම් හෝ අදහස් දක්වන්නේ නම් ඔහුගේ මානසිකත්වය ගැන පරීක්ෂා කළ යුතු අතර අපි සාධාරණ තොරතුරු තහවුරු කරමින් ඉදිරිපත් කරන්නෙමු.

මුස්ලිම් ජනතාව ජනාකීර්ණ ප්‍රදේශවල ගම්මාන ලෙස එක්තරා අන්දමක විනයකින් යුතුව ජීවත් වුවෝය. ඔවුන් වෙළඳාම වැනි ජීවනෝපාය ක්‍රම අතින් දෙමළ ජනතාව සමග සම්බන්ධයක් පවත්වාගෙන ගියද ආගම හා සංස්කෘතිකමය අතින් තම අනන්‍යතාව රැකගෙන ජීවත්වූහ. සමහර අවස්ථාවල ඒ ප්‍රදේශවල ජීවත් වූ බුද්ධිමතුන් සමහරෙක් මුස්ලිම් ජනතාවගේ නියෝජිතයින් ලෙස මුළු ශ්‍රී ලාංකික මුස්ලිම් ජනතාව වෙනුවෙන් පෙනී සිටියහ. 1980 වසරවල සන්නද්ධ සංවිධාන තම බලය ජනතාව අතරට ව්‍යාප්ත කරන්න දියත් කළ සටන්කාමී තරගයේදී කොටි සංවිධානය මුස්ලිම්වරුන් ඉලක්ක කරගත් වැඩ පිළිවෙල වෙනස් ස්වරූපයක් ගත්තේය. සමාජයේ ඉහල මට්ටමේ ජීවත් වූ උගතුන් හා බුද්ධිමතුන්ද ඝාතනය කරන ලදී. සමාජයේ කොන්වි සිටි පහත් මානසිකත්වයකින් සිටි තරුණයින්ව තෝරාගෙන ඔවුන් මාර්ගයෙන් මුළු මුස්ලිම් සමාජයම තාවකාලිකව පෙන්නුවහ.

කොටින් විසින් මොළය සොදනු ලැබූ මෙම මුස්ලිම් තරුණයෝද බලය පාවිච්චි කළහ. ඔවුන්ගේ මෙම මන්ද බුද්ධික වින්තනයට ගැලපෙන ගති පැවතුම් ඇති ඉස්ලාම් දහමට පටහැනි ක්‍රියාමාර්ග අනුගමනය කළ පිරිසක් ඔවුන් හා කළණ

1990 මිනිස් බෙඩ්මාලකය - උතුරු පළාත් මුස්ලිම් ජනතාව විලිබද සටනේ නොවූ පිටු

මිතුරන් ලෙස එක් වූහ. මෙවන් පිරිසක් සමාජයක නායකත්වය සඳහා පෙරමුණ ගෙන යනවිට ඇතිවන ප්‍රතිඵලය කෙසේ වේදැයි ඔබම සිතා බලන්න. (ඇමරිකාව හා පකිස්තානය එකව තල්ලොත් වරුන්ව නිර්මාණය කළායේ නීතියල සාධාරණයල ගැටළුවලට ප්‍රවේශ විය යුතු ආකාරය යන තැම දෙයක්ම කෙසේ ගමන් කරන්න ඇත්දැයි අනුමාන කරගන්න. මෙම ගමන බුද්ධිමතුන් වටහාගත්තේ නැත. ජනතාවගේ බිය ඔවුන්ගේ ලොකුම ආයෝජනය විය. කිසිවෙකු කිසිම අදහසක් ප්‍රකාශ කළ නොහැකි විය. එවැනි වාතාවරණයකදී එය මුලින් තේරුම් ගත්තේ මන්නාරම් දිස්ත්‍රික්කයේ මුස්ලිම් තරුණයන්ය. ඒ වකවානුවේ තනි මුස්ලිම් ගම්මානයක් වූ එරුක්කලම්පිටිය ශක්තිමත් තත්ත්වය පැවතුනේය.

1983 ජූලි 23 කපනයේ රජයේ හමුදාවට විරුද්ධ බිම්බෝම්බ ප්‍රහාරයක් සමග රජයේ හමුදාවේද සහයෝගය ඇතුළු දකුණේ සිංහල ජනතාවගේ සමහර කණ්ඩායම් හා අවස්ථාවාදීන් දෙමළ ජනතාව කෙරෙහි සීමාරහිත වූ ප්‍රචණ්ඩ ක්‍රියා වර්ධනය වී සාමාන්‍ය සිංහල සිවිල් ජනතාව හා මුස්ලිම් ජනතාවද එකව දෙමළ ජනතාව ආරක්‍ෂා කිරීමට ගත් අසීමිත උත්සාහයන් අධික විය. දෙමළ ජාතිවාදයෙන් උමතු වී කටයුතු කළ අයට මෙම සත්‍යය වැටහුනද සිංහල ජාතිවාදය පමණක් ඉස්මතු කරමින් ජනතාවගේ හැඟීම් තමන්ට වාසිදායක ලෙස හරවාගත් නිසා අත්දැකීම් ලද හුළු කොටසක් හැර මෙම සහජීවනයෙන් යුත් පිරිසකගේ අයහපත් ක්‍රියාදාමය හැමෝටම දැන ගන්න නොලැබීම දුර්භාග්‍යයකි 1983 ජූලි 23 කලබලයෙන් පසුව දෙමළ ආයුධ සන්නද්ධ සංවිධාන වල ජාතිවාදී දැක්ම මුඛහත් විය. විමුක්තිකාමි කොටි සංවිධානයේ වාචික නියෝගයට මුස්ලිම් ගම්මාන තම පාලනයට නතුකර ගැනීම ආරම්භ විය. සමාජයේ යන එන මං නැති තරුණ පිරිස් අවි බලයෙන් උතුරු නැගෙනහිර බලපෑම් ඇති කළා පමණක් නොව අනෙක් සංවිධානවලට වඩා කොටි සංවිධානයට වැඩි වශයෙන් මුස්ලිම් තරුණයින් එක් වීමටද අවස්ථාව උදා විය.

ගමේ පරිපාලනය ක්‍රම ක්‍රමයෙන් කොටි සංවිධානයට පක්ෂපාති වූහ. හුළු වශයෙන් පුහුණුව ලත් මොවුන් අතට පත්වීගෙන යන තයානක ගමනට ජයග්‍රාහීව එරෙහිවීමට මන්නාරමේ උගත් තරුණයෝ අදහස් කළහ. එම අවස්ථාවේ සන්නද්ධ කණ්ඩායම් මුස්ලිම් සමාජයට කරන බලපෑම් වලට මුහුණදිය යුත්තේ කෙසේද යන්න මුස්ලිම් ජනතාවට මුහුණ පෑමට සිදුවී ඇති ගැටළු සම්බන්ධයෙන් දැනුවත් කිරීමේ ක්‍රියා මාර්ගයක් සඳහා කොළඹ රන්මුතු හෝටලයේදී එහි අයිතිකරු වන ඩබ්ලිව්.එම්. අමීර් මහතාගේ ප්‍රධානත්වයෙන් තදීසි රැස්වීමක් පවත්වන ලදී. මුස්ලිම්

1990 මහින්ද රෙගිවරාජය - උතුරු, පලාත් මුස්ලිම් ජනතාව පිළිබඳ සටහන් හොඳු පිටු

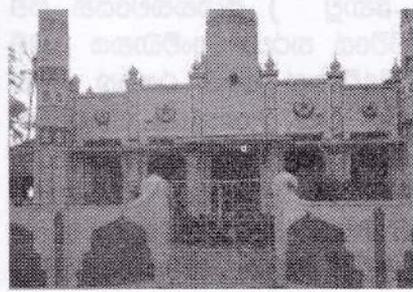

සමාජය තුළට කාවද්දන තැම ගැටළුවක් ගැනම අවධානය යොමුකර සාකච්ඡා කිරීම පුරෝගාමියෙකු ලෙස බිහිලිවී. එම අතීත මතකා කටයුතු කළේය. එතුමා සමග දිවැගෙන බස්නාහිර පලාත් ආණ්ඩුකාර සෙසියද් අලෙවි මව්ලානා තුමාද කළ සේවය අමතක කළ නොහැක. දෙමළ ජනතාවගේ විමුක්තිය සඳහා යැයි කියමින් මුස්ලිම් ජනතාවගේ සහයද ඇතුළු මුස්ලිම් ජනතාව මත මරධනකාරී තත්ත්වයක් ඇති කිරීම පිළිබඳව සාකච්ඡා ඇරඹීනි.

මෙම සාකච්ඡාව ඉතාමත් මන්දගාමීව කෙරින. හේතුව සන්නද්ධ කණ්ඩායම් වලට විරුද්ධව අදහස් ප්‍රකාශ කිරීමට හැමෝම බියවීමය. අලසකමක් හැමෝම වසා සිටී එම අවස්ථාවේ මේ අසාධාරණයට නිරතයව අප සටන් කළ යුතු බවත් මේ හැම අසාධාරණයකටම අවසානයක් දකින්න අවශ්‍ය බවත් අසාධාරණයට එරෙහිවීම මුස්ලිම් ජාතිකයින්ගේ වගකීමක් බවත් සභාවට නව ජීවයක් දෙමින් එරැක්කුලම්පිටි එම්.එම්. ගායිස් උස්තානීන් ප්‍රකාශ කළවිට මුළු සභාවම ඔහු දෙස බලා සිටියේ. දෙමළ ආශ්‍රිත කල්ලිවලට මුහුණ දියහැකි විවිධ මාර්ග ගැන තවදුරටත් ඔහු කථා කළේය. මේ කථාවට සවන් දුන් සභිකයින්ට එඩිතරකමක් සහ නවජීවයක් ලැබුණා.. කොළඹ අළුත්කඩේ ගායිස් නානා සමග පැමිණී තරුණ පිරිස ඔබලා සමග අපිත් සිටින්නෙමු අප ජනතාව වෙනුවෙන් අපද එක්වන්නෙමු කී විට සභාව එය අනුමත කළේය.

මේ පිළිබඳව මතුවටත් සාකච්ඡා කිරීමට අකුරුණ සියාද් නානා එළිවිකුරල් පුවත්පතේ කර්තෘ අබ්බුකකර්නාපි, කොළඹ යොවුන් විදියේ ඉක්බාල් හෝටලයේ අයකැමි සහෝදර ඉෂ්හාක්, හුසෙනියා විදියේ බාන්, හා අළුත් කඩේ ඕපර් අලි ආදීන් උද්යෝගයෙන් එකඟ වූහ.

එවකට තාමත් සංවිධානයේ සභාපති නීතිඥ සුහෙර් මහතා හමුවී මෙම කණ්ඩායම තම අදහස් ඉදිරිපත් කළ අවස්ථාවේ දෙමළ සන්නද්ධ කණ්ඩායම් වලට විරුද්ධව නැගී සිටීම අවදානම් වැඩක් බවත් මෙම උත්සාහය එලක් නොවන එකක් බවත් කියා උපදෙස් දී ආපසු එවීය.

තම විශ්වාසය අත්නොහළ ගායිස් මහතා එවකට දැවැන්ත වර්තයකින් වැජඹුණ එ.ආර්.එම් මන්සූර් මහතාව පාර්ලිමේන්තු මන්ත්වරුන්ගේ නිවහන වූ කොළඹ 07 ශ්‍රාවස්තියේදී මුණගැසී මේ ගැන සාකච්ඡා කළේය මේ සාකච්ඡාවට සම්පූර්ණයෙන් සවන්දීගෙන සිටි මන්සූර් මහතා මේ අයගේ කථා වලට විරුද්ධව කථා කලාය. ඊට පසුව

ප්‍රශ්න අසීමට පෙර එම ස්ථානයෙන් පිටත් වීමට සිදු වුණා.

මේ සිදුවීම් කිසිවකින් පසුවට නොවූ එච්.එම් ගායිස්ගේ නායකත්වයෙන් යුත් කණ්ඩායම තරුණයින් වැඩි පිරිසක් එක් කරගෙන සංවිධානය තර කළහ. මෙයට විකල්පයක් වශයෙන් රජයේ තමුදාවේ සහය ලබා ගැනීමට කණ්ඩායම තීරණයකට පැමිණියේය. මුස්ලිම් තරුණයින්ගේ සහයෝගය ඇතුළු දෙමළ ආයුධ සන්නද්ධ ක්‍රමය කණ්ඩායම් මැඩ පැවැත්වීමේ අදහසින් මුල් වතාවට එරැකකලමිපීටියට ඇතුළු වෙන දොරටුවේ පොලිස් මුරපොළක් ආරම්භ කරන්න යන බවට තොරතුරු දැනගන්න ලැබිණ. පළමුවෙන් පලොට් සංවිධානයේ මන්නාරම භාරව සිටි සිද්ධාර්තන් ඇතුළු පිරිස මුස්ලිම් සංවිධානය තමුට් සාකච්ඡා කර ගැටළු සාකච්ඡා මාර්ගයෙන් විසඳා ගැනීමට එකඟවී එදින රාත්‍රියේ 1000 ට පමණ එරැකකලමිපීටි ප්‍රධාන මුස්ලිම් මස්ජිදයේදී දෙපාර්ශවයම රැස්වී පහත සඳහන් තීරණවලට එළඹිණ.

- 1 මුස්ලිම්වරුන් ඔවුන්ට ආවේණික වූ සංස්කෘතියක් පිළිපදින නිසා මුස්ලිම් ගම්මානවලට පැමිණෙන සන්නද්ධ කණ්ඩායම් තීරායුධව පැමිණීමට අනුමැතියක්
- 2 මුස්ලිම් පල්ලිවල පරිපාලනමය කටයුතු වල මැදිහත් නොවිය යුතුයි.
- 3 මුස්ලිම් ජනතාවන්ගේ පවුල් ප්‍රශ්න වලට මැදිහත් නොවිය යුතුයි.
- 4 මුස්ලිම් අයගේ ඉඩම් ප්‍රශ්න වලට මැදිහත් නොවිය යුතුයි.
- 5 මුස්ලිම් තරුණයන්ව පැහැරනොගැනීම සිදු නොකළ යුතුයි.

පැය තුනක පමණ කාලයක් තිස්සේ වාද විවාද කරමින් අදහස් හුවමාරු කර ගන්නා ලදී ඉන්පසු එරැකකලමිපීටියට ඇතුළු වෙන වාහන ලියාපදිංචි කරන ලදී ඉන්පසු කොටින්ගේ ප්‍රධාන පෙලේ ප්‍රකාශකයෙකු වූ ත්‍රිකුණාමලේ සලීමගේ (සම්බන්ධත් මහතාගේ පුත් (නිත්තානුකූල නොවූ) ප්‍රධානත්වයෙන් සිටි දෙනෙකුගෙන් යුත් කණ්ඩායමක් එරැකකලමිපීටියේ තරුණ සංවිධානය තමුට් එරැකකලමිපීටියේදී සාකච්ඡා කළහ. මෙම සිද්ධියෙන් පසුව රජයත් සමග සබඳතාවක් පවත්වා ගැනීමට එච්.එම්. ගායිස් ගත් උත්සාහය පහසුවෙන් සාර්ථක නොවීය. දීර්ඝ කාලයක් ගත විය. එවකට රේගු නිලධාරියෙකු වශයෙන් සේවය කළ මන්නාරම කුඩිසිරැපපුවේ පදිංචි මරතුම් (දිවංගත) එම්.එ ගුප්ත මහතා එකල ගමනා ගමන ඇමතිවරයාව සිටි එම්.එච්. මොහොමඩ් මහතාගේ පෞද්ගලික හැඳුනුම්කම මත මුණාගැසීමේ අවස්ථාව ලැබිණ.. 1984 පෙබරවාරි

1990 මහින්ද රිඛවාවකය - උතුරු පළාත් මුස්ලිම් ජනතාව පිළිබඳ සටහන් ගොනුව පිටු

07 අගතරුවාදා පෙ.ව. 10.00 ට පමණ එච්. එම්. ෆායිස් මහතා ඇතුළු 12 දෙනෙකුගෙන් යුත් කණ්ඩායමක් ගමනාගමන අමාත්‍යාංශයේදී පහත සඳහන් කරුණු ඇමතිවරයාට ඉදිරිපත් කරන ලදී.

1. දෙමළ ආයුධ සන්නද්ධ කණ්ඩායම් නිසා උතුරේ මුස්ලිම් ගම්මාන මුහුණදීමට සිදු වී ඇති ගැටළු.
2. මේ සන්නද්ධ කණ්ඩායමට එරෙහිව මුහුණ දෙන මානසිකව හා කායිකව සුදානම් කිරීමේ මුස්ලිම් තරුණ පිරිසක් සුදානම් නිසා ඔවුන්ට අවශ්‍ය සහය රජයෙන් ලබා ගැනීම.

එදා ආරක්‍ෂක ඇමතිවරයා වූ ලලිත ඇතුළත් මුදලි මහතාට දුරකථනයෙන් ඇමතිය. (එදා අද මෙන් දුරකථන පහසුකම් නොවිය ඇමතිවරුන්ට හොට්ලයින් සේවයක් තිබිණ.) මන්නාරමේ එරැකකලම්පිටියේ තරුණ කණ්ඩායමක් ඔබතුමාව හමුවීමට පැමිණ සිටින්නේ යැයි කී විට සිනාසුන ඇමතිතුමා එදින සවසම වේලාවක් වෙන් කළේය. එම්.එච්. මොහොමඩ් මහතා ලලිත ඇතුළත් මුදලි මහතාව හමුවූ අවස්ථාවේ මුස්ලිම් ජනතාව මුහුණදෙන ප්‍රශ්න ගැන පැහැදිලි කළ අතර පහත සඳහන් ඉල්ලීම් ඉදිරිපත් කරන ලදී.

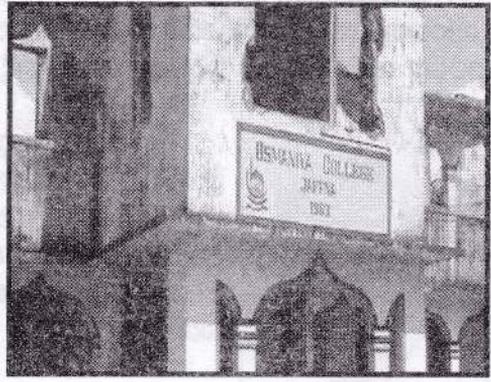
1. මුස්ලිම්වරුන්ට ආරක්‍ෂාව අවශ්‍යයි
2. තරුණ සංවිධාන හා හමුදා අතර සහන්දතාවයක් ගොඩ නැගීම
3. වෙළඳුන් හා වෙළඳ භාණ්ඩ ප්‍රවාහනය කරන වාහන වලට හමුදාවෙන් ආරක්‍ෂාව සැපයීම
4. වැටුප් අවශ්‍ය නැත.
5. හමුදාවට සම්පූර්ණ සහයෝගය.
6. හමුදාව අසාධාරණ අන්දමින් අපේ ජනතාව සමඟ හැසුරුනොත් ඔවුන්ටද විරුද්ධ වන්නෙමු.

ඉතා අවධානයෙන් යුතුව සවන්දුන් ඇමතිවරයා ඔබලාට මාගේ උදව් ඉල්ලන අවස්ථාවේ එය සිදු කිරීමට මම වනාම කැපවෙන බව පැවසූ ඇමතිවරයා එවකට ත්‍රිවිධ හමුදාපති වූ නලින් සෙනෙවිරත්න මහතා සම්බන්ධවී වනාම ඉහති කී අවශ්‍යතාවයන් ඉටු කර දෙන ලෙස නියෝග කළහ. මෙවැනි දුෂ්කර අවස්ථාවක එම්. එච්. මොහොමඩ් මහතා කළ මෙම උපකාරයට තරුණයෝ ප්‍රශංසා කළ අතර තවදුරටත් එසේ ගරු කරති.

සමකාලීන තරුණයින්ට ආධ්‍යාත්මික දේශන පැවැත්වීම සඳහා වේප්පංකුලම් මධ්‍යස්ථානය කරගෙන 'කෆාර්' වැමන් මහතා නුවෙන්නා ආදීන්ගේ මග පෙන්වීම

1990 මිනිස් බේරවීමකිසි - උතුරු පළාත් මුස්ලිම් ජනතාව වෙතද සමහර් නොවූ විට

උඩ මව්ලව් කසන් විසින් තරුණ අවධියේ සාරධර්ම යහපත් චිත්‍ය හා යහපත් සහජීවනය පිළිබඳ මනෝ උපදේශන ලබාදීම එදා තරුණයින්ට වඩාත් ප්‍රයෝජනවත් විය.

රජයේ අනුග්‍රහය ඇතුළුව තම ගම් ආරක්ෂා කරගැනීමේ කාර්යයෙහි මුස්ලිම් තරුණයින් උදෙසාගයෙන් කටයුතු කළේය. කොටින් විසින් බඳවාගත් මුස්ලිම් තරුණයින් හා වෙනත් විවිධ දෙමළ සංවිධාන වලට

බැඳුන මුස්ලිම් තරුණයින්ට මෙය මහත් අභියෝගයක් විය. මෙම අවස්ථාව ප්‍රයෝජනයට ගෙන මුස්ලිම් තරුණයින් ලොම මොවුන්ගෙන් පලි ගැනීමට දෙමළ සංවිධාන කටයුතු කළහ. විශේෂයෙන් නායකත්වය ඔවුන්ගේ ඉලක්කය විය. එච්. එම්. ආයිස් හඳුනාගන්නා ලදී. අබ්ණාබව තෙවරක්ම මොහු ඉලක්ක කරගෙන විවිධ සංවිධාන මගින් ප්‍රහාර එල්ල කළද දෙවියන් ඔහුව බේරා ගත්තේය. මේ අතර එරැක්කලම්පිටියේ මුස්ලිම් තරුණයින් විසින් පවත්වාගෙන ගිය ලියාපදිංචි කිරීමේ කඳවුර තමන්ට මහත් ගැටළුවක් බව කොටි සාමාජිකයින් තව මුස්ලිම් සාමාජිකයින්ට පවසා ඇති අතර ඔවුන් මාර්ගයෙන් එම මධ්‍යස්ථානය ඉවත් කර ගැනීමට උත්සාහ කළහ. රජයේ නමුදුවට ප්‍රහාර එල්ලකර පැනගැනීමේදී මෙම කඩඉම තමන්ට මහත් බාධකයක් බව ඔවුන් මුස්ලිම් තරුණයින්ට ඉල්ලීම් කළහ. ඔවුන්ගේ ඉල්ලීම සාධාරණ බව පිළිගත්තත් එම බාධකය ඉවත්කර ගැනීමට ඔවුන් එකඟ නොවූහ. එම නිසා කොටින් අභියෝගයක් මුස්ලිම් ජනතාව ඝාතනය කරමට පටන් ගත්තේය.

1985 - අප්‍රේල් 29

කුඹුරට ගොස් ආපසු එමින් සිටි මුස්ලිම්වරුන් අට දෙනෙකු මුක්කර්කල් නමැති ස්ථානයේදී දෙමළ සන්නද්ධ කල්ලියක් විසින් පැහැර ගෙන යනු ලැබූහ. මොවුන් හැමදෙනාටම ගෝනි මළු එක බැගින් දී එවාට පස් පුරවා ඔවුන්ගේ අතින් පිරවූ එම පස් මළු වල ඔවුන් ගැටගසා වැලි ගෝනිත් සමඟ ඔයට විසිකරනු ලැබූහ. මෙහිදී පළමුවෙන් මරණයට පත්වූයේ කාවත්තමුනෙයි ප්‍රදේශයේ පදිංචි මව්මලියාර් නමින් හඳුන්වන සිනිමුනම්මදු (ව.25) මෙය නැගෙනහිර සිදුවූ මුල්ම සාමූහික ඝාතනයයි. මෙම කෲර අත්දැමින් සිදුකළ එ මිනිස් ඝාතනයට අද දක්වා කිසිම හේතුවක් දැනගන්න නැත. එදා සිදුවූ මේ භායානක මිනීමැරුම සුළුපටුව තක්සේරු කළ නොහැක. මේ සිදුවීමත් සමඟ දෙමළ විමුක්ති කොටින් පිළිග

1990 මහින්ද රාජපක්ෂ රජයේ මුස්ලිම් ජනතාව පිළිබඳ සටහන් නොවූ මට්

ැනීමට සමාජයේ ලොකු වකිතයක් ඇති විය. වසර අටකට පසුව ඝාතනයට ලක්වුවන්ගේ පවුල්වලට රුපියල් පනස් දහස බැගින් වන්දි මුදලක් ගෙවන ලදී. මෙයින් එක් ප්‍රතිඵලයක් ඇති විය. එනම් මෙම ඝාතනය මගින් බියට පත් මුස්ලිම් ගොවීන් තම ගොවි බිම් කරා යාමෙන් වැලකුණේය. මෙය කොටින්ට වාසියක් විය. වෙල් ආශ්‍රිත කැලැවල් වල ඔවුන්ගේ කඳවුරු පවත්වා ගැනීමට මෙය කදිම අවස්ථාවක් කර ගත්හ. මෙම බිය ඇති කිරීමට ඒ අභියෝගය පිළිබඳව බිලිගත යුතුද? විමුක්ති කොටි සංවිධානයේ ආරම්භයම මුස්ලිම්වරුන්ගේ ශාපය ලබා ගැනීමය. මෙම ඝාතනයට ලක්වුවන්ගේ ඥාතින් විවිධ දෙමළ සංවිධානවලට සම්බන්ධකම් පවත්වමින් සිටියේය. ඔවුහු වැදගත් වගකීමක්ද භාරව සිටියහ. මේ සිද්ධියෙන් පසුව පලිගැනීමේ යටි වේතනාවෙන් යුතුවද මුස්ලිම් තරුණයින් දෙමළ සංවිධාන තුළට ප්‍රවිශ්ඨවීම සිදු විය.

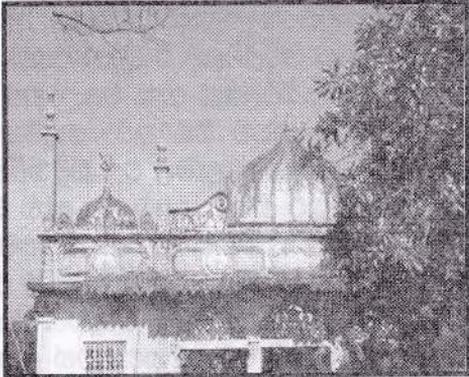
1985 ජූලි 23 අඟහරුවාදා

ආයුස් පමණක් ඉලක්ක කිරීමෙන් සාර්ථක ප්‍රතිඵල අත්නොවන බව තේරුම් ගත් කොටින් විකල්පයක් සොයමින් සිටියේය. 1985 ජූලි 20 වෙනි දින තරුණයින් තමන් අතරේ තොරතුරු හුවමාරු කර ගැනීම සඳහා දුරකථන උපකරණ කොළඹින් මිලදී ගැනීමට සූදානම් විය. මේවා මිලදී ගැනීමේදී සිදුවූ මුදල් අඩු පාඩුවක් නිසා මෙය සපුරා ගැනීමට ආයුස් 23 වෙනි දින මන්නාරම සිට මුදලක් රැගෙන වවිනියාවට පැමිණියේය. එහි සිට අනුරාධපුර බස් රථයෙන් තම කළන

මිතුරු ගඟුරු සමඟ ගමන් කළේය. ආයුස් නිසා සම්පූර්ණ බයයම කොටින් ඉලක්ක කළහ. වවුනියාවේ සිට කිලෝමීටර කීපයක් ඇති පිහිටි රජපපේරිය කුලම් නමැති ස්ථානයේ බසය තුළ පුපුරා ගිය. එම බෝම්බ ප්‍රහාරයෙන් ආයුස් ඇතුළු 53 දෙනෙක් ඝාතනයට ලක්වූහ. ඔහුගේ මිත්‍ර ගඟුරු තම පාද දෙක කැඩී බිඳී අනුන්වයෙන් දිවී ගලවා ගෙන තේරුණේය. අනුරාධපුර මහ රෝහලේ මිනි කාමරේ මිය ගිය මෘත දේහ සියල්ලම තබා තිබිණ. දේහ 90% ක් ම කීතු කීතු කැඩී ගිය එවාය. 24 වෙනි දින සවස පාබිර, මුහුණින් යන දෙදෙනා මහත් ශ්‍රමයකින් පසු ආයුස්ගේ දේහය හඳුනාගත්හ. වාසනාවකට මෙන් ඔහුගේ දේහය සුළු සිරිමි ඇතුළු සම්පූර්ණයෙන් දක්නට ලැබිණ. ඇදිරි නීතිය පනවා තිබුණ නිසා දේහය පහසුවෙන් ගෙන යාමට හැකි විය. 25 වෙනි දින පෙ. ව. 11.00 ට පමණ ගම්මායින් සියලුදෙනාගේ සහභාගීත්වයෙන් යුතුව එඩිතර තරුණයාගේ දේහය මන්නාරම එරැක්කලම්පිටිය සුසාන භූමියේ ජනතාවගේ කඳුළු ගංගාවක් සමඟ භූමිදානය කරනු ලැබිණ. මෙම ප්‍රහාරය විමුක්ති කොටි සංවිධානය කෙරෙහි ජනතාවගේ විරුද්ධ මානසිකත්වය තවදුරටත් දැඩිවිය. ගම්මායින් පොදුවේ උතුරුකරයේ ජනතාවගේ හොඳ හිත දිනාගත් ජනතාව වෙනුවෙන්ම කැපවීමෙන්

සේවය කළ ජනතා හිතවාදියාගේ විශ්වාස පිරිමසාගත නොහැකි එකක් බව එදා ජනතාවගේ මුවගින් පිටවූ අදහස්වලින් සනාථ විය. අවසානයේ සදා නොමියන තැනක් ජනතාවගේ හදවත් තුළ ගායිස් සතුකර ගත්තේය. තවද කොටිත් මුස්ලිම් ජනතාවගේ පරම සතුරන් බවත් ද්‍රෝහීන් බවත් සක් සුදක් සේ ජනතා හදවත් තුළට මේ සිදුවීම තවදුරටත් තහවුරු කළේය. ඉන්පසු කොටි සංවිධානයේ සිටි මුස්ලිම් තරුණයින්ට මුස්ලිම් සමාජය සම්පූර්ණයෙන් පිටු දකින්න විය. එපමණක් නොව කොටි සංවිධානයත් සමග සම්බන්ධකම් තබා සිටි සමහර මුස්ලිම් තරුණයින්වද කොටිත්ට ඵරෙහිව කටයුතු කිරීමට පොළඹවන්න විය. මෙයින් කොටි සංවිධානයට ඉදිරි ගමනට මහ වකිතයක් ඇති කළේය. එම වේදවාචකය නිසා ඇතිවූ මුස්ලිම් තරුණයින්ගේ විරෝධය නිසා සාධාරණ අයිතිවාසිකම් ලබා ගැනීමට පවා දුෂ්කර වාතාවරණයක් උදා විය. ඉදිරියේදී මුස්ලිම් සමාජය හා දෙමළ සටන්කාමීන් කිසිමදාක යා නොකරන තත්වයක්ද මෙයින් මතු විය. මෙය තහවුරු කරන අයුරින් දෙමළ සටන්කාමීන්ගේ මුස්ලිම් විරෝධී ක්‍රියාමාර්ගයන් අඩණඩව සිදුවෙන්නට විය.

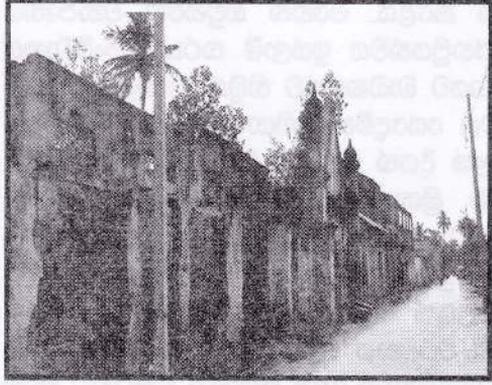

ආපනය 1986

ඉස්ලාම් තරුණ සංවිධානය සාමාජිකයින් 782 කින් සමන්විත ශක්තිමත් සංවිධානයක් ලෙස ආපනයේ මුස්ලිම් ජනතාවගේ සියලුම ගැටළුවලට අතහිත දෙමින් සිටියේය. මෙම තරුණ සංවිධානය කිසිම සන්නද්ධ කල්ලියක් සමග සම්බන්ධ නොවී තම කටයුතු කරගෙන ගියහ. හේතුව එවකට ආපනයේ සන්නද්ධ කල්ලි 30කට වැඩි ප්‍රමාණයක් තිබිණි. මුස්ලිම් තරුණයින් සාමාජිකත්වය දරන්නේ නම් මේ හැම එකටම සම්බන්ධ විය යුතුය. සුළු සුළු ගැටලුවක් මතු වුවත් අවසානයේ කණ්ඩායම් අතර ආරාච්ඡ ඇති වී අවසානයේ හැක අතින්ම මුස්ලිම් සමාජයට හානි ඇතිවිය හැකි වාතාවරණයක් ඇතිවේ යැයි සිතා මෙවැනි තීරණයකට පැමිණෙනුදී, එහෙත් දෙමළ සන්නද්ධ කල්ලි සමග බක්වී සමහර මුස්ලිම් තරුණයින් කටයුතු කිරීමද සිදුවිය. එහෙත් අධික සංඛ්‍යාවක් සම්බන්ධ නොවී වැලැක්වීමේ ආඩම්බරය මුස්ලිම් තරුණ සංවිධානයට අයිති වන්නේය. ආපනයේ මුස්ලිම් ජනතාවගේ ප්‍රශ්නවලට දෙමළ සන්නද්ධ කල්ලි අත පෙවීමෙන් ඇතිවිය හැකි ගැටළු සම්බන්ධයෙන් සාකච්ඡා කිරීමට කටයුතු සුදානම් කර ඇත. මෙම සාකච්ඡාවට සන්නද්ධ කල්ලි හැම එකක්ම සහභාගී වන ලෙස ආරාධනා යැවීන.

1990 මහින්ද රාජපක්ෂ - ජනරාජයේ මුස්ලිම් ජනතාව පිළිබඳ සටහන් හොඳ පිටු

පින්තෘ විදියේ එස්. එ. සී. නිලාම් මහතාගේ නිවසේ දෙමළ සංවිධාන 36 නියෝජිතයින් හා මුස්ලිම් සමාජයේ ප්‍රධානීන් සියලු දෙනාම රැස්වුහ. නිජාස් නමැත්තා මේ සඳා නායකත්වය දැරීය. එතැන සාකච්ඡාවට ගත් ප්‍රධාන මාතෘකාව වූයේ මුස්ලිම් සමාජය පිළිබඳ කිසිම ප්‍රශ්නයකට දෙමළ සංවිධාන අත නොගැසිය යුතු බවත් මුස්ලිම් අයගේ ඕනෑම ගැටළුවක් වුවද ඉස්ලාමය තරුණ

සංවිධානය විසින්ම විසඳාගත යුතු බවත්ය. තවද දෙමළ කලලි මුස්ලිම් සමාජය තුළට ආක්‍රමණය කිරීම හෝ අත්තනෝමතිකව කටයුතු කිරීම හෝ නොවිය යුතුය. එ අවස්ථාවට සහභාගී වූ දෙමළ සන්නද්ධ කලලි 36 කට අයත් නියෝජිතයින් හැමෝම පිළිගත්හ. දෙමළ කලලි මේ යෝජනාවලට එකඟව තරමක් දුරට කටයුතු කළද මුළුමනින්ම පිළිපැද්දේ නැත. ඕටමාවඩ් පදිංචි තනිඟා නැමැති අයව

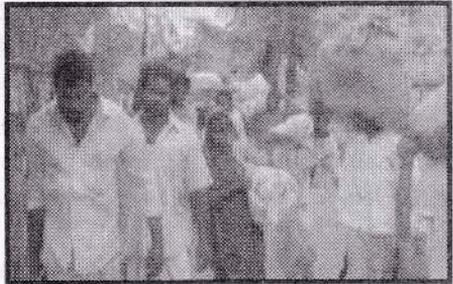
ශාපනයේදී කොට්ඨාස සංවිධාන මගින් පැහැරගෙන ගියේ මේ කටාබනින් පසුවය. මොහුව නිදහස් කරනමෙන් මුස්ලිම් සංවිධානය වහාම ඉල්ලා සිටියද මඩකලපුවේ තම සංවිධානය විරුද්ධව ඔහු කටයුතු කළ නිසා ඔහුට තමන්ම දඩුවම් කළ යුතු බව කොට්ඨාස සංවිධාන කියා සිටියේය. මඩකලපුවේද ඔහු පැහැරගත්තේ නම් එය සාධාරණය. එහෙත් අපේ ප්‍රදේශය තුළ ඔහුව පැහැර ගැනීම කිසිසේත් අප අනුමත කරන්නේ නොමැති බව මුස්ලිම් තරුණ සංවිධානය එක හඩින් කියා සිටි නිසා වෙනත් විකල්පයක් නොවූ තැන ඔහුව නිදහස් කළහ.

පසුව ඔහු සේවයේ යෙදෙන්නන් ලෙස සැක කරමින් මන්ද මානසිකත්වයකින් යුතුව විදි වල සැරිසැරු අයව ඝාතනය කිරීම දිගටම විමුක්ති සංවිධාන මගින් කරගෙන ගියහ. අවසානයේ පෙම්ලි නැමැති තරමක් පියවි සිතිය ඇති මානසික රෝගියෙක්ව ඝාතනය කළ අවස්ථාවේ හරිතාල ව්‍යාපාරයක් දියත් කරන ලදී එ ඝාතන ක්‍රියාවලිය නැවතුනේ ඉන් පසුවය. එ වගකීම මුස්ලිම් සමාජයම භාර ගත්තේය. මෙය සිදුවූයේ 1986 මැයි මාසයේය. මෙම හරිතාලය ධනවත් අය හා වෙළෙන්දන් පිළිගත්තේ නැත. ඔවුන්ගේ වාදය වූයේ පිස්සන් ඝාතන වීම ගැන අපට කැක්කුම කුමක්ද? යන්නයි. එයින් තම වෙළඳාමටත් ව්‍යාපාරයටත් අනවශ්‍ය බාධාවක් සිදුවන බව ඔවුන් සිතුවා මිස එතුළ අන්තර්ගතව තිබුණ මානුෂිකත්වය ගැන ඔවුන් හිතුවේ නැත. පොදුවේ වෙළෙන්දන් අතර ඇති බුද්ධිය වන්නේය.

සුග්‍රීයාන් හසරත්ගේ නායකත්වයෙන් ජමාඅතේ ඉස්ලාම් ශාපතේ තම

සංවිධානය ස්ථාපිත කිරීමේ කටයුතුවල මේ වකවානුවේ යෙදී සිටියේය. ඉස්ලාම් තරුණ සංවිධානයේ තරුණයින් තම සංවිධානයේ ලියාපදිංචි වී තමන්ට පක්ෂපාතිත්වයකින් යුතුව කටයුතු කළ යුතු යැයි පමාඅතේ ඉස්ලාම් කළ ඉල්ලීමට යාපනයේ මුස්ලිම් තරුණ සංවිධානය එකඟ වූයේ නැත. ආගමික සංවිධානයක් වශයෙන් විවිධ ගැටළුවලට මුහුණදීමට සිදුවිය හැකිබැවින් ඉස්ලාමීය තරුණ සංවිධානය එයින් වැලකී සිටියේය. එහෙත් පමාඅතේ ඉස්ලාම් තරුණයින් කේන්ද්‍ර කරගෙන තම වැඩසටහන ක්‍රියාත්මක කළේය. එහෙත් ඔවුන්ගේ ව්‍යාපෘතිය සාර්ථක වූයේ නැත. හේතුව එකල ජනප්‍රියත්වය ඉස්ලාම් තරුණ සංවිධානය වටා ගොඩනැගී තිබින නම ක්‍රියා මාර්ගයට බාධකයක්ව තිබුණ ඉස්ලාම් තරුණ සංවිධානය පිළිබඳව ප්‍රචාර කටයුතු වල යෙදෙමින් සුරියාන් හසරත් ඔවුන්ගේ වර්ධනය අක්‍රීය කළ හැකි වැඩපිළිවෙලක් දියත් කරන්න විය. ධර්මයට හැඹුරු සංවිධාන තම වින්තනයට සාපේක්ෂව ක්‍රියාත්මක වීම ප්‍රධාන කොට ගත් මොවුන් තමන්ව හරි මග යන්නන් බවට තර්ක කළහ. මේ නිසා සෙසු සියලු දෙනාගේ අනුමැතිය පහසුවෙන් ලබා දියයුතු යැයි බලාපොරොත්තු වූහ. මෙය විශාල ගැටුමකට මුළුවිය. මෙහි ප්‍රතිඵලයක් ලෙස පමාඅතේ ඉස්ලාම් විමුක්ති කොටි සංවිධානය සමඟ තම සම්පතාව වර්ධනය කරගත්තේය. කොටින් සමඟ සම්බන්ධකම ආරක්ෂා කරගැනීමේ පුරෝගාමියෙකු ලෙස සුරියාන් හසරත්ට මුල්වී කටයුතු කළේය.

ඉස්ලාම් තරුණ සංවිධානයේ වර්ධනය තමන්ගේ ඉදිරි ගමනට මහත් බාධකයක් බව වටහාගත් දෙමළ සන්නද්ධ කලලි මුස්ලිම් සංවිධානය පන්නා දැමීමට අවශ්‍ය විවිධ උපක්‍රම සොයමින් කුමන්ත්‍රණය කරමින් සිටියේය ඉස්ලාම් සංවිධානයට රජයේ හමුදාව සමඟ එක්ව කටයුතු කිරීමේ අවස්ථාව විවෘතව තිබීණද ඔවුන් එයට කැමති වූයේ නැත හේතුව රජයේ හමුදාව අවස්ථාවෙන් ප්‍රයෝජනය ගෙන අත හැරියහොත් එයින් උත්ගතවන විශාල ගැටළුවලට තමන්ට මුහුණ පාන්නට වීමය. එහෙත් සමහර තරුණයින් රජයේ හමුදාවට එක්වූහ මෙයට ඔවුන් දැකවූ හේතුව වූයේ මෙසේ රජයේ හමුදාවට සම්බන්ධ වීම යම් අවස්ථාවල තමන්ට ආරක්ෂාව ලබාගත හැකි මාධ්‍යයක් වියහැකි බවය. ඔවුන් එසේ ගත් තීරණයට එරෙහිව මුස්ලිම් සංවිධානය විරුද්ධ නොවීය හේතුව එසේ ඔවුන් වලක්වන්නට උත්සාහ කිරීමෙන් අභ්‍යන්තරයේ ගැටුම් ඇති විය හැකි නිසාය එහෙයින් සංවිධානයේ ඉතිරි සාමාජිකයින් එවැනි තීරණ නොගැනීමට වගබලා ගෙන ඉදිරියට ගමන් කළහ.

1986 ජුනි 20 වෙනි දින මුස්ලිම්වරුන් දෙදෙනෙක් අතර පොදුගලික

මතභේදයක ඇති විය. මෙම මතභේදය ජමාඅතේ ඉස්ලාම් සංවිධානය කපටි සිහින් ප්‍රයෝජනයට ගෙන මේ මගින් ඉස්ලාම් තරුණ සංවිධානයේ ජනප්‍රියත්වයට කැලඹක් ඇති කිරීමටත් වේගවත් ඉදිරි ගමන මන්දගාමී කරන්නත් කටයුතු කරන්න විය. ප්‍රති 22 වෙනි දින පුද්ගලයෙක් දෙදෙනෙකුගේ ප්‍රශ්නය කණ්ඩායම්

ප්‍රශ්නයක් ලෙස වෙනස් විය. එක පාර්ශවයක් මුස්ලිම් සංවිධානය මෙතෙස වූ අතර අනෙක් කණ්ඩායම විමුක්ති කොටි සංවිධානයේ පසුබිමෙන් යුතුව ජමාඅතේ ඉස්ලාම් මෙතෙස විය. විශාල අර්බුදයක් ඇතිවේදෝයි බියවන තරමට තත්ත්වය නරක අතට හැරිනී. තත්ත්වය පාලනය කරගැනීමට උපායක් සිතූ ඉස්ලාම් සංවිධානයට අයත් වෙළලයන්

නැමැත්තා බියවද්දා පිරිස විසුරුවා හැරීමේ අදහසින් ග්‍රහයිරී එකක් අතට ගත් විට එය අතින් ගිලිහී පුපුරායාම නිසා දෙදෙනෙකු එම ස්ථානයේම මියගිය අතර තව කෙනෙක් රෝහලේදී මියගියේය. තවත් 32ක් තුවාල ලැබූහ මෙය තත්ත්වය වඩාත් නරක අතට ගෙන ආවේය. ඉස්ලාම් තරුණයින් බෝම්බ ගසා බොහෝ දෙනෙක් ඝාතනය කළ තොරතුරු හැම තැනකම පැතිරෙන්නට විය. මේ අතර ගැටළුව බලාපොරොත්තුවෙන් බලා සිටි කොටි සංවිධානය මෙතරම් බැරෑරුම් අන්දමේ අනතුරක් ගැන නොසිතූහ. බෝම්බ ප්‍රහාරය කී විට කොටි සංවිධානයද මදක් සිතන්නටවිය. විශාල සේනාවක් සිද්ධිය වූ ස්ථානය කරා ඇදී ආවේය. ආයුධ සන්නද්ධ සේනාවක් එනබව ආරංචි වූ ජනතාව විසිරී ගියේය. තුවාලවූවන් රෝහල් වලට ගෙන යාමේ කටයුතු වල ඉස්ලාම් සංවිධානයේ සමහර අය නිරතවී සිටියහ. ඔවුන්ගෙන් ප්‍රධාන පෙලේ නව දෙනෙකු විමුක්ති කොටි සංවිධානයෙන් අල්ලාගෙන ගියහ.

ඉස්ලාමීය තරුණ සංවිධානයේ ප්‍රධානීන් වූ නව දෙනා කොටි සංවිධානය විසින් පුරා මාසයක් රඳවා තබාගනු ලැබූහ. ඒ කාල සීමාව තුළ ඔවුහු අසීමිත වඳ හිංසාවලට ලක් වූහ. ආයුධ ඔබ්බට ලැබුනේ කොතෙන්නද? මේ ආයුධ තබා ගෙන නොවේද අපව පාලනය කරන්න උත්සාහ කළේ? තවත් ආයුධ තිබේද? ඒවා ඇත්තේ කොතේද? ග්‍රහයිරී එක කොටින්ට අයත් එකක් බව ඔප්පු වූයෙන් තව දුරටත් කොටින්ගේ ගිස ගිනි ගත්තේය. අපට අයත් බෝම්බය ඔබ්බට ලැබුණේ කෙසේද? මෙවන් ප්‍රශ්න කිසිවකට ඔවුන්ගෙන් නිසි පිළිතුරු ලබාගැනීමට නොහැකි විය. විමුක්ති කොටි සංවිධානයේ සාමාජිකයින්ම අඩු මුදලකට මෙම භාණ්ඩ ඉස්ලාම් සංවිධානයට විකුණා ඇති බව කිසිසේත් කොටි සංවිධානයට දැනගත නොහැකි විය. ඉස්ලාම් සංවිධානයේ ප්‍රධානීන් නව දෙනෙකු කොටි සංවිධානය භාරයේ සිටි නිසා ඉස්ලාම් සංවිධානයේ කටයුතු අක්‍රීය විය. මේ ගැනම

1990 මහින් රබ්බාවකය - උතුරු පළාත් මුස්ලිම් ජනතාව පිළිබඳ සටහන් නොවූ විට

බලා සිටි පමාඅතේ ඉස්ලාම් සංවිධානය කඩිනමින් ක්‍රියාත්මක විය. අත් අඩංගුවට ගත් අය නිදහස් කළ විට කොට්ඨාස ඔවුන්ගෙන් විශාල තර්ජනයක් ඇතිවිය හැකි බවත් ඔවුන්ගේ තොරතුරු සම්පූර්ණයෙන් කොට්ඨාස කිවයුතු යැයි තීරණය කළ දෙදෙනෙකු ඝාතනය කරන බවත් මෙය ජනතාව ගණන් නොගන්නේ නම් සෙසු මරා දමන බවත් කොට්ඨාසයේ තීරණය විය.

1986 ජූලි මස 22 දින පාන්දර පලිල මාසටර් හා නමින් යන දෙදෙනා අත්තන්දි නමින් හඳුන්වන පස්මං හංදියට ගෙනැවිත් ඔබලාගේ අන්තිම ආශාව කුමක්ද යි ඇසුහ ඔවුහු දෙවියන් වෙනුවෙන් සලායතයේ යෙදෙන්න අවස්ථාව දෙන්න යි ඉල්ලා සිටිය. එයට අවස්ථාව දුන් කොට්ඨාස සාමාජිකයෝ ඔවුන් සලායතය ඉටුකර අවසන් වන විට හංදියේදී දෙදෙනාගේ හිසට වෙඩි තබා දෙදෙනාම ඝාතනය කළහ. මෙයින් කුපිත වූ ජනතාව අනෙක් හත්දෙනා වහාම නිදහස් කරන මෙන් උද්ඝෝෂණය කරමින් පෙලපාලියේ ගියහ. මේ අතර පමාඅතේ ඉස්ලාම් සාමාජිකයින්ට සන්සුන් වන මෙන් සුගියාන් හසරත් කී නිසා ඔවුහු නිතරම වූහ ජනතාව පාලනය කරන්න වෙනත් විකල්පයක් නොවූයෙන් අනෙක් හත් දෙනා කොට්ඨාස සංවිධානය විසින් නිදහස් කරනු ලැබූහ.

1986 සැප්තැම්බර් ලිබියාවට ඇමරිකාව විසින් බෝම්බ ප්‍රහාරක එල්ල කිරීමට විරුද්ධව විශාල පෙලපාලියක් ඉස්ලාම් තරුණ සංවිධානය මගින් සංවිධානය කරන ලදී. මෙම උද්ඝෝෂණ පෙලපාලියට සහභාගී වන්නේ නම් අනුමැතිය ලබා දෙන බව ඉස්ලාම් සේනාංකය කී නිසා සෑම සන්නද්ධ කල්ලියකම තමන්ට හැකි සෑම සහයෝගයකම මෙම උද්ඝෝෂණයට ලබා දුන්හ. විශේෂයෙන් යාපනයේ සියලුම දෙමළ පාසල්වල ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවන් මෙම පෙලපාලියට සහභාගීවීමට විමුක්ති සංවිධාන හැම එකකම කටයුතු සැලැස්වූහ ඇමරිකාවේ පානික කොඩිය මාර්ගයේ ඇදගෙන ගොස් මහලේකම් කාර්යාලය ඉදිරියේ ප්‍රථිස්ථාපනය කළේ. දිස්ත්‍රික් මහලේකම්තුමාට පෙත්සමක් භාරදී එ ස්ථානයේම ජන රැලියක්ද පවත්වන ලදී ඉන්පසුව අක්කරපත්තුවේ පදිංචි හනිලා නැමති පාරැක් යනුවෙන් සංවිධානයේ නමින්ද හඳුන්වන විමුක්ති කොට්ඨාස සංවිධානයේ ප්‍රධාන පෙලේ සාමාජිකයෙකු වූ (මුස්ලිම් තරුණ සංවිධානයෙන් කොට්ඨාස සංවිධානය අත් අඩංගුවට ගත් නවදෙනාගෙන් ප්‍රශ්න කළේ මොහුයි) මොහු මුස්ලිම් තරුණ සංවිධානයේ ප්‍රධාන සාමාජිකයින් හමුවී ඉස්ලාම් තරුණ සංවිධානය විමුක්ති කොට්ඨාසයට මහත් හිසරදයක් වී ඇති බව පැහැදිලිව ප්‍රකාශ කර ඔබලා සමග සිටින අනෙක් සාමාජිකයින්ගේ සුභසිද්ධිය ගැන හැඟුම්බරව මෙම අදහස කියන බවත් ඔබලා මෙහි සිට පිටවී යන්න

1990 මහජන බෙදාහැරීමේ කොට්ඨාසයේ මුස්ලිම් ජනතාව විසින් පවත්වා ගන්නා ඉස්ලාමයේ මූලධර්මය

එසේ නැතිනම් කොයි මොහොතක හෝ ඔබලාටත් පීඩිතවලට අනතුරක් විය හැක. සන්නද්ධ අනෙක් සංවිධානත් එකවි ඔබලා සමග ප්‍රහාරයකට ආවොත් ඔබලා කොතරම් දුරට මුහුණ දිය හැකිදැයි සිතා බලන්නයි හැඟුම්බරව කියා සිටියේය මෙයින් අනතුරුව ශාපනයෙන් තරුණයින් විශාල පිරිසක් පිටවිය. පසුකාලයේ කිසිම දෙමළ සංවිධානයකට බොහෝදුර තර්ජනයක් හෝ බාධකයක් නොතිබිණ..

1987 නොවැම්බර් - මන්නාරම්

1987 නොවැම්බර් - මන්නාරම් සංවිධානයෙන් මන්නාරමේ තරුණ සංවිධානයේ ප්‍රමුඛයෙකුට සිටිය ඵරුක්කකලමපිඩිඩි ඒ.. ජේ. රමීසීනීන් පැහැර ගනු ලැබීය. මෙම පැහැර ගැනීම ගැන මුස්ලිම් සමාජය විනෝදයක් සේ බැලූවේවත් ඒ ගැන නොසලකා හැරියේවත් නැත. බලවත් විරෝධතාවක් පෙන්විය මොන අන්දමේ උපක්‍රමයලී ක්‍රියා මගින් ජනතාව බියවද්දා තම කාර්යයන් සාර්ථක කරගැනීම දෙමළ ආයුධ කලලී විසින් ගන්නා හැම ක්‍රියා මාර්ගයකම නොබියව තමනුත් ගන්නා බවත් ඒ පිළිබදව මන්නාරමේ තරුණයින් සුදානම් බවත් මන්නාරම උපප්‍රකූලම පදිංචි කුවෙයිදිරිබාන් ගේ නායකත්වයෙන් යුත් තරුණ කණ්ඩායම් ඒ වෙනුවෙන් එකිනරව ඉදිරිපත් වන බවත් ප්‍රකාශ කළහග මුලින් ඔවුන් නිදහස් නොකර දින 40 කට පසුව මුස්ලිම් තරුණයන්ගේ උත්සාහයෙන් නිදහස් කළහ.

උතුරු ප්‍රදේශයේ ජනතාව ජනාකීර්ණව පිවත්වන ප්‍රදේශයක් ලෙස මන්නාරම් දූපත ප්‍රසිද්ධය. එදා මන්නාරම පොලිස් ස්ථානයට ප්‍රහාරයක් එලල විය. විමුක්ති කොටි සංවිධානය බලය විදහාපාක ක්‍රියාවක් ලෙස මෙම ප්‍රහාරය සිදුවූ අතර ඔවුන්ගේ මානසිකත්වයද මෙයින් තවදුරටත් ශක්තිමත් විය. මෙම ප්‍රහාරය පිටුපස විවිධාකාර බලාපොරොත්තු කොටි සංවිධානය තබාගෙන සිටියේය. විශේෂයෙන් මන්නාරම් ප්‍රදේශය තම පාලනය යටතට ගෙන එම ප්‍රධාන බලාපොරොත්තුවක් හා අරමුණක් විය. ඊලඟට තමන් දියත්කරන්න යන අති දැවැන්ත වැඩසටහනට පොලිසිය හා හමුදාව කෙසේ මුහුණ දෙන්නේද ඔවුන්ගේ ඉදිරි ක්‍රියාමාර්ගය කුමක්දැයි හඳුනා ගැනීමද මේ ප්‍රහාරයේ තවත් අරමුණක් විය. ඔවුන්ගේ බලාපොරොත්තුව සඵලකරමින් මන්නාරම බලා පොලිසියත් හමුදාවත් ඇදෙන් න විය. ඔවුන්ගේ අනෙක් අභියෝගය වූයේ මුස්ලිම් තරුණ සංවිධානයයි. මුස්ලිම් ප්‍රදේශවල අනන්‍යතාව රැකගැනීමටත් කොටිත්ගේ ආක්‍රමණය වැලැක්වීමටත් ඔවුන් නීත්‍යානුකූලවද නීත්‍යානුකූල නොමැතිව ආයුධ භාවිතා කළහ. ගිනි අවිය කවුරු අතිනුත් පත්තු විය හැකි අතර කුමන අවිකින් වුවද මිනිසුන් ඝාතනය විය හැකි බව ඔවුන්ද තහවුරු කළහ. මන්නාරම පොලිසියට එලලවූ ප්‍රහාරයත් සමග දැවැන්ත හමුදා මෙහෙයුමකට සුදානම් විය. මෙයින් බියට පත් මන්නාරම නගරය ආසන්නයේ පිවත් වූ දෙමළ ජනතාව සම්පූර්ණයෙන්ම ආරක්ෂාව පත්

එරැකකලපිටියේ සරණාගතයින් වුන. දෙමළ ජනතාව වෙනුවෙන් සැම පාසැලකම වසා නවාතැන් පහසුකම් සලසා දුන් එරැකකලපිටියේ ජනතාව ඔවුන්ට අවශ්‍ය ආහාර පානද සපයා දුන්හ. දෙමළ සන්නද්ධ කලලි මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් පලිගන්නා කටයුතු කරද්දී මුස්ලිම්වරුන් මේ අතර දැවැන්ත සමාජ මෙහෙවරක් ඉටුකිරීම තුළින් ඔවුන්ගේ මෘදු මානසිකත්වය විදහා පැමට වාම් සාධකයක් විය. දින 7 ක් පමණ තරුණ සංවිධානය මගින් ඔවුන්ට කිසිත් අනතුරක් නොවනසේ ආරක්‍ෂාවද සැපයූ අතර තත්ත්වය සන්සුන් අතට තැරැණ පසු ඔවුන් විනිත්ම තම ගම් ප්‍රදේශවලට පිටත් වී යනලදී.

ඉන්දියන් තමුදාවේ පැමිණීමත් සමග තත්ත්වයේ වෙනසක්ද ඇතිවිය. මන්නාරමේ අණදෙන නිලධාරී 'ඩික්සිටී' මහතා වෙත රජයෙන් ලබාදුන් ආයුධ සියල්ල ශා. සවේරියාර් විද්‍යාලයේදී තරුණ සංවිධානය විසින් භාර දෙන ලදී. (මෙම පසුබිමේ සිට ඊලඟ වැදගත් අංශයකට යොමු වෙමු.

ඉන්පසු කාරාපුරම් නිසා ශ්‍රී ලංගම සේවයට යමින් සිටියදී සාහසික ලෙස ප්‍රවේශී සංවිධානය විසින් අල්ලාගෙන දරුණු වද හිංසා දී තල්පිත්තේ දැති වලින් ඔහුගේ පුරුෂ ලිංගය කපා කෲර ලෙස ඝාතනය කරනු ලැබීය. සිලාගතුරෙයි සෙයිනුල්ආබිදීන් ඊරෝස් සංවිධානය විසින් ඝාතනයට ලක් විය. නැවතත් රම්සින් අමින් යන දෙදෙනාව ජ්‍යෙෂ්ඨ සංවිධානය මගින් මන්නාරම් කාරාපුරම් අතර කැලැවකට පැහැරගෙන ගොස් කෲර ලෙස වදහිංසා දී ඝාතනය කරනු ලැබුන. පසුව පුදුකකුඩිඉරුපපු කාසිම් ඇතුළු ප්‍රධාන පෙළේ තැමකෙනෙක්ම සියළුම දෙමළ සන්නද්ධ කලලියල ඉලක්කයට ගොදුරු වුහ.

1990 නැගෙනහිර ප්‍රදේශයට ප්‍රහාර හා ඝාතන මගින් රුධිරයෙන් තෙත්කළහ. විශේෂයෙන් කොට් සංවිධානයේ සාමාජිකත්වය දැරූ මුස්ලිම් තරුණයින්ම කුමන්ත්‍රණකාරීව පිළිවෙලින් තැමොම මරා දැමූ අතර දෙමළ ජනතාවගේ විමුක්තිය සඳහා සටන්කළ සහෝදර සංවිධාන වල දහස් කණන් දෙමළ ජනතාව හා දෙමළ බුද්ධිමතුන් තැමකෙනෙක්ම ඝාතනයට කොට් සංවිධානය සම්පූර්ණ ආධිපත්‍යය තම අතර ගෙන එකාධිපතිවාදීව විසරුවෙන් කටයුතු කරන්න විය. මෙම කාල වකවානුවේදී එකකම ජාතික නායකයා ලෙස ප්‍රසිද්ධිය ලබාගත් වේලුපිල්ලේ ප්‍රහාකරන්ගේ පෞද්ගලික නිරීක්ෂණය යටතේ දෙමළ ජනතාවගේ විමුක්තිය තකා තම පීචිත පරදුවට තබා සටන්කළ දෙමළ ජනතාවගේ හතුරන් ලෙස දුටු තැම කෙනෙකුටම එරෙහිව ප්‍රතිපත්තිගරුකව

වගකීම් ඉටුකළ මුස්ලිම් තරුණයින් අති විශාල සංඛ්‍යාවක් කපා, කොටා, පුළුස්සා විවිධ කෲර වදනිංසා පමුණුවා අමානුෂික අන්දමින් ඝාතනය කිරීමේ මහා බේදවාචකය ඔස්සේ කොටි සංවිධානය තව ලේ පිපාසය තමන් වෙනුවෙන් සටන්කළවුන් මරා මිත්‍රද්‍රෝහී ක්‍රියාවක එක් නිමාවක් දුටුවේය. ජාතියේ විමුක්තිකාමීන් කියමින් ජාතිවාදයේ පොරොණය තුළ සිට පළමුවෙන්ම මුස්ලිම් සංහාරය ආරම්භ කළහ. වැඩි වශයෙන් දෙමළ සංවිධාන වල නැගෙන මුස්ලිම් තරුණයින් සාමාජිකත්වය දරණ ලදී. මේ මුස්ලිම් තරුණයින්ට සංවිධානයෙන් පිටව යන ලෙස කරුණා අම්මාන් කී මුත් නොගිඤෝත් ඝාතනය කරන බව නොකීවේය. පසුවට ඔවුහු කපා කොටා පුළුස්සා ඝාතනය කරනු ලැබූහ. බුද්ධිය පාවිච්චි කළ සමහරු දිවි ගලවා ගත්හ.

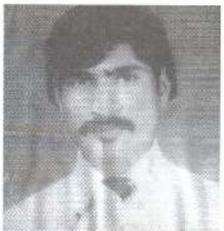
මෙයින් පසුව කොටි සංවිධානයට ශාපය පලදීමේ කාලය උදාවිය. කොටි විරෝධී ක්‍රියාමාර්ග හිස ඔසවන්නට පටන් ගත්තේය. (කොටි සංවිධානයට ඇතුළත් වූ අයගේ තත්ත්වයන් පිළිබඳව කලින් සඳහන් කළේමු) කොටි සංවිධානයෙන් පැනහිය අය රජයේ හමුදාවට භාර වූහ. පසුව ඔවුහු කොටි සංවිධානයට අභියෝග කළ අතර රජයේ හමුදාව දියත් කළ කොටි විරෝධී මෙහෙයුම්වලට සම්පූර්ණ සහයෝගය ලබා දුන්හ. රජයේ හමුදාවද මොවුන්ගෙන් සම්පූර්ණ ප්‍රයෝජනය අත්කර ගත්තේය. සමහර අවස්ථාවල අහිංසක දෙමළ ජනතාවද මෙම මෙහෙයුම්වලට ගොදුරු වුවද කොටි සංහාරයේ දී මෙය සාධාරණයැයි කිව යුතුය. එහෙත් දෙමළ අහිංසක ජනතාවට හානියක් වන අන්දමේ වූ සිදුවීම් අපි සම්පූර්ණයෙන්ම හෙලා දැකින අතර එයට අපේ විරෝධයද මුස්ලිම් ජනතාව වෙනුවෙන් පාත්තෙමු. රජයේ හමුදාවන් සමග ඔක් වි කළ මෙම ඝාතන වෙනුවෙන් කිසිම මුස්ලිම්වරයෙකු විරෝධය නොපෑවේ යැයි මතුවෙන චෝදනාව ප්‍රතිකේෂප කරමින් මේ ප්‍රකාශය අපි ප්‍රසිද්ධියේ කරන්නෙමු. කොටින් විසින් ගොඩ නගන ලද වින්තනය මත මොවුන් මෙසේ ක්‍රියාකරන්න පෙළඹුද බවද මෙහිදී සඳහන් කරමු. ත්‍යතාවද එයම විය. කොටින් වෙනුවෙන් තව වාර්ග කයින් අධික සංඛ්‍යාවක් ඝාතනය කළ මොවුන්ට දෙමළ ජනතාව ඝාතනය කිරීම කිසිසේත් වරදක් ලෙස පෙනිය නොහැක. (එක පීචිතයක් අසාධාරණ ලෙස මැරීමට කිසිවෙකුට අනුමැතියක් නොමැත. එසේ අසාධාරණ ලෙස පීචිතයක් මරුමුවට පත්කරන අයෙක් මුළු සමාජයම ඝාතනය කළ එකෙකු සේ ඉස්ලාමය ගණන් ගනී යන දේශන මේ සටන්කාමීන්ගේ දෙසවනට වැකුණේ නැත. එසේ හෙයින් මුස්ලිම් කෙනෙක් වූ නිසා ඝාතනය කළේයැයි කිව නොහැක. ඔහු සවන් දුන් දේශනය නිසා පොෂණය වූ තදවත මේ ඝාතන සඳහා ඔහුව පොළඹවන ලදී. තමාව සපා කැමට තමාම බලලත් ඇති කළා සේ විය. (මේ පිළිබඳ සම්පූර්ණ

මැරීමට කිසිවෙකුට අනුමැතියක් නොමැත. එසේ අසාධාරණ ලෙස පීචිතයක් මරුමුවට පත්කරන අයෙක් මුළු සමාජයම ඝාතනය කළ එකෙකු සේ ඉස්ලාමය ගණන් ගනී යන දේශන මේ සටන්කාමීන්ගේ දෙසවනට වැකුණේ නැත. එසේ හෙයින් මුස්ලිම් කෙනෙක් වූ නිසා ඝාතනය කළේයැයි කිව නොහැක. ඔහු සවන් දුන් දේශනය නිසා පොෂණය වූ තදවත මේ ඝාතන සඳහා ඔහුව පොළඹවන ලදී. තමාව සපා කැමට තමාම බලලත් ඇති කළා සේ විය. (මේ පිළිබඳ සම්පූර්ණ

විස්තරයක් පසුව සඳහන් වෙයි.) මුස්ලිම් වරුන්ගේ කොටි විරෝධී වැඩ පිළිවෙල තහවුරු විය. එවකට කරුණා අම්මන් උතුරු නැගෙනහිර මඩකලපුව - අම්පාර භාරව සිටි විශේෂ හමුදාපති විය. නැගෙනහිර සිදුවූ සියළුම සිද්ධීන් සඳහා අප ඉදිරියේ සිටින ශක්තිමත් ඍක්ෂීය ඔහු වන්නේය. ජන් කෙල, රෙජි, කර්නාලන්, රෙජිනෝල්ඩ්, විසුරිසන්, නල්ලන්මිපි ආදීහු කරුණා අම්මන්ට (මඩ-අම්පාර) සහයෝගය ලබාදුන් අය වූහ. දෙමළ ජනතාවගේ විමුක්තිය සඳහා සටන් කළ සහෝදර සටන්කාමීන්ව ඝාතන රැල්ල මගින් නැතිකර ඔවුන් පසෙකට තල්ලුකර කොටි සංවිධානය සම්පූර්ණ ඒකාධිකාරය තමන් සතු කර ගත්තේය. අනෙක් සංවිධාන රජයේ හමුදාවට භාරවී කොටි සංවිධානයට විරුද්ධව කටයුතු කරන්න පටන් ගත්තේය. සහෝදර සංවිධානයේ හිංසනයෙන් බේරී ජීවිතය බේරා ගෙන දෙමළ ජනතාවගේ විමුක්තිය සඳහා සටන් කළ යුතු තත්ත්වයක් උදාවිය. කොටින්ට ඔවුන් නොදැන රහස් ක්‍රියාශාරගයක් ගත නොහැකි තත්ත්වයක්දද එ සමගම ඇතිවිය මෙම ලිපියේ එම පසුබිමද විස්තර කෙරෙයි.

1990 ජනවාරි 31 බදාදා

කොටි සංවිධානය කාන්තන්කකුඩියට ඇදීරි නීතිනිය පනවා ගෙයිනින් ගෙට සෝදිදිසි මෙහෙයුමක් කර 30 දෙනෙකු අත් අඩංගුවට ගත්තහ. එ සමගම සමන්තුරේ ප්‍රදේශයේ පදිංචි පලාත් සභා මන්ත්‍ර. මන්ත්‍රුර වෙඩිතබා ඝාතනය කරනු ලැබීය. කල්මුනේ ප්‍රදේශය වටලා 40 දෙනෙකු අත් අඩංගුවට ගෙන ගියහ. පසුව කල්මුනේ හා කාන්තන්කකුඩි කඩවල් වසා මුස්ලිම් කොංග්‍රස් රජයේ කණ්ඩායමේ සාමාජික මරුදුරුකන් පැහැර ගනු ලැබීය. මොවුන්ව නිදහස් කරනමෙන් කල්මුනේ කොටි කාර්යාලය ඉදිරිපිට උද්ඝෝෂණයක් කළ අවස්ථාවේ කොටින් විසින් වෙඩි තැබීම නිසා 17 දෙනෙකු තුවාල ලබා රෝහල් ගත කරන ලදී ඉන් අනතුරුව කොටින් රෝහල වටකර පස් දෙනෙකු ඝාතනය කළ අතර වෛද්‍යවරයෙකු ඇතුළු දසදෙනෙකු අත් අඩංගුවට ගෙන රැගෙන ගියහ. ඇදීරි නීතිය පනවා සෝදිසි මෙහෙයුම් කරන තරමට කොටින් බලවත් වී සිටියේය. මේ අනුව ඔවුන් තම බලය මේ ප්‍රදේශයේ කොතෙක් දුරට තහවුරු කරගෙන සිටියේද යන්න දැනගත හැක. මෙසේ පැවති සමයේ මේ ප්‍රදේශය තුළ සිදුවන කිසිවක් කොටින් නොදැනුවත්ව සිදුනොවන්නේ යැයි සිතන තරමට හැඟීමක් පසුබිමින් ගොඩනැගින.

1990 පෙබරවාරි 07 බදාදා

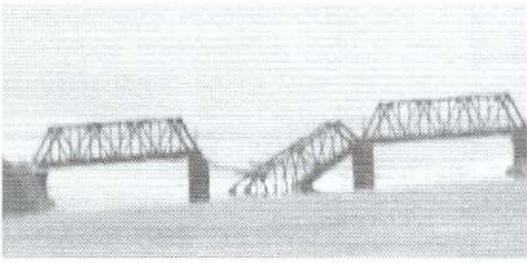
අක්කරෙයිපත්තුවේ හනිකිකා නැමැත්තාගෙන් විශාල මුදල් ප්‍රමාණයක් කප්පම් ඉල්ලන ලදුව ඔහු එකඟ නොවූන නිසා වෙඩි තබා ඝාතනය කරනු ලැබීය. මෙම තරුණ සංවිධානය බිනැම දෙයක් කරන්න යුදානම්ව සිටින නිසා කොටි

පවසනවා.

මේ සම්බන්ධයෙන් වූ ක්ෂය විමර්ශනය ව 403/92/කඵ/) ජ/1/75/92 යන අංක සහිත 1992 මාර්තු මස 05 වන දිනැති ඉල්ලීම තවමත් තිබෙන බව තොරතුරු අනුව හෙළි වී ඇත.

1990 ජුනි 18 සඳුදා

මන්නාරම් දූපතට අයත් පාලම කොටින්ගේ බෝම්බ්බයක් පුපුරුරා ආමෙන් විනාශ විය. ඒ සමගම මන්නාරම කොළඹ දුම්රිය මාර්ගයේ පිහිහිටි ප්‍රධාන මන්නාරම් දුම්රිය පාලමද කොටින් විසින් කළ බෝම්බ ප්‍රහාරයකින් විනාශයට පත්විය.

ඉතා ශුක්ෂම අන්දමින් කළ අතිවිශාල වූ මෙම ප්‍රහාර වලින් කොටින්ට සාර්ථක ප්‍රතිඵල අත්විය. දූපතට ගොඩබිමින් සම්බන්ධ විය හැකි මාර්ග දෙකක් අතිමි විම සුළු පටු කාර්යයක් නොවේ. මෙයින් එදිනෙදා සාමාන්‍ය ජීවිතය දැරිය නොහැකි පාඩුවකි. පාලම බිඳ දැමීමේ අරමුණ කෙටි කලකින් හෙලිවිය. දූපතේ ජනතාවට මහ ආහාර හිඟයකට මුහුණ පාන්නට සිදුවිය. මෙම ආහාර හිඟයෙන් පීඩිත වන ජනතාව දැක කොටි උදම් ඇතුළු. මෙම සාගතයෙන් ජනතාව මුදවා ගැනීමට විවිධ ක්‍රියාමාර්ග ගනට සිදුවිය. මුස්ලිම් තරුණයින් ක්ෂණිකව මේ පිළිබඳව කැපවීමකින් කටයුතු කළහ. ඔවුන් ලඟ පටු අදහස් තිබුණේ හැ. අවස්ථාවාදී දේශපාලනයද නැත. ජනතාව දුෂ්කරතාව නැති කරන්න මොන මොන දේවල් කළ යුතුද ඒ හැම එකකම කිරීමෙහි ඔවුන් එකාවත්ව එකමුතුව වැඩ කළහ.

වන්නියේ පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීවරයෙකු ලෙස තේරීපත්ව සිටි ශ්‍රී ලංකා මුස්ලිම් කොංග්‍රසය නියෝජනය කළ අබුබක්කර මහතා මාර්ගයේ ජාතික මට්ටමෙන් ආහාර දූව්‍ය රැස්කර එ මහතාගේ මට්ටකකලියේ කාර්යාලය කේන්ද්‍ර කොට ගෙන වැඩසටහන දියත් කළහ. එහෙත් දේශපාලනඥයින්ගේ ආරයේ ගතිග ක්‍රියා කළේය. ආහාර අත්‍යවශ්‍ය ප්‍රදේශය අතහැර ඔහුගේ දේශපාලන වාසිය තකා තමන්ට අවශ්‍ය ප්‍රදේශවලට ආහාර දූව්‍ය බෙදා දුන්නේය. මේ හේතුව නිසා මුස්ලිම් තරුණයින් හා මන්ත්‍රීවරයා අතර අසමගියක් හා මතභේදයක් වැඩෙන්නට විය. මන්ත්‍රීවරයා රජයෙන් ආරක්ෂාවට දී ඇති ගිනි අවිය තරුණයින්ගේ නළලේ තබා තර්ජනය කරන්නටද විය. මේ නිසා තරුණයින්ගේ නින්දා බසි වලටද මන්ත්‍රීවරයාට මුහුණ දෙන්න විය තමුදාවෙන් බඩු ප්‍රවාහණය සඳහා විශේෂ බලපත්‍ර ලබා ගෙන

1990 මහින්ද රාජපක්ෂ - උතුරු පලාත් මුස්ලිම් ජනතාව පිළිබඳ සටහන් ගොඩු පටු

දෙකක් මගින් සුරාකෑම සිදුකළහ. එකක් ප්‍රවාහනය බාධා කිරීම අනෙක කප්පම් ලබාගෙන ගෙනයාමට අවසර දී එය පැහැර ගැනීම මේ ක්‍රියාදෙක අතරේ විශාල සමීචන්ධයක් පැවතිනි. කොටි කොල්ලකරුවෝ කිසිම කාරුණිකත්වයකින් තොරව මංකොල්ල කැවූහ. මේ වකවානුව තුළ වාහන කීපයක්ම පැහැර ගනු ලැබීය. මෙහිදී අවධානය යොමු කළයුතු විශේෂ දෙයක් නම් මේ හැම දෙයක්ම ක්‍රියාත්මක වූයේ මුස්ලිම්වරුන් ඉලක්ක කරගෙන නිස. එහෙයින් මෙය ජාතිවාදී අරගලයක් ලෙස හැදින්වීම සාධාරණ එකකි. (විමුක්ති සටනක් කිසි දාක මෙසේ විය නොහැක. එහෙයින් තුස්ට්වාදය නමින් මෙය හැදින්වීමේ වරදක් නැත.

හමුදාව හා කොටින් අතරේ ගැටුම් ක්‍රමයෙන් වර්ධනය විය. හමුදාව විසින් සැලසුම් අති දැවැන්ත මෙහෙයුම් කටයුතු බෙන්සිල් කොබ්බෑකඩුව පේනරල" ට භාරවිය. මෙතෙක් ක්‍රියාත්මක නොවූ හමුදා ක්‍රියාමාර්ග අනුගමනය කරන්න ඔහු සැලසුම් කළේය. මේ මෙහෙයුම් භයානකත්වය ගැන දැනගත් කොටි නැගෙනහිර සිට කටුකකාලන්ගේ ප්‍රධානත්වයෙන් විශාල සේනාංකයක් උතුරට යැවූහ. කොටිද හමුදාවට එරෙහිව විශාල වැඩිපටනක් සැලසුම් කරමින් සිටින බව හමුදා බුද්ධි අංශය අවබෝධ කරගත්තේ නැත. එහෙත් හමුදාවේ ග්‍රහණයෙන් මිදීමටත් උතුරෙන් මුස්ලිම් ජනතාව පිටුවහලේ කිරීමටත් අවශ්‍ය දත්ත සොයමින් කොටි සාමාජිකයෝ මුස්ලිම්වරුන්ට ප්‍රදේශය තුළට විනිවිදීය යන්නන් පටන් ගත්හ.

1990 ජූලි 10 අගහරුවාදා

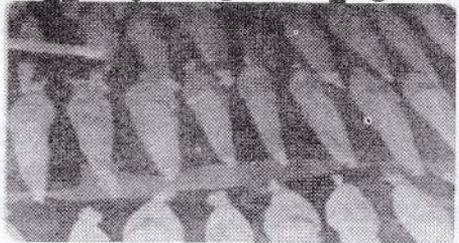
ඒරාදුර්ගි මුස්ලිම්වරුන් දෙදෙනෙකුට පැහැරගෙන යාම.

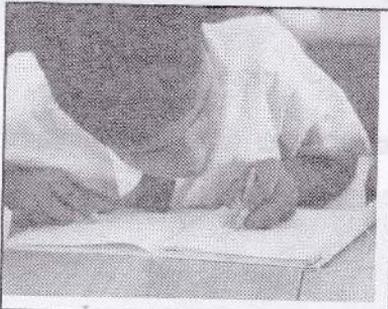
1990 ජූලි 11 බදාදා

අම්පාර දිස්ත්‍රික්කයේ අරුහම්කුඩා නමැති ස්ථානයේ දර සොයා ගියය ප්‍රජපත් මුස්ලිම්වරුන් 9 නාදන දෙදෙනෙකු වෙඩි ප්‍රහාරයෙන් ඝාතනය කිරීම.

1990 ජූලි 16 සඳාදා

වීරකේසරී වාර්තාවක් අනුව මඩකලපුවට කුරුකකල්වඩමේ මුස්ලිම්වරු 68 දෙනෙකුට පැහැර ගෙන ගොස් ඝාතනය කිරීම මේ හැමදෙනෙක් හප් වන්දනාව නිමා කොට ආපසු එමින් සිටි අයයි. පාවා දෙන මුස්ලිම්වරුන් ඝාතනය කරන බවට පුරුසාරම් දෙඩූ කොටින් මෙම ඝාතනය කළේ මොන පාපයක්

නිසාද? මේ වගේ ක්‍රියාමාර්ගයන් නිසා තදබල විරෝධතාවක් වගේම තුස්තවාදීන් යනුවෙන් හැඳින්වීමට සාධක ඇති කළහ. සාමාන්‍ය මිනිස් ඝාතනයට ලක්වූයේ නම් මුස්ලිම්වරුන්ගේ විරෝධය මෙතරම් තදබල නොවිය හැක. තමන්ගෙන් සමාජයේ කානට හෝ දැනුවත්ව හෝ නොදැනුවත්ව වරදක් වුනානම් ඒ හැම කෙනෙකුගෙන්ම සමථව ගෙන හැමගේ ආශිර්වාදය මැද මක්කමේ හප වන්දනාවට

ගොස් ආපසු එන වන්දනාකරුවන්ට මුස්ලිම් ජනතාව උපරිම ගෞරවයක් හා පිළිගැනීමක් දැක්වීම සිටිතකි. සම්පූර්ණයෙන් එහි 150 ක් පමණ ඝාතනය වූ අතර එරාමුර් හි 62 දෙනෙකුම කොටි පැහැරගෙන ගියහ. එකම වේලාවක ප්‍රහාර කීපයක් සිදුවෙයි. එක අවස්ථාවක එක් සිද්ධියක් වෙයි නම් එයට කුමක් හෝ හතුවක් කිව හැක. එකම දවසක ප්‍රදේශ කීපයක ප්‍රහාර කීපයක් සිදුවන විට කිසිම හේතුවක් කිමමට නොහැක. වාර්ගිකික සංහාරයක් ලෙස හැඳින්වීම්වලට ප්‍රමාණයක් සාධක ලෙස ගතහැක.

1990 ජූලි 23 සඳුදා

මඩකලපුවේ විරවිචෝරලෙයි නිදි මුස්ලිම්වරුන් 08 දෙනෙකු ගස්බඩැදි වෙඩි තබා ඝාතනය කිරීම.

1990 ජූලි 30 සඳුදා

අක්කරෙයිපත්තු නගරයේ මුස්ලිම් 14 දෙනෙකු ඝාතනය කිරීම.

1990 ජූලි 31 අගතරුවාදා

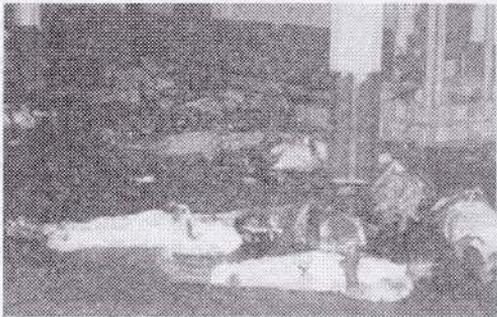
වීරකේසරී වාරතාවක් අනුව අනුරාධපුර උඩුපුප්පාවල සිටින්න සිප්පිකිකුලම මුස්ලිම් ජාතිකයින් 10 දෙනෙකු ඝාතනය කිරීම හා ඉන්පසු ලිඳකට දැමීම.

1990 අගෝස්තු 01 බදාදා

වීරකේසරී ප්‍රවාහනියයක් අනුව අක්කරෙයිපිපත්තුවේ කුඹුරේ වැඩකර ආපසු එමින් සිටි දස දෙනෙකු ඝාතනය කිරීම. වීරකේසරී ප්‍රවාහනියක් අනුව කන්තලවේද 05 දෙනෙකු ඝාතනය කිරීමය

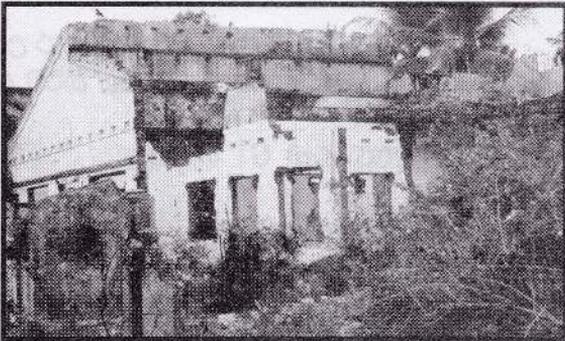
1990 අගෝස්තු 03 සිකුරාදා

මපිදපුර කුඹුරේ සිට පැමිණී 07 දෙනෙකු ඝාතනය කිරීම හා සමන්තුරේ පිඟ හා පුත් ඝාතනය කිරීම එ සමගම කාත්තන්කඩ්ඩි මීරා පුම්ආ මස්පිදයේ හා හුසයිනිඟ තෙක්කා පල්ලියේ 104 දෙනෙකු කෲර අන්දමින් ඝාතනය කිරීම හා මෙය ආරංචි වී කාත්තන්කඩ්ඩියේ අසල්වැසි ගම්වලින් පිටවී අඟය සොඟා දුව ගෙන ආ ජනතාවගෙන් 16 දෙනෙකු ඝාතනය කිරීම එදින කාත්තන්කඩ්ඩියේ මෘත දේහ 126 ක්ම භූමදානය කරන ලදී. මේ ඝාතනය දීප ව්‍යාප්ත කටාබතට ලක්විය. 1967 යුදෙව්වන් විසින් පලස්තීන පල්ලියතුළ සිදුකළ ඝාතනයට මෙය දෙවෙනි නොවු සිද්ධියෙකි.

1990 අගෝස්තු 05 ඉරිදා

අම්පාර දිස්ත්‍රික්කික්කයේ මුලුලේගියංකොඩු හි මුසුසල්ලේමීවරැන් 18 දෙනෙකුද අක්කකරෙයිපිපත්තුවේ 06 දෙනෙකු ඝාතනය කළ අතර 10 දිනට පෙර අම්පාරෙන් මුසුසල්ලේමීවරැන් ඉවත්වවන ලෙස දැන්වීම් පත්‍රිකා බෙදන ලදී. මෙය සුළුවෙන් තැකිය තැකකක් නොවී දිගුකාලීන සැලසුමකින් පසු එන ප්‍රතිඵල ලෙස ගත යුතුය. අඛණ්ඩව ඝාතන ක්‍රියාවලිය සිදුවෙමින් පවතිද්දී අම්පාරෙන් මුසුලේමීවරැන් සියලු දෙනාම පිටවිය යුතු බවට නිවේදනයක් නිකුත් කළේ අධික වශයෙන් මුසුලේමීවරැන් පිවත්වන නැගෙනහිර පළතෙන් මුසුලේමීවරැන් පිටුවනල කළුවිට තම කාර්යය පහසුවෙන් කරගත හැකි බවට කොටි තුළ අදහසක් ජනිතව තිබීමය. ඝාතන ක්‍රියාවලියෙන් දැනටමත් දුර්වල මානසිකත්වයකින් පසුවන මුසුලේ ජනතාව ඔවුන්ගේ මව්බිමෙන් පලවා හැර සම්පුර්ණ ආධිපත්‍යය තම අතට ගැනීමට කොටිතු සිහින දුටහ.

සමකාලීනව ඉතා සියුම්ලෙස සැලසුම් කර බුද්ධිමත් විශාල පිරිසක් කොටි විසින් ඝාතනය කරනු ලැබුහ.

මනියාට මනියා ගෞරවය කරන තුරු සාමය කවදාවත් පිටදෙන්නේ නැත

1990 මහජන බෙදාහැරීමේ කොටස - උතුරු පළාත් මුසුලේ ජනතාව විසින් ඝාතන කොටස

විත්තකයින් නැතිකළ විට කිසිම දෙයක් ගැන සිතිය නොහැකි සිටියහ. කොටින්ට එ පාඩම ඉගැන්වූයේ කවරුද? මෙය නිරීක්ෂණය කරගෙන යනවිට පසුබිමේ දෙමළ මහාචාර්ය, ආචාර්ය හා බුද්ධිමත් සමාජය පසුබිමේ සිටින ඉතා හිත්ත ප්‍රතිඵල අපට දැනගත හැක. එ නිසාම මුස්ලිම්වරුන් 27 කෙරෙහි සිදුවන ආක්‍රමණකාරීත්වය හා ඝාතන පිළිබඳව විමර්ශනයක් ඔවුන්ට කළ නොහැකි විය. මේ අතර උතුරු හා නැගෙනහිර පිහිටි උසස් අධ්‍යාපන ආයතන තැම එකකම මුස්ලිම්වරුන් පිළිබඳ පාඨවිද්‍යාව දිරි දෙමින් සිටියේය.

සෝනතර නම්වූ වාර්ගික නාමයකින් යනුවෙන් උච්චාරණය කර අපහාසයක් ඇති කිරීමට දෙමළ අය විසින් දෙමළ අයට ඉගැන්වූ ඉතිහාසය කොතෙවත් ලියවී නොතැබුන නිසා බේරුනෙමු" යි දෙමළ බුද්ධිමතුන් මෙතෙක් සතුවූ වුණා ඇති. සත්‍යය නොහැක. එහෙත් සත්‍යය කපා නොකර ඉදිමටද නොහැක. සාධාරණ කරුණු මින් මතුවටද දෙමළ විසතූන් නොලියා අත්හල නොහැක. නව ජීවයක් ලබා නැගී සිටින මුස්ලිම් තරුණ උගතුන්ගේ පන්තිද ඉතා බලවත්ය. එවායින් ලියවෙත් වදන් ශක්තිමත්ය. ඔවුන් අතට ගෙන ඇති කැමරාව දෙමළ අය ගැන පසුවට බලමු. දැන් මුස්ලිම් අය ගැන බලමු යැයි ක්‍රියාත්මක වුවොත් පාත්‍යන්තර මට්ටමින් දෙමළ අය ගොඩනගා ගත් ප්‍රතිබිම්බය අති විශාල විය හැක. එය

එක අතකින් කොටින් මුස්ලිම් ජනතාව කළ කුරිරු ප්‍රහාරවලට අනුදීම ගැන සත්‍ය වශයෙන්ම මුස්ලිම්වූ කෙරෙහි මානව දයාව පෙන්වූ සහජීවනයෙන් යුත් ඉතා සුළු දෙමළ පිරිසටද එයින් හානියක් විය හැක. එම සහජීවනයෙන් යුක්ත වුවෝ එදා වගේම අදත් සත්‍යය උස් හඬින් කියන්නෝය" යි මුස්ලිම් ජනතාව විශ්වාස කරන්නේය. සෝනි" යනුවෙන් ඇමතු අපහාසාත්මක නාමයද මින්මතු නැතිවේ යැයි හඵමු. දෙමළ බුද්ධිමතුන් තමන් පසුකරගෙන ආ මාර්ගය මුස්ලිම් ජනතාව වෙනුවෙන් වරක් ආපසු බැලිය යුතු කාලය දැන් එළඹ ඇත. අනිවාර්යයෙන් ඔවුන් බැලිය යුතු කාලය දිස්වෙයි. තැම එකකමම අතිබිඛවා එවවා ලිබිඛිතව සඳහන් කළ යුතුකුට ඇත. දෙමළ

1990 අගෝස්තු 06 සඳුදා

අම්පාරේ කුඹුදුරේ වැඩ කරමින් සිටි ඉස්ලිම්වරු 33 දෙනෙකු වෙඩිතබා ඝාතනය කිරීම.

1990 අගෝස්තු 11 සෙනසුරාදා

එරාටුර් සදාම් හුදුසේන්ගේ ගම ඇතුළු ගම් රාශියකට නීතින්දේ සිටිටියදී පහර දී ඉස්ලිම්වරුන් 116 දෙනෙකු කපා කොටා ද වෙඩිතබා ඝාතනය කරන ලදී. 60 දෙනෙක් පමණ තුවාල ලැබූහ. ගර්භණී මවකගේ කුස පලා දැරුවා එළියට ගෙන කැලිවලට කපා දැමීමේ රාජ්‍යක මිලේච්ඡ ක්‍රියා කෙරුණේ මෙහිය. මෙම ප්‍රහාරයට සම්පූර්ණ වගකීම විමුක්ති කොටි සංවිධානය භාරගත යුතුය. මෙවැනි කුරිරු ඝාතනයක් කෙසේ සැලසුම් කළහද? කුමන හේතුවක් නිසා මෙවැනි ප්‍රහාරයක් එලෙස කළහද? මේ පිළිබඳව බාහිර දැක්ම අනුව අප අනුමාන කර ඉදිරිපත් කළත් සත්‍යය හෙලිකළ යුතු කරුණා අම්මාන් කට අරිද? මෙම සත්‍යයන් හෙලි කළොත් එදා සිදුදු අපරාධ වලට ප්‍රතිකර්මයක් විය හැකි නොවේද?

1990 අගෝස්තු 13 සඳුදා

ඩීරකේසරි වාර්තාව අනුව සෙන්කකලලේ ඉස්ලිම්වරු 05 දෙනෙක් ඝාතනය කරනු ලැබූහ.

චේලන්ඩ්ඩි වාර්තාව අනුව සම්මන්තතුරේ 06 දෙනෙකු මුසුසල්ලිමිම් ගොවිත්වව ඝාතනය කෙරින.

වවුනුනියියා අරන්තලාව නමැති ගමේ දෙමළ කොටි සංවිධානය කළ ප්‍රහාරයකින් ඉස්ලිම්වරුන් 09 ක් හා සිංහල ජාතිකයෙකු ඝාතනය වී තිදෙනෙක් තුවාල ලැබූහ.

1990 අගෝස්තු 15 බදාදා

වීරකේසරි වාර්තාව අනුව අක්කරේපත්තුවේ ඉස්ලිම් ජාතිකයින් 08 දෙනෙක් ඝාතනය කෙරෙහි.

1990 සැප්තැම්බර් 01 සෙනසුරාදා

කාන්තකුඩියේ ගම්මාන තුනක නිවාස 55 ක් හා පලලි 05 ගිනි තබා

1990 මහජන මැදිලිම පනතට පිටුපස සටහන් නොව පිටුපස

විනාශ කළහ.

1990 සැප්තැම්බර් 21

අම්පාරේදී 15 දෙනෙක් මරාදම 11 දෙනෙක් තුවාල ලබා ඇත

1990 සැප්තැම්බර් 25 අඟහරුවාදා

වීරකේශරී ප්‍රවෘත්තිගීය අනුව මුහුදු ගිගිය බිවර මුස්ලිම්වරුන් තිදෙනෙකු ඝාතනය කෙරිණි

1990 ඔක්තෝබර් 03 බදාදා

වීරකේශරී ප්‍රවෘත්තිගීයක් අනුව මරාදමුයුගේ මුස්ලිම්වරුන් දෙදෙනෙක් පැහැරගෙන න යන ලදී

1990 ඔක්තෝබර් 10 බදාදා

විමුක්ති කොටි සංවිධානයේ මුලලේඛයෙහි විවිධ ප්‍රදේශයන්හි දේශපාලන අංශය භාර 'එන්දිදිටන්' 'හා ප්‍රාදේශීය නායක රතු හමුදාභාරකරු ප්‍රසන්නදාස හා දිවාකරන් ඇතුළු කණ්ඩායම මුස්ලිම් ප්‍රධානීන් හමුවී නැගෙනහිර සිට කොටි නායකත්වය විසින් හමුදාවක් ගෙන්වීමට බලාපොරොත්තු වන බවත් ඔවුන් කරුණාවක් නොදක්වන දරුණු ගති පැවතුම් ඇති අය බවත් බොහෝ විට ඔබලාගේ තරුණයින් අල්ලාගෙන යාමට ඉඩ ඇති හෙයින් ඔබලාගේ තරුණයින් ආරක්ෂාකර ගන්න. මෙයට එබලාට දැනුම්දීමට වඩා යම්ක අපට කළ නොහැකියි" ද උපදෙස් දුන්හ. ඔක්තෝබර් 10 වෙනි දින සිට 15 වෙනි දින දක්වා මුල්ලේඛයේ ප්‍රදේශය මුස්ලිම්වරු පීඩිත වූ සැම ප්‍රදේශයකටම මෙම කණ්ඩායම ගොස් මේ ප්‍රචාරය කළහ. මෙම තමන්ගේ ආරක්ෂාව සඳහා කොටි සංවිධානය කරන පෙර දැනුම් දීමක් ලෙස විශ්වාස කළ මුස්ලිම් ප්‍රධානීන් තම තරුණයින්ව ගමෙන් පිට ආරක්ෂා සහිත ස්ථාන කරා යැවීමේ කටයුතු වල යෙදුණේය.

1990 ඔක්තෝබර් 18 බ්‍රහස්පතින්දා

තරුණයින් දස දෙනෙකුට එක් වැඩි හිටියෙක් ලෙස කණ්ඩායම් සකස්කර වැඩිහිටියන්ගේ උපදෙස් මත පිට ප්‍රදේශ කරා යාම සංවිධානය කරන ලදී. ඒ එකක්ම ඉතා වේගයෙන් පැතිරගිය ප්‍රවෘත්තිගීය නම් නැගෙනහිර සිට හමුදාවක්

1990 මහින්ද රාජපක්ෂය - උතුරු පලාත මුස්ලිම් පහතරාජ්‍යයේ සරණ නොවූ මුව

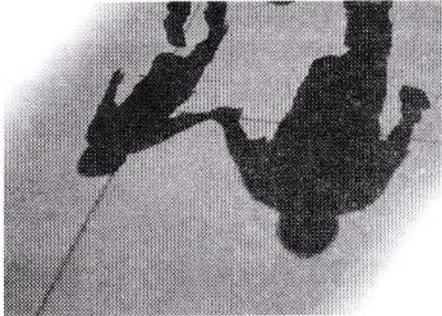
උතුරට පැමිණ ඇති බවත් ඔවුන් උතුරේ සඵල තැනකම කඳවුරු බැඳ දින එකක් දෙකක් ඇතුළුව ඔවුන්ගේ ක්‍රියාවලිය ආරම්භ කරන බවත් ඔවුන්ට කරුණාව දශාව කියන යමක් නොමැති බවත් පිට ප්‍රදේශවලට යෑමට ඇති එකම මාර්ගය 9 මාර්ගය බවත් එහිදී තරුණයින්ව ඇල්ලීමට ඔවුන් සුදානම්ව මාර්ගයේම කඳවුරු ලා සිටින බවටත් තොරතුරු ලැබුන නිසා 9 පාර මගහැර කැලෑ පාරවල වලින් යාමට මුල්ලෙයිතිවු තරුණයින් තීරණය කරගන්නා ලදී. ඔවුහු පුලියංකුලම් කැලෑ මාර්ගය හරහා නොවීවී මෝට්ටෙයි පුදකකුලම් සාස්තිරපුරම් පුලායන්කුලම් හංදිය හරහා සුඩුවෙන්ද පුලවෙයි පැමිණියහ. සුඩුවෙන්ත පුලවෙයි රජයේ පාසලේ ද පාවටිකුලම් පාසලේද දින දෙකක් රැඳුනාහ. ඔවුන්ට අවශ්‍ය කිසිම යටිතල පහසුකම් එහි තිබුනේ නැත. කැමට ආහාර පවා ලැබුණේ නැත. ඔවුන්ට සලකන්න කිසිම සංවිධානයක් කර තිබුණේ නැත. දුර ගමන් මගක් ගෙවා ආ අයට විවේක ගැනීමට පමණක් පහසු කමක් තිබිණි. දින දෙකක් එම පාසලේ රැඳී සිටි ඔවුහු පුනාව හංදිය හරහා ඔක්තෝබර් 20 වෙනි දින ඉතිරි ගොල්ලුවට පැමිණියහ. එහි පාසලක සරණාගත වූ ඔවුන්ට දින තුනකට පසුව ආහාර පාන ලැබිණ.

1990 ඔක්තෝබර් 11 බ්‍රහස්පතින්දා

අම්පාරේ අරභම්කුඩා නමැති ස්ථානයේ දර සොයා ගිහිය දුප්පත් මුහුස්මෙමිම්වරුන් 09 දෙනෙක් තුවක්කු කරුවන් දෙදෙනෙකු විසින් වෙඩිතබා ඝාතනය කරනු ලැබුන.

1990 ඔක්තෝබර් 19 සිකුරාදා

මුස්ලිම් තරුණයින් නැම දෙනාම පිටව ගිහිය නිසිසා මුල්ලේලෙයිතිවු මුහුස්මෙමිම් පුදේශ පාච් ස්වභාවයක් ඉසිලීලිය. මව්වරුන්ටට නිදිදහසේ කැම කන්නන නොහැකි විය. පිහියවරුන්ටට නිදහසේ තම වැඩපල කළ නොහැකි විය. ගැහුණු හා වැඩිහිටියන් හා කුඩා ළමයින් ඇතළු දුරවල අය පමණක් මුල්ලෙයිතිවු හි ඉතිරිව සිටියහ. ගිය අය ආරක්ෂා සහිතව ගියහද? අතරමග ඔවුන්ට යම් අනතුරක් වීද? ආහාර හා ජලය ට කුමක් කර ගත්තහද? කැලෑ මාර්ගයෙන් හෙමින් හෙමින් ගිය අය පිළිබඳය සතුවදායක තොරතුරක් ලැබෙන තෙක් ඔවුන්ට සැනසිලිලේ දවස ගත කළ නොහැකි විය. සිකුරාදා ප්‍රමිආ සලාකය නිමා වූ පසු සියලුමේ කටාබත කළේ පිටවී ගිය

1990 ඔක්තෝබර් 23 අගනරුවාදා

පෙ.ව. 10.00 ට පමණ වේපප්පම්කුලම් මසපිදයේ තිබුණු ශබ්ද වාහිනිනිලයෙන් නි-වේදනයක් නිකිකුන්විවිය. මන්නනාරම් දිස්ත්‍රික්කයේ මුහුස්ලලිමිම් ජනතාව පැය 48ක් ඇතුළත පි-ටවිය යුතුබවට කාල සීමාවක් ඇතුළු දැනුම් දෙනලදී. මාර්ග බලපත්‍රද ගතයුතු බවට නියෝගයක් නිකුත්විය. මෙය සමස්ථයක ලෙස සියලු දෙනා කේන්ද්‍ර කරගෙන නිකුත්වූ නියෝගයක් නිසා තවත් සාකච්ඡා අවශ්‍ය නොමැතිබවත් හැමෝම පිටවීට යුතුබවත් මස්පිද (පලල) සම්මේලනය තීරණය කළේය.

1990 ඔක්තෝබර් 24 බදාදා

මේ අතර වැදගත් තොරතුරු කීපයක් රැගත් සංවිධානයේ ප්‍රධාන සාමාජිකයින් වශයෙන් කොටින් සොයමින් සිටිවන ලාභීර හා නිසියාස් යන දෙදෙනාම මුහුස්ලලිමිම් සියියලු දෙනාව පිටුවහලේ කරන්න යුදානම් වෙන වැදගත් තොරතුරු කීපයක් රැගෙන කොළඹ බලා යායුතු තදිසි අවශ්‍යතාවක් මතුවිය. ඔවුහු මුහුදු මාර්ගයෙන් විධිකලේනිදු දක්වා ගොස් පසුව එහිසිට "පණ්ඩි විර්විචාන්" කැලෑ මාර්ගයෙන් වවිනියාව බලා ගමන් කළහ. මේ අතර මොවුන්ව ඇලලිමට හතර අතේම කොටින් දැලේ දමාගෙන සිටියේය. නම් පමණක් ලබාගත් ඔවුහු දැවැන්ත මෙහෙයුමක් දියත් කළහ. පණ්ඩිවිර්විචාන් කැලෑ මාර්ගයේදී කොටි කණ්ඩායමක් මොවුන්ව නතරකර පැය හයක්ම රඳවා ගත්හ. ඔවුහු සොයමින් සිටින පුද්ගලයින් මොවුන් බව නොදත් කොටියෝ ඔවුන් දෙදෙනාව මුදවාතරියේය. දෙවියන් තමන්ව බේරා ගත්තේය යන වින්තප්‍රිතියෙන් කොළඹට පැමිණියහ.

1990 ඔක්තෝබර් 25 බ්‍රහස්පතින්දා

සිදුවීමට යන මහා අනතුර නොදත් උතුරේ සියියලුම මුහුස්ලලිමිම් වරු තම කටයුතු වල උද්යෝගයෙන් යෙදී සිටියහ. එ එක්කම සමහර වෙළෙන්දන්ට කෙටින්ගේ දුරකථන ඇමතුම් ලැබිණ. එහෙත් ඔවුහු එවා කටකටා විය හැකියයි ලොකුවට ගණන්ගත්තේ නැත. කොළඹ ගිය දෙදෙනා වහාම තම මිතුරන් කැඳවා කාරණයේ බැරැරැමිකම විග්‍රහ කළහ. කොළඹ සිට උතුරු ප්‍රදේශයට යන වෙළෙන්දන් ඇතුළු හැම දෙනෙකුටම උතුරට නොගොස් බාධා කිරීමට අවශ්‍ය විධිවිධාන යෙදවීමට තීරණය කළහ. තරුණයෝ වහාම ක්‍රියාත්මක වූහ. කොළඹ කොටුව දුම්රිය ස්ථානයට ගොස් එහි සිටි හැමෝටම පුවත හෙලිකලහ. දුරකථන මගින් වෙළෙන්දන්, ප්‍රධානීන්

1990 මගීස් බෙබවාවකය - උතුරු පළාත් මුස්ලිම් ජනතාව මුස්ලිම් සංවිධාන

ඇතුළු දැන්විය හැකි හැම කෙනෙකුට දැනුම් දෙනු ලැබිය. ඊලඟ පියවර ලෙස කොළඹ 'කේන්ද්‍රස්ථානයක්' ලෙස

පවත්වාගෙන යාම කළේය. මහජන කොට්ඨාස මහජන ප්‍රතිපත්ති දුකට නිවේදනය දෙනු ලැබී. එහෙත් කිසිවෙකු මෙය විශ්වාස කළේ නැත. කොට්ඨාස මෙවැනි තීරණයක් නොගන්නා බවත් එහෙම ඔවුන් තීරණයක් ගත්තත් එහි සිටින අනෙක් සභාදරු දෙමළ ජනතාව හා බුද්ධිමතුන් එයට ඉඩ නොදෙන බවත් ඔවුන්ගේ වාදය විය.

කොට්ඨාස සංවිධානය කොළඹවත්, කපපම් ගත්තත් මේවගේ නිතරින් තීරණයක් ඔවුහු නොගනිතියි හැම මහජන මහජන මහජන කටයුත්තේ. මොවුන්ගේ උත්සාහයට කිසිම ආර්ථික ඵලයක් නොවීය. එක් අයෙකු හෝ විශ්වාස කළේයම කරුණු පැහැදිලි කළහැක. හැමකෙනෙකම මොවුන්ගේ කිසි ප්‍රතිපත්ති කළහ. පණිවිඩය ගෙන ආ අයට මහජන දුෂ්කරතාවකට මුහුණපාන්න සිදුවිය. මේපිළිබඳව වාද විවාද පැතිරෙමින් තිබුණා මිස අපේ සභාදරුන් ඉතාමත් අත්පත්ව මහජනවලට අපවේන ඇවිත් අපේ සහජනව මොවුන් මෙසේ කියන බවත් බොරුකීමෙන් ඔවුන්ට අත්වේන ලාභය කුමක්ද? යි කිසිවෙකු සිතුවේ නැත. ඔවුන් හැම කෙනෙකුගේම තත්වය එකාකාර විය. එතරම් දුරට ඔවුහු කොට්ඨාස විශ්වාස කළහ. එය අත්ව විශ්වාසයක් බවක් නුදුරු අනාගතයේදී එහි විපාක හැමෝටම විඳින්න සිදුවන බවක් සිතා ගොස්දමු සලමින් ඔවුන්ගේ කාලය නාස්ති නොකර මේ ගැන මුස්ලිම් කොංග්‍රස් නායක එහෙත් අයුරු මහජනව හෝ විග්‍රහ කරමුයි" එතැනින් නික්ම ගියහ.

1990 ඔක්තෝබර් 27 සෙනසුරාදා

ඉන්පසු ජනතාව ආරක්ෂා සහතිකය ගෙන එමම පිළිපිටිබඳව උදාසීන කමක් දැක්වූ එ.පා.ප. රජය එම වැඩපිළිපිටිවෙල අතහැර දැමූ ස්වභාවයක් පෙන්වීය. ජනතාව බෝට්ටු සඳහා විශාල මුදලක් වැය කරන්න සිදුවිය. කලින්ම සියලුම පැහැරගෙන තිස් අතින් එවා තිබියදී මෙවන් තත්වයකට ද මුහුණ දීමට සිදුවිය. මෙවන් වකවානුවක ගඟ සම්පූර්ණ නැමැති බවට ඉදිරිපත් වී ජනතාව

ආරක්ෂා සහතිකය ගෙන එමට කටයුතු කරන ලෙස දන්වා එරැකකලමිපිටිබි. මහජන පාලක මණ්ඩලයට විශාල මුදලක් පරිත්‍යාග කළේය. එය කිසිම මහජන නොමැති අභියෝගයකට මහජන උපකාරයක් වූ බව සැමගේ හැඟීමයි. මහජන (පලමු) පාලක කමිටුවත් සමග තවත් වෙළෙඳුන් කීපදෙනෙක් එම සත්කාරයට එක්වූහ. 38 පිටවීම එකම තීරණය නම් ඊලඟ කළ යුත්ත සඳහා සුදානම් වූහ. මේ අතර කලපිටියට ආ බෝට්ටු ගැන සත්‍ය තොරතුරු නොදන්නා තමුදාව එය ඉලක්ක කර තුවක්කු ප්‍රහාර එල්ල කළහ. මේ බව දැනගත් ජනතාව

හිලොවටත්ත වැඩි විස්තර වුවමනා නොවීය. එ එකකම මන්තාරයේ මුස්ලිම්වරු පිටවී ගත හා කොටි කඳවුරුවලට හමුදාව පහරදීමට සූදානම්වන පුවත් දෙකම පැතිර යාමට විය. කලින් මොඩ අන්දමින් අන්ධ විශ්වාසයකින් සිටි වෙළඳ ප්‍රජාවද එකරැස් විය. තවදුරටත් කුමක් කළ යුතුදැයි කඩිනමින් සාකච්ඡා කර නැවතත් මොඩ තීරණයක් අරගෙන ගතගිග හමිද් මහත්මයා විසින් සාකච්ඡා කිරීමට වෙළඳ හා ප්‍රධානීන් ලෙස සිටි නූගත් පිරිසද අවස්ථාව ලබාගෙන තම මොඩ අදහස ඉදිරිපත් කළහ. කිසිම හේතුවක් මත රජයේ පහරදීම නොකළ යුතු බවත් ජනතාවගේ පිටව යාම එසේම සිදුවීමට ඉඩදිය යුතු බවත් තරයේම කියා සිටියහ. තමන්ගේ දරුවන් නැදැයත් හා හිතවතුන් සිටින බවත් ඔවුන්ට යම් අනතුරක් සිදු නොවිය යුතු බවත් එ නිසා කොටින්ට එරෙහි ක්‍රියාමාර්ගය නැවැත්විය යුතු බවත් ආන්මාර්ථකාරීව ඔවුන් ප්‍රකාශ කළහ. ගතගිග හමිද් මහතා මේ ප්‍රකාශය අසා මවිතයට පත්විය. පහර දීමට අවශ්‍ය සියලු කටයුතු සූදානම් කර කොටි මධ්‍යස්ථාන වලට පහර දී ඔවුන්ගේ වාර්ගික සංභාරය නතර කර දැමූ විට අවතැන් වීමේදී පීඩාවට පත්වන සෑම දෙනෙකුටම ආරක්ෂාව ලබා දීමටත් පිටවීමෙන් කෙටි කාලීන සහනයක් ලැබුවත් ඉන්පසු තම මුල් පදිංචි ස්ථානවලට යාමේදී විඳින්න ලැබෙන ගැහැට හා දීර්ඝකාලීන දුක් කරදර ගැන දුරදුර්ශීව බුද්ධියෙන් යුතුව ඉදිරිපත් කළ තරුණ සංවිධානයේ අදහස් වලට එහිදී වැදගත්කමක් නොලැබින. එසේ පිළිගන්නානම් සුළු විශ්වක දැරීමෙන් දිගුකාලීන සහනයක් ලබා ගන්න තිබිණ. වෙළඳ ප්‍රජාවගේ ආන්මාර්ථය ඉදිරියේ ඔවුන්ට දරා සිටිය නොහැකි විය. මොඩනහ ඉදිරියේ බුද්ධියට තැනක් නොලැබෙන බව තේරුම් ගත් තරුණයින් නැවත් ගතගිග හමිද් මහතා හමු වී වෙළඳ ප්‍රජාවගේ තීරණය ගැන කරුණු පැහැදිලි කර ආරක්ෂක නියෝජ්‍ය ඇමතිතුමාද හමු වී කොටි මධ්‍යස්ථාන වලට පහරදීමේ අදහස අත්හරික ලෙසත් ජනතාවට පිටවීමට ඉඩදෙන ලෙසත් ඉන් බිහිව කුමක් කළ යුතු දැයි ඉකිමනින් තීරණයක් ගෙන කටයුතු කළහැකි බවත් කී නිසා රජයේ විප්ලවය මහතාද එයට එකඟ විය. නැවතත් සම්මාන් කොට්ටෙයි මස්පිදයට ගිය වෙළඳ ප්‍රජාව මුස්ලිම්වරු පිටවී එන බව ප්‍රසිද්ධියේ නිවේදනය කළහ. උතුරේ ජනතාව සරණාගතයින් ලෙස

පිටවී ගාමේ ප්‍රථම ප්‍රසිද්ධ නිවේදනය එය විය. මේ අතර පළමුවෙනි බෝට්ටුව කල්පිටියට ආ ප්‍රචත දැනගත් වතා 'නියාස්'ගේ ප්‍රධානත්වයෙන් කණ්ඩායමක් කල්පිටිය බලා යද්දී 'මුසිද්' ගේ කණ්ඩායම වවිනියාව බලා ගියේය. (මේ අතර 'මුල්ලෙයිතිව්' ප්‍රචාව පිටුවකලේ කළ ප්‍රචත සියලු දෙනාටම දැනගන්න ලැබුනේ පසුවය. මේ පිළිබඳව විස්තර 19-10-1990 දින රජයට දැනගන්න ලැබුනද එය 'ප්‍රවෘත්තිය' තරමට හෝ ගණන්ගත්තේ නැත.)

1990 ඔක්තෝබර් 28 ඉරිදා

පිරබාකරනගේ ප්‍රධානත්වයෙන් විශේෂ සෙනාධිපතනීගේ රැස්වීමක් පැවැත්වින. තැම ප්‍රද දස් යකම පොදුවේ තම ආධිපත්‍යයට පතවී මේ සතුව බෙදා ගෙන බුක්ති විඳවීම් එකමතු වී මක් එ. අවසාන වශයෙන් තව එකක් ඉතුරු වී ඇති බව කී ප්‍රභාකරන් ශාපනයේ සිටින මුස්ලිම් ජනතාවද සම්පූර්ණයෙන් පිටුවහලේ කිරීමේ වගකීම නැගෙනහිර කොටි කල්ලි නායක කාරිභාලන්ට භාරදී ජයග්‍රහණයට ආශිර්වාද ද කළේය. දැනටමත් ශාපනයේ සිය ගණන් පවුල් පිටවී ගොස් ඇතිබව කී ප්‍රභාකරන් දැනට තල්ලුර කන්න ස්වාමි කෝවිල පිහිටි ස්ථානයෙන් මුස්ලිම්වරුන් පිටමං කළ කථාව භාසනරසයෙන් යුතුව කී ඔහු තදුරටත් එ කාර්යය කළ අපේ මුතුන් මිත්තන්ට ගිනි අවි නොතිබුණා බවත් එ හේතු කොට ගෙන ඔවුන් උරන් හා උරන්ගේ රැඳීරයද මාංශද අවශ්‍ය වුණය කයි මින් සති යසු නය . එදින සෙත් ධිපතව රැන ' තැමදෙනා වෙනසු වනම රාතූ භොජන සංගහු යක' පළි රි යල කර තබ නු අතර තම ජාතකි නායක පහු කාරන්' සමග එකට ආහාර ගැනවී මී වාසනාව ලැබුණු ශා' යැයි උදම් ඇතූ ඔවුහු මසු ල මී වරැන' සමලු ඝාතනය කර දෙමළ ඊලම ගොඩනැගෙවී මී සති නි ය දුටහ.

1990 මහින් රෙඛවාමකය - උතුරු පලාත් මුස්ලිම් ජනතාව පිළිබද සටහන් කොට පිට

ආපනගේ මුස්ලිම් විවරැන ජනාකීර්ණව පිවහවන

තැම විදිවලම එක පිප රචයක් උදැසනම එකා මෙකා ගමන් කළේය. එහි නැගෙනහිරට හමුදා නායක කර්නලන්" ඇතුළු ප්‍රධානීන් පමණක් මෙවැනි විශේෂ සංචාරයක් කුමක් කිසාදැයි අවබෝධ කරගැනීමට බොහෝ දෙනෙකුට අවස්ථාවක් නොවීය. එතෙක් සිදුවීමට යන විපතකිස පිළිබඳ අනුමානය සමහර මුස්ලිම්වරැන දැනගෙන සිටියේය. මඳ වේලාවකින් කොට්ඨිවේදනය ඇඳුනේය. අද ප.ව. 3.00 ට ආපනේ ඔස්මානියා

මුස්ලිම් විදුහල පිටියට ආපනේ සිටින සියළුම ශේනකයින් (කොටින් කළ ප්‍රකාශයට අනුව) නොවරදවා එකරැස් විය යුතුයි. දෙමළ ඊලම් නායකයින් ගත් සමහර තීරණයන් ඔබලාට කිව යුතුව ඇත. ජනතාව සම්පූර්ණයෙන් ඔස්මානියා පිටියට රැස්වුහ. ආකඳවනේයර නමින් හඳුන්වන 'ඉලම්පරිදි' හා කර්නලන් ආදීන් කථා කළහ. මුස්ලිම් ජනතාව සියලුම වස්තුව අහභාර පැය දෙකක් ඇතුළත පිටව යා යුතුයි. එසේ පිටව ගියොත් පිවිත හානි කිසිවක් සිදු නොවෙයි. එසේ නොවුවොත් තුවක්කු එල්ල කරන්න සිදුවේවි. ඒ සඳහාම නැගෙනහිර සිට ශක්තිමත් හමුදාවක් නායකතාමා ගෙන්වා තිබෙනවා. ඔවුහු අප වගේ කරැණාව නොදක්වති. එතෙයින් කී දෙය හරියටම ඔබලා කරාවී යැයි විශ්වාස කරන්නෙමු. මේ නිවේදනය ඇඳුන සැනින් කළ හැකි හෝ කිවහැකි කිසිම දෙයක් නැතිව ජනතාව ගල්ගැසී සිටියහ. කොට් මෙවන් නිවේදනයක් දෙතියි සිහිනෙකින් හෝ නොසිතූ ඔවුන් කම්පනයෙන් මිදීමට වැඩි වේලාවක් ගතවිය. කාගෙන්ද? මොනවද අහන්නේ? පිටවෙනවාද? නැද්ද? ඇති කාල සීමාවද පැය දෙකක් පමණි. ඔ... නිතඬ විය. හය හා සැකය වසා සිටියදී ප්‍රශ්න පමණක් වටින් පිටින් ඇසීණ. ඉස්ලාම් තරැණා සංවිධානය මේ අවස්ථාවේ සිටියේ නම් නියත වශයෙන්ම බලහත්කාරයෙන් පිටමං කිරීමට විරැදඬ ව කටයනු කරාවී. දහම් සති වූ ලී සහති ව කටයනු කළ තබිලික් හා පමාඅනේ ඉස්ලාම් සංවිධාන වලින් කිසිවක් කළ නොහැකි විය. මේ

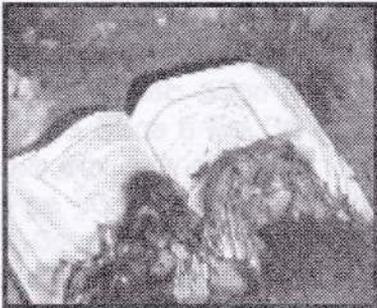
බලහත්කාර පිටමං කිරීම ගැන ගලක් හෝ අතින් විසි කරන්න ශක්තියක් නොලද ජනතාව දහය සමව එකළොහයේ කිය) පටි මං වනු හරි දැ අවරට ගරියයි . මඟු ල මී වරැනර ග ' ඉතා සුළු සංඛ්‍යාවක් කිලිනොවිවියේ වාසය කළහ. මොවුහු දෙමළ ජනතාව සමග ඉතා කිරිටුවෙන් ඇඳුරු කළහ. ඒ එක්කම සියළුම ගනුදෙනු දෙමළ ජනතාව සමගම කරගෙන සිටියහ. දෙමළ ඊලම් සටන ආරම්භ වූ දා සටි කලි රි නාවිච් ජනතාව තම සම්පර්ණ සහයෝග ය දෙමළ සංවිධාන වලට ලබා දුන්හ. ඒ වගේම සංවිධාන වලද සාමාජිකත්ව ලබා සිටියහ. ඔවුන්ගේ ශාන්ත සන්සුන් පිවිතයටද අද දින පහර වැදින. කිසිම පූර්ව දැනුම් දීමක් හෝ පෙරවදනක් නොමැතිව හෙට පිටුවහලු විය යුතුයි. එපමණයි. වෙන කිසි උප මාතෘකාවක් නැත. මෙය දෙමළින්ගේ නිපඹීමයි. මෙහි ඔබලාට කිසිම අයිතියක්

1990 මහින් බඩමාටකය - උතුරු පලාත් මුස්ලිම් ජනතාව පිළිබඳ සටහන් කොට පිටු

නොමැත. මෙය දෙමළ සටනකි. කිලිනොච්චියේ මුස්ලිම් ජනතාවට කර්මට හෝ අදහස් පක්‍රමය කර්මට හෝ වෙනත් ඉලල මී ඉදිරිපත් කර්මට හෝ බලයක් නොවිය. තව පට විය යනු යු යන නරි විදහය පමණක් ඔවුන් කනව ලට ඇසණි .

1990 ඔක්තෝබර් 30 අගනරුවාදා

පැය දෙකක කාලය පිළිලිබඳ ප්‍රකාශය පිරිණය කරගන්න නො අවබෝධ කරගන්න නො එ කාල සීමාව ප්‍රමාණවත් නොවිය. 'අන්සාදී' නමින් හඳුන්වන පස්මංතංදියේ කොට්ඨාසයේ ප්‍රධාන මුරපොල පිහිටුවා තිබිණ. තවද කොට්ටඩි, ඔට්ටුමඩම්, කේ.කේ. එස්. විදිය ස්ථාන වලද සෝදියි මුරපොළවල් තිබිණ. කිසිම කෙනෙක් හිතමනාපට පිටවී යා නොහැකි පරිදි කලින්ම සැලසුම් කර මේ මුර පොළවල් පිහිටුවා තිබිණ. එ මුරපොළවල් වල සිදුවූ අසාධාරණය වචනයෙන් කියා නිම කළ නොහැක. ගලවන්න කාලය ගතවන බැවින් කොට් ඉතා වේගයෙන් ක්‍රියාත්මක වූහ. මුස්ලිම් ගැහැණුන්ගේ කන්වල එවා කඩා ගැනීමෙන් කන් ඉරි ලේ ගැලින. බෙල්ලේ සිරිම් තුවාල ඇතිවිය. ළමයින්ගේ කන් ඉරි ලේ ගලද්දී හෙට දවසේ දෙමළින්ට පමණක් ගොඩ නැගෙන්න යන දෙමළ ර්ලමට අවශ්‍ය අවසාන වාර්ගික සංහාරය සාර්ථ කව නිමාවිය. ප්‍රධාන මාර්ගයේ 9 ඔස්සේ බස්ථවලත් පෙරියමඩු හරතා වූ කැලෑ මාර්ගයෙන් ජනතාව යාපනයෙන් පිටවූහ. එ හැර තවත් විශාල සංඛ්‍යාවක් පාගමනේ අලිමංකඩ කැලෑ මාර්ගයෙන් විශ්වමඩු පුලියංකුලම ගොස් එහි සිට ශාන්ත සෝලේ දක්වා ගියහ. ශාන්ත සෝලේහි හමුදා කඳවුර හරතා පහසු මාර්ගයෙන් යාමට හමුදාවේ අනුමැතිය නොලැබුණ. පසුව මනා ශ්‍රමයක් දරාගෙන වවිනියාවට ගියහ. දෙමළ කොට්ඨාස මෙය ඉතා සාර්ථක වාර්ගික ශුද්ධ කිරීමකි. ලැප්පාව අමතක කර වේදනාවෙන් එක සටහනක් යාපනයේ මුස්ලිම්වරුන් සියලු දෙනාම පිටවූමට පෙර සැප්තැම්බර් මාසයේ කොට්ඨාසයේ ආධාරය ඇතිව පෙරියමඩු හරතා පවුල් 350 කට යාපනයෙන් පිට වූහ. මේ පිළිබඳ සමීක්‍ෂණය තවම අවසන් නැත. මොවුන් කලින්ම නිතඬව පිටවූයේ ඇයි? මොවුන්ට කලින්ම පිටවීමට තොරතුරු ලැබුනේ කෙසේද? මොවුන් කළේ සමාජ ද්‍රෝහී ක්‍රියාවක්ද? නැත්නම් ඔවුන් කළේ බුද්ධිමත් ක්‍රියාවක්ද? මොවුන්ටත් කොට්ඨාසයේ අතරේ හිඬුණ සමීඛන්ධය කුමක්ද? මොවුන් තමන්ගේ යහපත පමණක් සිතා ක්‍රියා කළේ මන්ද? මෙම ප්‍රශ්න වලට පිළිතුරු හා එසේ පිටවූ අයගේ නාම ලෙඛනය සමීක්‍ෂණ අවසානයේ අපි ඉදිරිපත් කරන්නෙමු. එපමණක් නොව කොට් සමග සමීඛන්ධ වී උතුරේ ඉඩම් විකුණු තැරැවිකරුවන් පිළිබඳවද කොට්ට් තෙල් පාස් හොරෙන් සැපයූ තැරැවිකරුවන්

මහියාට මනිසා ගෞරවය කරන තුරු යාමය කවදාවත් පිබදෙන්න නැත

1990 මහියා බෙබවකය - උතුරු මෙලම පනතාව පිලිබද සටහන් නොව පිට

පිළිබඳවද උපන් බිමෙන් පිටුවහල් කරනු ලැබීමෙන් පසුවද කොට්ඨාසයේ ඉදුල් කැමට තරම් ලැජ්ජා නැති ප්‍රශංසනීය වූ මුස්ලිම් මහත්වරුන්ගේ ද තොරතුරු සෙවීමේ සම්ප්‍රදාය ආරම්භ කර ඇත. මේවායේ සත්‍ය තොරතුරු හෙලිවූ වහාම කාගේත් දැන ගැනීම පිණිස සියලු විස්තර ඇතුළු නම් ගම් සියලුම ප්‍රසිද්ධ කරන්නෙමු. එතෙක් ඉවසන්න! (මුස්ලිම්වරුන් පාචා දුන්නෙය. පාචා දුන්නෙය යි තඬනග න උත්තමයාණනි මේ ගැනත් ටිකක් සොයා බලන්නකුද?)

ශාපනයේ මුස්ලිම්වරුන් පිටවූ පුවත හෙලිවීමට පෙරාතුවම ශාපනයේ මුස්ලිම්වරුන්ව කිලිනොච්චියේ අය දුටුවෝය. කොට්ඨාසය නිකේතනය ඉටුවිය. පිට නොවූවොත් ඝාතනය කරනු ලබන්නෙහුය යන නිවේදනයෙන් පසු කුමක් කරන්නද? ජනතාව සිතේ වේදනාවෙන් තැම්බෙමින් දෙවියනි! අපට අත්වූ මේ අසාධාරණ ඉරනමේ එලය බවුන්ටත් ලබා දෙන්නවා! යි ප්‍රාර්ථනා කිරීමට පමණක් තැකි විය. සැවොම වවිනියාව බලා ගමන් කළහ. සියළුම දේපල වස්තු කොල්ල කැමට ලක්විය. ජීවිතය පමණක් උසුලාගෙන ගිය ඒ ජනතාවගේ ශාපය කෙටිත්ගේ සිහිනය වූ දෙමළ අයට පමණක් පීචන්විය තැකි තනිකර දෙමළ රලම වටේ යමින් තිබිණ. 'කිලිනොච්චිය' කොට්ඨාසයේ කේන්ද්‍රස්ථානයක් ලෙස ප්‍රධාන නගරයක් බවට එදා සිට පත්විය. සියලුම ප්‍රදේශවල මුස්ලිම්වරුන්ගේ ශාපය වසා සිටියේය.

1990 ඔක්තෝබර් 27 - 30

කර්කාලන්ගේ නායකත්වයෙන් පැමිණ කොටි හමුදා සාමාජිකයෝ මන්නාරමේ මුස්ලිම්වරුන් පදිංචි අසස්ක මුල්ලක් නැර නතර කරනු ලැබූහ. ඔවුහු හොපිපිද පැලඳ සිටියහ. සමහරු මුත්‍රණ වසාගෙන සිටියහ. ඒ මුස්ලිම්වරුන්ගෙන්ම යැපුන අයයි. ආයුධ ගිනිඅවි හා මුවහත් පිහියා අනෙද ඉනෙද දරා සිටියහ. මෙසේ ඔවුන් සැලසුම් කළ දැවැන්ත සැලැස්ම කුමක්ද?

මංකොල්ලය. මංකොල්ලය. මංකොල්ලය. මුස්ලිම්වරුන්ගේ 'හැම නිවසකටම ඇතුළු වූහ. හැම නිවසකම තිබුණ බඩුමුට්ටු පෙරලා දමා එහි තිබුණ රන් ආභරණ හා වටිනා භාණ්ඩ කොල්ල කැවූහ. විශාල කප්පම් මුදල් ලබා ගත්තෝය. ඔවුන්ගේ එකම ක්‍රියා මාර්ගය වූයේ මුදල් හා රන් භාණ්ඩ පැහැර ගැනීමය. දුක් මහත්සි වී තමන් හරි හම්බ කරගෙන ඉතුරු කරගෙන සිටී වස්තුවෙන් තම තරුණ ගැහැණු දරුවන්ගේ අනාගත සුඛ සිද්ධිය දරුවන්ගේ අධ්‍යාපනය හා සමාජයේ ඉදිරි ගමන ගැන තිබුණ බලාපොරොත්තු හැම එකකම මුස්ලිම් සමාජය තුළින් ගිලිහී ගියේය. කුල මල පාති හේදයක් තොරව සැවොම මිනිසුන් ලෙස සලකා සලකන ලද උදව් උපකාර කළ අයට කළ ප්‍රතිඋපකාරයයි ඒ. එතරම් උදව් උපකාර ලත් මිනිසුන්ගෙන් මෙවැනි දෝභිකමක් සිදුවේයැයි ඔවුන් සිහිනෙන් වත් සිතුවේ නැත. මේ මංකොල්ලය පසුපස තිබුණ කුමන්ත්‍රණයද එදා සම්පූර්ණයෙන් ඔවුන් දැන

සිටියේ නැත. නැගෙනහිරෙන් පැමිණි කොටි හමුදාව මුස්ලිම්වරුන්ගේ මුදල් රන් හා-ණ්ඩ මෙහරම් දුරට මංකොල්ලකරගිනි රජයේ හමුදාව පවා දැන සිටියේ නැත. දෙමළ ජනතාවගේ විමුක්තිය සඳහා සටන් කරන බව කියාගත් ඔවුන් ජයපාත් බී සතුවූ වූයේ මුස්ලිම් අයගේ දයඩිය හා රැඳිරය වගුරුවා ඔවුන්ගේ දේපල හා වස්තුව මංකොල්ල කැමෙන්ය. මුස්ලිම් තරුණ සංවිධානය ඉලක්ක කරගත් ඔවුන්ගේ අනෙක් අරමුණ ඉටුකර ගැනීමට කළ සොදිසි මෙහෙයුම් සාර්ථක වූයේ නැත. එක් තරුණ සංවිධානයේ සාමාජිකයින් යැයි ඔවුන් සැක කළ එස් එ අනීස් හා ස. එස් ජාබීර් නමැති දෙදෙනා පැහැරගෙන න ගියහ

එක සමාජයක ස්ථාවරය කෙලෙසා දමා එ නෂ්ටාවශේෂයන් තුළින් ඔවුන් මත පැටවුන ශාපය පමණක් කරගහගෙන දෙමළ කොටි සංවිධානය තම දැඩි හස්තය මුස්ලිම්වරුන්ට පමණක් ක්‍රියාත්මක විය. යුදෙව්වන්ගේ විලාසයෙන් ඔවුන්ට වදහිංසා පමුණුවමින් තොරතුරු අසන්න වූහ. සෑම වද වේදනාවක්ම විඳ දරා ගෙන දැඩි ස්ථාවරකින් ජීවිතයත් මරණයත් අතර සටනකට ගොදුරු වී සිටිය ඔවුන් එක දිගටම තමන්ට අත්වුන වේදනාවන් ඉවසා සිටීමේ සීමාව ඉක්මවූ විට කීප දෙනෙකුගේ නම් ලැයිස්තුවක් කොටින්ට භාරදුන්හ. මෙයද අවාසනාවන්ත සිදුවීමකි. ක්‍රම ක්‍රමයෙන් ඔවුන්ගේ වද හිංසාව උග්‍රවෙමින් ඉතා කෲර වේදනාවන්ට ගොදුරු කළහ. එහෙත් ඔවුන් සතුවූයේ එම නම් ලැයිස්තුව පමණකි. එය අත තබාගෙන සොදිසි මෙහෙයුම් කර වැඩි පිරිසක් අත් අඩංගුවට ගත්හ. ඔවුන්ට විරුද්ධව සටන් කළ හැකි ශක්තියක් මුස්ලිම් තරුණයින්ට නොවීය. සමහරු බුද්ධිමත් ලෙස සැඟ වී සිටිය අතර අනෙක් අයට කොටින්ගේ කීම වගේම රජයේ හමුදාවට භාරවී හමුදාවත් සමග කොටින් විනාශ කිරීමේ වැඩ සටහන්ක ආරම්භ කළහ. ශ්‍රී ලංකාව තුළ හොඳ සෞභාග්‍යමත් ජීවිතයක් ගත කරන්න අවස්ථාව ලැබේවී යැයි සිතා ආරම්භයේ සන්නද්ධ දුට්ඨ කල්ලි හැම එකකම මුස්ලිම් තරුණයෝ සාමාජිකත්වය දැරූහ. උදාහරණයක් වශයෙන් ගෙපගෑගපග යේ පද්මනාඞාට ඉතාමත් උදව්කරුවෙකු ලෙස මරුද මුනේ සොයුරු මිත්ලාරය. ඊරෝස් සංවිධානයට කොඳු ඇට 32 පේලිය මෙන් සිටියේ සොයුරු පමීර් සේගුදාවුදිය. කොටින්ට රුක්කුදින් මෙසේ හැම දෙමළ සංවිධානයකම සාමාජිකත්වය දැරුවා පමණක් නොව සමහර සවස්ථාවල තම වර්ගයාට විරුද්ධකවද කටයුතු කළහ. විමුක්ති කොටි සංවිධානයේ අනෙක් සංවිධාන වලට වඩා වැඩි පිරිසක් සාමාජිකත්වය දැරූහ.

1990 විමුක්ති කොටි හමුදාව මුස්ලිම් සටන්කාමීන්ව ඝාතනය කිරීමෙන්

අනතුරුව වර්ධනය වීමට පටන් ගත් දෙමළ විරෝධී මුස්ලිම් තරුණයින්ගේ මානසිකත්වය උපරිම අවසානවට පැමිණ රජයේ හමුදාව සමග රජයේ හමුදාව සමග එක්වී අත්වැල් බැඳගන්න තත්වයක් උදාවිය. මුස්ලිම්වරුන් වූ පලියට පලිගත් කොටින්ට විරුද්ධව ගතහැකි වෙන කිසිම ක්‍රියා මාර්ගයක් නොවීය. දෙමළ ජනතාව වෙනුවෙන් සටන්කළ හැම සටන්කාමියකුගේම අතේ මුස්ලිම්වරුන්ගේ ලේ නොතැවරුණා කෙනෙක් නොවුහ. 'හැකිනම් ඕනෑම සංවිධානයක් තමන්ගේ අතේ මුස්ලිම්වරුන්ගේ ලේ තැවරුනේ නැතැ"යි කියන ලෙස අපි අභියෝග කරමු. තවද සාධාරණ ලෙස ජාතිවාදයෙන් තොරව අපි කටයුතු කළෙමු." යි කිසිම සංවිධානයකට කිව නොහැක. දෙමළ බස මව්බස වූ මුස්ලිම්වරුන්ව දෙමළ බස මුල්කර ගෙන ගණන් ගත්තේ නැත. දෙමළ යන නමින් සිටුන් හඳුන්වනු ලැබූ මේ දෙමළ කථා කරන හිංදුවරුන් හා දෙමළ කථා කරන කතෝලික අය පමණය. දකුණු ඉන්දියාවේ වසන මුස්ලිම් කෙනෙකු භාෂාව මුල්කරගෙන තමාව දෙමළ කෙනෙකු ලෙසම හඳුන්වා දෙයි. දුට්ඨි ප්‍රාන්තයේ ධනවත් මුස්ලිම් ජනතාව එදා ශ්‍රී ලංකාවේ දියත්වූ භාෂාව පිළිබඳ අරගලයේදී එයට විරුද්ධව හමුදාව විසින් ගෙන ගිය දෙමළ සංහාරයේදී එයට විරුද්ධව ක්‍රියාත්මක වූ දෙමළ සංවිධාන වලට විශාල ධනස්කන්ධයක් වැය කිරීමට පිළිබඳව මෙහි සිටි කිසිවෙක් සාධාරණ ලෙස ලේඛණගත කරන්න හෝ කථා කරන්න හෝ සිතුවේ නැත. නිතරම සිංහල හමුදාව පිටුපස සහයෝගය දෙන කණ්ඩායමක් ලෙස මුස්ලිම්වරුන්ව හඳුන්වන දේශපාලන දර්ශනයක් ඇත. මුස්ලිම්වරුන් නිතරම තමන්ව වෙන් වශයෙන් තම අනන්‍යතාව රැකගෙන කටයුතු කළේ යැයි වාදකර දෙමළ ලේඛකයින් මුස්ලිම් අය සාමාජිකත්වය නොදැරූ එකදු දෙමළ සංවිධානයක් තිබුණේ දැයි කුමක් හෝ සංවිධානයක නමක් ඉදිරිපත් කළ හැකිද? ඔවුන්ට එසේ කිව නොහැකි ඉතිහාසය තමන්ට අවශ්‍ය පරිදි ලියූ කාලය දැන් ඉකුත් වී තමාරය. දැන් ආරම්භ කර ඇති සමීක්ෂණය තුළින් ඉදිරිපත් කරන සාදක සියල්ල පක්ෂග්‍රාහී දෙමළ ලේඛකයින් වූ ඔවුන්ගේ වාද හැම එකකටම කුළු ගෙඩි පහර හෙලන්නේය. මෙහි ජාවා බස කථාකරන මැලේ මුස්ලිම්වරුන්ද, අරාබි දෙමළ හා අර්බි බස කථාකරන අය ලෙස පැහැදිලි නොමැතිව අවුස්සන බොහෝ දෙමළ ලේඛකයින් මින් මතු මේ ගැන විමසීමලෙන් කථාකළ යුතුය. මේ සටන දෙමළ ජනතාව වෙනුවෙන් තමන් විසින්ම දියත්කළ අතර අනෙක් ජාතීන්ගේ සහයෝගය නොලැබුණ බවද මතුකර පෙන්වීමට දෙමළ ජාතීන් මෙතෙක් මෙම වදන් පෙළ භාවිතා කළේය.

එසේ වචන පාවිච්චි කළේ දෙමළ නූගත් සටන්කාමීන් හෝ සිවිල් ජනතාව නොව එයට පසුබිමේ - දෙමළ බුද්ධිමතුන්ල ලේඛකයින්ල කටීකයින් හා සාහිත්‍යකරුවන් සිටි බව පැහැදිලිය අවබෝධ කරගත යුතුය. එහෙයින් විමුක්ති කොටි සංවිධානය පමණක් මුස්ලිම්වරුන්ට විරුද්ධව ක්‍රියාකළා යැයි නිගමනය කළ නොහැක.

1990 ඔක්තෝබර් 31 බදාදා

1990 නොවැම්බර් 04 ඉරිදා

උතුරේ සිටින සියලුම මුස්ලිම්වරු පිටවූහ. ඉතිරිවූයේ වඩාත් වඩාත් භූමි භික්ෂුන් වීමට පමණක් හා අනෙක් ප්‍රදේශවල තම නැඳූ හිතවතුන් සිටි තැන්වලට ගොස් නවාතැන් ගත්හ. මේ අතර සමාජ සුභ සාධනය සඳහා වෙන්කළ කොබ්බෑකඩුව මහතා, කර්නල් සරත් ගොන්සෙස්කා හිටපු 'බියර් ශ්‍රීලාල විරහාරිය යන අයව පත් කළේය. කලින් විවිධ ක්‍රියාමාර්ග වලට සම්බන්ධවූ තරුණයින් සමග ඔක්වී අනෙක් කටයුතු මෙහෙය වීම සඳහා උතුරේ අණ දෙන සේනාධිපතිවූ වෙන්කිල් කොබ්බෑකඩුව මහතා විසින් කර්නල් සරත්, කර්නල් විරා සාහිබ්, මේජර් ඩීන් හා කැපටන් සල්මාන් යන අය ඇතුළත් සේනාංකයක් නියම කරනු ලැබූහ. මේ අතර කොටි සමග ඇති පලිය පිරිමසා ගැනීමට එකම මග රජයේ යුධ හමුදාවට සම්බන්ධ වීම බව මුස්ලිම් තරුණ සංවිධානයේ අවසන් නියමනය වූයේ. මේ නිසාම හමුදාවේ උසස් නිලධාරීන්ගේ සහයෝගය ඇතුළත් සී සී කඩ විසිරී සිටි මුස්ලිම් ප්‍රජාව අධික ලෙස මුස්ලිම්වරු පිටත් වෙන කල්පිට ප්‍රදේශයට එකරාගි කරවීමේ සේවාව මුස්ලිම් තරුණයින් විසින් සාර්ථකව ඉටුකෙරින. මුස්ලිම් තරුණයින් විශාල ප්‍රමාණයක් යුධ හමුදාවට බැඳෙන බවට තොරතුරු දැනගත් වහාම ඉන්කිසාම්, ෂග්ඵග නියාස්, ගග අනීස්, එගඹග සෙහුල්ලාන්, සහිග ජාබීර් යන අය වෙන්කිල් කොබ්බෑකඩුව මහතා හමුවී හමුදාවෙන් මීට පෙර මුස්ලිම් ප්‍රජාවට අත්වූ අසාධාරණ ගැන පැහැදිලි කිරීමෙන් අනතුරුව එ තැමදෙයක්ම පිළිගෙන ඔවුන්ගේ ඉල්ලීමට සවන් දුන් වෙන්කිල් කොබ්බෑකඩුව මහතා මුස්ලිම් තරුණයින් තනි සේනාංකයක් ලෙස කටයුතු කරන බවත් තම ප්‍රදේශ ආරක්ෂා කරන වගකීම පමණක් ඔවුන්ට තාර කරන බවත් සම්පූර්ණ යුධ හමුදා පුහුණුවක් ඔවුන්ට ලබා දෙන බවටත් ප්‍රතිඥාවක් දුන්නේය. ඉන් අනතුරුව උතුරෙන් පැමිණි තරුණයින් නැවතී සිටි සෑම කඳවුරකටම ගොස් පිරිස් බඳවා ගැනීමේ ක්‍රියාවලියෙහි නිරත වූහ. කැපටන් සල්මාන් මහතාගේ සහයෝගය ඇතුළත් සලාත් සාර්ජන්ට්වරුන් වන නයම් හා බසීර් යන දෙදෙනා මෙම කර්නල්වරුන්ට සම්පූර්ණ සහයෝගය ලබා දෙන මෙන් අණ කරනු ලැබූහ. සම්පූර්ණ උතුරු ප්‍රදේශයම ආවරණය වන පරිදි 756 දෙනෙකු දවසෙන් දෙකෙන් වයස්වල වෙනසක් නොතකා සෙබළුන් බඳවා ගැනීම සිදුවිය. ඔවුන් ඇඳසිටි ඇඳුමෙන්ම පිටත්වූහ. උපන් මව්බිම කොටින්ගෙන් මුදවා ගැනීමේ සටනට කැපවූ තරුණයින් 'විජයබා' සේනාංකය යටතේ හමුදා පුහුණුව ලබා දෙනලදී, මෙම මුස්ලිම් තරුණ සේනාංකය යටතේ හමුදා පුහුණුව ලබා දෙනලදී, මෙම මුස්ලිම් තරුණ සේනාංකයට 'ගාර්ට් බට්ටාලියන්' (ධීමරා ඉළුඵකස්බ) නමින් වෙන්කිල් කොබ්බෑකඩුව මහතා නමක් තැබීය. පුහුණුව ඉතා

1990 මහීස් බෙබ්බාබකය - තරු රහත් මුස්ලිම් ජනතාව පිළිබඳ සටහන් කොටු 39

වේගවත් ලෙස මවිඛිම බේරාගැනීමේ මගින් දිරිගැන්වී අවසන් කරගත් බවින්ගේ ස්ථාවරය හා වේගය පුනුණුකරුවන්ගේ විමර්ශනවල හේතු විය. මෙතෙක් කල් තමන්ගෙන් පුනුණුව ලද කිසිම කණ්ඩායමක් මේ අන්දමින් වේගයෙන් පුනුණුව නොලැබූ බව තම අත්දැකීම් තුළින් තමන් නොදුටුව පුනුණුව ලබා විසිර යෑමේ උත්සවයේදී කඳළු පිරි දෙනෙතින් යුතුව පුනුණුකරුවන් ප්‍රකාශ කරද්දී සියළු දෙනාගේම තෙත් කඳුලින් බරවිය. කෙලින්ම කොළඹට පැමිණ නාවික හමුදාවේ නැවක ආධාරයෙන් මන්නාරමට පැමිණී බලඇණිය කොට්ඨාසයේ සතුරු ප්‍රහාර හැම එකක්ම සාර්ථක ලෙස මැඩ පවත්වා ජයගත්ත. උතුරේ හමුදා කඳවුරු සියලු කොටින් සමුල ඝාතනය කරද්දී සිලාවන්තුරෙහි කඳවුර පමණක් අපේ තරුණයින් ආරක්‍ෂා කරගත් විට එහි පැමිණී ඩෙන්සිල් කොබ්බෑකඩුව මහතා අපේ පිටට තට්ටුකර සතුව කඳළු සැලිය. එම දඟුන කිසිම දවසක අමතක කළ නොහැකි ඓතිහාසික සටනක් හදවතේ රැඳවිය. මේ අතර ක්‍රියාමාර්ග යක් දියත් කළොත් කොට්ඨාසයේ කේන්ද්‍රස්ථානය ලෙස බවුන් අදහස් කරන මන්නාරම් දූපත ඇතුළු තවත් ප්‍රදේශ කීපයක් අත්පත් කළ හැකියැයි මුස්ලිම් තරුණ බලඇණිය දුන් උපදෙස් පිළිගත් කොබ්බෑකඩුව මහතා තල්ලෙඩි හමුදා කඳවුර යක්තිමත් කරන ගමන් දූපත් ප්‍රදේශය අත්පත් කර ගැනීමේ ක්‍රියාමාර්ගය සැලසුම් කිරීම සඳහා මුස්ලිම් තරුණයින්ගෙන් නීප දෙනෙකු කැපවත් සලමාන් මහතාගේ ප්‍රධානත්වයෙන් හෙලිකොප්ටරයක් මගින් පිටත් කර යැවීය. එතුමා සැලසුම් කරදුන් ආකාරයෙන් දියත් කළ වැඩසටහන සාර්ථකව සම්පූර්ණ කෙරින.

1990 නොවැම්බර් 05 සඳුදා

මන්නාරම් දූපතේ යුධ බල හමුදාව ස්ථාවරත්වයට පත්වීවිය. ගජබා රෙජිමේන්තුව විසින් විධිවිධාන ගොදුන ලදී. එවකට ගජබා ආයතේ රෙජිමේන්තු සේනාධිපති වශයෙන් ගොඩාන රාජපක්‍ෂ මහතා කටයුතු කළේය. අල්කුර්ආණ් පිටපත් ආරක්‍ෂා කර හමුදා නිලධාරියා මන්නාරම් දූපත් ප්‍රදේශය සම්පූර්ණයෙන් හමුදා පාලනය යටතට ගෙන එන ලදී. එවිට ඩෙන්සිල් කොබ්බෑකඩුව මහතාගේ ඉහතිනාමී හා නගන නිසා සයන දෙදෙනාම මුදවාගත් ප්‍රදේශ කරා හෙලිකොප්ටර් මගින් කැඳවා ගෙන ගියේය. තල්ලාඩි දක්වා හෙලිකොප්ටරයෙන් ගොස් පසුව හමුදා පෙරගමන් කරුවන් සමග මුහුදු මාර්ගයෙන් හා ගොඩබිම් මාර්ගයෙන්ද බේරුමයෙන් යුතුව ගිය බවුහු කොටින් විසින් මුස්ලිම්වරුන්ව පිටුවහල් කළ මවිඛිමට මුලින්ම පය තැබූ ගෞරවය හිමිකර ගත්තෝය. මොවුහු හමුදාවේ සහය ඇතුළු එරැකිකලමී පිඩිඩි, තාරාපුරම්, පුදුකකුඩි ඉරුපපු, මන්නාරම් මුස්ලිම් විදිය හා උපපුකුලමී යන ප්‍රදේශවලට ගිය අතර එම ප්‍රදේශයේ පාසල් වල තිබුණ වටිනා උපකරණ මුදවාගෙන ආරක්‍ෂා කළහ. විශේෂයෙන් කෝපුල් ජ්‍යෙෂ්ඨ මහතා මුස්ලිම්වරුන් පිටව යන විට

අත්තැර දමා ගිය ශුද්ධ අල්කුර්ආණ්ඩු පිටපත් සියලුම එක්රැස්කර පැමිණ සිටි තරුණයින්ට භාරදුන්නේය. කොටි විසින් අල්කුර්ආණ්ඩු පිටපත් පුළුස්සා විකෘති කරද්දී සිංහල හමුදා නිලධාරීන් මෙසේ ආරක්ෂා සහිතව එක් රැස් කිරීම මුස්ලිම් තරුණයින්ගේ හදවත් කුලමත් කළේය. එම අවස්ථාවේ හමුදා කඳවුරට මන්නාරමේ දිස්ත්‍රික් මහලේකම් කේ. ගනේස් මහතාට වහාම එන ලෙස කැඳවන ලදුව කළ සාකච්ඡාවේදී පිටුවහල කළ මුස්ලිම් ප්‍රජාව නැවත පදිංචි කරවීම සම්බන්ධවද එ සඳහා අවශ්‍ය මූලික අවශ්‍යතාද දෙසැම්බර් මස විභාගය සඳහා ඉල්ලුම්කළ මුස්ලිම් අපේක්ෂකයින්ට අවශ්‍ය විසඳුම් පිළිබඳවද ගැඹුරින් සාකච්ඡා කළ අතර සමහර විසඳුම්ද සොයා ගනු ලැබිණ. එම සාකච්ඡාවට ප්‍රධාන වශයෙන් මන්නාරම දිස්ත්‍රික් මහලේකම් තුමා සමග ජෙනරාල් ඩෙන්සිල් කොබ්බෑකඩුව, බ්‍රිගේඩියර් ශ්‍රීලාල් වීරසූරිය, කැපටන් සල්මාන්, ඉන්ජිනාරි භාග්‍යවර්ණ නිශාස් යන මහත්වරු සහභාගී වූහ.

1990 නොවැම්බර් 05 සඳුදා

උතුරු පලාතේ මුලුල්ලෙයිතිතිවිටු, මන්නාරම, ශාපනය, සිලිලිටිනොව්විය ආදී දිස්ත්‍රික්කයන් වලින් පිටවුවහල කළ සිසියම් මුහුණලුම් ප්‍රජාව මෙතෙක් කල් නඩත්තුව කර ඔවුන්ට අවශ්‍ය හැම අවශ්‍යතාවයක්ම තමන්ට ගැනී පමණින් ඉටුකර දී ඔවුන්ව කැමති කැමති තැන්වල ගෙනගොස් හැරීමෙන් අති විශාල සේවාවක් ඉටුකළ වවිනියාවේ මුස්ලිම් ප්‍රජාවටද පරීක්ෂණ කාලය ආරම්භ විය. ඔවුන්ටද වහාම පිටවන ලෙස කොටි නියෝගය නිකුත් විය. කොටිගේ ද්‍රෝහිකම කොතෙක්දැයි වවිනියා මුස්ලිම්වරු මනාව දැන සිටියහ. මුල්ලෙයිතිවු හා මන්නාරමට සමීප ප්‍රදේශවල සිටි මුස්ලිම් ජනතාව මෙම නියමිත කාලය තුළ ඉක්මනින්ම පිටවූහ. අනෙක් මුස්ලිම්වරු ක්‍රම ක්‍රමයෙන් පිටවූහ. මුස්ලිම්වරුන්ට ඉතා කීට්ටුවෙන් වාසය කළ සමහර සිංහල ගම්වැසියෝද පිටවූහ. වවිනියා මුස්ලිම්වරු තමන්ට අත්‍යවශ්‍ය දේවල් පමණක් අරගෙන, නැවත එන විශ්වාසයෙන් යුතුව අනෙක් සියලුම සමීපත් ගෙවල් තුළම තබා දොරවල්වසා පිටමං වූහ. නැවත එනවිට තම දේපල කොටි කල්ලිය කොලල කාවී යැයි ඔවුන් සිතුවේ නැත. අනෙක ඉක්මනින් නැවත තම මව්බිමට එමට පතසුවේයැයිද සිහිනයක් මවාගත්තහ. අනේ පව්! නොවැම්බර් 20 දින වනවිට පාවිට්ටකුලම් යුනිට් 02 නමැති මුස්ලිම් ග්‍රාමය පමණක් ඉතිරි විය. ඔවුහු සිංහල ගම්මාන ආශ්‍රයෙන් සිටි නිසාත් එ ගම්මාන අසල හමුදා කඳවුරු පිහිටුවා තිබුණ නිසාත් මුස්ලිම් තරුණයින් ග්‍රාමාරක්ෂකවරුන් ලෙස සේවයේ යෙදී සිටිය නිසාත් රෙඩරයයෙන් සිටියහ. එතෙක් කොටි කල්ලිය ඔවුන්ට විරුද්ධව සටන්කරන තරමට තත්ත්වය දුර්වල විය. පලමු ගැටුමෙන් ග්‍රාමාරක්ෂක හටයින් 07 දෙනෙකු මරුමුවට පත්විය. පසුව හමුදාවත් සමග එක්වී විශාල දැවැන්ත ප්‍රහාර කීපයක්ද එල්ල කළහ. එතෙක් කොටිත් වෙනත් ක්‍රම භාවිතා කරන්න පටන්ගත්තේය. ඔවුන්ට විරුද්ධව මුලිකයිව සිටි තරුණයන්ව අත්

අඩංගුවට ගැනීම නැත්නම් වෙඩි තබා ඝාතනය කිරීම වන නිගමනයට ඔවුහු එළඹුනහ. නේරියකුලම් (මාංකුලම) යනුවෙන් හඳුන්වන ස්ථානයේදී තරුණයින් 32 දෙනෙකු කොටි කල්ලිය තුවක්කු පෙන්වා පැහැරගෙන ගියහ. පසුව මොවුහු කොටින් විසින් කෲර අන්දමින් වද හිංසා කර එක් එක්කෙනා බැගින් මරණයට පත්කරනු ලැබූහ. පසුව මොවුහුද පිටවීමට තීරණය ගත්හ. උතුරුකරයෙන් අවසාන වශයෙන් පිටමංවූ මුස්ලිම්වරු මොවුහු වන්නෝය. ගනේවල්පොල නමැති ග්‍රාමයේ අවාසන වශයෙන් කඳවුරු තනාගත්තේ මොවුහුය. ඉන්පසුව බාංකු (සලාත ඇරඹුම්) හඬ රහිත උතුරුකරයේ කොටින්ගේ රාජ්‍යය එදින සිට ආරම්භ විය. එදින සිට ආශ්‍රිත කල්ලි වලට ශාපයද වර්ධනය වෙන්න විය.

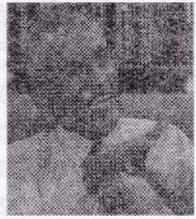
1990 නොවැම්බර් 14 බදාදා

ජනාධිපති ආර. ප්‍රේමමදාස මැතිනිතුමා විසින් විශේෂයෙන් පත්කරන ලද මුස්ලිම්වරුන් අය නැමත පදිංචි කිරීමට පිළිබඳව එම්. ඊ. එච්. මස්රුරු මහතාගේ ප්‍රධානත්වයෙන් අවතැන් වූ මුස්ලිම්වරුන්ගේ ප්‍රජා කමිටුව විශේෂ නැවත මාර්ගයෙන් මන්තාරම් දුපතට ගොස් වාර්තාවක් සැපයූ පසු නැවතත් තම මව්බිමට ගොස් පදිංචි වීමට කැමතිවූ බිවර පවුල් පනතක් පමණ පදිංචි කරවීමේ කටයුතු ඉටුකෙරින.

මෙසේ පදිංචිවූවන්ට කොටි එල්ලකළ පහරදීමෙකින් එක් අයෙකු මරුමුවට පත්වූ අතර 06 දෙනෙක් තුවාල ලැබූහ. ඉන්පසු ජනතාව නැවත පදිංචිකරවීම තර්ජනයට මුහුණ දියයුතු කාර්යයක් විය. ජනාධිපතිතුමාට කරුණු ඉදිරිපත් කිරීම ජනාධිපති ආර. ප්‍රේමදාස මහතා හමුවීම සඳහා ජනාධිපති මන්දිරයේ මුස්ලිම් කොමිෂන් නායක එච්. එම්. අස්රුරු, එස්. අබුබකර්, වවුනියා ආර්ථග නී. එස්. ඉන්තිසාම් යන මහත්වරු රැස්වී සිටියහ. අනන්‍යවශ්‍ය සේවා කොමසාරිස් කිරිස් බී සිල්වා ආරක්ෂක ලේකම් ඔස්ටින් ප්‍රනාන්දු සහ ජෙනරල් ඩෙන්සිල් කොබ්බෑකඩුව, ජනරාල් සිසිල් ටෙට්ටර්නන් යන අයත් එහි පැමිණ සිටියහ. පිටුවහල් කරන ලද ජනතාවගේ සුබසාධනය පිළිබඳව සාකච්ඡා කරන ලදී. එවිට එම්. එච්. එම්. අස්රුරු මහතා ගැටළුව පිළිබඳව ඉංග්‍රීසියෙන් විස්තර කළේය. එස්. ඉන්තිසාම් මහතා විසින් සිංහල භාෂාවෙන් පැමිණ සිටි අයට තත්ත්වය ඉතා පැහැදිලිව තැඟුම්බරව විග්‍රහ කළේය. ජනතාව වෙනුවෙන් ඉදිරිපත් කළ ගැටළු වලින් 80% ක්ම පිළිගත් ජනාධිපතිතුමා විසඳුම් ලබාදීමට කටයුතු සලසන බවට ප්‍රතිඥාවක් පමණක් දුන්නේය.

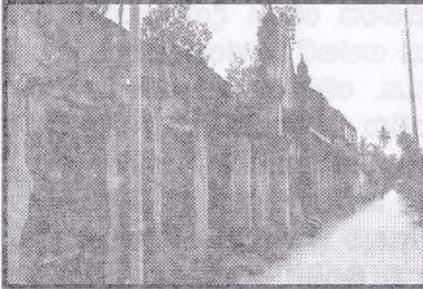
පසුව දේශපාලනය අතින් සිදුවූ වෙනස්කම් සියල්ලටම හානිකර විය. එවකට කොටි කල්ලිය හා රජය අතර ඇතිකරගෙන තිබුණ රහස් ගිවිසුම සියල්ල කෙරෙහි බලපෑවේය. මුස්ලිම් තරුණයින්ට පමණක් සීමාවූ ගාටි පෙට්ටාලියන්"

ජනරල ඩෙන්සිලේ කොබ්බෑකඩුව මහතානන්ගේ අභාවයත් සමග දෙදරා ගියේය. මුස්ලිම් හමුදා සෙබලුන් තමන් හා එකට සිටිය අධික සංඛ්‍යාවක් වූ සිංහල සෙබලුන් සමඟ අමනාප වන තරමට තත්ත්වය නරක අතට හැරින. මන්ද එ වනවිට හමුදාවට නවීන ජන්තයේ ආයුධ සැපයීම පිළිබඳව රජයේ පසුබැමක් ඇතිවිය. රජයේ හමුදාව වෙනුවෙන් කන්ටේනර් වලින් එවන ලද ආයුධ පෙට්ටි කඩා එහි ඇති දේවල ගැන සමීක්ෂණයක් කරන්න පෙරාතුව එවා දැවැන්ත පහරදීම් මගින් කොටින් වීසින් පහසුවෙන් පැහැරගෙන යාමේ පහසුම ගැන බලන විට මුස්ලිම් තරුණයින්ට විශාල සැකයක් පහල විය. තම මව්පිය, මව්පිය කියමින් රට පාතිය වෙනුවෙන්ම සම්පූර්ණ කැපවීමකින් පීඩිත පරිත්‍යාගයෙන් කටයුතුකළ ජනරාල කොබ්බෑකඩුව රණවිරුවාණන්ගේ අභාවයද මුස්ලිම් හමුදා තරුණ කැලගේ දැක්මෙහි සැකයක් ඇති කළේය. එ පිළිබඳව උදාහරණයක් ඉදිරිපත් කළ හැක. කට්ටුකරෙයිකුලම් (යෝධවැව) සම්පූර්ණයෙන් පිරි තිබිණි. කොටි කල්ලිය වැවේ අනෙක් පැත්ත පිටියක් ලෙස භාවිතා කළහ. මන්නාරමට එලියන් ගමන්කරමින් සිටිද්දී මන්නාරම් කොටි සම්පූර්ණයෙන් විනාශ කිරීමට අපට පහසු මගක් ඇතියි ඩෙන්සිලේ කොබ්බෑකඩුව මහතාට කීවිට එතුමා ඉතා උනන්දුවෙන් 'එ මග කුමක්දැ' යි විමසීය. කට්ටුකරෙයි වැව කඩා දැමීම යැයි පිළිතුරු දුන් විට 'කොටි විනාශ කළ යුතුයි. එ නිසා මේ රටේ සම්පත් අපිම විනාශ නොකළ යුතුයි' එතුමාගේ එකම පිළිතුර විය. කට්ටුකරෙයි වැව් බැමීම කඩා දැමුවේ නම් කොටි රාජ්‍ය එ දිනවලම විනාශ කළ හැකිව තිබුණි. ජනරල ඩෙන්සිලේ කොබ්බෑකඩුව මහතා එය පිළිගත්තේ නැත. එතරම් රට පිළිබඳව කැක්කුමක් තිබුන අයෙහි ඔහු. එතුමාව ආරක්ෂා කරන්න තරම් එඩිතරකමක් නොමැති තත්ත්වයක් උදා වූ විට රට ගැන සත්‍යවශයෙන් ආදරයක් නොමැති තත්ත්වයක් උදාවූ විට රට ගැන සත්‍ය වශයෙන්ම ආදරයක් ඇතුව සටන් කළ රණ වීරුවන්ට සැකයක් ඇති වීම ස්වභාවික සිද්ධියකි. මින්මතු පොදුවේ හමුදාවේ ඉඳගෙන පිරිසිදු වේතනාවෙන් සේවය කිරීම සාර්ථක බව ඔවුන්ට නොපෙනින. සමහළු ලක්ෂණයන් වලටත් උසස් වර්ගයේ මත්පැන් බෝතල් වලටත් හමුදාවක් මෙම දේසයන් පාවාදෙන මිනිසුන් බිහිවූ විට නියම හමුදා සේවය අක්‍රීය විය. කොටින් පරාජයට පත්කළ යුතු අය තිරයට පිටුපස කොටින් සමග අත්වැල් බැඳගත්ත. ජනරල ඩෙන්සිලේ කොබ්බෑකඩුව මහතාගේ අභාවයත් සමග සටනේ බල නතරයක් කැඩුන බවක් පෙනී ගියේය. උතුරු කරයෙන් පිටුවහල් කළ ක්‍රෝධයෙන් හමුදාවක් සමග එක්වී කොටින්ට විරුද්ධව සටන්කළ තරුණයෝ හමුදාවෙන් නියම සැලකිලි නොලබන තත්ත්වයකට පත්වූහ. ජනාධිපති ආර්. ප්‍රේමදාස රජයද මොවුන් පිළිබඳව කටයුතු කළ ආකාරය තවදුරටත් සැකය තහවුරු කළේය. එ එක්කම 'ගාටි පෙට්ටාලියන්' ද අක්‍රීය වෙන් පටන් ගත්තේය. 1990 වසරේ මුස්ලිම්වරුන්ගේ නෙත්වලින් කඩා හැළෙන කඳුළු බිඳ කොටි පමණක් නොව දෙමළ සන්නද්ධ කල්ලි හැම එකකටම කවදා හෝ දවසක ශාපයක් වී විනාශයට පත් කරන බව මුස්ලිම්

ජනතාව තරයේ විශ්වාස කරන්න වූහ. ඉන්පසු සිදුවූ හැම දෙයකම ඒ විශ්වාසය මත ඉවසා දුරා ගත්හ. මුස්ලිම්වරුන් පිටුවහලේ කිරීම පිළිබඳව කිසිවෙකු කිසිම සාධාරණ හේතුවක් කිව නොහැක. මුස්ලිම්වරුන්ද එය කිසිසේත් පිළිගන්නේ නැත. කථාවකට උතුරුකරයේ සිටි මුස්ලිම්වරුන් කොටිත්ට තීරණයක් වූයේ යැයි කිවහැක. එසේනම්

1992 අප්‍රේල් 23 වෙනි දින අලින්චි පොහොන 300 කට අධික සංඛ්‍යාවක්

කැසර වදහිංසා දී ඝාතනය කිරීම ගැන කුමක් කිවහැකිද? සාධාරණීකරණය කොහෙත්ම සහනයක් ගෙන නොදෙයි. හැම ප්‍රහාරයකදීම විපතට භාජනය වූ මුස්ලිම්වරුන් කොටිත්ගේ විනාශය මතයි අපගේ අනාගතය රැඳී ඇත්තේ. කොටිත්ගේ විනාශය මතයි අපගේ ආරක්‍ෂාව ඇත්තේ" යි හිතන තරම් දැඩි මානසිකත්වයක බවුන්ව පත් කළේ කවුද? යන ප්‍රශ්නයට පිටු ගණන්

පිළිතුරු අවශ්‍ය නැත. දැනට ඇති තත්ත්වය කොටිත්ගේ විනාශය නිසා සුළු පාඨකයන්ගේ සටනක් පරාජය වන්නේයැයි යටතිතේ කොනක තිබුණත් අපගේ ලොකු හිසරදයක් වූ ගැටළුවක් අවසන් වූනා යැයි තුෂ්ඨ හෙලන මුස්ලිම්වරු අධිකව සිටිති. මෙයට කාට දොස් කියන්නද? මුස්ලිම්වරුන්ට මෙතරම් පරීක්ෂණයක් ඇතිවීමට මුස්ලිම් කොංග්‍රසයද හේතුවක් විය. උතුරුකරයෙන් එදා මුස්ලිම්වරුන් පිටවූ යද්දී කොටිත් ක් වදන් බබලා හැමෝම බබලාගේ පක්ෂ නායක අමරගේ ලගට යන්න. එය බබලාට අවශ්‍ය හැම දෙයක්ම කරදෙයි " යන්නයි. මෙම වදන් කොටිත් විසින් පැවසීම සුළුවෙන් හැකිය නොහැක. 1989 මරණ දඩුවම් පැනවීමත් ඉක්මවා ක්‍රියාකළ මුස්ලිම් කොංග්‍රසයට උතුරු නැගෙනහිර පලාත් සභාවේ මුස්ලිම්වරුන් අධික වශයෙන් වන්දය දී ආසන 17ක් ලබා දී උතුරු නැගෙනහිර පලාත් සභාවේ මුස්ලිම් කොංග්‍රසය ප්‍රධාන විරුද්ධ පක්ෂය බවට පත්කිරීමේ පසුබිමෙහි මෙම විනිච්චි කථා එම ඉතා අවධාරණයෙන් යුතුව සලකා බැලිය යුතුය. දැන් අප ඉදිරියේ එකම ප්‍රශ්නය මේ ජනතාවට කළේ කුමක්ද? යන්නයි. එයටත් මෙහි පිළිතුරක් නැතිවීමයි අවාසනාව. ජනතාව වෙනුවෙන් හඬනැගීමේ හැකියාව මුස්ලිම් කොංග්‍රසයට ඇතැයි තැබූ බලාපොරොත්තුව සම්පූර්ණයෙන් අසාර්ථක විය. රවුෆ් හකීම් මහතා 2002 දී ඔ... විශ්ව විද්‍යාලයේ ශිෂ්‍යයින්ගේ ජන උද්‍යමයට පරාජය කිරීමට විමුක්ති කොටිත්ගේ පාඨක නායක වේලුපිල්ලේ ප්‍රසාකරන් සමග ඇති කරගත් අවබෝධතා ගිවිසුම පවා කිසිවක් කළේ නැත. උතුරුකර ජනතාවගේ කිසිම අවශ්‍යතාවක් එයින් ඉටුවූයේ නැත. සාම ගිවිසුම ක්‍රියාත්මක වෙද්දී උතුරුකරේ ජනතාව තමන්ගේම ප්‍රශ්නවලට සිරකරුවන් මෙන් දහසක් දුෂ්කරතා මැද කොටිත්ට කප්පමිදී ගොස් බලාගෙන ආවෝය. මුස්ලිම් තරුණයින්

කිසිවෙක් සමාජය වෙනුවෙන් මුස්ලිම්වරුන් මෙන් හේද අතහැර යමක් කළහැකි මහජන සේවකයෝ නොවූහ.

වාග්දානිකරණය කළ කාමරවල ඉදහෙත ජනතා ප්‍රශ්න යන නමින් පක්‍ෂයේ ඉදිරි අනාගත සුබසිද්ධිය ගැන සාකච්ඡාකරන නායකයින් පමණකි. අපට කසේරුකාවක් ඇති නායකයෙක් අවශ්‍යයි. නායකයින් නැතුවා නොවේ. දිස්ත්‍රික්කයෙන් දිස්ත්‍රික්කයට පක්‍ෂයක් නාවකත්වයක් ඇත. එහෙත් ඔවුන් බලවත් කරනවාදැ යන්න නම් පැහැදිලි නැත. තත්ත්වය මෙසේ දිගගැසුනොත් අප හැමෝම අපේ ඉරණම කිසි අප අපටම කිසි ගන්නයි වෙන්නේ. විසඳුම් සොයා ගැනීමේ ස්වභාව සම්පූර්ණයෙන් නැතිවිය හැක. මෙවැනි ගඟනක තත්වයෙන් ජනතාව බේරා ගන්නේ කවරහුද? ජනතාව බේරා ගන්නේ කවරහුද? කිසි ප්‍රශ්න අසමින් ඉන්න සිදුවේවි. මෙසේ තවදුරටත් සිටිය නොහැකි බව හැමෝම තේරුම් නොගත්තත්, මේ ජනතාව වෙනුවෙන් සියලුම කරමින් සිටින මුස්ලිම් ආධිපති, විශේෂයෙන් මුස්ලිම් අය වෙනුවෙන් පීඩයක් ඇතුව ක්‍රියාකරන ජාතිකවාදී පලමි, ජනතාවගේ නමින් පීඩනවන සුලභ පීරිසක් වූ මුස්ලිම් දේශපාලන නායකයින්, මේ සමාජයේ පීඩනාලිය නමින් හදුන්වමින් සමාජයේ කිසිම ප්‍රශ්නයක් ගැන හිස ඔසවා නොබලන බුද්ධිමත් සමාජය ආදී පීරිසක් මේ ගැන අවධානය ගොමු කළ යුතුයි. නායකත්වයක් නොමැති සමාජයක් කොයි අතට වුවත් පරිහරණය කළහැක. හේතුව ඔවුන්ට කිසි තහනන හේද වලට එහිතරව මුහුණ දෙන්න හෝ මෙහෙයවන්න කිසිවෙක් නොමැති නිසා තවදුරටත් කල්පනා කර කර සිද්ධාන්ත කරා කරමින් සිටිනවාට වඩා කඩිනමින් කටයුතු කළ යුතු කාලය ඉතා ලංවෙමින් ඇත. තවත් නොසලකා සිටියහොත් පරමිපරා ගණනක් වහළින් බවට පත්කරන නොමිදෙන දුකක් කාලයෙන් අපට ප්‍රදානය කෙරෙයි. කවිද කරන්නේ? යන ප්‍රශ්නය අතහැර මම කරමි අපි කරමු යන උද්යෝග යෙන් වැඩ කළ යුතුයි. තවත් අපේ කාලය නාස්ති නොකර අපේ දේශපාලය සඳහා අපි තෝරාගත් අපේ සහෝදරයන්ව පක්‍ෂ හේදයකින් තොරව සත්‍ය මුස්ලිම්වරුන් වශයෙන්

පිඩිත ජනතාවට සේවය කරවිය යුතුයි යන ඉල්ලීම ඉදිරිපත් කර සෞභාග්‍යමත් ඉලක්කයක් පෙල ගැසීම කාලීන අවශ්‍යතාවයකි. කාලය කිසිවක් අත නොහරී. එය සියලුම නිසියාකාරව තීරණය කරයි. අද අපට වැරදුනොත් එයින් අපට දෙන දඩුවම අනුමාන නොකළහැකි ගඟනක එකක් විය හැක. සියලුම අල්ලාගත් ආකාරයට දරන්නේය.

අල්තමිදුලිල්ලාහ්

1990 මහජන මුස්ලිම් පනතාව සම්බන්ධ සටහන හොඳ පිටු

උතුරු පළාත් මුස්ලිම්වරුන් පිටමන් කිරීමේ ආර්ථිකපරිහානිය ... !

පිටපත: ආචාර්ය හිස්බුල්ලා මහතාගේ සටහනින්

ශ්‍රී ලංකාවේ මුස්ලිම් ජනතාව නොයෙකුත් ප්‍රදේශවල පදිංචිව පිවත්වන අතර තමන්ගේ පරිසරයේ වච්ච පාහින් සමග එක්සත්ව එකමුතුවෙන් පිවත්වෙයි.

උතුරු හා නැගෙනහිර ප්‍රදේශය ගත්තොත් නැගෙනහිර ප්‍රදේශයේ මුස්ලිම් පාහින් අදික ලෙසද 1990 වසරේ මුස්ලිම් ජනතාව කොටි ක්‍රමයටදීන් වසින් පිටමන් කරන තෙක් උතුරු ප්‍රදේශයේ ශාපනයල මන්තාරමල වවුනියාවල මුල්ලේවුල කිලිනොච්චියන දිස්ත්‍රික්කවල මුස්ලිම් ජනතාව වහිදී පිවත්වය.

1990 කාල වකවානුවේ මන්තාරම දිස්ත්‍රික්කයේ මන්තාරම දූපතේ 34% මුස්ලි ප්‍රාදේශිය ලේකම් කොට්ඨාශයේ 95 අධිකවත් මාන්දයිල මඩු ලනානාට්ටාන් ප්‍රාදේශිය ලේකම් කොට්ඨාශවල 25% මුස්ලිම් ජනතාව පිවත්වන ලදී.

කිලිනොච්චියේ සමහර ප්‍රදේශවල හා මුල්ලේවු දිස්ත්‍රික්කයේ මුල්ලියවලයිල පුදකකුඩිරිපුපුල මුල්ලේවු නගරය ආදී ප්‍රදේශවල වශේෂ වශයෙන් සඳුනන් කල හැකි ප්‍රමාණයක මුස්ලිම් ජනතාව පිවත්වන ලදීගවවුනියා දිස්ත්‍රික්කයේ වවුනියා නගරයල එයට ආසන්න ගම්වන පාවටකුලමල භාලම්මයිකුලමියන ප්‍රදේශයද වැදගත්වෙගශාපනය නගරයද මුස්ලිම් ජනතාව වැඩියෙන් පිවත්වු ප්‍රදේශයකි.

උතුරු පළාතේ මුස්ලිම්වරුන් ගොවියන් ලෙසත් වෙළඳුන් ලෙසත් නිෂ්පාදකයින් ලෙසත් සේවකයින් ලෙසත් ධීවරයන් ලෙසත් සිටිමෙන් මෙරටේ ආර්ථිකයට තමන්ගේ දායකත්වය ලබා දී ඇත.

උතුරු ප්‍රදේශයේ මුස්ලිම්වරුන් 1990 කාල වකවානුවේ බලහත්කාරයෙන් පලවා හැරීමල එම ජනතාවගේ අධ්‍යාපනයල ආර්ථිකයල කලාවල සංස්කෘතියල සමාජවද්‍ය තත්වය යනාදිවල වශල බලපෑමක් ඇති කර ඇති බව සැගවය නොහැකි සත්‍යයකිග එ සමග මානිසික ආවේදනය අප්‍රමාණයි.

ශ්‍රී ලංකා ඉතිහාසයේ ඉතා පැරණි පනාචාශකරණයවන්නේ අනුරාධපුරයේ මන්තාරමල පුත්තලම යන ප්‍රදේශවලටවෙතමෙහි මන්තාරම දිස්තික්කය ඉතා වැදගත් ප්‍රදේශයක් ලෙස පැරණි පනාචිතයින් හා පර්යේෂකවරුන් විසින් හඳුනා ගෙන ඇත.

අගතිදිග ආසියාවේ වාණිජය මන්තාරම දිස්තික්කයේ මුස්ලිම්වරුන්ගේ තනි අයිතියට පත්වූ කාල පරිච්ඡේදයේ ඉන්දියානුවන්ගේ චිත්‍රත් ලඞුරාඛවරුන් යනාදී ව්‍යාපාරිකයින් විසින් මෙහි වාණිජය සම්බන්ධකම් පැවැත්වූ බවට නොයෙකුත් සාදක ඇතග ඇත්දැළල මුතු වෙහි වටනා වස්තු මෙහි ව්‍යාපාරිකයින් අතර හුවමාරුවූ බව සඳහන් කල යුතුය.

මෙසේ පසුබම සහිත ව්‍යාපාර කටයුතු ඇති වාණිජය සමාජයක් ලෙස මන්තාරම දිස්තික්කය පමණක් නොව උතුරේ අනෙකුත් දිස්තික්කත් පේන්නට තිබුනිග 1990 වසර දක්වා උතුරු පලාත් වාණිජයෙහි මුස්ලිම්වරුන් ප්‍රධාන ස්ථානය දැරුනග උතුරු පලාතේ ප්‍රධාන නගරවල මුස්ලිම්වරුන්ගේ නොයෙකුත් කඩ සාපපු සංකීර්ණාද තිබුණිගවශේෂයෙන් මන්තාරම නගරය යාපනයල වවුතිසාවල මුල්ලයිතිවූ යන නගරවල මුස්ලිම්වරුන් විසින් වාණිජය ස්ථාන බිහිපයක් නිර්මානය කරන ලදී.

මන්තාරම දිස්තික්කයේ පෙරියකඩ යන ප්‍රදේශය වරායක් වශයෙන් පැවැත්ව ඇත ගමෙහි ඉන්දියාවේ සිට යාත්‍රා නැව මගින් නොයෙකුත් භාණ්ඩ ගෙන එන ලදිග මෙහි ආරම්භයේ සිට දකුණු ඉන්දියාවේ පරම්පරාවට අයත් මුස්ලිම්වරුන් වාණිජය කටයුතුවල නිරතව සිට ඇත ගතවද මුස්ලිම්වරුන් නෙරපිමට පෙර 72 ව්‍යාපාර කටයුතු මුස්ලිම්වරුන් සතුව තිබුණිග එසේම මුස්ලි ප්‍රාදේශිය ලේකම් වශමෙද 99 ව්‍යාපාර කටයතු මස්ලිම්වරුන් සතුව තිබුණිගයාපන නගරයේද 60 ව්‍යාපාර කටයුතු මුස්ලිම්වරුන්ගේ අතේ තිබුණි.

1990 වසරේ මුල් කාල පරිච්ඡේදයේ මන්මාවත වසා මන්තාරම දුපත හා ගොඩබම අතර සම්බන්ධකම් කපා හරින ලද අවස්ථාවේදී මන්තාරම දුපතේ මුස්ලිම්වරුන් මුහුදු මාර්ගයෙන් පුත්තලම කොළඹ වැනි තැන්වලට ගනිත් උතුරු පලාතේ මුස්ලිම්වරුන්ගේ අත්‍යවශය අවශ්‍යතාව මත භාණ්ඩ මුහුදු මාර්ගයෙන් ගෙනවත් ව්‍යාපාර කටයුතුවල යෙදී සිටියහගමෙයිනමුඵ දිස්තික්කයේ පනතාවගේ අවශ්‍යතාවයන් සපුරා දී ඇතග පිටමන් කිරීමත් සමගමමෙය සම්පුර්ණයෙන්ම නතරවියග සියලු දේපල අත්පත් කරගත් සිද්ධිය අදවනතුරු අඛණ්ඩව පවතින පීඩනයට හා දරීදුතාවයට මග පා ඇත.

1990 වසරේ උතුරු පලාතේ 85ල000 වඩා අධික මුස්ලිම්වරුන් පීවත්වූ

බව සංඛ්‍යා ලේඛණ දෙපාර්තමේන්තුවේ සංඛ්‍යා ලේඛන වාර්තාවේ සඳහන් වී ඇතහ මුස්ලිම්වරුන් උතුරු පළාතේ ආර්ථික සංවර්ධනයේ ගොවිතැනල ධීවරකටයුතුල සුළු කර්මාන්තල ව්‍යාපාර කටයුතුල නිෂ්පාදන කටයුතු යනාදිය වැදගත් ස්ථානයක් ගෙන සිටියේයග ශ්‍රී ලංකාවේ ආර්ථික වර්ධනයේ මුස්ලිම්වරුන්ගේ දායකත්වය ඉතා වැදගත් බව දක්නට ලැබුණි.

ගොවිතැන හා ඒ සමග සම්බන්ධව තිබූ රුකියාවන් ඉතා වැදගත්වූ දෙයකිග ගොවිතැන් කටයුතුවල මන්තාරම දිස්ත්‍රික්කයේ වවුනියා දිස්ත්‍රික්කයේ මුස්ලිම් පනතාවගේ ඉඩම් හා කුඹුරු ඇතුළත්ව තිබුණිග මන්තාරම දිස්ත්‍රික්කයේ මුස්ලි ප්‍රාදේශීය ලෙකම් කොට්ඨාශයලමාන්දයි ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාශයල නානාට්ටාන් ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාශය ආදී ප්‍රාදේශීය තුල මුස්ලිම්වරුන්ට අයත් ඉඩම් පහත සඳහන් පරිදි තිබුණි

ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාශය	ඉඩමේ ප්‍රමාණය
මුස්ලි	95%
මාන්දයි	40%
නානාට්ටාන්	25%

මෙම ප්‍රදේශවල මුල ඉඩමෙන් සියට 40-55ට අදික ප්‍රදේශ කෘෂිකර්ම කටයුතුවලට ඇතුලත්ව තිබූ අතර සියට 75ටත් වැඩි ගොවියන් ගොවිතැන හා සම්බන්ධ කටයුතුවල යෙදී සිටින ලදී කෘෂිකර්ම කටයුතුවල වී වගාවල හේන් ගොවිතැනල උසබම්වගාවලසතුන්ඇති කිරීම යනාදිය සඳහන් කල හැකග මෙම ප්‍රදේශයේ ඇති පසල පහත්බිම් සමාන්තර ස්වභාවයල වශල හා කුඩා වාරිමාර්ග සැලසුම්ල ඇළ මාර්ග ආදියද යෝගයවස්ථීරව තිබුණිග මෙම ප්‍රදේශයේ ඉතා පඹුරු ලින්වලින් පලය ලබාගෙන කෘෂිකර්ම කටයුතුවල නියලී සිටි බවද සඳහන් කල යුතු දෙයකිග මෙම ප්‍රදේශයේ ආසන්න වශයෙන් අක්කර 1100ටත් වඩා කෘෂිකර්ම බිම් ගොවිතැනටත් ඉරිගු මුංඇටල කවුපිල ගම්මරීස් යන අස්වැන්න සඳහා උපයෝගි කර ගන්නා ලදී.

වවුනියා දිස්ත්‍රික්කයේ සහ මුලලතීවූ දිස්ත්‍රික්කයේ බොහෝ මුස්ලිම්වරුන් ගොවිතැන් කටයුතුවල උනන්දුවක් දැක්වූයේයග වවුනියා දිස්ත්‍රික්කයේ මාන්කුලමල භාලම්බයිකුලමල පට්ටානිවවුරල පාවටකුලමල සුඩුවෙන්දපිලවුල ආන්ඩියා පුලියන්කුලම යන ප්‍රදේශ ආසන්න ගම්මාන වල කෘෂිකර්ම කටයුතු දියුණුව තිබුණිග ඒසමග සතුන් ඇති කිරීමේ රුකියාවද වැදගත් ස්ථානයක් ගෙනතිබුණිගආසන්න වශයෙන් 90 අඩක අය කෘෂිකර්ම කටයුතුවල නිරතවී සිටි එම අවස්ථාවෙම සතුන් ඇති කිරීමෙද උනන්දුවක් දැක්විය.

මෙම තත්වයමත 1990 වසරෙන් පසුව පසුගිය අවුරුදු 20ක කාල වකවානුවේ කෘෂිකර්ම කටයුතු අඩාලවීම ශ්‍රී ලංකාවේ ආර්ථික වර්ධනයේ වශාල පසුබැමක් ඇති කර ඇත ගමෙම ප්‍රදේශයේ සිට මුසලම්වරුන් සම්පූර්ණයෙන් තොරපා හැරීමෙන් පසු මෙම ප්‍රදේශයේ කුඹුරු හා භතූන් ඇති කිරීම සම්පූර්ණයෙන් අත්හරින ලදී.

මෙම තත්වය මත කෘෂිකර්මය හා ඒ හා සම්බන්ධ කර්මාන්ත කිහිපයක් සම්පූර්ණයෙන්ම අත්හැරුණු නිසා දිස්ත්‍රික්කයේ කෘෂිකර්ම කටයුතුවල ඇතිවූ හානිය ආර්ථික වර්ධනයේදී ආර්ථික කටයුතුවලදී නොයෙකුත් බලපෑම ඇති කළ බව මත බැංකුවේ වාර්ෂික වාර්තාවේ සඳහන්ව ඇත ග 1990 කාල වකවානුවේ මුසල ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාශයේ පමණක් කෘෂිකර්ම පවුල් 3500 ක් කෘෂිකර්ම කටයුතුවල නිතරව සිටි බවට තොරතුරු ඇත.

1981 වසරේ සංඛ්‍යා ලෙඛනය අනුව මාන්දයිල නානාවටාන් යන ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාශවල පමණක් පවුල් 1720ක් කෘෂිකර්ම කටයුතුවල උනන්දුවක් ඇතිව සිටියහගතවද කෘමනාශක පොහොර විකිණීමේ මධ්‍යස්ථානයල හාල් මෝලල හාල් අලෙවි මධ්‍යස්ථාන සියල්ල 1990 වසරෙන් පසුව වසා තැබෙන ග මෙම ප්‍රදේශයේ ජනතාවට අයත් කෘෂිකර්ම යංත්‍රෝපකරණ 116 ක් පමණ කොට සංවිධානය විසින් පැහැර ගන්නා ලදී.

1990 වසරේ උතුරු පලාතේ සිට මුසලිම් ජනතාව සම්පූර්ණයෙන් පිටමන් කල අවස්ථාවේදී තිබූ ජනගහනය පහත සඳහන්වේ

දිස්ත්‍රික්කය	පවුල් සංඛ්‍යාව	මුල ජන සංඛ්‍යාව
මන්නාරම	8242	44 936
ආපනය	4,056	23 071
වවුනියාව	1,806	8742
මුල්ලතීවු	1,112	4906
කිලිනොච්චි	245	1212

මෙම සංඛ්‍යාව වාර්ෂික ජන ගහන වර්ධන ප්‍රතිශතය වන 3% සසඳීමේදී දැනට මෙම දිස්ත්‍රික්කවල ජනගහන සංඛ්‍යාව පහත සඳහන් පරිදි තිබීම දැක ගත හැකිය

උතුරු මුසලිම්වරුන්ගේ දිස්ත්‍රික්ක	අනුපාත අනුව ජනගහනය	
දිස්ත්‍රික්කය පවුල් සංඛ්‍යාව	මුල ජන සංඛ්‍යාව	
මන්නාරම	13,200	72,600

යාපනය	6,807	37,400
වවුනිශාව	2,902	16,600
මුල්ලතීවු	1,643	8,800
කිලිනොච්චි	387	2,128

ආසන්න වශයෙන් 1,35,000 ක ජනගහනය පිටමන් කිරීමේ කෘෂිකර්ම කටයුතුවල ඉඩම් බොහෝ අඩුවෙන් පරිහරණය කිරීමේ යනාදිය මානව සම්පත් කටයුතු අර්ථක සංවර්ධන ප්‍රතිලාභයේ පසුබැම බොහෝ ලෙස පෙන්නුම් කරයි.

මෙම විධියට ශ්‍රී ලංකාවේ අරේච්ක වර්ධනයේ කෘෂිකර්මක ඉඩම්වල පරිහරණය එ හා සීමිත කිරීමානන්තසහ මානව සම්පත් ප්‍රතිලාභයනාදිය නියම පරිදි පරිහරණයට ලක් කර ඇති හෙයින් ශ්‍රී ලංකාවේ ආර්ථික සංවර්ධනයේ මෙයින් සැලකිය යුතු ප්‍රමාණයේ පසුබැමක් ඇතිව ඇති බව මහබැංකුවේ වාර්ෂික වාර්තාවෙන් පැහැදිලිව දැක ගත හැකිය.

උතුරු පළාතේ මන්නාරම- වවුනිශාව- මුල්ලතීවු යන දිස්ත්‍රික්කවල සතුන් ඇති කිරීම සැලකිය යුතු ප්‍රමාණයට තිබුණිත්වශේෂයෙන් කෘෂිකර්මයේ යෙදී සිටි අයගේ ගෙවල්වල එළවන්ල එළහරක් කුකුළන් වෙති සතු තිබුණි.

සමහර ප්‍රදේශවල වශේයෙන් මන්නාරම දිස්ත්‍රික්කයේ මුහලි මානදයි ප්‍රාදේශීය ලේකම් කොට්ඨාශවල බෙහෝපවුල් සතුන් ඇති කිරීමෙහි එළවන් එළහරකුන් යනාදි සතුන්ද ඇති කර ඇත ග 1990 වසරේ මුස්ලිම් ජනතාව පිටමන් කරන අවස්ථාවේද තමන්ට අයත් සතුන් අත්හැර දමා පිටත්වූහ.

මේ තත්වය මත මෙම සතුන් අධ්‍යයනව ඇතිකර තිබුනේ නම් කිරීම බත්තරල මස් යන පදනම මත ආර්ථික සංවර්ධනයට නොයෙකුත් මාර්ගයෙන් උපකාරද තවද සතුන්ගේ වර්ධනයේද වෙනස්කම් ඇතිව ආර්ථික වර්ධනයටද මුලපිරන්නට අවස්ථා තිබුණිත් නමුත් අවාසනාවන්ත වදියට මෙම තත්වය මුස්ලිම්වරුන්ගේ පිටවීමෙන් සම්පූර්ණයෙන්ම හානියට පත්වු අතර ආර්ථික සංවර්ධනයේ වශාලතම පසුබැමක් සිදු කර ඇති බව කිසිම සැකයකින් තොරව කිව හැකිය.

කුඩා කර්මාන්ත හා වාණිජ කටයුතුපහත සඳහන් පරිදි තිබුණි				
වර්ග	මන්නාරම	වවුනිශාව	මුල්ලතීවු	යාපනය
වාණිජ කටයුතු	324	142	80	170
කුඩා කර්මාන්ත	242	104	42	89
කලින් වෙළඳුමේ සිට වව්ඩ සුළු කර්මාන්ත ව්‍යාපාරයනාදියේ ප්‍රතිවිපාකය				

1990 මිනිස් බෙදාහැරීම - උතුරු පළාත් මුස්ලිම් ජනතාව පිටමන් කොට පිට

ආර්ථික සංවර්ධනයේ පෙන්වා දිය හැකි බලපෑම ඇති කර ඇත.

ශ්‍රී ලංකාවේ උතුරු ප්‍රදේශයේ වැදගත් රැකියා දෙකකින් බිවර කරමාන්නයද වැදගත්වන්නේයගමසුන් ඇල්ලීම පමණක් නොව මුහුද හා සම්බන්ධ නොයෙක රැකියාවන්ද වැදගත් ස්ථානය ගනින විශේෂයෙන් මන්නාරම දිස්ත්‍රික්කය මුහුදු රැකියාවට ප්‍රවලිතව දිස්ත්‍රික්කයවෙහි මුල් අවදිවල පේසාලයෙහි ටන් මාලු කරමාන්න ශාලාව තබම මෙහි සඳහන් කල යුතු දෙයකි.

මසුන් ඇල්ලීම ප්‍රධාන රැකියාවකවු ප්‍රදේශය ලෙස මන්නාරම දිස්ත්‍රික්කයේ එරැකකලමපිටියල විවඩනතලතීවු ල සීලාවත්තූරෙයිල කොන්ඩව්වල කරඩක්කුලි යනාදී ප්‍රදේශ තිබියදී යාපනය ලමුල්ලතීවු යන ප්‍රදේශවල සුඵ වශයෙන් මසුන් ඇල්ලීමදී නියලි සිටියහග සීලාවත්තූරෙයිල එරැකකලමපිටියල පේසාලෙයි යන ප්‍රදේශවල මසුන් ඇල්ලීම-සීන්ගි ඇල්ලීම-මුහුදු කුඩලු - සන්කුච්ච - වරණ මසුන් ඇල්ලීම වෙනි දේවලද මෙහි 1990 වසරේ අවසානය වන තෙක විශාල වශයෙන් නිරතව සිටින ලදී.

ශ්‍රී ලංකාවේ සිට පිටරටවලට අපනයනය කරන මුහුදු කුඩෙල්ලාල සීන්ගි ඉස්සෝ යනාදිය මන්නාරම මුහුදු ප්‍රදේශවල අධික වශයෙන් අල්ලන ලදීග මුස්ලිම්වරැන්ගේ පිටත්වම මෙම ක්ෂේත්‍රයේ විශාල බලපෑම ඇති කලේයගමෙ නිසා ශ්‍රී ලංකාවේ විදේශ විනිමයේද බලපෑම ඇතිවයග තවද මුස්ලිම්වරැන්ගේ ප්‍රධාන තිපපලකවු තලෙයිමන්නාරම වරාය වාණිජ්‍ය කටයුතුව කේන්ද්‍ර ස්ථානයක් පමණක් නොව සංචාරකයින්ගේ ස්ථානයක් වශයෙන් ද තිබුනිගමුස්ලිම්වරැන්ව බලහත්කාරයෙන් පිටමන් කීමෙන් මෙය සම්පුරණයෙන්ම අධිපනවයග බිවර කරමාන්නයේ පමණක් නොව සංචාරක ක්ෂේත්‍රයේද බලපෑම ඇති කරන ලදී.

පොල් වගාව හා සිමබන්ධ පොල් අතු විවිමල පැදුරු පෙට්ටි විවිමල කොහු කරමාන්නයල කොපපරා පොල් නිපදවිමල තෙල් නිෂපාදනය කිරීම යනාදී සියලු කටයුතු අත්හැරී ශ්‍රී ලංකාවේ ආර්ථික ක්ෂේත්‍රයේ විශාල බලපෑමක් ඇති කලේයග මෙය කිසිවෙකුට ප්‍රතිකේෂප කල නොහැකිය කෘෂිකර්මය සතුන් ඇති කිරීමල කුඩා කරමාන්නල වානිජ්‍ය කටයුතුල බිවර කරමාන්නයල පොල් වගාවල සංචාරක කරමාන්නය වෙනි සියලු දේවල මුස්ලිම්වරැන් පිටමන් කිරීමෙන් විශාල වශයෙන් බලපෑම ඇති කල බව කිව හැකිය.

1990 මහින්ද රාජපක්ෂ - උතුරු පලාත මුස්ලිම් පහතාව පිළිබද සටහන් කොට පිට

නැවත පදිංචි කර නැත පැවැත්වෙන සරණාගත ජීවිතය

දිනෙන් දින ලෝකයේ අවතැන්වූ අයගේ සංඛ්‍යාව වැඩිවෙමින් පවතී. මාපියන් අහිමි වූ අය අනාථයන් ලෙස හැඳින්වේ. එ වගේම උපන් රට අහිමි වූ අය අවතැන් වූ අය ලෙස හැඳින්වේ. අවතැන් වූ අය කියන්නේ රැකවරණය පතා පැමිණෙන අය ලෙසය අපි සිතන්නේ. නමුත් ජාතිය, ආගම, සමාජ ගත නොවීම, දේශපාලනික හේතූන් මත වැරදිකරුවන් ලෙස නම් කල වූන් , තම රටින් පිට පිවත් වන අය , සහ එම රටින් ආරක්ෂාව නොලැබෙන හෝ බිය හේතුවෙන් එවැනි ආරක්ෂාව පතා නොහැකි අය යන අයව අවතැන් වූ අය ලෙස සැලකේ.

තම රටේ සිදුවන්නාවූ යුධමය හෝ ආගමි හා ජාති වාදී ගැටුම් හේතුවෙන් ආරක්ෂාව පතා තම දේශය අතහැර වෙනත් දේශවලට සංක්‍රමණය වීම නිසා ජාතියාන්ත්‍ර මට්ටමෙන් අවතැන් වූ අය වෙනුවෙන් පිළිගැනීමක් ඇති වී ඇත. 1951 වසරේ එක්සත් රාජ්‍ය සංගමයේ අවතැන් වූ අයගේ ප්‍රධාන කාර්යාලයේදී පැවැත්වූ 8 වන සමුළුවේදී අවතැන් වූ අය ලෙස අන්‍ය දේශයේ රැකවරණය පතා පැමිණෙන අයට ආහාර, ආරක්ෂාව, නවාතැන් පහසුකම් හා වෛද්‍ය ආධාර ලබා දිය යුතුය කියා පනතෙදීම ඇතුලත් කර ඇත.

එසේම, තම රටේදීම ගේදොර ඉඩකඩම් හා සැපවත් ජීවිතය අහිමි කරගෙන තාවකාලික නවාතැන් වල , ආගමික ස්ථාන වල හා පාසල වල පදිංචි වී සිටින අයව තමන්ට උරුම භූමියේදීම නැවත පදිංචි කරන ලෙසටත් නිර්දේශ කර ඇත. නමුත් මෙත නිර්දේශය අනුව 25 % සංඛ්‍යාවක් ශ්‍රී ලංකාවේදී නැවත පදිංචි කර නැත.

ලංකාව නිදහස් රටක් වීමට පෙර හා පසු ජාතියන් අතර තිබූ මත හේදයන් , ජාතික නායකයින් විසින් ඇති කල ජාති වාද යන කරුණු හේතුවෙන් ජාතියන් අතර ගැටුම් ඇති විය. තවද මේ හේතුවෙන් සුළු ජාතිකයින්ට එරෙහිව ගත් ක්‍රියා මාර්ග, සිංහල භාෂාව ජාතික භාෂාව ලෙස නම් කිරීම, වතු කර දෙමල ජනතාවගේ ජන්ද අයිතිය උදුරා ගනීම, ජාතික ආගම ලෙස බුද්ධාගම නම් කිරීම, ප්‍රණ්‍ය භූමි පනත ඇති කිරීම , හා විශ්ව විද්‍යාල තේරීම් ලකුණු යන කරුණු හේතුවෙන් ශ්‍රී ලංකාවේ අභ්‍යන්තර යුද ගැටුම ඇති විය.

අභ්‍යන්තර යුද ගැටුම් ඇති වූ 1990 ඔක්තෝම්බර් 30 වන දින උතුරු පළාතේ පිවත් වූ මුස්ලිම් ජනතාව ඇද සිටි වස්තූ පිටින්ම එම ප්‍රදේශයෙන්

1990 මනිසා බෙරවාලකය - උතුරු පළාත, මුස්ලිම් ජනතාව පිළිබඳ සටහන

පලවා හරින ලදී. එ ය අවතැන් වූ අය ලෙසට තවමත් ජීවත් වන බව බබලා දන්නවාද?

එදා පිටමන් කල මුස්ලිම් ජනතාව තම ආරාක්ෂාව සොයා මුහුදු හා ගොඩ බිම් හරහා පිටවී අවතැන් වූ ය ලෙසට පත් වූයාය. මෙලෙස අවතැන් වූ අයට ආහාර, ඇඳුම් පැළඳුම් , මූලික පහසුකම්, හා තාවකාලික නවාතැන් පහසුකම් ආදිය පාතිශාන්ත්‍රික හා ලාංකීය රතු කුරුස සංගමය හා එක්සත් ජාතීන්ගේ සංගමය විසින් සපුරා දෙන ලදී.

එ පමණක් නොව ලෝක ආහාර සැලසුමට අනුව විශලි ආහාරද ලබා දෙන ලදී. එසේම යුනෙස්කෝ සංවිධාන මගින් අධ්‍යාපනය ලබා ගැනීමටද අවස්ථාව සලසා දෙන ලදී. හිටපු ජනාධිපතිය වන්දිකා බන්දාරනායක් කුමාරතුංග මැතිනිය විසින්, වසර හතරකට පෙර අවවතන් වූ මුස්ලිම් ජනතාව වෙනුවෙන්ම කාර්යාලයක් පිහිටා දෙන ලදී. එ තුලින් මෙම ජනතාවගේ අවශ්‍යතාවයන් තරමක් දුරට පුරණ කාර දෙන ලදී.

දශකයක කාලයක් පසුව නමුත් නැවත පදිංචි කිරීම සම්බන්ධයෙන් කිසිදු වෙනසක් සිදු වී නැත. විශේෂයින්ම එම ප්‍රදේශයට අයත් මෙම විෂයට අයත් ඇමතිවරුන්, පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී වරුන් හා පළාත් සභා මන්ති වරුන් විසින් කිසිතු ක්‍රියා මාර්ගයක් සිදු කර නැත. 1990 අවතැන් වූ මුස්ලිම් ජනතාවගේ මෙම සිදුවීම පාතිශාන්ත්‍රයට ගෙන ගිය නැති බව ප්‍රකාශ කරමි.

අවතැන් වූ අය තම දේශය , නැගෝ, මිතුරන් , මව් භාෂාව හා සංස්කෘතිය යන දේවල් අතහැර තමන් පදිංචි වී සිටිනා දේශයේ දේවල් අනුග මතය කිරීමට සිදුවිය.

අවසන් මහා සටනේදී ආපදාවන්ට ලක් වූ ලාංකීය ජනතාවන්ට සහන, නිවාරණ හා මූලික පහසුකම් ආදිය ලබා දිය යුතු ලෙස පාතිශාන්ත්‍ර රටවල් දිගින් දිගටම ලංකාවට බලපෑම් එල්ල කරමින් සිටී. එ අනුව විපතට ලක් වූ ජනතාවන්ට ධනාත්මක බලපෑම වැඩි කිරීමටත් පාතිශාන්තරයෙන් ලංකාවට එල්ල වෙන බලපෑම් අඩු කිරීමටත් හිටපු ජනාධිපති මහින්ද රාජපක්ෂ මැතිතුමා විසින් කොමිසමේ විනිශ්චය මණ්ඩල පනතේ 393 වගන්තියෙහි 2 විධිවිධානවලට අනුව, ජනාධිපති නීතිඥ හා විශ්‍රාමික නීතිපති වික්‍රා රත්පත් ද සිල්වා මැතිනියගේ නායකත්වයෙන් 7 දෙනෙක් ඇතුළු උගත් පාඩම් හා සංකීද්ශාව පිලිබඳ ජනාධිපති කොමිසම 2010 මය මස 15 වන දින ස්ථාපිත කරන ලදී.

මෙම සංගමය විසින් , 2002 පෙබරවාරි 21 වන දින ආරම්භ කල යුද විරාම ගිවිසුම අවසන් වූ කරුණු පිලිබඳ කාකවිජා කිරීමටත් 2009 මැයි 19

වන දින සිදු වුනු දුක්වාසිධිධියන් පිලිබද විමර්ශනයක් ද සිදු කරන ලදී. විතු රන්ජන් මැතිනියගේ නායකත්වයෙන් වූ මෙම සංගමය රටේ සියලු ප්‍රදේශවලින් විමර්ශනය කර 2011 නොවෙම්බර් 15 වන දිනයේදී තමන්ගේ නිර්දේශ සහිත වාර්තාව ඉදිරිපත් කර ඇත.

LLRC

9.194 අවතැන් වූන් අයව ප්‍රමාදයකින් තොරව උතුරු පළාතේ තමන්ට අයිති ඉඩම්වල පදිංචි කිරීමට රජය සහය විය යුතුය.

9.195 එල්. ටී.ටී.ඊ සංවිධාන විසින් විනාශ කල පල්ලි, නිවස්, හා පාසල් ආදිය නැවත නිර්මාණ කිරීමට සහය වීමේ ක්‍රියාමාර්ග රජය විසින් ගත යුතුය.

9.196 ° තම දේශය තුලම අවතැන් වූ පුරාන ජනතාවගේම තත්වයන් ගැන හිතලා මෙම විෂය ක්‍රියාත්මක කිරීමේදී රජය තම සංවර්ධන සහයට එන අය සමග එක්ව අවංකව හා වෙනස්කම නොමැතිව කටයුතු කල යුතුය.

මෙම නිර්දේශයන් වසර 21 කට පසුවය ඉදිරිපත් කර නිර්දේශකර ඇත. මෙම නිර්දේශයන් අනුව අවතැන් වූ මුස්ලිම් ජනතාවගෙන් කොටසක් 2012 වසරේදී නැවත තමන්ට අයිති ඉඩම්වල පදිංචි කර ඇත.

නැවත පදිංචි වූ මෙම ජනතාව මානසික හා කායිකව මුහුණ පාන අභියෝගයන් රාශියක් ඇත.තවමත් නැවත පදිංචි වීමට නොහැකිව තාවාකාලික කඳවුරු වල මූලික පහසුකම් වත් නොමතිව දුක් බර ජීවිතය ගෙවන අයත් සිටිනවා.ඒ අය පුත්තලම, කරම්ප, එත්තල, ආලන්කඩා, පල්ලිවාසාල්තුර, හා කොළඹ දිස්ත්‍රික්කයේ මට්ටකක්කුලි ප්‍රදේශයේ කැක්ක දූප , නැගෙනහිර පළාතේ බාලමුනෙ, කුරුණෑගල දිස්ත්‍රික්කයේ මල්වපිටි, ගම්පහ දිස්ත්‍රික්කයේ වත්තල , අක්බර නගරය, දිහාරි යන ප්‍රදේශයන් ඇතුලත්ව රටේ සාම ප්‍රදේශයෙන්ම විසිරී අවතැන් වූ අය ලෙස පිටත් වෙයි.

යුද්දය හේතුවෙන් ආපදාවන් වලට ලක් වූ අය වෙනුවෙන් ඉන්දීය රාජ්‍ය විසින් ඉදිකරනු ලබන නිවස සැලසුම් ක්‍රමයේදීත් එළවා දැමූ මුස්ලිම් ජනතාවන් ඇතුලත් වී නැත.තවද මුලිකීවූ , වවුනියාව හා යාපනය යන ප්‍රදේශවල නැවත තම ඉඩම් වල පදිංචි වීමට එවා පිරිසුදු කිරීම් පවා මෙම ජනතාවට නිසි පරිහි සිදු කර නොදීමද දකින්නට ලැබු.

තවද, මන්නාරම් දිස්ත්‍රික්කයේ සිලාවත්තුර, මර්විචික්කට්ටි, වෙපපන්කුලම් යන ප්‍රදේශවල පදිංචි වීමට යන මෙම ජනතාවට ජාති වාදිකයින් කිහිප

දෙනෙක් නිසා බොරු, වෝතනාවන් එල්ල වෙමින් පවතිනවා. අවතැන් වූ අය විල්පත්තු ජාතික උසන විනාශ කිරීමට තැන් කරන බවත්, එහිදී අනවසරෙන් පදිංචි වීමට තැන් කරන බවත් , ඉඩම් තොරු ලෙසත් වෝතනාවන් එල්ල වී තිබෙනවා.

2017 මාර්තු මස 24 වැනි දින නිකුත් කරන ලද අංක 2011/34 දරන විශේෂ ගැසට් නිවේදනය අනුව , විල්පත්තු අවට ප්‍රදේශයන් සුරක්ෂිත භූමියම ලෙස නම් කර ඇත. එ අනුව රජය විසින්, එ අවට පිවත් වූ මුස්ලිම් ජනතාවන්ගේ ගේදොර හා ඉඩකඩම් අත්පත් කර ඇත. උතුරු පලාතෙන් පලවා යැවූ මුස්ලිම් ජනතාවන් මේ ආකාරයෙන් බොහෝ බාධාවන්වලට මුහුණ දෙනවා.

ජාතියන්තු මට්ටමෙනුත් අවතැන් වූ අය සිති කිරීම පිටස එකසත් ජාතීන්ගේ අවතැන් වූ අයගේ ප්‍රධාන කාර්යාලය 1951 වසරේදී මේ අයගේ තත්වය පිලිබඳ තීන්තුව අනුව 2000 වසරේ දෙසැම්බර් 4 වැනි දින පැවැත්වූ 81 වැනි සමුළුවේදී සම්මත වූ සංශෝධිත 55/76 ජනන අනුව ජුනි මස 20 වැනි දිනයම ජාතියන්තු සරණාගත දිනයම ලෙස නම් කර ඇත. අවතැන් වූ ජනතාවගේ තත්වය ගැන සිතා දිනයක් වෙන් කර දීමත් එ දිනයේදීවත් මෙම අය ගැන සිති නොකිරීම කනගාටුවට ලක් විය යුතු කරුණකි.

2014 වසරේදී ගත් තොරතුරු අනුව තම දේශය තුළදීම අවතැන් වූ අයගේ සංඛ්‍යාව ගැන බලද්දී ලංකාව තුන්වන ස්ථානය ලබයි.

මෙම ජනතාවගේ සරණාගත පීඩිතයට තිත තිබීමට රජය හා ජාතියන්තරය කවදාද ක්‍රියා මාර්ගය ගන්නේ? කවදාද මෙම ජනතාව තමන්ගේ නම ඉඩම් වල පදිංචි වී පීඩාත් වෙන්නේ? නැතිනම් එය සිතිනයක් වෙයිද?

දැවැන්ත වංචාව, දූෂණය, බලය අතිසි ලෙස පාවිච්චි කිරීම, රාජය දේපල හා වරප්පසාද අතිසි ලෙස පාවිච්චි කිරීම ආදිය සම්බන්ධයෙන් විමර්ශනය කිරීමට වන්නාවූ ජනාධිපති විමර්ශන කොමිසම, අතුරුදහන් වූවන් පිළිබඳ පැමිලි විමර්ශනය කිරීම සඳහා වූ ජනාධිපති කොමිසම, භාණ්ඩාගාර බැඳුම්කර පිළිබඳ ගැටළුව නිරීක්ෂණය කිරීම හා විමර්ශනය කිරීම සඳහා වූ ජනාධිපති විමර්ශන කොමිසන් සභාව වැනි කොමිසම් සභාවන් පත් කොට විසඳුම් ගන්නාවූ රජය, වසර 27 ක් පහුවෙලාත් සරණාගතයන් ලෙස පීඩාත් වන මෙම ජනතාව නැවත පදිංචි කිරීමට කොමිසම් සභාවක් පත් නොකරන්නේ කුමක් නිසාද? මෙම ජනතාව එලිය දකින්නේ කවදාද? රජය මෙම උතුරේ ජනතාවන්ගේ නැවත පදිංචි කරවීමේ වැඩ පිළිවෙල ගැන මතදගාමිව ක්‍රියා කරයි.

*සහ මේ කොට මත තවත් ලද ලැයිස්තුවේ:

ආර්ය-වෛද්‍ය නාමාවලිය: නිර්මා:

Lists tabled.

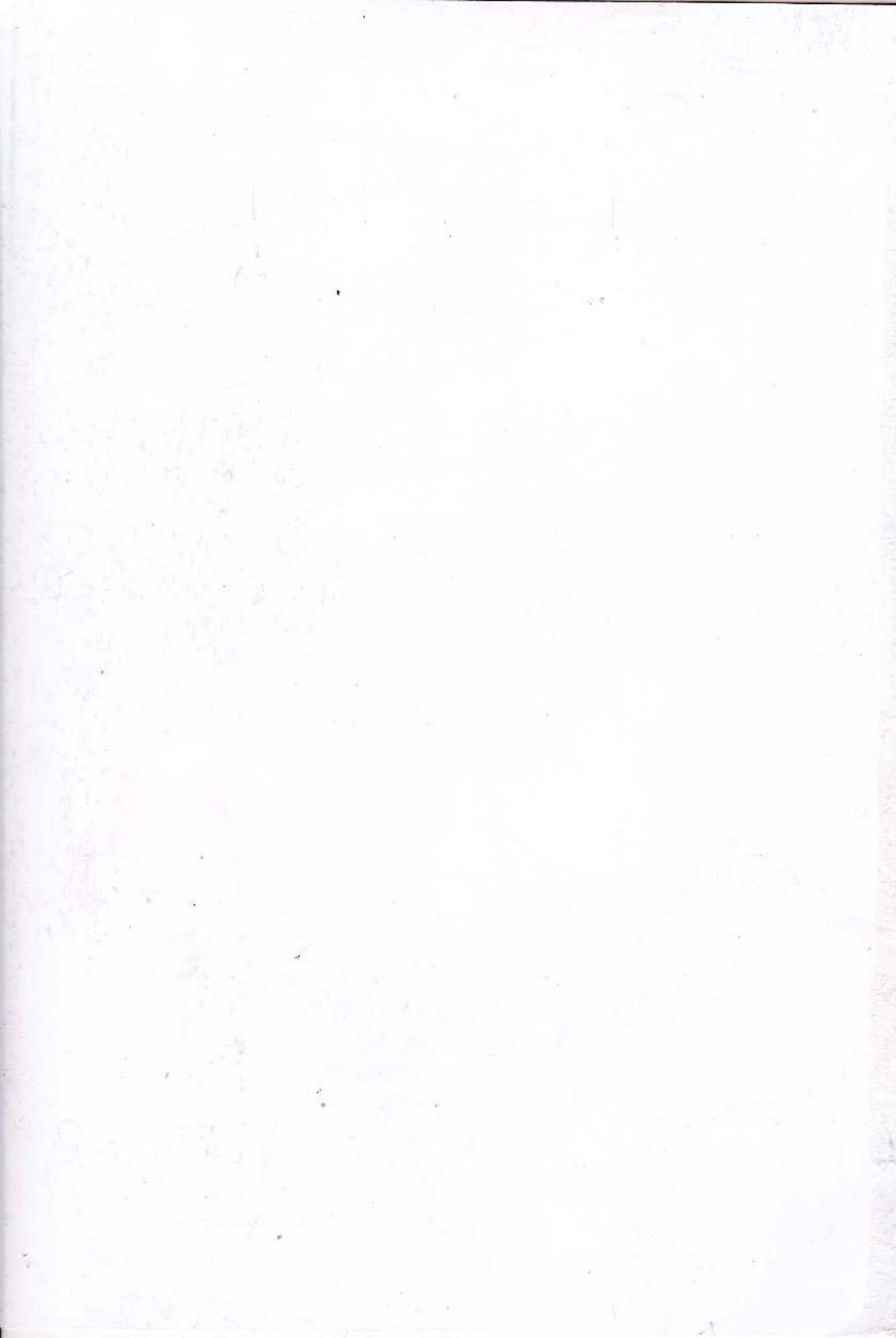
Details of Persons Abducted on 12.7.90, Refugees at Mosques since 3.8.90, and the relationship

No.	Dead Persons	Relationship
1.	P. T. Muhaiyadeen Bawa, (45) P. T. M. Ibrahim, (38) M. B. Jawad (13)	Bros., son
2.	S. M. A. Majeed (39) S. L. M. Junaid	In-laws
3.	M. I. M. A. Jowber (17) M. I. M. Jaroon (13)	Bros.
4.	M. H. Shahabdeen (41) M. S. M. Sukoer (15) M. S. M. Jawath (13)	Fath & Sons
5.	M. A. M. Abul Hassan (12) M. A. Abdul Samadhu (09)	Bros.
6.	M. M. Azhar (62) M. I. M. Anas (13) A. C. M. Nasoordeen (41) Dr. R. M. Anwar (50)	Gr. Fa., Gr. son, In-laws
7.	M. P. M. Junaith (34) A. L. Makeen (13)	Br. in Laws
8.	S. A. S. Seyadu Sripdeen (54) S. S. Seyadu Muhamad Ajmal (12)	Fthr & Son
9.	S. A. Iyensath (19) S. A. Imthiyas ()	Bros.
10.	A. H. M. Yaseen (6) M. S. M. Iqbal (17)	Br. in-laws
11.	Al-haj AL Salahudeen (49) Y. L. M. Haris	Uncle Nephew
12.	M. Sulhan (9) M. Akram (7)	Bors.
13.	Al-Haj M. M. Cassim (65) M. M. Omar Lebbe z 938 o	Uncle nephews
14.	S. M. Haitahukalandar (62) K. M. A. Azeez (48) S. H. M. Maharooof (34) M. C. M. Rizwan (10) H. K. M. Arif () H. M. Meeralebbe (43)	Uncle, son-in-law & Gr. children
15.	Al Kachimuhamu (56) M. A. C. M. Buhary (34)	Uncle, son
16.	S. T. Muhamadullebbe (48) P. T. Kallelurarahuman (26)	Uncle, son
17.	Al-Haj A. M. Kalantharlebbe (60) A. L. M. A. Cader (40)	Uncle son-in-law
18.	A. B. M. Haniffa (36) M. A. Azeez () A. A. Noordeen (32)	Uncle & son
19.	M. T. Kachimuhamu (58) M. T. M. Asanar (52) Al Salahudeen (20)	Bros. & son
20.	M. A. Ramlan (29) M. A. Hyderali (22)	Bros.
21.	V. M. M. Ismail (40) M. C. M. Fareed (35) A. C. A. Majeed (26)	Uncle & nephews
22.	S. Abdul Kalam (23) S. Sappiudeen (20)	Bros.
23.	M. L. A. Sattar (24) M. M. M. Rafoek (24)	Br in laws.
24.	H. M. Subaideen (35) I. L. Karceem (28) I. L. Alauddin (24)	Bros.
25.	M. C. Ramlan (22) M. C. A. Majeed (24)	Bros.
26.	N. M. Nizaar (33) N. M. Farook (30)	Bros.
27.	M. I. M. Jabeer (24) M. I. M. Fayiz (22)	Br in laws
28.	M. I. M. Amanulla (35) A. L. M. Ansar (23)	Br-in-laws

LIST OF PERSONS KILLED IN KATTANKUDI MASSACRE

Address	Family Members		Remarks				
	Men	Women					
62, North Coast Rd., Kattankudi	01	0707	-	Zaviya Rd., Kattankudi 1	05	13	-
Zaviya Rd., Kattankudi - 1	02	05	-	Zaviya Rd., Kattankudi 1	02	04	-
23, Meera Mosque Lane, Zaviya Rd. Kattankudi	03	02	-	V. H. Lane, Kattankudi 1	01	02	-
Meera Mosque lane, Zaviya Rd., Kattankudi	03	02	-	North Coast Rd., Kattankudi 1	01	05	-
Our Road, Mangal Thuruwai	03	03	-	Oor Road, Mangal TW	03	06	-
174, Jainulabdeen Hjr. Rd., Kattankudi	07	11	-	North Coast Rd., Mangal TW	06	06	-
Zaviya Rd., Kattandudi	05	03	-	Zaviya Rd., Kattankudi 1	-	02	-
Our Road, Mangal Thoruwai	02	02	-	Zaviya Rd., Kattankudi 1	03	07	-
58, Napurudy Rd., Kattankuddi	05	05	-	Zaviya Rd., Kattankudi 1	03	02	-
54, North Coast Rd., Manga TW	05	05	-	Zaviya Rd., Kattankudi 1	02	02	-
Meera Mosque Lane, Kattankudi 1	03	07	-	Oor Road, Kattankudi 1	03	04	-
Our Road, Mangal TW	-	-	-	Kaburadi Road, Kattankudi 1	03	04	-
499, Cassm Hjr Lane, Kattandudi	03	03	-	Unnichi Refugee Village Mangala TW	04	01	-
				Orphanage Rd., Kattankudi	04	05	-
				22/2, Ahamed Fareed Mwi, Kattankudi 4	04	03	-
				Nagaiyydy Awliya Rd., Kattankudi 6	03	02	-

මිනිසාට මිනිසා ගෞරවය කරන තුරු සාමය කළදාළත් පිඩිලෙනේ නැත

1990

මහජ ධේදුවාචකය

කළු
ඔක්තෝබර්

දුට්ඨ ඊලාම් විමුක්ති කොටි සාමාජිකයින් විසින් කරන ලද මුස්ලිම් ජාතින් තුරන් කිරීම යන වාක්‍යය පාවිච්චි කිරීම වෙනුවෙන්ම අපව සාතනය කරන බවට ඔවුන් විසින් මරණ තර්ජනය කරන ලදී.

වසර
28

වසර 28 සම්පූර්ණ වී ඇතත් උතුරු පළාතේ මුස්ලිම්වරුන් පිළිබඳ ප්‍රලේඛ විග්‍රහවියක්වත් නොමැතිවීම දුර්භාග්‍යයකි.

ප්‍රකාශනය:

උතුරු මුස්ලිම්වරුන්ගේ සංවිධානය Organization of Northern Muslims